

**TEXT PROBLEM
WITHIN THE
BOOK ONLY**

**TEXT CUT WITHIN
THE BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200148

UNIVERSAL
LIBRARY

ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ, ಆನಂದವನ
— — — — —

ಚ ದು ರೆ

(ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಥೆ.)

ಲೇಖಕ: ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶಕ:-

ಭಿ. ಪ. ಕಾಳೆ,

ಆನಂದವನ

ಸಪ್ಟೆಂಬರ್ 1937

ಇದನ್ನು ಭಿ ಪ ಕಾಳಿ ಇವರು ಅನಂದವನ-ಅಗಡಿ
ಯೊಳಗಿನ ತಮ್ಮ ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್
ಪ್ರೆಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿಸಿದರು

ಮುನ್ನುಡಿ.

ದಿವ್ಯಪ್ರತಾಪನಿಧಿಯೂ, ವರ್ಧಮಾನವಿಷಯೂ, ಸ್ವರಾಜ್ಯಜೀವ ಜ್ಯೋತಿಯೂ ಆದ ಪೇಶವೆ ಬಾಜೀರಾಯನ ಕಾಲದ ಕಥಾನಕವಿದು. ಭತ್ತ ಸತಿ ರಾಜಾರಾಮನ ತರುವಾಯ ತೇಜೋಹೀನನಾದ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಸೂರ್ಯನು ಈ ಪೇಶವೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ದೈದೀಪ್ಯಮಾನನಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಅವನ ಅಖಂಡ ಕಾರ್ಯತತ್ಪರತೆ, ಅದ್ವೀತಿಯ ಸ್ವರಾಜ್ಯಪ್ರೇಮ, ಅತುಲನೀಯ ಶೌರ್ಯ-ಸಾಹಸ, ಅನುಪಮೇಯ ರಾಷ್ಟ್ರಧರ್ಮ ಮೊದಲಾದ ಸದ್ಗುಣಗಳು ಹೇಗೆ ಕಾರಣವಾದವೆಂಬದನ್ನು ಈ ಕಥಾನಕದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ಪುಸ್ತಕಿಗೆ ಮರಾಠೀ ಭಾಷೆಯೊಳಗಿನ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಬಖರಗಳೂ ಕಾದಂಬರಿಮೆಯ ಪೇಶ ವಾಯಿಯ ಲೇಖಕರಾದ ಶ್ರೀ. ವಿ. ವಾ. ಹಡಪರವರ ಲೇಖನಗಳೂ ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಧಾರಭೂತಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥ ಕರ್ತರಿಗೆ ಋಣಿಯಾಗಿರುತ್ತೇನೆ.

ಕಥಾನಾಯಕಿಯಾದ ಚದುರೆಯು ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಯು. ಇವಳು ದುರ್ಜನರಿಂದ ಶೀಲಭ್ರಷ್ಟಳಾದ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಅಘೋರ ಕೃತ್ಯ ಗಳನ್ನೂ ಅದ್ಭುತ ಸಾಹಸಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿದುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಮನುಷ್ಯರು ಈರ್ಷೆ, ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಅವರಿಂದ ಎಂಥ ಕೃತ್ಯ ಗಳಾದರೂ ಘಟಿಸುವವೆಂಬುದು ನಿರರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಇರಲಾರದು ನಾನು ಧಾರಿ ರಾಮದಾಸನು ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಪ್ರಳಯಕಾರಿಯಾಗಿ, ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿ, ಶಾಹೂರಾಜ, ಬಾಜೀರಾಯ, ಸಂಭಾಜಿರಾಜ, ಜಿಜಾಬಾಯಿ ಮೊದಲಾದ ಜನರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟ ದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಕೌತುಕನಾಗದೆ ಇರಲಾರದು.

ಈ ಪುಸ್ತಕ ಬರೆಯುವಾಗ ಹಲವು ರೀತಿಯಿಂದ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಿಯಮಿತ್ರ ನಾಗೇಶರವರ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸದಿರಲಾರೆನು.

ಸದ್ಯದ ಆರ್ಥಿಕ ಮುಗ್ಗಟ್ಟಿನ ಹಾಗೂ ಕಾಗದದ ಮಹರ್ಗತೆಯ ಸಮ ಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅರಳಿಸಿ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸಾಹಸದ ಮಾತೇ ಸರಿ. ಕರ್ನಾಟಕ ವಾಚಕವೃಂದವು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹನೆಯಿತ್ತು ನಮ್ಮಿಂದ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯಸೇವೆ ಘಟಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವದೆಂದು ತುಂಬಾ ಭರವಸೆಯುಂಟು.

ಆನಂದವನ
ಆ ೮-೧೯೩೭ }

ಕನ್ನಡಿಗರ ಸೇವಕ,

ಭಿ. ಪ. ಕಾಳಿ

ಅನುಕ್ರಮಣಿಕೆ. ಪುಟ

೧ ತಂತು	೧
೨ ಸಂಕಟಬಂದಾಗ ವೆಂಕಟರಮಣ	೭
೩ ತಿರುಕನ ಕನಸು	೧೫
೪ ದಾಸಿಯಲ್ಲ; ಸವತಿ	೨೨
೫ ಪ್ರೀತಿಸಂಗಮದಲ್ಲಿ	೨೯
೬ ಒಡಕೇ ಕೆಡಕಿನ ಮೂಲ	೩೭
೭ ದುರ್ಜನ ಸಂಕೇತ	೪೭
೮ ಅದೇ ಬೈರಾಗಿ	೫೫
೯ ದುರ್ಜನರು ಹಾವಿನಂತೆ	೬೩
೧೦ ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿ	೬೭
೧೧ ಮುಖ್ಯ ತಪ್ಪುಗಾರ	೭೪
೧೨ ಐಕ್ಯ	೮೩
೧೩ ಜಲಸಮಾಧಿ	೯೨
೧೪ ದೌರ್ಜನ್ಯ	೯೬
೧೫ ರಾಜಪುತ್ರನ ಕೊಲೆ	೧೦೨
೧೬ ಚದುರೆಯ ಬಂಧನ	೧೧೧
೧೭ ಅಮಾನಃಷ ಅತ್ಯಾಚಾರ	೧೧೯
೧೮ ವೀರಭಗಿನಿ	೧೩೧
೧೯ ಯೋಗಮಾಯೆ	೧೪೧
೨೦ ಒಪ್ಪಂದವೋ ಧ್ವಂಧ್ಯವೋ?	೧೫೧
೨೧ ದಿವ್ಯಪ್ರತಾಪನಿಧಿ	೧೬೦
೨೨ ದೈವದ ಪ್ರತಿಕೂಲತೆ	೧೬೭
೨೩ ಘನವಂತನಾದ ವೇಶ್ವ	೧೭೨
೨೪ ರಹಸ್ಯಸ್ಥೋಟ	೧೭೮
೨೫ ಕೊನೆ	೧೮೫

ಚದುರೆ.

ತಂತು.

“ಸುಖದುಃಖಗಳು ದೈವಾಯತ್ತವೆಂದು ನಿನ್ನ ಭಾವನೆಯಿರಬಹುದು. ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಹಾಗೆ ತೋರುವದಿಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯರ ಕರ್ತವ್ಯಕರ್ಮಗಳಿಗನು ಸಾರವಾಗಿ ಸುಖದುಃಖಗಳೊದಗುವವೆಂದು ನನ್ನ ಸಿದ್ಧಾಂತ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನಿಜವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದರೂ, ದೈವಾಯತ್ತವಾದ ದುಃಖ ವನ್ನು ಮನುಷ್ಯರು ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಅನ್ನಲಾರೆನು”

“ಕೆಲವು ಘಟನೆಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಮೀರಿದಂಥವುಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಹಿಂದುಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಭಕ್ತಪತಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯಿಸಿದರೆ, ಅಥವಾ ಮಹಾರಾಜ್ಞಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೆ ಎಂದಾದರೂ ಸಫಲತೆ ಹೊಂದಬಹುದೇ?”

“ಓಹೋ! ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದ್ದರೆ ಕಾರ್ಯಸಾಫಲ್ಯವಾಗಬಹುದು. ಹಿಂದುಪದಪಾತಶಾಹಿಯ ಸಂಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯಶ್ಲೋಕಿಗಳಾದ ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ಈ ಮಾತಿಗೆ ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಿಲ್ಲವೇ?”

“ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾರ್ಯವು ಸಫಲವಾಗುವದು. ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಯಾವ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿರುವದೆಂದು ಅಭ್ಯುದಯ ಹೊಂಟು ವೆವು? ನಮ್ಮ ಬಡತನದ ಸಂಸಾರವು ಸುಖರೂಪವಾಗಿ ಸಾಗಿದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಅನ್ನುತ್ತ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಸಂಸಾರದ ಸೌಖ್ಯವೇ ದೊರೆಯುವ ಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಅವರು ದುರ್ವ್ಯಸನಿಗಳಾಗಿ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋದರು. ನಾನು ತವರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ಸೇರಿದರೂ ಅವರ ಗಂಧವಾತೀಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇದುವರೆಗೆ ಅವರು ಮಸೂರಿಗೆ ಸಹ ಬಂದ ಸುದ್ದಿಯಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ನನ್ನ ಹಾಳು ಸಂಸಾರವು ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಸುಖರೂಪವಾಗುವದು?”

“ಚದುರೆ’ ನಿನಗೆ ಸಿಟ್ಟುಬಂದರೂ ನನಗೆ ಅದರ ಪರಿವೆಯಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪತಿಯಾದ ಜಗದಳೆ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯು ಶುದ್ಧ ಪಶುವು! ನವಯೌವನ ಯುತಳೂ, ಅನುಗಮ ಲಾವಣ್ಯಲತಿಕೆಯೂ ಅವ ನಿನ್ನಂಥವಳೊಡನೆ ಸಂಸಾರಮಾಡಿಕೊಂಡಿರದ ಆ ಮೂರ್ಖನಿಗೆ ಏನೆಂದು ಹೆಸರಿಡಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದು. ನಿನ್ನ ಧೈವವು ಒಳಿತಾಗಿರುವದಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಈ ದುರವಸ್ಥೆಗೆ ಈಡಾಗಿರುವೆ. ಒಬ್ಬ ಸಾರ್ವಭೌಮನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಿಯಾಗಲು ಶೋಭಿಸುವಂತಹ ರೂಪವು ನಿನ್ನದಿರುವದೆಂದೇ ನನ್ನ ಸಿದ್ಧಾಂತವು.”

ಚದುರೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ದುಃಖಾಶ್ರುಪರಿಪೂರ್ಣವಾದವು. ಅವಳು ಗದ್ಗದ ಕಂಠದಿಂದ:—“ಅಂತಹ ಭಾಗ್ಯವು ನನಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದೀತು? ನಾನು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಿಯಾಗಲಿಚ್ಛಿಸುವದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬಡತನದ ಬಾಕ್ಸೆಯೇ ನನಗಿರಲಿ. ನನ್ನ ಪತಿಯು ಒಳ್ಳೇ ರೀತಿಯಿಂದ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ನಾನು ನನ್ನ ಈ ಬಡತನದ ಬಾಕ್ಸೆಯೇ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ; ಆದರೆ ಪತಿಸೌಖ್ಯವು ನನ್ನ ದೈವದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿಲ್ಲ ನಾನೂ ನನ್ನ ಬಾಲಕನಾದ ಸಟವಾಜಿಯೂ ಇದೆ’ ರೀತಿಯಾಗಿ ಒರಲುತ್ತು ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಳೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ.”

“ಚದುರೆ, ನೀನೇನಾದರೂ ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಚದುರೆಯಿರಬಹುದೆಂದು ನನ್ನ ಗ್ರಹಿಕೆಯಿದ್ದಿತು; ಆದರೆ ನೀನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹುಚ್ಚಿಯಾಗಿದ್ದು, ಯಾರಾದರೂ ಹಾಗೆ ತಿಳಿಯಬಾರದೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಚದುರೆಯೆಂಬ ಹೆಸರು ಹೊಂದಿದಂತೆ ತೋರುವದು.”

“ತ್ರೈಂಬಕರಾಯೆರೆ, ಈ ಹೆಸರು ನಾನು ಹೊಂದಿದ್ದಲ್ಲ. ಹಾಗೂ ಇಂದು ನಿನ್ನೆ ಹೊಂದಿದ್ದಲ್ಲ. ನಾನು ಹುಚ್ಚಿಯಾಗುವೆನೋ ಜಾಣಳಾಗುವೆನೋ ಎಂಬ ವಿಚಾರವು ಸಹ ಇಲ್ಲದಾಗ ಶೈಶವಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನನಗಿಟ್ಟ ಹೆಸರಿದು. ಯಾಕೆ, ನನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ವೈಗುಣ್ಯವೇನಾದರೂ ನಿಮಗೆ ಕಂಡಿತೇನು?”

“ಕಾಣದೇನು? ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುವದು. ಅತಿ ಸುಲಭವಾದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಂದ ಸಹ ಸೌಖ್ಯದೊರಕಿಸುವದು ಸಾಧ್ಯವಿರುವಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ದೈವ-ದೈವವೆಂದು ಕ್ಲೇಶಪಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವದು ಹುಚ್ಚುತನವೋ, ಜಾಣತನವೋ ನೀನೇ ತಿಳಿದು ನೋಡು.”

“ನಾನು ಮತಿಭ್ರಾಂತನಾಗಿರುವೆನು. ಯಾವ ದಾರಿಯೂ ನನಗೆ ತೋಚದಾಗಿದೆ. ಮುಂಗಾಣದವಳಾದ ನನಗೆ ನೀವು ಸೌಖ್ಯದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು

ತೋರಿಸಿದರೆ ಚಿರಋಣಿಯಾಗಿರುವೆನು.”

“ಸುಖದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹುಡುಕುವದು ನಿನ್ನಂತಹ ಲಾವಣ್ಯಲತೆ ಕಗೆ ಅಗಮ್ಯವಿಲ್ಲ ಯಾವದು ದುಃಖದ ದಾರಿಯೆಂದು ನಿನ್ನ ಮನವರಿಕೆ ಯಾಗಿರುವದೋ ಅದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಸುಖದ ಮಾರ್ಗವು ತಾನಾಗಿ ದೊರೆಯುವದು. ರಾಜರಾಜೇಶ್ವರಿಯಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದಂಥ ರೂಪ ಯಾವನಗಳನ್ನು ವಿಧಾತನು ನಿನಗೆ ದಯಪಾಲಿಸಿರಲು, ನೀನು ಹೀಗೆ ಅಂಥ ರಂತೆ ಅವಸ್ಥೆ ಹೊಂದಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಲು ಕೆಡಕೆನಿಸುವದು.”

“ತ್ಯಂಬಕರಾಯರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾಗಲೊಲ್ಲದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಅರ್ಹವೋ ಅನರ್ಹವೋ, ಎಂಬದರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವೆನು.”

“ಚದುರೆ, ನಿನ್ನ ದುರವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನನ್ನ ಅಂತಃಕರಣವು ದ್ರವಿಸಿದೆ. ನಿನಗೆ ಭಾಗ್ಯೋದಯವಾಗಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯುಂಟು. ಹಾಗಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಇರುವದು. ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆಯಲೊಪ್ಪಿದರೆ ನಿನ್ನ ದುರ್ದಿನಗಳು ಮುಗಿದವೆಂದು ದೃಢವಾಗಿ ತಿಳಿ.”

“ನಾನು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಮನೀಷೆಯುಂಟು?”

“ನೀನು ಆ ನೀಚ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯ ಅಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿಡಬೇಕು.”

“ತಾನಾಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟಂತಾಗಿದೆ.”

“ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು.”

“ಮುಂದೆ?” ವಿಷ್ಣುಯದಿಂದ ಚದುರೆಯು ಕೇಳಿದಳು.

“ಮುಂದೆ; ಮುಂದೆಯೇನು? ಸೌಖ್ಯದ ಸಾನಿಧ್ಯ! ಸೊಬಗಿನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ! ವಿಲಾಸದ ಸಾಯುಜ್ಯ!”

ಚದುರೆಯು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕಳು. ಅವಳು ನಗುತ್ತಲೇ:—“ನಾನು ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರಕ್ಕೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೆ ಭಕ್ತಪತಿ ಸಂಭಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಅರ್ಧರಾಜ್ಯವನ್ನು ನನ್ನ ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕುವರೆಂದಂತಾಯಿತೇ?”

“ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ! ಅರ್ಧವೇ ಏಕೆ? ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿದರೆ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯವೇ ನಿನ್ನ ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುವದು.”

“ಎನಿದು ಉಪಹಾಸ!”

“ಉಪಹಾಸವಲ್ಲ; ಚದುರೇ, ಸಾಹಸ!”

“ನಿಮ್ಮ ಸಾಹಸದ ಪಡಿಕಟ್ಟು ಗೊತ್ತಾಗದೆ ನಾನು ಏನು ಮಾತಾಡಲಿ? ಯಾವದೊಂದು ಭೂತವೇತಾಳವನ್ನು ಕೈವಶಮಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ಬಗೆಯ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಿರೋ ಹೇಗೆ? ಯಾವದೊಂದು ವಾಮ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಲಾಭವಾಗುವಂತಿದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ನೀವೇ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳದೆ ನನ್ನ ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕುವ ಉದ್ದೇಶವಾವುದು?”

“ಚದುರೇ, ನಾನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು. ನಾನು ಭೂತವೇತಾಳ ಗಳನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಸಾಹಸದಿಂದಾಗುವ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಲಾಭವು ನನಗಲ್ಲ; ನಿನಗೇ! ನೀನು ಸಂಭಾಜಿಮಹಾರಾಜರ ಮಹಾರಾಜ್ಞಯಾಗಲೊಪ್ಪಿದರೆ ನಿನ್ನ ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಪತಿಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೇ ಬೀಳುವದು. ಯಾಕೆ? ನೀನು ಈ ಹಾಳು ಸಂಸಾರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ನೈಭವಯುಕ್ತವಾದ ಸಂಸಾರ ಪನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಳಿರುವೆಯಾ? ಓಹೋ! ಸಿದ್ಧಳಾಗದೇನು? ಭಕ್ತಪತಿಯ ರಾಣಿಯಾಗುವ ಅವೃತ ಸಂಧಿಯು ಅಂಥ ಇಂಥವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಲಭಿಸಿತು? ನೀನು ಅಪ್ಸರೆಯರನ್ನು ನಾಚಿಸುವಂತಹ ರೂಪವತಿಯಿದ್ದುದನ್ನು ಕೇಳಿಯೇ ಮಹಾರಾಜರು ನಿನ್ನನ್ನು ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿರುವರು. ನೀನು ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳುವೆ. ಮಹಾರಾಜರು ನಿನ್ನ ಸೂತ್ರದ ಗೊಂಬೆಯಾಗುವರು. ಅವರ ರಾಣಿಯವರಾದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯವರು ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ನಿಶ್ಚೇಜರಾಗಿ ಹೋಗುವರು. ಹಾಗಾದ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನದೇ ರಾಜ್ಯ, ನಿನ್ನದೇ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ!”

ತ್ಯಂಬಕರಾಯನ ಮಾತುಗಳು ಚದುರೆಯ ಮೈಗೆ ಮುಳ್ಳುಹಚ್ಚಿದಂತಾದವು. ಅವಳು ಎಷ್ಟೇ ದಾರಿದ್ರ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಪತಿವಿಯೋಗದಿಂದ ಎಷ್ಟೇ ದುಃಖಾಬ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದರೂ ದುರಾಚರಣೆಗೆ ಪ್ರವೃತ್ತಳಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕಂಟಕಮಯವೂ ಪಾಪಮಯವೂ ಆದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶೀಲಕ್ಕೆ ಬಾಧೆಬರುವಂತಹ ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು ಅವಳು ತನ್ನ ಶೀಲ-ನೀತಿಗಳ ಬಲದಿಂದ ದೂರ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಅವಳು ತಪು, ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊತ್ತಿಗೆ ಅವಳ ಬಡತನವು ಬಯಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಸಂಸಾರವು ಸುಖಮವಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ ಶೀಲ-ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಬಾಧೆಬರುವಂಥ ಹೇಸಿ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನಾಚರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆಕುವ ಪ್ರತಿಯು ಸುಕಸ್ತು ಮಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಇದುವರೆಗೆ ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಸಚ್ಚೀಲಳಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ತ್ರ್ಯಂಬಕರಾಯನ ಮಾತುಗಳು ಅವಳ ಮೈಗೆ ಮುಳ್ಳುಹಚ್ಚಿದಂತಾದವು.

“ತ್ಯಂಬಕರಾಯರೆ!” ಚದುರೆಯು ಕರ್ಕಶವಾಣಿಯಿಂದ:—“ನನ್ನ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಒಳ್ಳೇ ಅಗಾಧವಾದ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿರುವಿರಿ. ನೀವು ಈ ವಿಧದ ಹಿತಚಿಂತಕರಾಗಿರುವಿರಿ ಎಂದು ನಾನು ಈ ಕ್ಷಣದವರೆಗೂ ತಿಳಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಐಶ್ವರ್ಯದ ಲೋಭದಿಂದ ಸತೀಧರ್ಮವನ್ನು ವಿಕ್ರಯಿಸುವ ಜಾರಣಿಯು ನಾನಲ್ಲ. ನೀವು ಇಂತಹ ಅಲ್ಲದ-ಸಲ್ಲದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಾದರೆ ನನ್ನ ನೆರಳಿಗೆ ಕೂಡ ಬರಲಾಗದು. ನೀವು ನಿಜವಾದ ಹಿತಚಿಂತಕರೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆಯಿದ್ದಿತು; ಆದರೆ ಇಂದು ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯದ ಪಡಿಕಟ್ಟು ನಿಜ್ಜಳವಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು. ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಆಸುರೀ ವಿಷಯ ಪಿಪಾಸುಗಳಾದ ಸಂಭಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಯಾವ ಜಹಾಗೀರನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಹವಣಿಸಿರುವಿರಿ? ನನ್ನ ಸತೀತ್ವ ವಿಕ್ರಯದ ಲಾಭವನ್ನು ನೀವು ಇದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕಾರಸ್ಥಾನ ನಡೆಯಿಸಿರುವಿರಲ್ಲವೇ? ಧನ್ಯವಾದ! ನಿಮ್ಮ ಅಗಾಧವಾದ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಗೆ ಅನಂತ ಧನ್ಯವಾದಗಳು!!

ಚದುರೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತ್ಯಂಬಕರಾಯನು ಮೆಟ್ಟಿ ಬಿದ್ದನು. ದೀನದಂದ್ರಳಾದ ಅವಳು ಭಕ್ತಸತಿಯ ಕೈ ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಾನಂದದಿಂದ ಒಪ್ಪಿ, ತನ್ನ ಮಹತ್ಕೃತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಭಿನಂದನೆ ಮಾಡುವಳೆಂದು ತ್ಯಂಬಕರಾಯನ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿತ್ತು; ಆದರೆ ಚದುರೆಯ ಮಾತಿನಿಂದ ಅವನ ಭ್ರಮೆಯು ನಿರಸನ ಹೊಂದಿತು. ಸುಲಭ ಸೌಧ್ಯಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದ ಚದುರೆಯು ದುಸ್ಸಾಧ್ಯಳಿರುವಳೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು; ಆದರೆ ಇಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಭಗ್ನ ಮನೋರಥನಾಗುವಂತಹ ಸ್ವಭಾವವು ತ್ಯಂಬಕರಾಯನದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಚತುರೋಪಾಯ ನಿಪುಣನು; ಅದರಲ್ಲೂ ಭಕ್ತಸತಿ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನ ಬೆಂಬಲವಿದ್ದ ನವು. ಯಾವದೊಂದು ಉಪಾಯದಿಂದ ಚದುರೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದರ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿ ಕೃತಕೃತ್ಯನಾಗಬೇಕೆಂದೇ ಅವನು ದೃಢಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಚದುರೆಯ ಮಾರ್ಮಿಕವಾದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಧೃತಿಗುಂದದೆ, ಗಾಂಭೀರ್ಯದಿಂದ ಅವನು:—“ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ನಡೆದು ಬರತೊಡಗಿದ ಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ನಿನ್ನ ನಷ್ಟಚರ್ಯೆಯು ಒದಗಿಬಂದಿರುವದೆಂದೇ ಭಾವಿಸಬೇಕಾಗುವದು.”

“ಬೇಕಾದಹಾಗೆ ಭಾವಿಸಿರಿ! ಸತೀಧರ್ಮವಿಕ್ರಯದಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವ ಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಒಮ್ಮೆ ಬಿಟ್ಟು ನೂರು ಸಾರೆ

ಹೇಳುವೆನು.”

“ಲಕ್ಷ್ಮೀಯು ಬರಹತ್ತಿದಳೆಂದರೆ ಒಲ್ಲೆನೆಂದರೂ ಕೇಳುವದಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ಈ ಸತೀತ್ವದ ಜಂಬವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕಾಗುವ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಒದಗುವದು.”

“ಅದು ಹೇಗೆ ಬರುವದೋ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು.”

“ಚನ್ನಾಗಿ ಬರುವದು. ಭಕ್ತಪತಿ ಮಹಾರಾಜರೊಡನೆ ಆಟವಿರುವದು. ಚದುರೇ, ಇದು ಹುಡುಗಾಟವಲ್ಲ!”

“ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಲಾತ್ಕಾರ ನಡೆಯುವದೋ?”

“ಸತ್ಯಾರಕ್ತೆ ಒಳಗಾಗಲವೇ ಸ್ತಿಸದಿದ್ದರೆ ಬಲಾತ್ಕಾರವೇ ಸರಿ!”

“ಮಹಾರಾಜರು ಅಧಿಕಾರಸಂಪನ್ನರಿರುವರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಶೀಲವನ್ನು ಮರೆತು, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡಲುದ್ಯುಕ್ತರಾದರೆ, ಅವರು ಅದರ ಫಲವನ್ನು ಭೋಗಿಸುವ ಪ್ರಸಂಗವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಒದಗುವದು.”

“ಚದುರೆ! ನೀನು ಈಗ ನಿನ್ನ ಮುರುಕ ಗುಡಸಲಲ್ಲಿರುವೆ. ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕಿಸುವಂಥ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಧವಿಧದ ವಿಲಾಸಸುಖವನ್ನು ಸುರಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ನಿನ್ನ ಈಗಿನ ಸತೀಧರ್ಮದ ಸೊಲ್ಲು ಎತ್ತ ಅಡಗುವದೋ ಏನೋ! ಧರ್ಮದ ಕಟ್ಟಾಶಿಗೆ ಬಲಿಬಿದ್ದು, ಅಭಿಮಾನದಿಂದಾಡಿದ ಈ ನಿನ್ನ ಕುನಸು ಕನಸಾಗುವದೋ ಏನೋ! ನಿನ್ನ ತಂದೆಯಾದ ಬಿಂಬಾಜಿಯು ಸಹ ನನ್ನ ಮತದಂತೆ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿರುವನು. ಪಿತ್ರಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸುವದು ಪುತ್ರಧರ್ಮವೆಂಬ ವಾತು ಧರ್ಮದ ಆಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಮೆರಿಸುವ ನಿನಗೆ ಅರಿಯದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ”

“ತಂದೆಯವರೂ ನಿಮ್ಮ ಮತಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಿರುವರೆ?”

“ಮಹಾರಾಜರಿಂದ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಲಾಭ ದೊರೆಯುತ್ತಿರಲು ಆ ಸಂಧಿಯನ್ನು ಯಾವನು ತಾನೇ ವ್ಯರ್ಥ ಹೋಗಗೂಡುವನು?”

“ನನ್ನ ತಂದೆಯವರು ಧೋರಾತ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಕಲಂಕರೂಪಿಗಳಿರುವರೆಂಬದಕ್ಕೆ ಏನೂ ಪ್ರತ್ಯವಾಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ನುಡಿದು ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯದಿಂದ:—“ತಂದೆಯಾದರೆ ಏನಾಯಿತು? ಅಲ್ಲದ ಸಲ್ಲದ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡುವ ತಂದೆಯನ್ನು ನಾನು ಶತಶಃ ಧೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥಳಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಅಣ್ಣನಾದ ರಘೂಜಿಯು ಈಗ ಇಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಹಾಗು ನನ್ನ ತಂದೆಯ ನಿರೀಳಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು.”

“ಇಷ್ಟೇಯೋ!” ತ್ರೈಲೋಕರಾಯನು ವಿಕಟಹಾಸ್ಯದಿಂದ ನುಡಿದು:-

“ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣನೇನು ಸಾಮಂತನಲ್ಲ; ಸರದಾರನಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಿಯ ರಂಟಿ ಹೊಡೆಯಿಸಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ಸ್ವಾರ್ಥಾನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಭತ್ತಪತಿಗಳ ಬೆಂಬಲದಿಂದ ನಾನು ಸಮರ್ಥನಾಗಿರುವೆನು. ನೀನು ಒಳ್ಳೆ ಮಾತಿ ನಿಂದ ನನ್ನೊಡನೆ ಕೊಲ್ಹಾ ಪುರಕ್ಕೆ ಬರದಿದ್ದರೆ ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದಾದರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಒಯ್ದು ಸಂಭಾಜಿ ರಾಜರ ಅಂತಃಪುರಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುವೆನು.”

“ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಹುದು. ನೀನು ಭತ್ತಪತಿಗಳ ಬೆಂಬಲದಿಂದ ಸಮರ್ಥನಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಈ ಚತುರೆಯಾದ ಚದುರಿಯು ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗಾದರೂ ಬೀಳುವಳೋ ಇಲ್ಲವೋ! ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಅವಳ ಕಾಲೊಳಗಿನ ಮಣ್ಣು ಸಹ ಹಣಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ದೊರೆಯಲಾರದು.”

“ಅಬ್ಬಾ! ಇಷ್ಟು ಸಾಹಸಿಯಿರುವೆಯಾ ನೀನು!” ಎಂದು ನುಡಿದು, ತ್ರ್ಯಂಬಕರಾಯನು ಕೊಂಬು ಊದಿದನು.

ಪರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಸೈನಿಕರು ಚದುರಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿದರು. ಆ ಸೈನಿಕರು ತ್ರ್ಯಂಬಕರಾಯನ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಚದುರಿಯನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ, ಮೇಣಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದಿಂದ ಕೊಲ್ಹಾ ಪುರದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು

ಸಂಕಟ ಬಂದಾಗ ವೆಂಕಟರಮಣ

“ಅತ್ತಿಯವರೆ!”

“ಯಾರು?”

“ನಾನು ಜಿಜಾ!”

“ಜಿಜಾ?”

“ಹೌದು, ಜಿಜಾ!”

“ಜಿಜಾ! ಬಾರಮ್ಮಾ, ಬಾ! ಇದೇನು ಇಂಥ ರಾತ್ರಿಯ ನೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ?”

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಕಂಠವು ಸದ್ದುಡಿತವಾಗಿತ್ತು. ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅವಿರಲವಾದ ಅಶ್ರುಗಳು ಹರಿಯತೊಡಗಿದ್ದವು. ಅವಳು ತನ್ನ ಅತ್ತಿಯಾದ

ತಾರಾಬಾಯಿಯು ತೋರಿಸಿದ ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ರೋದಿಸ ತೊಡಗಿದಳು.

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಸನ್ಮಾನಪೂರ್ವಕ ವಾಗಿ ಸಂಬೋಧಿಸಿದ್ದು ಅವಳ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇದೇ ಮೊದಲೆನ್ನಬಹುದು. ತನ್ನನ್ನು ನೀರಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಮುಖದಿಂದ “ಆತ್ತಿಯ ವರೆ!” ಎಂಬ ಬಹುಮಾನದ ವಾಣಿಯು ಹೊರಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ತಾರಾಬಾಯಿಗೆ ಸೋಜಿಗವಾಗದೇನು ಮಾಡಿತು?

ಶಾಹೂರಾಜನು ಬಾದಶಾಹೀ ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೋಗಿ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ಏಕನಿಷ್ಠ ಸರದಾರ-ಸಾಮಂತರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ರಾಜ್ಯಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಾತಾರೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಶಾಹೂರಾಜನು ಬಂಧನದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ರಾಜಾರಾಮ ಮಹಾರಾಜರ ಪತ್ನಿಯಾದ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಹಿಂದು ಸ್ವರಾಜ್ಯಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಫಲಿತ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಅಧಿಕಾರವು ಹೋದ ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಅಸಂತುಷ್ಟಳಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸವತಿ ಸುಭೆಯನ್ನು (ರಾಜ್ಯವನ್ನು) ಸ್ಥಾಪಿಸಿದಳು. ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದ ಮನೆತನದಲ್ಲಾದರೂ ದಾಯಾದಿತನವು ಪ್ರಾದುರ್ಭವಿಸಿತು. ರಾಜಾರಾಮ ಮಹಾರಾಜರ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ರಾಣಿಯಾದ ರಾಜಸಬಾಯಿಯು ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನಿಗೆ ಅರಸೊತ್ತಿಗೆಯು ದೊರೆಯಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿದಳು. ರಾಜ್ಯದಾಡಲಿತವನ್ನು ನಡೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹನಾದ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಮಗನಾದ ಶಿವಾಜಿಯು ಸಿಂಹಾಸನಾರೋಹಣ ಮಾಡಿದ್ದು ಸಂಭಾಜಿಗೆ ಸಹನವಾಗಲಿಲ್ಲ ಸಂಭಾ ಜಿಯು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಶಿವಾಜಿಯಂಥ ಹುಚ್ಚನಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಬಾಹುಬಲದಿಂದ ಹೊಸ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ದೊರಕಿಸುವ ಇಲ್ಲವೆ ಇದ್ದ ರಾಜ್ಯ ವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯೂ, ಜಾಣ್ಮೆಯೂ, ರಾಜಕಾರಣ ದುರಂಧರತೆಯೂ ಅವನಲ್ಲಿದ್ದಿದ್ದರೂ ಹುಚ್ಚ ಶಿವಾಜಿಯಿಂದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಸುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಅವನಲ್ಲಿದ್ದ ಬುದ್ಧಿ-ಶಕ್ತಿಗಳೇ ಸಾಕಾದವು. ತಾರಾ ಬಾಯಿಯ ಉಪಟಳವು ಸ್ವರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಿತಿಮೀರಿದ್ದರಿಂದ ಅವಳ ಕೈಯೊಳ ಗಿನ ರಾಜ್ಯ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸದಿದ್ದರೆ, ಶಿವಪ್ರಭುವು ಆತಿ ಸಾಹಸದಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಹಿಂದುಪದಸಾತಶಾಹಿಗೆ ಆಘಾತ ತಗಲುವದೆಂದು ಶಾಹೂ ಮಹಾ ರಾಜನೂ, ಅವನ ಪೇಶವೆ-ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೂ ದೃಢವಾಗಿತಿಳಿದಿದ್ದರು; ಆದ್ದರಿಂದ

ಅವರು ತಾರಾಬಾಯಿಯ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನಿಗೆ ಗುಪ್ತರೀತಿಯಿಂದ ನೆರವಾಗಿ, ಅವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ಸಂಭಾಜಿಯ ರಾಜ್ಯಾಭಿಷಿಕ್ತನಾದ ಕೂಡಲೆ ತಾರಾಬಾಯಿ, ಶಿವಾಜಿ, ಶಿವಾಜಿಯ ಪತ್ನಿಯಾದ ಭವಾನಿಬಾಯಿ-ಸಾರ್ವತೀಬಾಯಿ ಮೊದಲಾದವರು ಸೆರೆಮನೆಯ ಸೋಬತಿಗಳಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಆಗ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಅನೇಕ ಕಟುವಚನಗಳಿಂದ ನೋಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶಿವಾಜಿಯ ಆಪತ್ಯಗಳನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುವ ಕೃತಿಗಳು ಸಹ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಂದ ಘಟಿಸಿದ್ದವು. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಭಕ್ತಿ-ವಿಶ್ವಾಸಗಳುಳ್ಳವಳಾದ ಇಂಗಿತವು ತಾರಾಬಾಯಿಗೆ ಹೊಳೆಯದಾಯಿತು. ಆಗ ಅವಳಿಗೆ ಮಳಲಿನಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆ ಹೊರಟದ್ದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಸ್ಮಯವೆನಿಸಿತು

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ದುಃಖಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತ ಕಾರಣವು ತಾರಾಬಾಯಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಯಾವಮೋ ಒಂದು ವಿಸ್ತೃತದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿರಬಹುದೇನೆಂದು ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನಕಾರಕವಾದ ಉತ್ತರವು ಹೊರಟಿತು. ಚತುರಳಾದ ಚದುರೆಯೇ ಇವಳ ಆಪತ್ತಿನ ಮೂಲವೆಂಬದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು; ಆದರೂ ಅವಳು ಅರಿಯದವಳಂತೆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು -“ರಾಣೀ, ಯಾಕೆ ದುಃಖಿಸುವೆ? ಸಂಭಾಜಿಯ ಪ್ರಕೃತಿಯೇನಾದರೂ ಅಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿರುವದೆ? ಅಥವಾ ಶಾಹುವಿನ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಯಿಸಿದ ಕಾರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಪತಿಗೆ ನಿಜಾಮ, ಫತ್ತೇಸಿಂಗ ಭೋಸಲೆ ಮೊದಲಾದವರೇನಾದರೂ ಕೈತೋರಿಸಿದರೆ? ಇಲ್ಲವೆ ದಿವ್ಯ ಪ್ರತಾಪನಿಧಿಯಾದ ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶವೆಯು ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ರಾಜಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದನೇ? ಏನಾಯಿತು ಜಿಜಾ? ಹೇಳು. ಹೀಗೆ ಅಳುತ್ತ ಕುಳಿತರೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು?” ಎಂದು ಮಾರ್ದವ ವಚನಗಳಿಂದ ನುಡಿದಳು.

“ಅತ್ತೆಯವರೆ!” ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ತುಂಬಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಿರುವ ದುಃಖವನ್ನು ನುಂಗಿಕೊಂಡು. —“ನೀವು ಉಚ್ಚರಿಸಿದ ಯಾವ ಅನಿಷ್ಟಗಳೂ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಒದಗಿಲ್ಲ. ಈಗೊದಗಿದ ಅನಿಷ್ಟವು ಬೇರೆ ವಿಧವಾದದ್ದಿರುವದು.”

“ಅದೇನು?” ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಉತ್ಕಂಠೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಚದುರೆಯು ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಿರುವಳು ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ಪಟ್ಟಮಹಿಷಿಯ ಮಾನ ಮಾನ್ಯತೆಗೆ ಎದ್ದೊರೆಯತೊಡಗಿವೆ ಅವಳೇ ಈಗಿನ ಅನಭಿಷಿಕ್ತ ರಾಣಿಯು. ನಾನು

ಪರಿತ್ಯಕ್ತ ದಾಸಿಯರ ಮಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನೇರಿರುವೆನು. ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿಯೂ, ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಓಲಗದಲ್ಲಿಯೂ ಅವಳದೇ ಸಡಗರ! ಅವಳದೇ ಅಟ್ಟಹಾಸ!! ರಾಜಕಾರಣದ ಸೂತ್ರಗಳು ಸಹ ಅವಳ ಕೈನೇರತೊಡಗಿರುವವು. ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ರಾಣಿಯ ದಾಸಿಯಾಗುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಲ್ಲದ ಆ ಸ್ವೈರಿಣಿಯು ಈಗ ವಟ್ಟಮಹಿಷಿಯನ್ನೇ ದಾಸಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯತೆಗೇರಿರುವಳು. ಮಹಾರಾಜರು ಅವಳ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಸೂತ್ರದ ಬೊಂಬೆಯಾಗಿರುವರು. ಆ ಗೈಯ್ಯಾಳಿ ಚದುರೆಯು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಇಂದೇ ನಾನು ಸೆರೆಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಬೇಕಾಗಬಹುದು; ಇಲ್ಲವೆ ಪ್ರಾಣಕ್ಕಾದರೂ ಹೊರತಾಗಬಹುದು ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೇ ಪೂರ್ವವೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನನ್ನು ಕಸದಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿರುವರು! ನೀವು ಅನುಭವಿಕರು, ರಾಜಕಾರಣ-ಗೃಹಕಾರಣಗಳಲ್ಲಿ ನುರಿತವರು; ಬುದ್ಧಿ ಕುಶಲರು. ಅಂತೆಯೇ ಸದ್ಯದ ಗಂಡಾಂತರದ ತರಣೋಪಾಯವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆನು.”

ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಉಸಿರ್ಗರೆದಳು; ಆದರೆ ಅವಳ ಆ ಉಸಿರು ಮಾತ್ರ ನಿಜವಾದದ್ದಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಕೃತ್ರಿಮವಾಗಿತ್ತು. ಯಾಕಂದರೆ, ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ತಾರಾಬಾಯಿಗೆ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಅಸಹನೀಯ ಪೀಡೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅವುಗಳನ್ನು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯಂತೂ ಮರೆಯುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮಹಾ ದುಷ್ಟೆಯಾದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಆಳಿಕೆಯು ಪೂರಾ ನಾಶವಾಗಿ, ಚದುರೆಯ ಆಳಿಕೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಅವಳು ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಿಜವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದಿತು. ಚದುರೆಯ ಯುಗವು ಪ್ರಾರಂಭವಾದಂದಿನಿಂದ ತಾರಾಬಾಯಿ, ಅವಳ ಸೊಸೆಯಂದಿರಾದ ಭವಾನಿಬಾಯಿ-ಪಾರ್ವತಿಬಾಯಿಯವರು ಸೌಖ್ಯದಿಂದಿದ್ದರು. ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಪಾರುಪತ್ಯಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಚದುರೆಯು ಅವರ ಒಲುಮೆಯನ್ನು ಸಂವಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕುತೂಹಲವುಳ್ಳವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವಳು ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನೂ ಅವಳ ಸೊಸೆಯಂದಿರನ್ನೂ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು.

ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಉಸಿರ್ಗರೆದು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು:—“ಯಾಕೆ ಅತ್ತೆಯವರೆ, ಈ ಸಂಕಟದಿಂದ ಪಾರಾಗುವ ಉಪಾಯವು ನಿಮಗೂ ತೋಚದಾಗಿರುವದೇನು?”

ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು:—“ಜಿಜಾ,

ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರಸಂಗವೇನೋ ಕರಿಣವೆಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ; ಆದರೂ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲೆಂದು ನನಗೆ ಭಾಸವಾಗುವದು.”

“ಅದೇಕೆ?” ಆತುರತೆಯಿಂದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಕೇಳಿದಳು.

“ನೀನು ಇಷ್ಟು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ರಾಜ್ಯಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿನಿಧಿ-ಅಮಾತ್ಯ ಮೊದಲಾದವರ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ವರ್ಚಸ್ವವಿರುವದು ಅವರು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿರುವರು. ಹೀಗಿದ್ದ ಮೇಲೆ ನೀನು ಯೋಚಿಸುವೆಯೇಕೆ? ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿದರೆ ಅವರ ಸಹಾಯ ದಿಂದ ಸಂಭಾಜಿಯ ಮನಸ್ಸು ತಿರುಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದು; ಅದಾಗದಿದ್ದರೆ ಚದುರಯ ಪಾರುಪತ್ಯಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕಾದರೂ ವೇಳೆ ಹತ್ತುವದಿಲ್ಲ.”

“ಮಹಾರಾಜರ ಮನಸ್ಸು ತಿರುಗಿಸುವದಂತು ಅಸಾಧ್ಯವೆ; ಯಾಕಂ ದರೆ, ಚದುರಯ ನನಗಿಂತ ಸಾವಿರಾರು ವಾಲು ಚಲವೆಯು; ನಷಯವ ತಿಯು! ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅವಳು ಚತುರೆಯೂ ಇರುವಳು. ಅಂದಮೇಲೆ ಮಹಾರಾಜರ ಮನಸ್ಸು ಷೇಗೆ ತಿರುಗಜೇಕು? ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ಕರ್ತ ಜನರಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಲಹ ಕೊಡುವರು? ನೀವು ಹೇಳಿದ ಇನ್ನೊಂದು ಉಪಾಯವು ಮಾತ್ರ ಇಂದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಎಂದಾಸರೂ ತಾರಿಸು ವಂತಹದೆಂದೆನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಬಾಧಕವಿಲ್ಲ ಇಂದು ನಾಳೆ ಮಾತ್ರ ಆ ಕೆಲಸವು ಈಡೇರುವಂತಿಲ್ಲ; ಯಾಕಂದರೆ, ನಮ್ಮ ರಾಜಸರಿವಾರದವರು ಸ್ವಾರ್ಥಪರ ರಿರುವರು ಸಾತಾರೆಯ ಒಲಗದಲ್ಲಿದ್ದಂತಹ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾದರೂ ನಮ್ಮ ಒಲಗದಲ್ಲಿರುವದಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲರೂ ಮುಖಸ್ತುತಿ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಬೇಳೆ ಬೆ ಯಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವವರೇ ಈಗ ಚದುರಯ ಯುಗವಿರುವದರಿಂದ ರಾಜ್ಯಕರ್ತರಲ್ಲರೂ ಅವಳ ಸ್ವಾರ್ಥೀನವಾಗಿರುವರು. ಚದುರೆಯು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರೆ, ಒಂದೇ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನೇ ನಾಶಗೊಳಿಸಬಹುದು. ನನ್ನ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಕರ್ಮಚಾರಿಗಳು ಮೊದಲೇ ನನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕ್ಷೋಭೆಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಈಗಂತೂ ನನಗೆ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಕಾಲವೊದಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನೆರವಾಗುವವರು ಯಾರು? ನನಗೆ ನೆರವಾಗುವೆಂದರೆ, ಅರ್ಧಾತ್ ಮಹಾರಾಜರ ಮೈರ ಬಳಿಯಿಸಿದಂತೆ ಯೇ ಸರಿ! ಎಂಬ ಭಾವನೆಯು ಅವರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವದೇನೂ ಅಸ್ವಾವಿಕವಲ್ಲ.

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಕಲ್ಪನೆಯು ಯಥಾಸ್ಥಿತವಾದದ್ದಿತ್ತು. ಅವಳು ಅಗ್ನಿಯಂ ತೆ ಪ್ರಖರಳಿದ್ದು, ಅವಳ ಶಾಸನವು ಅತ್ಯಂತ ನಿಷ್ಕುರತನದ್ದಿತ್ತು. ಸ್ವಕಾರ್ಯ

ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಅವಳು ಅಲ್ಲದ-ಸಲ್ಲದ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಸಹ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವಳು ಅತ್ಯಂತ ಸಂಶಯ ಸ್ವಭಾವದವಳಿದ್ದುದರಿಂದ, ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನ ನಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಂಚು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರುವರೋ ಎನ್ನೋ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಡೆಯಿಸುವದಕ್ಕೆ ಆತುರಳಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಉತ್ಪಾತಪ್ರಿಯಳೂ ಕ್ರೂರಳೂ ಆದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅವಳ ವಿಶ್ವಾಸಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದ ಚಂದ್ರನೇನ ಜಾಧವ, ಉದಾಜ ಚವ್ವಾಣ, ಕೃಷ್ಣಾಜಿಪಂತ ಪಟವರ್ಧನ ಮೊದಲಾದ ಸರದಾರರು ಸಹ ಅಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಭಗ್ನ ಮನೋರಥಳಾಗಿದ್ದಳು.

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ನಿರಾಶಾ ಜನಕ ವಾಣಿಯಿಂದ:—“ಜಿಜಾ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಸಾಲದು. ಸಂಭಾಜಿಯು ಚದುರೆಯ ಹಿಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರಾ ಸಿಲುಕಿರುವನು. ಚದುರೆಯು ಅವನನ್ನು ಕೈಬೆರಳಿನ ಮೇಲೆ ಸೂತ್ರದ ಗೊಂಬೆಯಂತೆ ಕುಣಿಸುತ್ತಿರುವಳು. ಸಂಭಾಜಿಯನ್ನು ಹೆಸರಿಗೆ ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ವರ್ಚಸ್ಸನ್ನು ಕೆಡಹಿದ ಚತುರ ಚದುರೆಯ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಕೌಶಲ್ಯವೇನು ನಡೆಯಬೇಕು? ನಮ್ಮ ಒಲಗದಲ್ಲಿ ನಿಪ್ಪುಟಗಳೂ, ರಾಜನಿಸ್ಕರೂ, ಪ್ರತಾಪಿಗಳೂ, ನ್ಯಾಯಪ್ರಿಯರೂ ಆದ ಕಬ್ಬಾ, ರಾಜ್ಯಕರ್ತರು ದೊರೆಯುವದು ಮೊದಲೇ ವಿರಳ ಬಹುತರವಾಗಿ ಆ ಎಲ್ಲ ಜನರು ಈಗ ನೂತನ ರಾಣಿಯಾದ ಚದುರೆಯ ಮನವೊಲಿಸಲಿಕ್ಕೇ ಮಗ್ನರಾಗಿರುವರು ಜಿಜಾ, ಈಗ ನಿನಗೆ ಗ್ರಹ ದೆಶೆಯು ಪ್ರತಿಕೂಲವಿರುವದು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಕಾಲಪ್ರತೀಕ್ಷೆ ಮಾಡು. ಮುಂದೆ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿದಂತೆ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದೀತು.”

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಮತ್ತೆ ದುಃಖಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮತ್ತೆ ಜಲಪೂರ್ಣವಾದವು. ಆಗ ಅವಳು:—“ಅತ್ತಿಯವರೆ, ಕಾಲಪ್ರತೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಚದುರೆಯು ಗರ್ಭಿಣಿಯಿರುವಳು. ಅವಳ ಸುದೈವದಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ದುರ್ವೈವದಿಂದಲೂ ಅವಳು ಪುತ್ರಸಂತಾನವನ್ನು ಪ್ರಸೂತಳಾದರೆ, ನಿಸ್ಸಂತಾನವಾಗಿರುವ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅವನೇ ಒಡೆಯನಾಗುವದಿಲ್ಲವೇ? ಮಹಾರಾಜರು ತಮ್ಮ ಪ್ರೇಮಸಿಯ ಮಗನನ್ನು ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಾಧ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡದೆ ಬಿಡುವರೆ? ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಆಬಾಸಾಹೇಬರ (ಭಕ್ತಪತಿ ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರ) ಅತ್ಯಂತ ಪವಿತ್ರ ಸ್ವರಾಜ್ಯಸಿಂಹಾಸನವು ದಾಸೀಪುತ್ರನಿಂದ ಅಪವಿತ್ರಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಿರುವಿರಾ?”

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಎಷ್ಟು ಕರ್ಕಶಸ್ವಭಾವದವಳಾಗಿದ್ದರೂ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನಾಭಿಮಾನಗಳನ್ನು ಸಹ ತೊರೆದು ಬಹು ವಿನಯ ಶಾಲಿನಿಯಂತಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಯುಕ್ತಿ-ಪ್ರಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಲೆಯು ಅವಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅವಗತವಿದ್ದಿತು. ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಅವಳ ಗುಣಗಳನ್ನೇನೂ ಅರಿಯದವಳಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಜಿಜಾಬಾಯಿಗಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಹೆಚ್ಚು ಮಳೆಗಾಲಗಳನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದಳು; ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಬಗೆಯಾಗಿ ನೈಪುಣ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಳು. ಈಗ ಕಾಲವೈಚಿತ್ರ್ಯದ ಮೂಲಕ ಅವಳು ನಿರುಪಾಯಳಾಗಿದ್ದಳೇ ಹೊರತು, ಭೋಸಲೆ ಮನೆತನದಲ್ಲಿ ತಾರಾಬಾಯಂತಹ ಚಾಣಾಕ್ಷ ಹಾಗೂ ರಾಜಕಾರಣ ನಿಪುಣ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಯಾರೂ ಆಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇಂತಹ ಎಷ್ಟು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯರು ಬೇಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅವಳ ಹೃದಯವು ಕರಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಸ್ವಭಾವ ಪರಿವರ್ತನವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿಷಯಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳ ಮನೋಭೂಮಿಕೆಯು ನಿಮಿಷಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆಹೊಂದಿತು. ಸಂಭಾಜಿಯು ಚದುರೆಯ ಸೂತ್ರದ ಗೊಂಬೆಯಾದುದರಿಂದ, ಅವಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಆಪತ್ಯವೇ ಭಾವೀ ಸಿಂಹಾಸನಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಬಹುದೆಂಬ ಆಶಂಕೆಯು ಅವಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗಾಸಿಗೊಳಿಸಿತು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಶಿವಾಜಿಮಹಾರಾಜರ ಪೂಜ್ಯ ಸಿಂಹಾಸನದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಅವಳ ಭಕ್ತಿ ಬಹಳವಾಗಿತ್ತು. ಯೇಕೆ ಸ್ಥಿತ ವಾಸಿಯಾದ ಚದುರೆಯ ಪುತ್ರನು ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಬಾಧ್ಯಸ್ತನೆಲ್ಲಾಗುವನೋ ಎಂಬ ಭಯವು ಅವಳನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಧಿಸತೊಡಗಿತು. ಯುಕ್ತಿ ಪ್ರಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಚದುರೆಯ ಪಾರುಪತ್ಯಗೊಳಿಸದಿದ್ದರೆ, ಪರಿಣಾಮವು ಒಳತಾಗುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಅವಳೂ ತಿಳಿದಳು. ಆಗ ಅವಳು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಜಿಜಾ, ಆ ಗೈಯಾಳಿಯು ಗರ್ಭಿಣಿಯಿರುವಳೆ? ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ನಿನ್ನ ಗಂಡಾಂತರವೂ ನಿವಾರಣವಾಗುವದು; ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಬಂದ ವಿಪತ್ನೂ ಪರಿಹಾರವಾಗುವದು ಸಂಭಾಜಿಯು ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಹುವಿನ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆದ ರಾಜಕಾರಣ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಜಾಮನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವವನಿದ್ದಾನೆ. ನಿಜಾಮನಿಂದ ಅವಸರದ ಪತ್ರಗಳು ಬರತೊಡಗಿವೆ. ಈ ಸುಸಂಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ನೀನು ರಾಜ್ಯಕರ್ತರನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನ ಪಡಿಸಿಕೋ. ಭಗವಂತರಾವೆ ಅಮಾತ್ಯನು ನಿನ್ನ ಹಿರಿಯೂ ಸತ್ಪಕ್ಷಪಾತಿಯೂ ಇರುವನು. ಅವನು ಬಹಿಷಂಕದಲ್ಲಿ ಚದುರೆಯ ಪಕ್ಷದವನೆಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅಂತರಂಗದ

ಒಲವು ನಿನ್ನ ಕಡೆಗೇ ಇರುವದು. ನಾನಾದರೂ ಅಮಾತ್ಯನಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರ ಕಳುಹಿಸುವೆನು. ಇನ್ನು ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನು ಯಾವದೋ ಒಂದು ಸ್ವಾರ್ಥಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿನ್ನ ಆಜ್ಞಾಧಾರಕನಾಗಿಯೇ ಇರುವನು. ಸಂಭಾಜಿಯು ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳಿದ ಸಂಧಿಯನ್ನು ಸಾದಿಸಿ, ನೀನು ಅವರಿಂದ ಚದುರೆಯ ಪಾರುಪತ್ಯಗೊಳಿಸು. ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆದರೆ, ನಿನಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುವದು.”

ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಸಮಯಸೂಚಕತೆಯಿಂದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೆ ಅನಂದವಾಯಿತು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಸಂಭಾಜಿಯ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಹೊರತಾದಂದಿನಿಂದ ರಾಜಕಾರಣದ ಗಂಧವಾರ್ತೆಯೂ ಅವಳಿಗೆ ಹತ್ತುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪತಿಯು ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿರುವನೋ, ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿರುವನೋ ಎಂಬದು ಕೂಡ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಿದ್ದಿಲ್ಲ, ಯಾಕಂದರೆ, ಗೃಹಕಾರಣ-ರಾಜಕಾರಣಗಳಲ್ಲಿ ಚದುರೆಯೇ ನಾಯಿಕೆಯಾಗಿದ್ದು, ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಅನಾಯಕತ್ವ ಹೊಂದಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹೇಗೋ ವೇಳೆಗಳೆಯುತ್ತಲಿದ್ದಳು. ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗದಿದ್ದರೆ, ಚದುರೆಯ ಪಾರುಪತ್ಯದ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆಗ ಅವಳು ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಮಹಾರಾಜರು ನಿಜಾಮನ ಭಿಟ್ಟಿಗಾಗಿ ಹೊರಡುವರಂಬದನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದಿಲ್ಲ ನಿಮಗೆ ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಯಾರು ಹೇಳಿದರು?”

“ಆ ಚದುರೆಯೇ ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳು ನಿನ್ನನ್ನು ನೀರಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ನನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ದ್ವೇಷಭಾವನೆಯುಳ್ಳವಳಾಗಿಲ್ಲ ಸಂಭಾಜಿಯೊಡನೆ ತಾನೂ ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಅನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಪ್ರವಾಸವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ, ನಿನ್ನ ಕಾರ್ಯವು ಸಾಧಿಸುವದು.”

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಮತ್ತೆ ಯೋಚನೆಗೊಳಗಾದಳು. ಕೆಲವು ವೇಳೆಯು ಮೇಲೆ ಅವಳು ವಿಷಾದ ವ್ಯಂಜಕವಾಣಿಯಿಂದ:—“ಅತ್ತೆಯವರೇ, ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಉಪಾಯ ಮಾಡಬೇಕು?”

“ಇದರಲ್ಲೇನು ಅಷ್ಟೊಂದು ರಾಜಕಾರಣವಿದೆ? ಗರ್ಭಿಣಿ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ ಹೊರಡಿಸುವದು ಅನುಚಿತವೆಂಬದನ್ನು ಸಂಭಾಜಿಯ ಕಿವಿಯು ಮೇಲೆ ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಾಕುವಂತೆ ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನಿಗೆ ತಿಳಿಸು; ಹಾಗೂ ಸದ್ಯದ ರಾಜಕೀಯ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಚದುರೆಯಂಥ ಚತುರಳು ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೇ ಹಿತವಾಗುವದೆಂಬದನ್ನೂ ಸಂಭಾಜಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಿಂಬಿ

ಸುವಂತೆ ತಿಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳು.”

“ಅತ್ತೆಯವರೇ! ಪ್ರಶಂಸನೀಯವಾದ ತಂತ್ರವಿದು! ನೀವು ಇಂತಹ ಪಾತಾಳಯಂತ್ರಿಗಳಿರುವದನ್ನು ಮನಗಂಡದ್ದರಿಂದಲೇ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದೆನು. ನೀವು ನಿರ್ವೈರಭಾವನೆಯಿಂದ ಯೋಗ್ಯ ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ತುಂಬಾ ಋಣಿಯಾಗಿರುವೆನು.”

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ‘ಸಂಕಟ ಬಂದಾಗ ವೆಂಕಟರಮಣ’ನೆನ್ನುವ ಸ್ವಭಾವದವಳಿದ್ದದ್ದನ್ನು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಅರಿಯದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಶಿವಪ್ರಭುವಿನ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಯದೋ ಒಂದು ಕಾಗೆಯು ಹೊಂಚುಹಾಕಬಾರದೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೆ ಅಂತಃಕರಣಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅನ್ಯರೊಡನೆ ಜರುಗುವ ಇಂತಹ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಕೀಯರು ಪರಸ್ಪರರಿಗೆ ನೆರವಾಗುವದೇ ಧರ್ಮವೆಂದು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅನಂತರ ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯವರೆಗೆ ಮಾತಿಗೆ ಬಾರದ ಆ ಮಾತು ಈ ಮಾತು ಜರುಗಿದವು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಅಂದೇ ಅತ್ತೆಯವರಾದ ಅತ್ತೆಯ ನಿರೋಪ ಹೊಂದಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ತೆರಳಿದಳು.

ತಿರುಕನ ಕನಸು.

ಚದುರೆಯು ಸಂಭಾಜಿ ಮಹಾರಾಜನ ಅಂತಃಪುರವನ್ನು ಸೇರಿದಾಗ ಅವಳ ಅಣ್ಣನಾದ ರಘೂಜಿ ಧೋರಾತನು ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದಲ್ಲಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಪೇಶವೇ ಬಾಜೀರಾಯನ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕನಾಗಿದ್ದು, ಯಜಮಾನನೊಡನೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ್ದನು. ರಘೂಜಿಯು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ಸ್ವಭಾವದವನೂ, ಅಭಿಮಾನಿಯೂ, ಪಾವಭೀರುವೂ, ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಸಹಿಸದಂಥವನೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಅವನ ಎದುರಿಗೆ ತಾಂಡವನೃತ್ಯ ಮಾಡುವ ಧೈರ್ಯವು ತ್ರೈಲೋಕಸುಂದರನಲ್ಲಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ರಘೂಜಿಯು ಊರಲ್ಲಿರದ ವೇಳೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿದನು. ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ಅವನು ಚದುರೆಯ ತಂದೆಯಾದ ಬಿಂಬಾಜಿಗೆ ಭೂ-ಧನಗಳ ಆಶೆಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿದ್ದನು. ಈಗಾಗಲೇ ವಚನದ ಮೇರೆಗೆ ಹಣವು ಬಿಂಬಾಜಿಯ ಕೈ ಸೇರಿತ್ತು; ಭೂಮಿಗಳು ಹಿಂದಿನಿಂದ ದೊರೆಯುವವೆಂದು ತ್ರೈಲೋ

ಕನು ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ವಾಸನೆಯಿತ್ತಿದ್ದನು. ಸಂಭಾಜಿಯು ಆ ದುರಾಚಾರಿಯಾದ ತ್ರ್ಯಂಬಕನಿಗೆ ಬಹೇಬೋರಗಾಂವ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಇನಾಮು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಚದುರೆಯ ತಾಯಿಯಾದ ಮೈನಾಬಾಯಿಗೆ ಬಿಂಬಾಜಿಯ ಈ ವರ್ತನವು ಎಷ್ಟುಮಾತ್ರವೂ ರುಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಪತಿಯ ಮನವೊಲಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಹು ಪರಿಯಾಗಿ ಯತ್ನಿಸಿ ನಿಷ್ಫಲಮನೋರಥಳಾದಳು. ತನ್ನ ಪತಿಯ ಈ ವೃತ್ತಿಯು ಅವಳ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಕುಂದು ತಂದಂತಾಗಿತ್ತು. ಕಾಲವಶದಿಂದ ಸದ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯು ಅವಳಿಗೆ ಬಡತನದ್ದಾಗಿದ್ದರೂ, ಮೊದಲು ದೊಡ್ಡ ಮನೆತನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಇವಳು ತೋರಗಲ್ಲಿನ ಸಿಂದೆಯ ಮನೆತನದವಳು. ಬಿಂಬಾಜಿ ಧೋರಾತನ ಮನೆತನವಾದರೂ ಸಿಂದೆಯ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಸರಿಸಮಾನದ್ದಿತ್ತು. ಸಂಭಾಜಿಯ ಪತ್ನಿಯಾದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯಾದರೂ ಸಿಂದೆಯ ಮನೆತನದವಳೇ. ಅವಳ ತಂದೆಗೆ ಕಾಲವು ಅನುಕೂಲವಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳು ರಾಜಮನೆತನವನ್ನು ಸೇರಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ಮೈನಾಬಾಯಿಯ ತಂದೆಯು ದೈವದುರ್ವಿಪಾಕದಿಂದ ದೀನದರಿದ್ರನಾದುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೈನಾಬಾಯಿಯು ಬಿಂಬಾಜಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿದಳು. ಮೊದಲು ಬಹೇಬೋರಗಾಂವಗ್ರಾಮವು ಬಿಂಬಾಜಿಯ ತಂದೆಯಾದ ಯಶವಂತರಾಯನ ಒಡೆತನದ್ದಾಗಿತ್ತು, ಆದರೆ ಬಿಂಬಾಜಿಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆ ಗ್ರಾಮದ ಒಡೆತನವು ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಈಗ ಅವನ ವಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭೂಮಿಗಳಷ್ಟೇ ಉಳಿದಿದ್ದವು. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಮೈನಾಬಾಯಿಗೆ ತನ್ನ ತವರುಮನೆಯ ಹಾಗು ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಯ ಅಭಿಮಾನ ಬಹಳವಾಗಿತ್ತು. ತಾನು ದೊಡ್ಡ ಮನೆತನದವಳೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡದ್ದೇ ಅವಳ ಅಭಿಮಾನದ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಅಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು, ಅವಳು ತನ್ನ ಒಬ್ಬಳೇ ಒಬ್ಬ ರೂಪವತಿಯಾದ ಚದುರೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದಳು. ಅದರಂತೆ ಅವಳು ಮಸೂರದ ಕಂಠಾಜಿ ಜಗದಳೆಯ ಮಗನಾದ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಗೆ ಚದುರೆಯನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯು ಸಶಕ್ತನೂ ಸುರೂಪಿಯೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಪೇದೆಯಾಗಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಭೂಮಿ-ಕಾಣೆಯಾದರೂ ಇತ್ತು. ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯು ತಾರುಣ್ಯದಶೆಗೆ ಬಂದೊಡನೆಯೇ ದುರ್ವ್ಯಸನಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು, ತನ್ನ ಭೂಮಿ-ಸೀಮೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳೆದು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಅವನ

ತಾಯಿಯಾದ ಕಾವೇರಿಬಾಯಿಯೂ, ತಂದೆಯಾದ ಕಂಠಾಜಿಯೂ ಅನನ್ಯ ಗತಿಕರಾಗಿ ಮಸೂರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳಿದರು. ಶ್ವಶುರಗೃಹದ ಸ್ಥಿತಿಯು ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋದುದಕ್ಕಾಗಿ ಚದುರೆಗೆ ಮರಣಪ್ರಾಯವಾದ ವ್ಯಸನವಾಯಿತು. ಅವಳು ವತಿಯ ಶೋಧಕ್ಕಾಗಿ ಬಹು ಪರಿಯಿಂದ ಶ್ರಮ ಬಟ್ಟಳು; ಆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಪತಿಯ ಶೋಧವು ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ ಅವಳು ನಿರು ವಾಯಳಾಗಿ ಬಹೇಬೋರಗಾಂವಕ್ಕೆ ಬಂದಳು.

ತ್ಯಂಬಕಸುಂದರನು ಚದುರೆಯ ರೂಪ-ಲಾವಣ್ಯಾದಿಗಳ ಲಾಭ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು ಅವನು ಕೊಲ್ಲಾಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಚದುರೆಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಸಂಭಾಷಿಮಹಾರಾಜನೊಡನೆಗೆ ಬಹು ಪರಿಯಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದನು ಸಂಭಾಷಿಯು ವಿಲಾಸಿಯಿದ್ದು, ಆಸುರೀವಿಷಯ ಲಾಲಸೆಯವನಿದ್ದನು. ಅವನು ತ್ಯಂಬಕನಿಗೆ ಬಹೇಬೋರಗಾಂವ ಗ್ರಾಮದ ಇನಾಮಿನ ಅಶೆಹಚ್ಚಿ, ಚದುರೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಸೈನ್ಯದೊಡನೆ ಹೋಗಿದ್ದ ರಘೂಜಿಯು ಬಹೇಬೋರಗಾಂವಕ್ಕೆ ಬಂದನು ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಭಗಿನಿಯ ಸಂಬಂಧದ ಎಲ್ಲ ವೃತ್ತಾಂತವು ತಿಳಿಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವನ ಸಂತಾಪವು ಮಸ್ತಕಕ್ಕೇರಿತು ಅವನು ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು:—“ಸದ್ಗುಣಿಯೂ ಕುಲವತಿಯೂ ಆದ ಮಗಳನ್ನು ಒಲುಮೆಯಿಂದ ಅಡ್ಡದಾರಿಗೆ ಹಚ್ಚಿ ಯಾವ ಅಷ್ಟೈರ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿದಿರಿ? ಮಗಳ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವನ್ನು ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿ ಹೊಟ್ಟೆಹೊರೆಯುವಂತಹ ಪ್ರಸಂಗವು ನಿಮಗೇನು ಬಂದಿತ್ತು? ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ನೀವು ಧೋರಾತ ಮನೆತನವನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ತಂದಿರಿ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಾದ ಚದುರೆಯ ಶೀಲದ ಕಡೆಗೆ ನೀವು ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ತ್ಯಂಬಕಸುಂದರನು ತಾನು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಇನಾಮು ಪಡೆದು, ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಒಂದು ತುಣುಕು ರೊಟ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ನೀವು ಸಂತುಷ್ಟರಾದಿರಿ. ಮಗಳ ಶೀಲವನ್ನು ಮಾರಿದವರು ನೀವು; ಆದರೆ ಫಲವು ತ್ಯಂಬಕನಿಗೆ! ಸಾಧ್ವಿಯರ ಶೀಲದ ಬೆಲೆಯು ಎಷ್ಟಿರುವದೆಂಬದರ ಪರಿವೆಯು ನಿಮಗಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಇಡೀ ವೃಧ್ವಿಯ ಬೆಲೆಗಿಂತ ಒಬ್ಬ ಸಾಧ್ವಿಯ ಶೀಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಯದಾಗಿದೆ. ನೀವು ಈ ಅನುಚಿತವೂ ನಿಂದ್ಯವೂ ಆದ ಕೃತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ದುರ್ಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದಿರಿ; ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಕಲಂಕ ಹಚ್ಚಿದಿರಿ! ನಿಮ್ಮ ಈ ಕೃತಿಗೆ ಶತಶಃ ಧೀಕಾರವು!”

ರಘೂಜಿಯು ತಂದೆಯ ನಿರ್ಭರ್ತ್ಯನೇ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಭಗಿನಿಯ ಶೀಲವನ್ನು ಸೂರೆಗೈಯಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣಭೂತನಾದ ತ್ಯಂಬಕಸುಂದರನ ಸಮಾ

ಚಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದನು. ಅವನು ತುಂಬಿದ ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರ್ಯಂಬಕಸುಂದರನ ಮಾನಭಂಗ ಮಾಡಿ:—“ಶ್ರ್ಯಂಬಕಾ! ನೀನು ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ಪಾವಿತ್ರ್ಯವನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಕ್ರೋಧಾಗ್ನಿಯಿಂದ ಹುರಪಳಿಸಿ ಹೋಗುವೆ ನೀನೂ ನಿನ್ನ ಒಡೆಯನಾದ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನೂ ಬೇಗನೆ ಕಮ-ಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಫಲವನ್ನು ಹೊಂದುವಿರಿ. ನನ್ನ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದ ಕಲಂಕವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ರಕ್ತದಿಂದಲೇ ತೊಳೆಯುವೆನು ಇವೇ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯು!”

ರಘೂಜಿಯು ಹೀಗೆ ನುಡಿದವನೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿ ಹೋದನು ಶ್ರ್ಯಂಬಕರಾಯನು ರಘೂಜಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಅವನ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಹೀರಬೇಕೆಂದು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿದನು; ಆದರೆ ಚಪಲನಾದ ರಘೂಜಿಯು ಶ್ರ್ಯಂಬಕರಾಯನ ಹಾಗು ಅವನ ಅನುಯಾಯಿಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಗದೆ ಜಾರಿ ಹೋದನು ಜನರು ಅವನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಉಪಹಾಸ ಮಾಡಿದರು.

ಚದುರೆಯು ಬಡತನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬಡತನದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದವಳು. ಅವಳು ರಾಜವೈಭವದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೆ ತನ್ನ ಶೀಲವನ್ನು ಮರೆತಳು. ಅಲ್ಲಿಯ ಸಂಪತ್ತುಗಳು ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕುಕ್ಕಿಸಿದವು. ಅಲ್ಲಿಯ ವಿಲಾಸ ಭೋಗಗಳಿಂದ ಅವಳು ಉನ್ಮತ್ತಳಾದಳು ಸರ್ವಧರ್ಮವು ಮಣ್ಣು ಪಾಲಾಗಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಮುಂಚಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪೂರಾ ಮರೆತಳು. ಸದ್ಯದ ವೈಭವದ ಕಾಲವೇ ತನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಇರುವದೆಂದು ಅವಳ ಭಾವನೆಯಾಯಿತು. ಚದುರೆಯು ಅಲೌಕಿಕ ಲಾವಣ್ಯಮಯಿಯು. ನವಯೌವನ ಲತಿಕೆಯು. ಸಂಭಾಜಿ ಮಹಾರಾಜನು ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ತಂದು ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿರಿಸಿದ ಪರಿಣಿತ-ಅಪರಿಣಿತ ವಧುಗಳಲ್ಲಿ ಚದುರೆಯು ಹೆಚ್ಚಾದ ರೂಪವತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ರೂಪಾಂಧನಾದ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನನ್ನು ಚದುರೆಯು ಚತುರತನದಿಂದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಸೂತ್ರದ ಗೊಂಬೆಯನ್ನಾಗ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ರಾಜನು ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರಸೂತ್ರಗಳೂ ಚದುರೆಯ ಕೈವಶವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದವು. ನಾ-ನಾ ಅನ್ನುವ ರಾಜ್ಯಕರ್ತರು ಸಹ ರಾಜನನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ, ಚದುರೆಯ ಅನುಗ್ರಹ ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದರು. ಒಳ್ಳೇ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ಸ್ವಭಾವದವಳಾದ ತಾರಾ ಬಾಯಿಯು ಸಹ ಚದುರೆಯ ಮುಂದೆ ತಲೆಬಾಗಿ ಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಹಾಗೆ ತಲೆಬಾಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕಾರಣವೂ ಇದ್ದಿತು. ಅವಳು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯಿಂದ ತ್ರಸ್ತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಹೇಗಾದರೂ ಚದುರೆಯ ಆಡ್ಯತೆ-ವರ್ಚಸ್ಸುಗಳು

ಬೆಳೆದು, ಸಿಂಹಣಿಯಂತಿದ್ದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಮೂಲಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಅವಳ ಮಾನಸವಿದ್ದಿತು. ಚದುರೆಯು ಈಗಾಗಲೆ ಅಭಿಷಿಕ್ತ ರಾಣಿಯನ್ನು ದಾಸಿಯರ ಮಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಜೋಡಿಸಿದ್ದಳು. ಇಷ್ಟುದಿನ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಅಧಿಕಾರ-ಗೌರವಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ ರಾಣಿಯು ಒಂದು ಮೂಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಣ್ಣೀರುದುರಿಸುತ್ತ ಕೂಡ್ರಬೇಕಾಯಿತು. ಉತ್ಕಂಠೆಯಾದ ಚದುರೆಯ ಸಾಹಸವು ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ವಿವಾಹಿತ ಪತಿಯು ಮುಂದೆ ಎಂದಾದರೂ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಗಂಡತನದ ಬಾಧ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ ನಡೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದೆಂದೂ, ಆಗ ಜನರು ತನಗೆ ಹೆಸರಿಡಬಹುದೆಂದೂ ಭಾವಿಸಿ, ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿ ತನ್ನ ವಿವಾಹಿತ ಪತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಲೆಗಡಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಳು. ಇಷ್ಟಲ್ಲದೆ ರಾಣಿಯಾದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಸತ್ತ್ವಾನ್ವಿತ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳ ಮೇಲೆ ದುರ್ವರ್ತನದ ದೋಷಾರೋಪಣೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ಪಟ್ಟಮಹಿಷಿಯ ಅಧಿಕಾರ ಹೊಂದಬೇಕೆಂಬ ಲಾಲಸೆಯು ಚದುರೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು; ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಔರಸ ಸಂತತಿಗೆ ಭಾವೀ ಸಿಂಹಾಸನಾಧಿಕಾರವು ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವಳ ವಹತ್ತಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿದ್ದಿತು.

ಸುಖದುಃಖಗಳು ದೈವಾಯತ್ತವೆಂದು ತಾನು ಹೇಳಿದಾಗ, ತ್ರ್ಯಂಬಕರಾಯನು ಮನುಷ್ಯರ ಕರ್ತವ್ಯಕರ್ಮಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಸುಖದುಃಖಗಳು ಲಭಿಸುವವೆಂಬ ತನ್ನ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದು ಚದುರೆಗೆ ಈಗ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೇ ಇಂದಿನ ಸುಖವು ಲಭಿಸುವದೆಂದು ಅವಳ ತಿಳವಳಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆಗ ಅವಳು ತನ್ನನ್ನು ಅಭ್ಯುದಯ ಪಥಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿದ ತ್ರ್ಯಂಬಕಸುಂದರನನ್ನು ಮನಸ್ತೀಯಾಗಿ ಕೊಂಡಾಡಿದಳು. ಈ ಆನಂದದ ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ಚದುರೆಯ ಆನಂದೋದಧಿಗೆ ಎರಿಕೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವ ಯೋಗವೂ ಒದಗಿತು. ಅವಳು ಈಗ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು ತನ್ನಿಂದ ಭಾವೀ ಭ್ರತೃಪತಿಯು ಉತ್ಪನ್ನನಾಗುವನೆಂದು ಅವಳು ಆನಂದಗಿರಿಯ ಅತ್ಯುಚ್ಚ ಶಿಖರದ ಮೇಲೇರಿ ಕುಳಿತಳು.

ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆದ ಕಾರಸ್ಥಾನದ ಮಾತು-ಕಥೆಗಳನ್ನಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ನಿಜಾಮನು ಕೊಲ್ಲಾಪುರಕ್ಕೆ ಸಂಭಾಜಿಮಹಾರಾಜರ ಕಡೆಗೆ ದೂತನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದನು ಸಂಭಾಜಿಯು ಪ್ರವಾಸದ ಸಿದ್ಧತೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದನು. ಆಗ ಚದುರೆಯು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ:—“ಮಹಾರಾಜರೆ, ನೀವು ಮರಳಿ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ದಿನ

ಗಳು ಹಿಡಿಯಬಹುದು. ಅಷ್ಟು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನಗಲಿ ನಾನು ಹೇಗೆ ಇರಲಿ? ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಜೀವವೂ ಹುರು ಹುರು ಆಗುತ್ತಿರಬಹುದು. ನನ್ನನ್ನೂ ಜೊತೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಬಗ್ಗೆ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ನನ್ನ ವಿನಂತಿಯನ್ನು ನೀವು ಪೂರಾ ದುರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.”

“ಚದುರೆ!” ಸಂಭಾಜಿಯು ಚದುರೆಯ ಕಪೋಲಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು:-
“ನೀನು ನನಗೆ ಅಷ್ಟು ವಿನಂತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಾರಣವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿರುವಾಯನಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭವಿದೆ. ನೀನು ಗರ್ಭವತಿಯಿರುವೆ. ಪ್ರವಾಸದ ಶ್ರಮವು ನಿನಗೆ ತಗಲುವದು ಹಿತಾ ವಹವಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ನನ್ನ ಸರದಾರರಲ್ಲಿಯೂ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಚಾರವಿಸಿಮಯ ಮಾಡಿದೆನು; ಆದರೆ ಗರ್ಭಿಣಿಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಪ್ರವಾಸದ ಶ್ರಮವಾಗಬಾರದೆಂದು ಅವರು ಅನ್ನುವರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ನಿನ್ನ ಪ್ರಕೃತಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸ್ವಸ್ಥವಿರುವದು; ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಬರುವವರೆಗೆ ರಜ್ಯವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ನಿನ್ನಂತಹ ರಾಜಕಾರಣಧುರಂಧರಳು ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಕೇಬೇಕು. ನಾನು ಬೇಗನೆ ಮರಳಿ ಬರುವೆನು ಯೋಚಿಸಬೇಡ.”

“ಮಹಾರಾಜರ!” ಚದುರೆಯು ಅಚ್ಚಿಯಿಂದ. — “ನೀವು ಏನಾದರೂ ಹೇಳಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಬೇಕೆನ್ನುವಿರಿ. ಮೇಣೆ-ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿದರೆ ನನಗೇನೂ ಪ್ರವಾಸದ ಶ್ರಮವಾಗುವದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಅಷ್ಟೇನೂ ಅಸ್ವಸ್ಥ ಹೊಂದಿಲ್ಲ ಯಾಕೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೈಯುಕಾಯತೊಡಗಿದೆಯಷ್ಟೇ. ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಕಾಲುಗಳಾದರೂ ಹೇಗೆ ಏಳುವವೋ ನೋಡುವೆನು.”

“ರಾಣಿ!” ಸಂಭಾಜಿಯು ಪ್ರೇಮಳ ವಾಣಿಯಿಂದ:- “ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಾದರೂ ಒಪ್ಪುವದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಏನು ಮಾಡಲಿ? ನಿನ್ನನ್ನು ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವದೇ ಒಳಿತೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ.”

“ಆಗಲಾರದ ಜನರ ಮಾತು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾಡುವದೇನು? ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಸಂಗಡ ಬರತಕ್ಕವಳೇ. ಬಿಟ್ಟು ಹೋದೇನೆಂದರೆ, ನಾನೇನೂ ಕೇಳುವವಳಲ್ಲ.”

“ರಾಣಿ, ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಂತಾಗಲಿ. ಈಗಲಾದರೂ ಆಯಿತೆ?”

ಚದುರೆಯು ಸಂಭಾಜಿಯ ಆಶ್ವಾಸನೆಯಿಂದ ಹಿಗ್ಗಿದಳು. ಅವಳು ತನ್ನ ದಾಸಿಯರಿಗೆ ಪ್ರವಾಸದ ಸಿದ್ಧತೆಮಾಡುವವಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಅತ್ತ ದಾಸಿಯರು ಪ್ರವಾಸದ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಇತ್ತ ಚದುರೆಯ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಜ್ವರವು ಏರಹತ್ತಿತು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅವಳು ಸ್ತೂತಿ ಗೆಟ್ಟು ಬಡಬಡಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಪ್ರಾತಃಕಾಲಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ನಿರ್ಧರವಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಚದುರೆಯ ಜ್ವರವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮೈಮೇಲೆ ಅಷ್ಟು ಚನ್ನಾಗಿ ಸ್ತೂತಿಯೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವದು ಅನುಚಿತವೆಂದು ತಿಳಿದು, ಸಂಭಾಜಿ ಮಹಾರಾಜನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ನಿಜಾಮನ ಭೆಟ್ಟಿಗಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದಿಂದ ತೆರಳಿದನು.

ಸಂಭಾಜಿಯು ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದದ್ದೂ, ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಚದುರೆಯು ಬೇನೆಬಿದ್ದದ್ದೂ ದೈವಹತಳಾಗಿದ್ದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದವು. ಅವಳು ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಹಾಗೂ ರಾಜಧಾನಿಯೊಳಗಿನ ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಕರ್ತೃರನ್ನು ಸಾಮೋಪಾಯದಿಂದ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ರಾಜ್ಯಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಕ್ಕೊಂಡಳು. ಧೂರ್ತಳಾದ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ತಂತ್ರದಂತೆ ನಡೆದದ್ದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೆ ಫಲದಾಯಕವಾಯಿತು. ಆಗ ಚದುರೆಗೆ ನವಮಾಸಗಳು ತುಂಬುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದವು. ಅವಳ ಬೇನೆಯು ಇನ್ನೂ ಗುಣವಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಅವಳಲ್ಲಿ ದಯೆದೋರದೆ, ಅವಳನ್ನು ಅರಮನೆಯಿಂದ ಓಲಗಕ್ಕೆ ಹಿಡಿತರಿಸಿದಳು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವಳು ಕರ್ಕಶವಾಣಿಯಿಂದ:—
“ಗಯ್ಯಾಳಿ ಚದುರೆ! ಜಾರಿಣಿಯಾದ ನೀನು ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ರಾಣಿಯಾಗಿ ನಿನ್ನ ಸಂತಾನಕ್ಕೆ ರಾಜಸಿಂಹಾಸನವು ದೊರಕಬೇಕೆಂಬ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ತಾಳಿರುವೆಯಷ್ಟೆ? ಮಹಾರಾಜರ ಸಾಧುಸ್ವಭಾವದ ಲಾಭಹೊಂದಿ, ನೀನು ಎಷ್ಟು ಅನರ್ಥ ಪರಂಪರೆಗಳನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದೆಯೆಂಬದನ್ನು ಬಾಯಿಂದ ಆಡಿದರೆ ತೀರುವಂತಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ದೇಹಾಂತ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನೇ ವಿಧಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ನೀನು ಗರ್ಭಿಣಿಯಿರುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯೆದೋರಿರುವೆನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಪ ದಂಡನೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಪರಿಚಾರಕರನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಈ ಜಾರಿಣಿಯ ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ, ಮೋರೆಗೆ ಕಪ್ಪು ಬಳಿದು, ಕತ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ರಾಜಧಾನಿಯ ತುಂಬ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡಿ ಗಡೀಪಾರು ಮಾಡಿರಿ. ಯಾರಾದರೂ ಈ ಧರಾಧಮ

ಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಿತ್ತರೆ, ಅವರು ರಾಜಮ್ರೋಹಿಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟು, ಅಘೋರ ರಾಜದಂಡನೆಗೆ ಈಡಾಗಬೇಕಾಗುವದೆಂದು ರಾಜ್ಯದ ತುಂಬ ಡಂಗುರ ಸಾರ ತಕ್ಕದ್ದು, ಈ ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಲ್ಪ ವೃತ್ಯಸವಾದರೂ ನಾನು ಎಂದೂ ಸಹಿಸಲಾರೆನು.”

ರಾಣಿಯ ಆಜ್ಞೆಯು ಕಾರ್ಯತಃ ಆಚರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ರಾಣಿಯೂ ರಾಜಮಾತೆಯೂ ಆಗಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಚದುರಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಅಸಮಾನಿತ ಳಾದಳು. ಕತ್ತಿಯ ಮೇಲಿನ ಮೆರವಣಿಗೆಯು ವಿಧ್ಯುಕ್ತವಾಗಿ ರಾಜಧಾನಿ ಯಲ್ಲಿ ನೆರೆವೇರಿತು. ಅನಂದಗಿರಿಯ ಸರ್ವೋಚ್ಚವಾದ ಶಿಖರದಲ್ಲಿದ್ದ ಅವಳು ದುಃಖದ ಮಹಾ ಗರ್ತದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಚಡಪಡಿಸಹತ್ತಿದಳು. ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಅನುಭವಿಸಿದ ಸುಖವು ಅವಳ ಪಾಲಿಗೆ ‘ತಿರುಕನ ಕನಸಿ’ನಂತಾ ಯಿತು!

ಮೆರವಣಿಗೆಯ ಕೆಲಸವು ಪೂರೈಸಿದ ಮೇಲೆ ರಾಜಪರಿಚಾರಕರು ಅವಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದ ಗಡಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದ ರಾಜ್ಯ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಚದುರಿಯು, ಈಗ ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕಿಗಿಂತಲೂ ಕೀಳುತರದ ಅವಸ್ಥೆ ಹೊಂದಿ, ದಿಕ್ಕುಗಾಣದೆ ಅಂಡಲೆಯ ಬೇಕಾಯಿತು. ದೈವಲೀಲೆಯು ವಿಚಿತ್ರವೇ ಸರಿ!

ದಾಸಿಯಲ್ಲ; ಸವತಿ!

ಚದುರಿಯ ಮಾನಭಂಗಮಾಡಿ ಅವಳನ್ನು ಗಡೀಪಾರು ಮಾಡಿದಷ್ಟಕ್ಕೆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಕೋಪಾನಲವು ಶಾಂತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಂದು ತನಗೆ ಗಂಡಾಂತರವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದ್ದ ತ್ರ್ಯಂಬಕಸುಂದರನ ಹಾಗು ಧನಾಶಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮಗಳ ಸತೀಧರ್ಮವನ್ನು ಭ್ರಷ್ಟಗೊಳಿಸಿದ ಬಿಂಬಾಜಿ ಘೋರಾತನ ವಾರುಪತ್ಯಗೊಳಿಸಿದ ಹೊರತು ದೀರ್ಘದ್ವೇಷಿಯಾದ ಆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಸಂತಪ್ತ ಹೃದಯವು ಶಾಂತವಾಗುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಆಗಿಂದಾಗಲೆ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ತ್ರ್ಯಂಬಕರಾಯನನ್ನು ಬಹೇಬೋರ ಗಾಂವದಿಂದ ಹೊರಗೆ ತಳ್ಳಿಸಿದಳು. ಅವನ ಆ ಇನಾಮುಗ್ರಾಮವು ಸರ ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿತು. ಚದುರಿಯನ್ನು ಅಧರ್ಮದಿಂದ ಮಾರಿದ ಬಿಂಬಾಜಿ ಯನ್ನೂ, ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಮೈನಾಬಾಯಿಯನ್ನೂ ಸೆರೆಹಿಡಿದು ತರ

ಬೇಕೆಂದು ರಾಣಿಯ ಆಜ್ಞೆಯಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ರಾಣಿಯ ಸೈನಿಕರು ಬಹೇ
ಬೋರಗಾಂವಕ್ಕೆ ಬರುವದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಈ ಸಮಾಚಾರವು
ಬಿಂಬಾಜಿಯ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅವನು ತನ್ನ ಸಂಗಡ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು
ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದಾಗಿದ್ದಷ್ಟು ಸ್ವತ್ತನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು
'ಯಃಪಲಾಯನ ಸ ಜೀವತಿ' ಮಂತ್ರದ ಪಠಣ ಮಾಡಿದನು. ಬಿಂಬಾಜಿಯು
ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಧರ್ಮಭ್ರಷ್ಟಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದ
ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು; ಆದರೆ ಭಕ್ತ
ಪತಿಯ ಮಾವನಾಗಿರುವನೆಂದು ಒಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವನ ಮಾನ-
ಮನ್ನಣೆಗಳಿಗೆ ಕೊರತೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೊಲ್ಹಾ ಪುರದ ಸೈನಿಕರು ಬಿಂಬಾಜಿ
ಯನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದೊಯ್ಯುವರೆಂಬ ಸಂಗತಿಯು ಊರೊಳಗಿನ ಬಹು ಜನರಿಗೆ
ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವರಾರೂ ಆ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಬಿಂಬಾಜಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ.
ಕರ್ಮಧರ್ಮಸಂಯೋಗದಿಂದ ನೆರೆಹಳ್ಳಿಯ ಒಬ್ಬ ಮಿತ್ರನಿಂದ ಈ ಸಂಗ
ತಿಯು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಪಾರಾಗಿ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಅನುವು
ದೊರೆಯಿತು.

ಬಿಂಬಾಜಿಯು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯಾದ ಮೈನಾಬಾಯಿಯನ್ನೂ ಮೊಮ್ಮಗ
ನಾದ ಸಟನಾಜಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಸಾತಾರೆಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿ ಹೋದ
ಸಂಗತಿಯು ಕೊಲ್ಹಾ ಪುರದಿಂದ ಬಂದ ಸೈನಿಕರ ನಾಯಕನಿಗೆ ತಿಳಿದಕೂಡಲೆ
ಅವನಿಗೆ ಪುತ್ರಘಾತ ದುಃಖದಷ್ಟು ವ್ಯಥೆಯಾಯಿತು. ಬಿಂಬಾಜಿಯನ್ನು
ಸೆರೆಹಿಡಿದೊಯ್ದ ರಾಣಿಯಿಂದ ಹೇರಳವಾದ ಸಂಭಾವನೆ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ
ಅವನ ಮನೋರಾಜ್ಯವೆಲ್ಲವೂ ಮಣ್ಣುಪಾಲಾಯಿತು! ಅವನು ಬಿಂಬಾಜಿಯ
ಮನೆಯನ್ನು ಸುಲಿದು ಲಾಭಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಅವನ ವಾಡೆಗೆ ಹೋದನು.
ವಾಡೆಯು ತೆರವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಧನಕನಕಗಳು ಬಿಂಬಾಜಿಯೊಡನೆ
ಸಾತಾರೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದವು. ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ದನ-ಕರಗಳು,
ಧಾನ್ಯಗಳು ಪಾತ್ರೆ-ಪಡಗಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಹೊರತು ಬೆಲೆಯುಳ್ಳ
ಯಾವ ಒಡವೆಗಳೂ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ನಾಯಕನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹುಚ್ಚ
ನಾದನು. ಅವನು ಬಿಂಬಾಜಿಯ ವಾಡೆಯನ್ನು ಕೆಡಹಿಸಿ ಕತ್ತಿಗಳ ರಂಟಿ
ಹೊಡೆಯಿ ಸಿ, ತನ್ನ ಸಂತಪ್ತ ಹೃದಯವನ್ನು ಸಾಂತ್ವನಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡನು.
ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ನಾಯಕನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಯೋಚನೆಯು ಹುಟ್ಟಿತು.
ಪುರಾತನದಿಂದ ಇನಾಮದಾರರಾಗಿದ್ದ ಧೋರಾತರ ವಾಡೆಯಲ್ಲಿ ನಿಕ್ಷೇಪವಿರ
ಬಹುದೆಂದು ಅವನು ತರ್ಕಿಸಿದನು. ಕೂಡಲೆ ನೆಲವನ್ನು ಆಗಿಯುವ ಕೆಲ

ಸವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ನೆಲಮನೆಯು ಹತ್ತಿತು. ಅದನ್ನು ಅಗಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಬಿಲದಿಂದ ಒಂದು ನಾಗವು ಹೊರ ಬಿದ್ದು ಬಂದು ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕನನ್ನು ಕಚ್ಚಿತು. ಕೂಡಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ಆ ನೆಲವನ್ನು ಅಗಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಅಂಜಿದರು. ಸರ್ಪದಂಶವಾದ ಮನುಷ್ಯನು ಅರಗಳಿಗೆಯೊಳಗೆ ಯಮಸದನವನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ನಿರಾಶೆಯಾದ ಕೂಡಲೆ ಸೈನಿಕರ ನಾಯಕನಿಗೆ ಧನಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡುವ ಮತ್ತೊಂದು ಯೋಚನೆಯು ತಲೆದೋರಿತು. ಬಿಂಬಾಜಿಯ ದನ-ಕರ, ಕಾಳು-ಕಡಿ, ಪಾತ್ರೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ವಿಕ್ರಯಿಸಿ ಬಂದಷ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದನು; ಆದರೆ ಅವನು ಈ ವಿಷಯ ದಲ್ಲಿಯೂ ಭಗ್ನ ಮನೋರಘನಾದನು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಸರಕಾರದ ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ಯಾರೂ ಬಿಂಬಾಜಿಯ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಒಡವೆಗಳೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದು ನಷ್ಟ ಹೊಂದಿದವು.

ಚದುರೆಯು ಕೊಲ್ಹಾಪುರದಿಂದ ಹೊರಟು, ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆಂಬ ಹೆಬ್ಬಯಕೆಯಿಂದ ಬಹೇಬೋರಗಾಂವಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮನೆಯ ದುರವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹು ಪರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಲಾಪಿಸಿದಳು. ಇನ್ನು ತನಗೆ ಯಾರ ಆಶ್ರಯ ದೊರೆತೀತೆಂದು ಅವಳು ವಿಚಾರಮಾಡಹತ್ತಿದಳು. ಮೊದಲು ಅವಳು ತನ್ನನ್ನು ರಾಜ್ಯೇಪದವಿಗೇರಿಸಿದ್ದ ತ್ರ್ಯಂಬಕರಾಯನನ್ನು ಶೋಧಿಸಿದಳು. ಅವನು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಕೋಪಾನಲಕ್ಕೇಡಾಗಿ ಎತ್ತೋ ಹೋಗಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಸದ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಶ್ರಯಸ್ಥಾನವು ಬೇಕಾಗಿತ್ತು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ಪ್ರಸವಕಾಲವು ಸಮೀಪಿಸಿತ್ತು. ಅನೇಕ ವಿಧದ ಸಂಕಟಗಳಿಗೀಡಾಗಿ ಭಿಕ್ಷುಕಿಯಂತಾದ ಚದುರೆಯನ್ನು ಮೊದಲು ಯಾರೂ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ತಾನಾಗಿ ತನ್ನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಜನರಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಬಯಸಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಿತ್ತರೆ ರಾಣಿಯ ಕ್ರೋಧಾಗ್ನಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗಬಹುದೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಯಾರೂ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಅವಳು ರಾಜಮಂದಿರದಿಂದ ಕದ್ದು ತಂದ ಅಲಂಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಒಬ್ಬಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳ ಪಡೆದಳು. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಮೇಲೆ ಚದುರೆಯು ಪುತ್ರಪ್ರಸವನಿಯಾದಳು. ಪ್ರಸೂತಳಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ದಿನ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ತನಗೆ ಆಶ್ರಯಕೊಟ್ಟವಳಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಅಲಂಕಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಮಗು

ವಿನ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಬಹೇಬೋರಗಾಂವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕರ್ನಾಡದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದಳು.

ಕರ್ನಾಡದಲ್ಲಿ ಚದುರೆಯ ಒಬ್ಬ ಅಬಚಿಯಿದ್ದಳು ಅವಳು ಪ್ರತಿ ನಿಧಿಯ ಮನೆಯ ಒಕ್ಕಲಗಿತ್ತಿಯಾಗಿದ್ದಳು ಅವಳು ದಿನಮೋದವಳಿದ್ದು, ಹೊಟ್ಟೆಯವಾಡಿಗಾಗಿ ಹೇಗಾದರೂ ದುಡಿಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಚದುರೆಯು ತನ್ನ ಅಬಚಿಯ ಮನೆಗೆ ಮೋದವೊಂದರೆ, ಏಕಾದರಿಯ ಮನೆಗೆ ಅವ ರಾತ್ರಿಯು ಬಂದಂತಾಗಿತ್ತು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಅಬ ಚಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇವಳು ಕೂಳತು ಉಣ್ಣಲಿಕ್ಕೆ, ರುಪಾತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಯಾದರೂ ಹೋಗಿ ಕೂಲಿಮೊರಕಿಸದಿದ್ದರೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಅಬಚಿಯ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಯಿಂದ ಅವಳು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮೂರ ಕೆಸಿದಳು. ಇಷ್ಟು ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೇರಕಲಾಸದ ಅಧೀನವಿಂದುಂಟಾದ ಅವಳ ನೌಂದರ್ಯದ ನ್ಯೂನತೆಯಾದರೂ ಈಗ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದಿತು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೂ ಅವನ ಸತ್ವಿಯೂ ಚದುರೆಯನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆಯೇ ಅವಳನ್ನು ದಾಸಿಯಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಾನಂದ ದಿಂದೊಪ್ಪಿದರು.

ಚದುರೆಯು ರೂಪವತಿಯೂ ಚತುರೆಯೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಮೇಲೆ ಕೆಡೆಹಿದಳು ಸದ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಧರ್ಮಾಧರ್ಮ, ನೀತಿ-ಅನೀತಿ ಮೊದಲಾದ ಬಂಧನ ಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ್ದಳು ಯಾವ ದಿನಸ ಭತ್ರಪತಿಯ ಅಂತಃಪುರವನ್ನು ಸೇರಿದಳೋ, ಅಂದೇ ಅವಳು ಈ ಬಂಧನಗಳನ್ನು ದಾಟಿದ್ದಳು, ಅದರಿಂದ ಯಾವ ನೊಬ್ಬನನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರೇಮದ ಜಾಲಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದೆಂದರೆ, ಅವಳಿಗೆ ಕೊಂಚವೂ ಕೇಯವೆನಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ವತಿತಳಾದ ಮೇಲೆ ವಾಸದ ಭಯವಿಲ್ಲೆಂದು ಅವಳ ತಿಳವಳಿಕೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಕರ್ನಾಡದಲ್ಲಿ ಸಾತಾರೆಯ ಭತ್ರಪತಿಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ ಶ್ರೀಪತಿ ರಾಯನಿರುತ್ತಿದ್ದನು ಚದುರೆಯು ಒಕ್ಕಲಗಿತ್ತಿತನ ಮಾಡತೊಡಗಿದ್ದುದು ಈ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವಳು ದಾಸಿಯಾದ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಓರನೋಟಗಳನ್ನು ಬೀರಿದಳು. ಪ್ರತಿ ನಿಧಿಯಾದರೂ ಇಂತಹ ಲಾಪಗ್ರಾಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷಿಸುವಂತಹ ಅರಸಿಕ ನಿಧಿಲ್ಲ ಅವನು ಚದುರೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಒಡತದಲ್ಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯಕಾಲವೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು ಅವನ ವತ್ತಿಯಾದ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು:

ಗರ್ಭಣಿಯಿದ್ದು, ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ವ್ರಸೂತಳಾದಳು. ಬಾಣಂತಿನವು ಮುಗಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳ ಅವಶ್ಯವು ಮೃತ್ಯುಮುಖದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತು ಈ ಅಪತ್ಯಮರಣದ ದಃಖವಿಸ್ತೃತಿಗಾಗಿ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಎರಡು-ಮೂರು ತಿಂಗಳಮಟ್ಟಿಗೆ ತನ್ನ ತವರುಮನೆಗೆ ಹೋದಳು ಆಗ ಮಾತ್ರ ಶ್ರೀಪತಿ ರಾಯನನ್ನು ತನ್ನ ವೋಹಜಾಲದಲ್ಲಿ ವೂರಾ ತೊಡಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಚದುರೆಗೆ ಸಂಧಿಸಿರಕೆತು ಅವಳು ವಿಜಯಿಯಾದಳು. ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಚದುರೆಯ ಸೂತ್ರದ ಗೊಂಬೆಯಾದನು ವಾಡೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ದಾಸ-ದಾಸಿಯರ ಮೇಲೂ ಚದುರೆಯ ವರ್ಚಸ್ಸು ಕುಳಿತಿತು ದಾಸ್ಯವೃತ್ತಿಯ ಬಂಧನಗಳು ಅವಳನ್ನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ತೃಪ್ಪಿಸಿದವು ನೋಡುವವರಿಗೆ ಅವಳೊಬ್ಬ ಚಕ್ರಯಜಮಾನತಿಯೇ ಎಂಬಂತೆ ಕಾಣತೊಡಗಿದ್ದಳು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಚದುರೆಯ ಪ್ರೇಮನಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಗುಟುಕು ನೀರು ಕುಡಿಯಹತ್ತಿದನು.

ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ತವರೂರಿಂದ ಕರ್ಕಾಡಕ್ಕೆ ಬಂದಳು ಆಗ ಗೃಹಸ್ಥಿತಿಯ ಭೂಮಿಕೆಯೇ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಚದುರೆಯ ಅಟ್ಟಹಾಸವು ವಾಡೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳವಾಗಿತ್ತು. ತಾನು ಗೃಹಾಂತರ ಮಾಡಿದಾಗ ಚದುರೆಯು ಮನೆಯ ಒಡತಿಯೇ ಆಗಿ ಹೋದಂತೆ ಭಾಸವಾಗಹತ್ತಿತು ಚತುರಳಾದ ಚದುರೆಯು ತನ್ನ ವತಿಯನ್ನು ವೋಹವಾಶದಿಂದ ಬಿಗಿದಿರುವಳೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ ಕೆಲವು ಜನ ವಿಶ್ವಾಸದ ದಾಸಿಯರ ಮುಖದಿಂದಲೂ ಅವಳಿಗೆ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯು ತಿಳಿದು ಬಿಟ್ಟಿತು ಕೂಡಲೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತು ಸೈರಿಯಾದ ಚದುರೆಯನ್ನು ಹೊರೆಗೆ ಹಾಕಿಬಿಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಕೆಲವು ವೇಳೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅವಳು ಪ್ರೇಮಳ ಸ್ವಭಾವದವಳೂ, ಪತಿ ನಿಸ್ತಳೂ ಆಗಿದ್ದು, ಲೌಕಿಕಕ್ಕೆ ಭಯವಡುವಂಥವಳೂ ಆಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಸಂತಾಪವನ್ನು ತಡೆದಳು; ಆದರೆ ಚದುರೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ಬುದ್ಧಿಯ ಮಾತು ಹೇಳಿದಿರುವದು ಅವಳಿಂದ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಚದುರೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಏಕಾಂತ ಗೃಹದಲ್ಲಿ ಕರೆಯಿಸಿ:—“ಚದುರೆ! ನೀನು ನಿನ್ನ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸತೊಡಗಿರುವೆ. ನೀನು ಎಷ್ಟು ಸಾಹಸಿಯೂ ಸಾತಾಳಯಂತ್ರಿಯೂ ಇರುವೆಯೆಂಬದನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆನು ಕರ್ತೃತ್ವಶಾಲಿನಿಯೂ, ತಂತ್ರಗಾರಳೂ, ಅಧಿಕಾರಸಂಪನ್ನೆಯೂ ಆದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಮೊಳಕಾಲೂರಿಸಿದ ನಿನಗೆ ನನ್ನಂಥವಳ ಪರಿವೆಯೇನು? ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಯಾವ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೆ; ಎಂಥ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿನಗೆ

ಆಶ್ರಯವಿತ್ತಿರುವೆನು? ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ವರ್ತಿಸು.”

ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮಾತುಗಳು ಚದುರಿಯ ಮರ್ಮಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತಗಲಿದವು ನಿಜವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಘನವಂತಿಕೆಯಿಂದಲೇ ಚದುರೆಗೆ ಕೆಲಸವು ದೊರೆತಿತ್ತು. ಅವಳ ಎಲ್ಲ ಕರ್ಮಕಥೆಯು ರಾಧಾಬಾಯಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಪ್ರಾಪ್ತವರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮರುಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯಕೊಟ್ಟಿದ್ದಳು ಇವೆಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ತಂದರೆ ಚದುರಿಯ ವರ್ತನವು ನಿಂದ್ಯವಾದದ್ದೆಂದು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಕಂಡು ಬರುವಂತಿತ್ತು. ಅವಳು ಮೊದಲು ಸುಶೀಲಳಾಗಿದ್ದರೂ, ಒಮ್ಮೆ ಜಾರಿ ಪಾಪಪಂಕದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ವಾಪ-ಪುಣ್ಯ, ಧರ್ಮ-ಅಧರ್ಮಗಳ ಭಯವು ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿದ್ದರೂ, ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ತನಗೆ ಮಾಡಿದ ಉಪಕೃತಿಯನ್ನು ಮರೆತು ಮನಸ್ಸೀಯಾಗಿ ಆಚರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಎವೆ ಮಾಡದಾಗಿದ್ದಳು ಒಂದು ವೇಳೆ ತನ್ನ ವರ್ತನವನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಮುನಿದರೆ, ಆಶ್ರಯಹೀನಳಾಗಿ ತೊಂದರೆಗೊಳಗಾಗುವೆನೆಂಬ ಭಯವೂ ಅವಳನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಅವಳು ಕೇವಲ ಉದರಂಭರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ವ್ರತಿನಿಧಿಯ ಮನೆಯ ಆಶ್ರಯ ಬಯಸುತ್ತಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ದಿನ ವಾಸವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಹೀಗೆ ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿರುತ್ತಿರಬಹುದು. ತನಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ವ್ರತಿಕೂಲ ಕಾಲದ ಕಡೆಗೂ, ತಾನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾರುವ ಕಾರ್ಯಗಳ ಕಡೆಗೂ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಅಧಿಕಾರವಾಣಿಯ ಮುಂದೆ ಅವಳು ತಲೆಬಾಗಿಬೇಕಾಯಿತು

ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮಾತಿನ ಇಂಗಿತವು ಚದುರೆಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು; ಆದರೆ ಅವಳು ಅರಿಯದವಳಂತೆ — “ಬಾಯೀಸಾಹೇಬರ! ನೀವು ಸ್ವಾಮಿನಿಯರು; ನಾನು ಸೇವಕಳು. ನಿಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸುಗೊಟ್ಟು ಮಾಡುವದರಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಂತರವುಂಟಾದರೆ ಬೇಕಾದಂತಹ ದಂಡನೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸಿರಿ. ಹಿಂದೆ ಅದದ್ದು ಆಗಿ ಹೋಯಿತು. ಮೊದಲು ಘಟಿಸಿದ ಪಾಪವು ಹೃದಯವನ್ನು ಸುಡುತ್ತಿರುವದು. ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಪಾಪಪಂಚಯವಾಗದಂತೆ ನಾನು ಜಾಗ್ರತೆಗೊಂಡಿರುವೆನು ನಾನು ನಿಮ್ಮ ದಾಸಿಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಗುಣಗ್ರಾಹಿಗಳಾದ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಸಹಚರಿಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವಿರಿ ನಿಮ್ಮ ಈ ಘನವಂತಿಕೆಯು ಉಳಿದ ದಾಸಿಗಳಿಗೆ ಸೇರದೆ ಅವರು ಇಲ್ಲದ

ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿರುವರು. ಜನರು ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ಈಡಾಗುವಂತೆ ಪ್ರತಿ ನಿಧಿಸಾಹೇಬರು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನನ್ನೊಡನೆ ಸಲಿಗೆಯಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಇಷ್ಟ ಕ್ಯಾಗಿ ನೀವು ವಿವರೀತ ಭಾವನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದು" ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಸಬಾರದೆಂದು ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮಾನಸವಿತ್ತು; ಆದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ಆ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಒಬ್ಬ ದಾಸಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು. — 'ಬಾಯಿನಾ-ಹೇಬರೆ, ಇವಳ ಸವಿ ಮಾತಿಗೆ ನೀವು ಮೋಸಹೋಗಬೇಡಿರಿ ಈ ಚದುರೆಯು ಸವಿಮಾತಿನ ಚತುರೆಯು ಇವಳು ದಾಸಿಯಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಸವತಿಯು!"

ಚದುರೆಯ ಏಳೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಒಬ್ಬ ದಾಸಿಯು ರಾಧಾಬಾಯಿ ಚದುರೆಯರ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮರೆಗೆ ಸಿಂತು ಕೇಳಿ, ಇದೇ ಸಮಯವೆಂದು ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉಸುರಿಬಿಟ್ಟಳು. ಹೊರಣವು ಪೂರಾ ಹೊರಬಿದ್ದುದರಿಂದ ಚದುರೆಯು ಭಯಗೊಂಡಳು. ಆದರೂ ಅವಳು ಧೈರ್ಯತಾಳಿ — 'ಬಾಯಿನಾಹೇಬರೆ, ನೋಡಿದಿರಾ, ಜನರು ಹೇಗೆ ಸಂದೇಹಗ್ರಸ್ತರಾಗಿರುವರು! ನಾನು ನಿಮಗೆ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಆಗಲೇ ಅರು ಹಿರುವೆನು. ಜನರು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಮಾತಾಡಲಿ ಅದರ ಪರಿವೆ ನನಗಿಲ್ಲ. ವಾಪವಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಭಯವೇನು?"

"ನೋಡಿದಿರಾ! ಹೇಗೆ ಗರ್ತಿಗಂಗವ್ವನಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾಳೆ!" ಎಂದು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದ ದಾಸಿಯು ನುಡಿದಳು.

"ನಾನು ಗರ್ತಿಗಂಗವ್ವನೆಂದು ಹೇಳುವದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯು ಮಾತ್ರ ಸರಿಯಾದಗಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳದಿರಲಾರನು ದಾಸಿಯು ದಾಸಿಯೇ! ಸವತಿ ಹೇಗಾವಾಳು!"

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಲಿಕ್ಕೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯೇ ಹೇಸಿದಳು ಆಗ ಅವಳು ಚದುರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು — 'ನೀನು ರೂಪಲಾವಣ್ಯಾದಿಗಳಿಂದಲೂ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆಯಿಂದಲೂ ದಾಸಿಯು ಹೋಗಿ ಸವತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯತೆಯವಳಿರುವೆ. ನೀನು ಮನುಷ್ಯ ಧರ್ಮವನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿರಿಸಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೈಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವೆನು ಇಷ್ಟರ ಮೇಲೆಯೂ ನೀನು ನಿನ್ನ ಕಾಯಕವನ್ನು ಬಿಡದಿದ್ದರೆ, ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೊರತಾಗಬೇಕಾಗುವದೆಂಬದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಡು,"

ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಹೀಗೆ ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ ಶ್ರೀ ಪತಿರಾಯನ ಆಗಮನವಾದ್ದರಿಂದ ಆ ವಿಷಯವು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಮುಗಿಯಿತು.

ಪ್ರೀತಿಸಂಗಮದಲ್ಲಿ.

ಸಾತಾರೆಯ ಭಕ್ತಪತಿಯ ಪಂತಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಕರ್ಣಾಡಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗಿ ನಿಂದ ಆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಕರ್ಣಾಡದ ವಾಯವ್ಯ ಮೂಲಗಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣಾ-ಕೋಯನಾ ನದಿಗಳ ಸಂಗಮದ ಮೇಲಿನ ವ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವಾಡೆಯನ್ನೂ ನೆಲಕೋಟೆಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದನು. ಅವನು ನದಿಗಳ ಪ್ರೀತಿಸಂಗಮದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸೋಪಾನಗಳನ್ನೂ, ಪುರಾತನ ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನೂ ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರ ಮಾಡಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ, ಎಷ್ಟೋ ಹೊಸ ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದನು. ಇವೆಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಪ್ರಾಚೀನ ಕ್ಷೇತ್ರವಾದ ಕರ್ಣಾಡಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವವುಂಟಾಗಿತ್ತು.

ಆಷಾಢ ಶುದ್ಧ ಏಕಾದಶಿಯ ದಿನವು. ಅಂದು ಪ್ರೀತಿಸಂಗಮದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರು ಬಂದಿದ್ದರು. ಪಂತಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ ಶ್ರೀವತಿರಾಯನೂ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಜನರೊಡನೆ ಆ ತೀರ್ಥಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೊಡನೆ ಅವನ ಮುತಾಲಿಕನಾದ ಯಮಾಜಿವದೇವನೂ ಇದ್ದನು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಬೈರಾಗಿಯ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನೊಡನೆ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದನು. ಅವನು ಸಂಗಡ ಕರೆತಂದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕೃಷ್ಣಾ ನದಿಯ ಉಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಆಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು, ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಸುಳಿದಾಡತೊಡಗಿದ್ದನು. ಆಗ ಶ್ರೀವತಿರಾಯಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಮುತಾಲಿಕನಾದ ಯಮಾಜಿಯೊಡನೆ ಯಾವಮೋ ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದ್ದನು.

ಪ್ರತಿನಿಧಿ-ಮುತಾಲಿಕರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಸಂಭಾಷಣವು ನಡೆದಿತ್ತು. ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಸ್ನಾನವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ದಾಸಿಯಾದ ಚದುರೆಯೊಡನೆ ನೋವಾನದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣಾದೇವಿಯ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟಳು. ಕರ್ಣಾಡದ ಪ್ರೀತಿಸಂಗಮದ ತೀರ್ಥಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳುಂಟು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಶೀವಿಶ್ವೇಶ್ವರ ಹಾಗೂ ಕೃಷ್ಣಾದೇವಿಯ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳೇ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿರುವವು. ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ದೇವಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಕೃಷ್ಣಾದೇವಿಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಮಾಡಿ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಭಿನಂದಿಸಿದಳು. ಆಗ ಅವಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚದುರೆಯು:—“ಬಾಯಿಸಾಹೇಬರೆ, ನನ್ನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಚಾರವು ಬಂದಿದೆ. ಅಡಿತೋರಿಸಲೇನು?”

“ಓಹೋ! ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳು. ಏನು ವಿಚಾರವದು?” ಎಂದು ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಆತುರದಿಂದ ನುಡಿದಳು.

“ನಾನು ಇಂದು ಕಾಶೀವಿಶ್ವೇಶ್ವರ ಹಾಗು ಕೃಷ್ಣಾದೇವಿಯರಿಗೆ ಹರಕೆ ಕಟ್ಟುವವಳಿರುತ್ತೇನೆ.”

“ಯಾವ ಕಾಮನೆಯಿಂದ ಹರಕೆ ಹೊರುವವಳಿರುವೆ” ಗಂಡನ ಭಿಟ್ಟಿ ಯಾಗಬೇಕೆಂದೇನು?”

“ಪಿಸ್! ಆ ಹರಕೆಯನ್ನದೇಕೆ ಹೊರಲಿ? ಹಾದೀಹೋಗುವ ದೆವ್ವ ನನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಗಿಸಿಕೊಂಡಂತಾದೀತು.” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ಮುರಕ ಮಾಡುತ್ತ ನುಡಿದಳು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಸಂಭಾಜರಾಜರ ಪ್ರೇಮಲಾಭವಾಗಬೇಕೆಂದು ಹರಕೆ ಹೊರುವೆಯಾ?”

“ಛೇ! ಇದೇನು ಮಾತನಾಡುತ್ತೀರಿ ಬಾಯಿಸಾಹೇಬರೆ? ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಕೃಪಾಭಕ್ತದಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿರುವೆನು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ನನಗೇನು ಕಡಮೆ ಯಾಗಿರುವದೆಂದು ರಾಜಾಶ್ರಯವನ್ನು ಬಯಸಲಿ?” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ಹಸನ್ಮುಖಿಯಾಗಿ ನುಡಿದಳು.

ಚದುರೆಯ ಈ ಮಾತುಗಳು ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ವಿಪರೀತವಾದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದವು, ಆದರೆ ಅವಳು ಯಾವ ವಿಚಾರವನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದೆ—“ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಹರಕೆ ಹೊರುವ ಉದ್ದೇಶವಾವುದು?”

“ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಸಲುವಾಗಿ ಹರಕೆ ಹೊರುವವಳಿರುವೆನು ”

“ಯಾವ ಹರಕೆಯನ್ನು ಹೊರುವೆಯವ್ವಾ?”

“ನಿಮಗೆ ಪುತ್ರಲಾಭವಾಗಬೇಕೆಂದು!”

ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಮಾತನಾಡದೆ, ಮುಖವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿದಳು.

“ಅದರಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ಧನೀಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ಓಲಗದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ ದೊರೆಯಬೇಕೆಂದು ಹರಕೆ ಹೊರುವವಳಿರುವೆನು ”

ಈ ಮಾತಿಗೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಪ್ರತಿಯಾಡಲಿಲ್ಲ.

“ಬಾಯಿಸಾಹೇಬರೇ, ಈ ಹರಕೆ ಹೊರಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಸಮ್ಮತಿಯಿರುವ ದಷ್ಟೇ?”

“ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಹೊರು. ಪರಮಾತ್ಮನು ನಿನ್ನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಿ.”

ಆಗ ಚದುರೆಯು ಪೂಜಾರಿಯನ್ನು ಕರೆದು, ಕೃಷ್ಣಾಬಾಯಿಯ ಮುಂದೆ

ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ರಾಧಾಬಾಯಿಯೂ ದೇವಿಯ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ಕುಳಿತಳು. ಬಳಿಕ ಚದುರೆಯು:—“ದೇವಿ! ಬಾಯಿನಾಹೇಬರಿಗೆ ಪುತ್ರಲಾಭವಾಗಬೇಕು; ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಧನಿಯರ ಮೇಲೆ ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರ ಅನುಗ್ರಹವುಂಟಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಬೇಕು; ಅಂದರೆ ನಿನಗೆ ನಾವು ಬಂಗಾರದ ಕವಚವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಡುವೆವು.”

ಮೊಡ್ಡವರ ಮೊಡ್ಡ ಹರಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಪೂಜಾರಿಯು ಸಂತುಷ್ಟನಾದನು. ಅವರ ಹರಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಬೇಕೆಂದು ಅವನೂ ದೇವಿಗೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ದೇವಿಗೆ ಕಾಯಿ-ಕರ್ಪೂರಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಪೂಜಾರಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವಳೂ ಚದುರೆಯೂ ಕಾಶೀವಿಶ್ವೇಶ್ವರನ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಚದುರೆಯು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಬೇಡಿಕೊಂಡು, ಕಾಮನೆಯು ಪೂರೈಸಿದ ಮೇಲೆ ನಂದಿಗೂ ಗರ್ಭಾಗಾರದ ಬಾಗಿಲಿಗೂ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಮಡಾಸ ಮಾಡಿಸುವದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದಳು. ಚದುರೆಯು ತನ್ನ ಸಲುವಾಗಿಯೂ ಏನೋ ಹರಕೆ ಹೊತ್ತಳು; ಆದರೆ ಅದು ರಾಧಾಬಾಯಿಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಕೇಳಿಸದಿದ್ದರೂ, ‘ನನ್ನ ಶಿವಾಜಿಯು ನನಗೆ ಮೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡು’ ಎಂಬ ಮಾತು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿತು. ಚದುರೆಯು ಶಿವಾಜಿಯು ಯಾರಿರಬಹುದು? ಶಿವಾಜಿಯು ಅವಳಿಗೆ ಪತಿಯೋ, ಸುತನೋ, ಜೀವದ ಸ್ನೇಹಿತನೋ, ಆಪ್ತಸ್ತುಕೀಯನೋ? ಅವನು ಯಾರಾಗಿರಬಹುದು? ಮೊದಲಾದ ವಿಚಾರಗಳು ಅವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವು, ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಶಿವಾಜಿಯು ಯಾರೆಂದು ಚದುರೆಯನ್ನು ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಅವಳಿಗೆ ಧೈರ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಕಾಶೀವಿಶ್ವೇಶ್ವರನಿಗೆ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಹರಕೆ ಹೊತ್ತಳು:—“ಈ ಗರ್ಭಾಧಿಪತಿಯು ನನಗೆ ಸವತಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವಳು. ಇವಳು ಬೇಗನೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡು ಶೂಲಪಾಣಿ ಶಂಕರಾ!”

ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಈ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು ದಾಸಿಯಾದ ಚದುರೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನಂತೆಯೇ ಅವಳು ಹರಕೆ ಹೊತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ಚದುರೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯಾಯಿತು. ದೇವದರ್ಶನ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯೂ ದಾಸಿಯೂ ವಾಡಿಗೆ ಬಂದರು. ರಾಧಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಚದುರೆಯು ತನ್ನ ಸ್ನಾನವನ್ನು ತಿರಿಸಲಿಕ್ಕೆಂದು ಮತ್ತೆ ನದಿಗೆ ಬಂದಳು. ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನೂ ಯಮಾಜಿರಾಯನೂ ಅದೇ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ

ಮೈಬರಸಿಕೊಳ್ಳಹತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವೇಳೆಯವರೆಗೆ ವಾದ-ವಿವಾದವು ನಡೆದಿತ್ತು. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಚದುರೆಯು ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ದೊರೆತಿರಲಿಲ್ಲ. ಚದುರೆಯು ಪ್ರತಿನಿಧಿ-ಮುತಾಲಿಕರ ಸಂಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ಬದಿಗೆ ಸರಿದು ನಿಂತಳು. ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೊಡನೆಯಾದರೂ ಮಾತಾಡುತ್ತಾಳೆಂದಿದ್ದರೆ, ಮರೆಗೆ ನಿಂತು ಕೇಳುವದೊಂದು ಚಟವೇ ಅವಳಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಬೇರೆಯವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಕದ್ದು ಕೇಳುವದರಿಂದ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಲಾಭವಿದ್ದಿತೋ ಅವಳಿಗೇ ಗೊತ್ತು! ನೌಕೆಯಿಂದ ಬಂದ ಬೈರಾಗಿಯಾದರೂ ಸ್ನಾನದ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯ-ಯಮಾಜಿರಾಯರ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಅವರ ಸಂಭಾಷಣ ಕೇಳತೊಡಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಯಾರ ಲಕ್ಷ್ಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯ-ಯಮಾಜಿಶಿವದೇವರು ವಾಡೆಗೆ ನಡೆದರು. ಬೈರಾಗಿಯು ಅವರಿಂದ ಕೆಲ ಅಂತರದ ಮೇಲೆ ಅವರ ಹಿಂದೆ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗಹತ್ತಿದನು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಅವನು ಚದುರೆಯ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದನು. ಈ ಬೈರಾಗಿಯು ನಿಜವಾದ ಬೈರಾಗಿಯಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸಂಭಾಜಿ ರಾಜ-ಶಾಹುಮಹಾರಾಜರ ಕಡೆಯ ಇಲ್ಲವೆ ಪೇಶವೆಯ ಕಡೆಯ ಗುತ್ತಚರ ನಾಗಿರಬಹುದು ಮೊದಲಾದ ವಿಚಾರಗಳು ಅವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನದಿಯ ಸೋಪಾನದ ಮೇಲೆ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನು ಜೋಲಿ ಹೋಗಿ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು. ಕೂಡಲೆ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ಜನರು “ಅಯ್ಯೋ! ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು!” ಎಂದು ಕೂಗಹತ್ತಿದರು. ಸೋಪಾನದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನದಿಯ ಪ್ರವಾಹವು ಆಳವೂ ವೇಗವುಳ್ಳದ್ದೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ನದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಮೇಲೆ ತೆಗೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಮುಂದುವರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹುಡುಗನು ಗುಟುಕು ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತ ತೇಲುತ್ತ ಮುಳುಗುತ್ತ ಪ್ರವಾಹದ ಕೂಡ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಚದುರೆಯು ಈ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ, ಬೈರಾಗಿಯ ಬೆನ್ನಹತ್ತಿ ಹೋಗುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಧಾವಿಸಿ ಬಂದು ನದಿಯಲ್ಲಿ ದುಮುಕಿದಳು; ಹಾಗು ವೇಗದಿಂದ ಈಸುತ್ತ ಹೋಗಿ, ದೂರಹೋಗಿದ್ದ ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಹಿಡಿದಳು. ಆ ಹುಡುಗನು ಬಹಳ ಅಂಜಿದ್ದರಿಂದ ಅವಳ ಕೊರಳಿಗೆ ತನ್ನ ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ತೆಕ್ಕಬಿದ್ದನು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಅವಳಿಗೆ ಈಸುವದಕ್ಕೆ ಆತಂಕ

ನಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಅವಳು ಆ ಹುಡುಗನ ಕೈಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ ವ್ರಯತ್ನಗಳು ನಿಷ್ಫಲವಾದವು ಆಗ ಅವಳು —“ಬಾಲಕಾ, ಕೊರಳಿಗೆ ತೆಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ ಕೈಗಳನ್ನು ತೆಗೆ ನೀನು ಹೆದರಬೇಡ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಈಗಲೇ ದಂಡೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸುವೆನು” ಎಂದು ಬಹು ವರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು; ಆದರೆ ಹುಡುಗನು ಪ್ರಾಣಭಯದಿಂದ ಬಹಳವಾಗಿ ಹೆದರಿದನು ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿದ ಕೈಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಚದುರೆಯು ಕೈ ತೆಗೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಹಾಗೆ ಅವನು ಮುತ್ತಿಷ್ಟು ಬಿಗಿಹಿಡಿದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಡತೊಡಗಿದನು ಚದುರೆಯು ಅವಸರವಿಂದ ನೀರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುದರಿಂದ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾವರಿಸಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದಿಲ್ಲ ಅವಳ ನೆರಗು ನೀರಲ್ಲಿ ತೊಯ್ದು ಅದರಲ್ಲಿ ಗಾಳಿಯು ತುಂಬಿದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ಪ್ರವಾಹದ ಕೂಡ ಹರಿಯುತ್ತ ಸಾಗಿದಳು ಅಲ್ಲ ಪ್ರವಾಹದ ವೇಗವು ಬಹಳ ವಿದ್ವಿತು. ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಕೋಯನಾ ನದಿಯು ಕೃಷ್ಣಗೆ ಕೂಡುತ್ತ ಎರಡೂ ನದಿಗಳ ಸಂಗಮದಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಹಳೇ ಅಳವಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿ ತಿರುಗಣೆಮಾಡುವಾಗತ್ತು ಮನುಷ್ಯರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೆಂದರೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮೊಸಳೆಗಳೂ ಮೀನಗಳೂ ವಾಸವಾಗಿದ್ದವು ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯು ಚದುರೆಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಆ ಸ್ಥಳವು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಬಂದುದರಿಂದಲೂ ಅವಳು ಬೆದರಿದಳು. ಎಷ್ಟು ರೀತಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದರೂ ಹುಡುಗನು ಅವಳ ಕೊರಳು ಬಿಡಲೊಲ್ಲನು. ತಿರುಗಣೆಯ ಮಾಡುವು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವಾಗಹತ್ತಿತು. ಚದುರೆಯು ಈಸುವ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಣಾತಳಿದ್ದಳೇನೋ ನಿಜವು ವಸ್ತ್ರಗಳಿಂದಲೂ ಹುಡುಗನಿಂದಲೂ ಅವಳಿಗೆ ಬಹಳೇ ಆತಂಕವಾಗಿತ್ತು ಅವಳು ಅಂಧ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾವರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದಳು; ಆದರೆ ಅದು ಅವಳಿಗೆ ಸಾಧಿಸಲಿಲ್ಲ ತಿರುಗಣೆಮಾಡುವು ತೀರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದುದರಿಂದ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜನರು:—“ಹುಡುಗನನ್ನು ತೆಗೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯೂ ತಿರುಗಣೆಮಾಡುವನ್ನು ನೇರಿದಳು!” ಎಂದು ಕೂಗಹತ್ತಿದರು

ಚದುರೆಯು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುವಾಗ ಕೆಲವರು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದರು. ಅವಳು ದೊಡ್ಡ ಮನೆತನದ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ತರ್ಕಿಸಿದ್ದರು. ಅವರೊಳಗಿನ ಕೆಲವು ಜನರು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಮನೆಯ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟು ಜನ ಮೀನೆಹೊತ್ತು ಗಂಡಸರು ದಂಡೆಗಿದ್ದರೂ ಹುಡುಗ

ನನ್ನೂ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನೂ ನದೀಪಾಲು ಮಾಡಿದರೆಂಬ ಅಪಕೀರ್ತಿಯು ಬರುವದೆಂದು ದಂಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುರುಷವೃಂದವು ಕ್ಲೇಶಪಡತೊಡಗಿತು ಈಗ ಮಾತು ಮಿಂಚಿಹೋಗಿತ್ತು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಎಂಥವನಿಂದಾದರೂ ತೆಗೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದಂಥ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಆ ಹುಡುಗನೂ ಸ್ತ್ರೀಯೂ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿ ಬಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಗತಿಯಾದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗುವದೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದರು. ಆಗ ಅವರು — ಕೃಷ್ಣಾಬಾಯಿ! ಆ ಎರಡೂ ಜೀವಗಳನ್ನು ಬದುಕಿಸು!” ಎಂದು ನದಿಯನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಸಿಗಮನಿಸುವಾಸಿಯಾದ ಕೃಷ್ಣಾಬಾಯಿಯನ್ನೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸತೊಡಗಿದಳು.

ಕೊನೆಗೆ ಧೈರ್ಯವೇ ಚದುರೆಯ ಕೈಹಿಡಿಯಿತು ಅವಳು ವಸ್ತ್ರದ ಸರವೆ ಬಿಟ್ಟಳು ಹುಡುಗನು ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ಹೋಗುವನೆಂಬ ಭಯವೂ ಅವಳಿಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ನೀರು ಬಗೆಯುತ್ತ ದಂಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದಳು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲೇ ಅವಳು ದಂಡೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ನನು ಅನಂದಭರಿತರಾದರು ಈಸುವ ಭರದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮೈಮೇಲಿನ ವಸ್ತ್ರವು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಉಟ್ಟ ಸೀರೆಯ ಬಹು ಭಾಗವು ಬಿಚ್ಚಿಹೋಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಮ್ಮೆಲೆ ನೀರುಬಿಟ್ಟು ದಂಡೆಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಅವಳಿಗೆ ಲಜ್ಜೆಯಾಗತೊಡಗಿತು. ಅವಳು ಎದೆಮಟ್ಟ ನೀರಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತನ್ನ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಅನಂತರ ಅವಳು ಬಾಲಕನೊಡನೆ ದಂಡೆಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ದಂಡೆಗಿಟ್ಟಿದ್ದ ತನ್ನ ಒಣ ಸೀರೆಯನ್ನು ತರಲಿಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯಳಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಅವಳ ಸೀರೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಳು. ಚದುರೆಯು ತನ್ನ ಸೀರೆಯಿಂದ ಆ ಹುಡುಗನ ಮೈ ಒರೆಸಿ, ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡತೊಡಗಿದಳು. ಆ ಹುಡುಗನು ಒಂದೇಸವನೆ “ಅವ್ವಾ, ಅವ್ವಾ!” ಎಂದು ಅಳತೊಡಗಿದ್ದನು.

ಚದುರೆಯು ಸೀರೆಯನ್ನು ಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆ ಹುಡುಗನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು: “ಮಗೂ, ಅಳಬೇಡ. ನಿಮ್ಮ ಅವಸ್ಥೆಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳು. ನಾನು ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವೆನು.” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಬಾಲಕನು ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ ಒಂದೇಸವನೆ ಅಳುತ್ತಲಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಈ ಹುಡುಗನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇನು?” ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದಳು.

ಆ ಹುಡುಗನು ಚದುರೆಯ ಮಗನೆಂದೇ ಆ ಜನರ ಗೃಹಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು;

ಆದರೆ ಅವಳೇ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಹುಡುಗನು ಅವಳ ಮಗನಲ್ಲವೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಂಬಿಗೆಯಾಯಿತು. ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗನನ್ನು ನದಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳನ್ನು ಅವರಿಲ್ಲರೂ ಅಡಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು.

“ಈ ಹುಡುಗನು ನಿಮ್ಮ ಮಗನೆಂದೇ ನಾವು ತಿಳಿದಿದ್ದೆವು.” ಎಂದು ನೆರೆದ ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲೊಬ್ಬಳು ನುಡಿದಳು.

“ಭೇ! ಇವನು ನನ್ನ ಮಗನಲ್ಲ. ನೋಡಿದಿರಾ? ಈ ಸಣ್ಣ ಮಗುವನ್ನು ನದಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಇವನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವರು! ಹುಡುಗರನ್ನು ಜತನ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯೇ ಇದು?” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ನುಡಿದು, ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕುರಿತು;—“ಬಾಲಕಾ, ನೀನು ಯಾರ ಮಗನು?”

“ನಾನು ನನ್ನ ಅವ್ವನ ಮಗನು” ಎಂದು ಆ ಹುಡುಗನು ಉತ್ತರವಿತ್ತನು.

“ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೊಡನೆ ಬಂದೆ?”

“ಅಪ್ಪನೊಡನೆ.”

“ನಿನ್ನ ತಂದೆಯು ಎಲ್ಲಿರುವನು?” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಾಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದ ಬೈರಾಗಿಯು ಓಡುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಕೂಡಲೆ ಆ ಹುಡುಗನು ಬೈರಾಗಿಗೆ ತೆಕ್ಕೆಬಿದ್ದು ಬೋರಾಡಿ ಅಳತೊಡಗಿದನು. ಕೂಡಿದ ಜನರು ಆ ಬೈರಾಗಿಯೇ ಆ ಹುಡುಗನ ತಂದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದರು. ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗನನ್ನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದವನನ್ನಾಗಿ ಜನರು ಅವನನ್ನು ಹಳೆಯತೊಡಗಿದರು.

“ಇವನು ನಿಮ್ಮ ಮಗನೇನು?” ನೆರೆದವರಲ್ಲೊಬ್ಬನು ಬೈರಾಗಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಹೌದು.” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ಹೇಳಿದನು.

“ಎದೆಗಾರ್ತಿಯಾದ ಈ ಸ್ತ್ರೀಯು ಜೀವದ ಹುಗುಮೊರೆದು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು, ತಿರುಗುಣಿಮಾಡುವನ್ನು ಸವಿಸಿರಿಸಿದ್ದ ನಿನ್ನ ವಗನನ್ನು ತಂದಳು.” ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯು ನುಡಿದು, ಚದುರೆಯನ್ನು ಅಂಗುಲೀನಿದೇಶ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದಳು. ಬೈರಾಗಿಯು ಮುಖಕ್ಕೆ ಚದುರೆಯನ್ನು ಕೃತಜ್ಞತಾ ಪೂರ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡತೊಡಗಿದನು. ವಾಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದ ಬೈರಾಗಿಯೇ ಇವನೆಂದು ಚದುರೆಯೂ ಗುರುತಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಆ ತರುಣ

ಬೈರಾಗಿಯ ಮುಖವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಹತ್ತಿದಳು. ಬೈರಾಗಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ಯಾದರೂ ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಟ್ಟಿತ್ತು. ಕೆಲವು ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಯಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯು ವಿಪರ್ಯಾಸವಾಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಆರಕ್ತವಾದವು. ಮುಖವು ಕ್ರೂರಚರ್ಯೆಯುಳ್ಳದ್ದಾಯಿತು. ಧರಣೀಕಂವದ ಬಲವಾದ ಧಕ್ಕೆಹತ್ತಿದೊಡನೆಯೇ ಆ ಪ್ರದೇಶವೊಳಗಿನ ಭೂಮಿಯು ವಿಪರ್ಯಾಸವಾಗಿ, ಸರೋವರಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮರಡಿಗಳೂ, ಮರಡಿಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳಗಳೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವಂತೆ ಆ ತರುಣ ಬೈರಾಗಿಯ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯು ಅತಿ ರೇಕವಾದ ಅಭ್ಯಂತರ ಹೊಂದಿತು. ವೃತ್ತನಿಗೆ ಜೀವವಾನ ಮಾಡಿದ ಚದುರೆಯು ಮೊದಲು ಆ ಬೈರಾಗಿಗೆ ದೇವತಾಸ್ವರೂಪಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು; ಅದೇ ಈಗ ದುಷ್ಟನಳಾಗಿ ತೋರಹತ್ತಿದಳು. ಸಂತಾನಾತಿಶಯದಿಂದ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಿಡಿಗಳನ್ನು ಕಾರುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಗತೊಡಗಿತು ಹೀಗೆ ಅವನ ಮನೋವೃತ್ತಿಯು ವಿಪರ್ಯಾಸ ಹೊಂದಲಿಕ್ಕೆ ಯಾವದೊಂದು ಬಲವತ್ತರವಾದ ಕಾರಣವಿರಬಹುದು. ಹಾಗಿರದಿದ್ದರೆ ಉಪಕೃತಿ ಮಾಡಿದವಳ ಮೇಲೆ ಅವನು ಸಂತಪ್ತನಾಗುವ ಕಾರಣವೇನು? ಆ ಬೈರಾಗಿಯು ಚದುರೆಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರ ಪೂರ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ನೌಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಿದನು; ಹಾಗೂ ಅವನು ಮಗನೊಡನೆ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲೇ ದೃಷ್ಟಿಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಮೀರಿ ಹೊರಟು ಬೋದನು.

ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದವಳನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಸಂತಾಪದಿಂದ ನೋಡತೊಡಗಿದ್ದ ಆ ಬೈರಾಗಿಯ ವಿಚಿತ್ರ ಮನೋವೃತ್ತಿಯು ನೆರೆದ ಜನರಲ್ಲಿ ಸೋಜಿಗವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಅವನು ಬಹಳಮಾಡಿ ಚದುರೆಯ ಗುರುತಿನವನಿರಬಹುದೆಂದೂ, ಅವಳಿಂದ ಏನಾದರೊಂದು ನಷ್ಟಾನಿಷ್ಟ ಹೊಂದಿದವನಿರಬಹುದೆಂದೂ ಜನರ ಭಾವನೆಯಾಯಿತು. ರೂಪವತಿಯೂ ಚಂಚಲೆಯೂ ಆದ ಚದುರೆಯ ಪ್ರಣಯಭಂಗದಿಂದ ಅವನ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗಾಗಿರಬಹುದೆಂದೂ, ಮೊದಲು ಇವಳು ಅವನನ್ನು ಪ್ರಣಯಜಾಲದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವಳಿರಬಹುದೆಂದೂ ಕೆಲವರು ತರ್ಕಮಾಡಿದರು. ಹೀಗೆ ಜನರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ-ಶಕ್ತಿಗಳಂತೆ ತರ್ಕ-ವಿತರ್ಕ ಮಾಡುತ್ತ ನಿಂತರು. ಅವರು ಚದುರೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದರು; ಯಾಕಂದರೆ, ಆ ಜನರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಜನರು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚದುರೆಯೆಂಬ ದಾಸಿಯಿರುವಳೆಂಬ ಹೆಸರನ್ನಷ್ಟು ಕೇಳಿದವರು ಇಂದು ಅವಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ

ನೋಡಿ ಮುಖಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಪರಿಚಯದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ:—“ಆ ಬೈರಾಗಿಯು ಯಾರು? ಅವನು ಉಪಕಾರ ಕರ್ತೃಳಾದ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಿಡಿಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಹೋದ ಕಾರಣವೇನು?” ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರು. ಚದುರೆಗಾದರೂ ಆ ಬೈರಾಗಿಯ ಪರಿಚಯವಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನ ವಿಚಿತ್ರ ವರ್ತನವನ್ನು ನೋಡಿ ಉಳಿದವರಂತೆ ಆಕೆಯೂ ಬೆರಗಾಗಿದ್ದಳು; ಆದ್ದರಿಂದ ಜನರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಅವಳು ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳು ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಒಚ್ಚಿಡುವಳೆಂದೂ, ಬೈರಾಗಿಯ ಹಾಗು ಚದುರೆಯ ನಡುವೆ ಏನಾದರೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮಸಂಬಂಧವಿರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕೆಂದೂ ಜನರು ಊಹಿಸಿದರು.

ಜನರ ಪ್ರಶ್ನೆ ಪರಂಪರೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಸತ್ತು, ಚದುರೆಯು ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಾರದೆ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ವಾಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಿದಳು.

ಒಡಕೇ ಕೆಡಕಿನ ಮೂಲ.

ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಲ್ಲದ ಮನುಷ್ಯನು ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಕುಮಾರ್ಗಗಾಮಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಅಭ್ಯುದಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಹಸ ಮಾಡುವನು. ಸಾತಾರಿಯ ಭ್ರಮೆಯು ಪಂತಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಇಂಥ ವರ್ಗದವನೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದನೇನೋ ನಿಜವು! ಆದರೆ ಆ ಕಾಂಕ್ಷೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ, ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿ, ಕರ್ತವ್ಯ ತತ್ಪರತೆ ಮೊದಲಾದ ಸದ್ಗುಣಗಳು ಅವನಲ್ಲಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇಂದಿಗೆ ಸುಮಾರು ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅವನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸದದ ಮೇಲಿದ್ದರೂ ಅವನಿಂದ ಒಂದಾದರೂ ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತದ ಕಾರ್ಯಗಳಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದಕ್ಕೆ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಅವನಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರವಿಘಾತಕ ಕೃತ್ಯಗಳು ಮಾತ್ರ ಹೇರಳವಾಗಿ ಜರುಗಿದ್ದವು. ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಉಪ್ಪು ಉಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದ ಅವನು, ಸ್ವರಾಜ್ಯಘಾತ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ವೈಭವದ ಹೆಚ್ಚಳಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕಾರಸ್ಥಾನ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದನು. ಇವನ ತಂದೆಯಾದ ಪರಶುರಾಮಪಂತನು ಶ್ರೀಪತಿಯನ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಇವನಾದರೂ ಮಗನಂತೆ ಸ್ವಾರ್ಥಪರಾಯಣನೇ ಆಗಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿ, ಮುತ್ಸದ್ಧಿತನ ಮೊದಲಾದ ಅಲೌಕಿಕ ಗುಣಗಳಾದರೂ ಇದ್ದವು. ಯಾವ ಹಿಂದುಪದಸಾತಶಾಹಿಯು ತನ್ನ ಭಾಗ್ಯೋದಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತೋ, ಅದರ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಅವನ

ಕರ್ತವ್ಯಪ್ರಭಾವವು ಬಹಳವಾಗಿ ವೆಚ್ಚವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನಲ್ಲಿ ತಂದೆಯಲ್ಲಿಯ ಯಾವ ಉತ್ತಮ ಗುಣಗಳೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರವಿಘಾತಕ ಉದ್ಯೋಗ-ವ್ಯವಸಾಯಗಳಿಂದ ತನ್ನ ದೈವವನ್ನು ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು.

ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಪಂತಪ್ರತಿನಿಧಿಸದವು ಪೇಶವೆ ಪದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಗೌರವದ್ದೂ ಹೆಚ್ಚು ವೇತನದ್ದೂ ಆಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಬಾಳಾಜಿ ವಿಶ್ವನಾಥ ಭಟ್ಟನು ಪೇಶ್ವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸದಕ್ಕೆ ಇಳಿಕೆಯ ಕಾಲವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಬಾಳಾಜಿ ವಿಶ್ವನಾಥನ ತರುವಾಯ ಅವನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾದ ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಪೇಶವಾಯಿಯು ದೊರೆಯಬಾರದೆಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಬಲವಾಗಿ ವಿರೋಧವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದನು. ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನು ಗುಣಗ್ರಾಹಿಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಇವನ ಆಟವೇನೂ ನಡೆಯದೆ, ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಪೇಶವಾಯಿಯ ವಸ್ತ್ರಗಳು ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟವು. ಅಂದಿನಿಂದಲೇ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಪೇಶವಾಯಿಯ ಕಟ್ಟಾ ವಿರೋಧಿಯಾದನು; ಹಾಗೂ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ಅವನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಿದ್ದ ಮಾತ್ಸರ್ಯ ಮೊದಲಾದ ದುರ್ಗುಣಗಳಿಗೆ ಏರಿಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಪೇಶವೆಯ ಮೈರ ಬಳಿಯಿರುವ ಒಂದು ದಿನವನ್ನಾದರೂ ಅವನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ವೀರೋಚಿತವಾದ ಗುಣಗಳಿಂದ ಖ್ಯಾತಿ ಹೊಂದುವಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಅವನಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕುಮಾರ್ಗಗಾಮಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಅಭ್ಯುದಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹವಣಿಕೆ ಹಾಕಿದ್ದನು. ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ತಂದೆಯಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದ ಪೇಶವೆಮೋಹ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ನಡೆಯಿಸ ಹತ್ತಿದನು. ಅವನು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಶತ್ರುಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕೂಡಿ ಬಾಜೀರಾಯನ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಶಾಹೂರಾಜನ ಮುಂದೆ ಇಲ್ಲದ್ದೊಂದು ಚಾಡಿ ಹೇಳತೊಡಗಿದನು ನಿಜಾಮ, ಚಂದ್ರಸೇನ ಜಾಧವ, ತಾರಾಬಾಯಿ ಮೊದಲಾದ ಜನರೊಡನೆ ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಕಾರಸ್ಥಾನ ನಡೆಯಿಸಿ, ಶಾಹೂರಾಜನ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹನೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಾಜೀರಾಯನೇ ಶತ್ರುಪಕ್ಷವನ್ನು ಸೇರಿ ಗೊಂದಲವೆಬ್ಬಿಸುವನೆಂದು ಶಾಹೂರಾಜನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಊದಿ, ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಲುಷಿತಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಸಾಹಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಸ್ವಾಮಿನಿಷ್ಠನೂ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯೂ ಪ್ರತಾಪನಿಧಿಯೂ ಆದ ಬಾಜೀರಾಯನ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ ಕಾರಭಾರಕ್ಕೆ ಇವನ ಕೃತ್ಯಗಳು ಯಾವ ಅಪಶಕುನವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಬೇರೆಯವರ ಸಲು

ವಾಗಿ ಆಗಿದ ತಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ಬಿದ್ದು ಮುಖಭಂಗಿತ ನಾಗತೊಡಗಿದನು. ಅವನು ಸಾತಾರೆಯ ಸಿಂಹಾಸನದ ಸೇವಕನಾಗಿದ್ದರೂ ಗುಪ್ತರೀತಿಯಿಂದ ನಿಜಾಮ, ಸಂಭಾಜಿರಾಜ ಮೊದಲಾದ ಶತ್ರುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಒಡೆದು, ಉಂಡಮನೆಯ ಗಳ ಎಣಿಸುವ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಮೈಯುಂಡಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಬಾಜೀರಾಯನು ಇಂತಹ ಗೊಂಬೆಗಳನ್ನು ಕುಣಿಸುತ್ತ, ಹಿಂದುಪದ ವಾರಶಾಹಿಯನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಕಂಕಣ ಕಟ್ಟಿದ ನಿಜಾಮನನ್ನು ಮುಖೇಡದ ಒಳೆಯಲ್ಲಿ ಸೋಲಿಸಿ ಜಜ್ಞರತನನ್ನಾಗ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ನಿಜಾಮನು ಮೂಗನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಪೇಶವೆಗೆ ಶರಣು ಬಂದು ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಈಗ ಮಾತ್ರ ಕೊಲ್ಹಾಪುರದ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ನಿರಾಧಾರಿಯಾದನು. ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಶತ್ರುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಒಡೆದು, ಬಾಜೀರಾಯನನ್ನು ನಿಸ್ತೇಜನನ್ನಾಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಕಾರಸ್ಥಾನವೂ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯೂ ನಿಷ್ಫಲವಾದವು. ಕಡೆಗೆ ಈ ತನ್ನ ಕೃಷ್ಣ ಕೃತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಹೂರಾಜನೆದುರಿಗೆ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನೇ ಮಾನಭಂಗಿತನಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಮೇರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯಿಂದಲೂ ಹತಪ್ರಭನಾದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ತನ್ನ ರಾಕ್ಷಸೀ ಮಾನ-ಧನ ಲಾಲಸೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ವಾಮ ಮಾರ್ಗವಲಂಬಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಮಾಜಿ ಶಿವದೇವನಂತಹ ಸಂಗಡಗನೂ ದೊರೆತ್ತಿದ್ದನು. ಈಗ ಅವನು ದೇವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಭೂತಪಿಶಾಚಿಗಳ ಭಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಪಾಲಿಯ ಖಂಡೋಬ, ತಾರಳೇತೀರದ ವಿಂಧ್ಯವಾಸಿನಿ, ಉಂಬ್ರಜ-ಮಸೂರಗಳಲ್ಲಿಯ ಮಾರುತಿ, ಸಾತಾರೆಯೊಳಗಿನ ಗಣಪತಿ-ಕೋಟೇಶ್ವರ, ಮಚ್ಚೀಂದ್ರದೊಳಗಿನ ಮಚ್ಚೀಂದ್ರನಾಥಹಾಗೂ ಗೋರಖನಾಥ, ನರಸಿಂಹಪುರದ ನಾರಸಿಂಹ, ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದ ರಾಮಲಿಂಗ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳೂ ಸಾಧುಸತ್ಪುರುಷರ ಸಮಾಧಿಗಳೂ ಭಾವಿಕರ ಕೂಗಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಫಲದಾಯಿಗಳಾಗಿದ್ದರೂ, ಇಂಥ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರೀ ಸ್ಥಾನಗಳ ಅಭಿಲಾಷೆಯು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನಿಗಾಗಲಿ, ಅವನ ಮುತಾಲಿಕನಾದ ಯಮಾಜಿರಾಯನಿಗಾಗಲಿ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ದೇವತೆಗಳು ಭಕ್ತಿಪೂರ್ಣರಾದ ಭಕ್ತರ ಕೂಗನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೇಳುವವು. ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತರು ತಮ್ಮ ದುಷ್ಟ ಮನೋರಥಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ದೇವರನ್ನು ಎಂದೂ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಕ್ಕೊಳಪಡಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾರ್ಥಿ ಭಕ್ತರಿಂದ ಕೊಬ್ಬರಿ-ಬೆಲ್ಲದ ಇಲ್ಲವೆ ಕುರಿ-ಕೋಳಿಗಳ ನೈವೇದ್ಯ ಹೊಂದಿ, ಅವರ ದುಷ್ಟ ಮನೋರಥಗಳನ್ನು

ಈಡೇರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯಾವ ದೇವರೂ ಸಿದ್ಧರಾಗುವದಿಲ್ಲ; ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಪ್ರತಿ ನಿಧಿ-ಮುತಾಲಿಕರಿಗೆ ಇಂತಹ ದೇವರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೆನಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಬಾಯಿಂದ ಹಾಡುವದೊಂದೇ ತಡ, ಆ ಮಾತನ್ನು ಸಕ್ರಿಯ ಸಾಫಲ್ಯಗೊಳಿಸುವ ಅದ್ಭುತ ವಾದ ಶಕ್ತಿಯ ಆರಾಧನೆ ಮಾಡುವದು ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಶಕ್ತಿಯು ಪಿಶಾಚಿ ಶಕ್ತಿಯೇ ಎಂಬದು ಅವರಿಗೆ ಕೆಲವು ವಾಮಮಾರ್ಗೀಯ ಸಾಧು-ಪೈರಾಗಗಳಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಸಾಧುಗಳಲ್ಲಿ ರಾಮದಾಸ ನೆಂಬವನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಖ್ಯಾತನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಕರ್ನಾಟಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿಸಿ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಯಮಾಜಿರಾಯನು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನಿಗೆ ಬೋಧಿಸತೊಡಗಿದ್ದನು. ಆಷಾಢ ಶುದ್ಧ ಏಕಾದಶಿಯ ಪರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರು ಇದೇ ವಿಷಯವಾಗಿ ವ್ರಾತಕಾಲದಿಂದ ಘನವಾದ ವಿಚಾರ ಮಾಡಹತ್ತಿದ್ದರು.

“ಶ್ರೀಮಂತರೇ!” ಯಮಾಜಿರಾಯನು ಗಂಭೀರವಾಣಿಯಿಂದ—
“ನೀವು ಆ ದೇವರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೋಭಿಲಾಷೆಯು ಪೂರೈಸುವದೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು”

“ಕರೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ವಿಚಾರಮಾಡಿ—“ಯಾವದೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿದ ಮೇಲೆ ಅಯಶಸ್ವಿಗಳಾದರೆ ಒಳಿತಲ್ಲ.”

“ನೀವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ನನಗೆ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ವಿರೂಪಾಯಿಯ ಮಗನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದಂತೆ ಹೇಗೆ ಹೊದನೆಂಬದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆ? ಚಿಮಣಾಜಿ ಅಪ್ಪನ ಹೆಂಡತಿ ಯಾದ ರಬಮಾಬಾಯಿಯು ಮೃತಕಾದದ್ದನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಿಲ್ಲವೆ? ಶಾಹೂ ರಾಜನ ವಂಶವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗದಿದ್ದದ್ದನ್ನು ನೀವು ಬಲ್ಲಿರಿ. ಇವೆಲ್ಲವು ಗಳಿಗೆ ಯಾರು ಕಾರಣರು? ದೇವರ್ಷಿ ರಾಮದಾಸರು ಬೇಕಾದಂಥ ಕಾರ್ಯ ಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಅನುಷ್ಠಾನಮಾಡತೊಡಗಿದರೆಂದರೆ, ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಎಂಥ ಕಾರ್ಯಗಳಾ ದರೂ ಈಡೇರುವವು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಶಾಹೂರಾಜರ ರಾಣಿಯರಾದರೂ ರಾಮ ದಾಸರ ಸೇವೆಗೆ ತೊಡಗಿರುವರು. ಕೊಲ್ಹಾಪುರದ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಆ ದೇವರ್ಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ವರ್ಚಸ್ಸು ಕೆಡಹಿರುವರೆಂದು ಚಂದ್ರಸೇನ ಜಾಧವನು ಹೇಳಿದನು. ಅವನಾದರೂ ಆ ಸಾಧುಗಳ ಪರಮ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿರುವನಂತೆ! ನೀವು ರಾಮದಾಸರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿರಿ. ಮೊದಲು ವೇಶವಾಯಿಯನ್ನು

ವಿಧ್ವಂಸಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಭತ್ತಪತಿಯ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಚ್ಚಬೇಕು.”

ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಯಮಾಜಿರಾಯನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೆರಗಾದನು. ಆಗ ಅವನು ವಿಸ್ಮಯವಾಣಿಯಿಂದ:—“ಯಮಾಜಿರಾಯರೇ, ಹಾಗಾದರೆ ಆ ದೇವರ್ಷಿಗಳು ಕರ್ತುಮಕರ್ತುಮನ್ಯಧಾಕರ್ತುಂ ಶಕ್ತಿಯವರಿರುವರೆಂದಂತಾಯಿತು!”

“ನಿಸ್ಸಂದೇಹ, ನಿಸ್ಸಂದೇಹ!” ಯಮಾಜಿಯು ಒಳ್ಳೇ ಆಡ್ವತೆಯಿಂದ ನುಡಿದನು

ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು, ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಯೋಚನೆಗೊಳಗಾದನು. ಆಗ ಯಮಾಜಿರಾಯನು:—“ಶ್ರೀಮಂತರೇ, ಇಷ್ಟೇಕೆ ಯೋಚಿಸುವಿರಿ? ಕೆಲಸವು ಇಡೀದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಸಂಭಾವನೆ ಕೊಡಬಹುದು. ನೀವು ಆ ದೇವರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದರೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ವೈಭವಸಂಪನ್ನರಾಗುವಿರಿ.”

ಯಮಾಜಿರಾಯನು ಈ ಮಾತಾಡುವಾಗ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಅವರು ಕುಳಿತ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂತರದ ಮೇಲಿದ್ದ ದೇವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು. ದೇವರ್ಷಿಯ ವಿಷಯವು ಅವಳ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಯಮಾಜಿರಾಯನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಮುತಾಲಿಕ ಸಾಹೇಬರೇ, ದೇವರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಯಾತಕ್ಕೆ ಕರೆಯಿಸುವಿರಿ?” ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು.

“ಯಾತಕ್ಕೇಂದರೆ? ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಮಂತರು ಶಾಹೂರಾಜರ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಬೇಕೆಂದು; ಈಗ ಒಳ್ಳೇ ಆಡ್ವತೆಯಿಂದ ಮೆರೆಯುತ್ತಿರುವ ಬಾಜೀರಾಯನ ನಾಶವಾಗಬೇಕೆಂದು! ರಾಧಾಬಾಯಿಯವರೇ, ಹಿಂದುಪದ ಪಾತಶಾಹಿಯ ಮಹಾರಾಣಿಯರಾಗುವ ಸುಯೋಗವು ಆ ದೇವರ್ಷಿಗಳಿಂದ ನಿಮಗೊದಗುವದಿರುವದು. ಒಮ್ಮೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಕೈನೋಡಿ ಭವಿಷ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದೆನು. ಅದು ನಿಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ?” ಯಮಾಜಿರಾಯನು ರಾಧಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಎನೆಂದು ಭವಿಷ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದಿರಿ?” ನಡುವೇ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಕೇಳಿದನು.

“ಬಾಜಿ ರಾಯನಿಗೆ ಪೇಶವಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಗೊಂದಲವಿದ್ದಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಬಾಜೀರಾಯನು ಈ ಕೆಲಸದ ಸಲುವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ

ಪುನೆಯಿಂದ ಬಂದನು. ಅಂದೇ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ಮೇಲೆ ಕೊಲೆಗಡೆ ಕರು ಬಿದ್ದರು ಆ ದಿವಸ ನಾನು ಬಾಯಿಸಾಹೇಬರ ಕೈನೋಡಿ ಭವಿಷ್ಯ ಹೇಳಿದೆನು ಇವರು ಬೇಗನೆ ಭತ್ತುಪತಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಅನಭಿಷಿಕ್ತ ರಾಜ್ಞಿಯ ರಾಗುವರು ಇವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಾಜಚಿಹ್ನದ ರೇಷೆಯು ಬಹಳೇ ನಿಚ್ಚಳ ವಾಗಿರುವದು "

“ನಿಜವೇ” ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿದನು

“ಸಂವೇದವಿಲ್ಲ ”

“ಯಮಾಜರಾಯರ, ನೀವು ಆ ದೇವರ್ಷಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ರಾಜೈಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಡುವಿರೆಂದಂತಾಯಿತು! ಇಂತಹ ಅಭದ್ರ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಇಂದಿನ ಏಕಾದಶಿಯ ಮುಹೂರ್ತವು ನಿಮಗೆ ಬಹಳೇ ಅನುಕೂಲವಾದಂತೆ ತೋರುವದು ”

“ಇವು ಅಭದ್ರ ಮಾತುಗಳೆ” ಯಮಾಜರಾಯನು ಬೆರಗಾಗಿ ಕೇಳಿದನು

“ನೀವಿಬ್ಬರೂ ದೇವರ್ಷಿಯ ದೆವ್ವ ಬಡಿದು ಹುಚ್ಚರಾಗಿರುವಿರೆಂಬ ದನ್ನು ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಕೇಳಿದ್ದೆನು ನಿಮಗೆ ಬಡಿದ ದೆವ್ವವು ಇಂದಿನ ಮಹಾ ಪರ್ವದ ದಿನ ಕೃಷ್ಣಾದೇವಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಸಹ ಪೂರ್ವಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದಿರುವದು ಯಮಾಜರಾಯರೆ, ನೀವು ಆರಾಧಿಸುತ್ತಿರುವ ದೇವರ್ಷಿಗಳ ಹಾಗು ಭೂತ-ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಆಸ್ಪದ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲೆಂದು ಈ ಸಾಧು ಸಾಂಬನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗ ನಡೆಯಿಸಿರುವಿರೆಂದಂತಾಯಿತು.”

ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮಾತಿನಿಂದ ಯಮಾಜರಾಯನು ಬಿನ್ನನಾದನು. ಅವಳ ಮಾತಿನ ಮರ್ಮವು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ, ಯಮಾಜರಾಯನಿಗೆ ಜನ್ಮಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು. ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಕಕ್ಕುಲತೆಯು ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಮಗನಾದ ಪರಶುರಾಮನು ಮರಣ ಹೊಂದಿದ ಮೇಲೆ, ಪುತ್ರಪ್ರಾಪ್ತಿಗಾಗಿ ಇಂತಹದೇ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಲು ಯಮಾಜಿಯು ಆಕೆಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ್ದನು ಅದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಪೇಶವೆಯ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಷವನ್ನು ಸುರುವಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಲಿಲ್ಲ ಪೇಶವೆಯು ಪರಶುರಾಮನಿಗೆ ಮಾಟ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಲ್ಲಿಸಿದನೆಂದು ಅವನು ರಾಧಾಬಾಯಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದನು. ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಾದರೂ ಅವನು ಇದೇ ವಿಷವನ್ನು ಎರೆದಿದ್ದನು. ಈ ವಿಷದ ಪರಿಣಾಮವು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಮೇಲೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಆಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಮಾತ್ರ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಮಾಜಿ

ರಾಯನನ್ನು ಸಾಕುಸಾಕೆಂದೆನಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ದೇವರ್ಷಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡುವ ಲಕ್ಷಣವು ತೋರಿದ್ದರಿಂದ ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮನಸ್ಸು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಯೋಚಿಸಿದನು ಅವನು ರಾಧಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು — “ಬಾಯಿಯ ವರೆ, ಸಾಧುಭಾವಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಿಯುಂಟು”

“ನಿಮ್ಮ ಸಾಧುಭಾವವು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ ನಿಮ್ಮ ಸಿದ್ಧಿಯ ತಂತ್ರವನ್ನೂ ಬಲ್ಲೆನು. ಪೇಶವೆಯ ಹಾಗೂ ಭಕ್ತಪತ್ತಿಯ ಅಹಿತ ಚಿಂತನ ಮಾಡುವದೇ ನಿಮ್ಮ ಸಿದ್ಧಿಯಲ್ಲವೇ? ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನೀವು ಸಿಠಾಚಿ ಸಿದ್ಧಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ದ್ಯುಕ್ತರಾಗಿರುವಿರಿ”

“ಬಾಯಿಯವರೆ, ಪೇಶವೆಯ ನಿಮಗೆ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಯಮಾಜಿರಾಯನು ನುಡಿದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನನ್ನು ಕುರಿತು — “ಶ್ರೀಮಂತರೆ, ನನ್ನ ಮಾತು ನಿಜವಲ್ಲವೆ”

“ಈ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.” ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನುಡಿದನು.

“ಅಖಂಡ ಸುಳ್ಳು! ಪೇಶವೆಯ ಮನೆತನದವರೆಲ್ಲರೂ ಸಜ್ಜನರಿರುವರು ಬಾಜೀರಾಯ ನಂತಹ ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟ ಮನುಷ್ಯನು ಶ್ರೀಖಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಶೋಧಿಸಿದರೂ ದೊರೆಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ” ಎಂದು ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ನುಡಿದಳು.

“ಹೆಂಗಸರ ಬುದ್ಧಿಯು ಇಷ್ಟೇ ಸರಿ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು?” ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನಗುತ್ತ ನುಡಿದನು.

“ಸ್ತ್ರೀಬುದ್ಧಿಯು ಎಷ್ಟೇ ಇರಲಿ. ದ್ವೇಷ ಮಾಡುವಂಥ ದುರ್ಗುಣಗಳು ಪೇಶವೆಯಲ್ಲಿರುವವೆಂಬದು ನಿಮ್ಮ ಪುರುಷಬುದ್ಧಿಗಾದರೂ ತೋಚುತ್ತಿರುವದೇನು? ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಾದ ನಮಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಜಗತ್ತು ಏನು ಅನ್ನುತ್ತಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕಾದರೂ ನಮಗೆ ಕೆವಿಗಳಿಲ್ಲವೇನು?”

“ಜಗತ್ತು ಬೇಕಾದಂತೆ ಅನ್ನುತ್ತದೆ ಅಂಥ ಜಗತ್ತು. ಆಡಂಬರದ ಜಗತ್ತು. ಜಗತ್ತಿನಗೊಡನೆ ನಮಗೇನು?” ಎಂದು ಯಮಾಜಿರಾಯನು ರೊಚ್ಚಿಗೆದ್ದು ಮಾತಾಡಿದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಮಾತೇ ಮುಗಿಯಿತು” ಎಂದು ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ನುಡಿದು ಪತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು. — “ನಿವು ಹೆಂಗಸರ ಮಾತಂದು ಉಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ನಾನು ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಎರಡು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು

ದುರಾಶೆಗೆ ಒಳಗಾಗಬೇಡಿರಿ; ಪೇಶವೆಯ ವೈರ ಬಳೆಯಿಸಬೇಡಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಈ ವರ್ತನದಿಂದ ಲಾಭವಾಗಲಾರದು. ಗೃಹಭೇದಕರ ಬೆರಗು-ಬಿನ್ನಾಣಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾದರೆ ನೀವು ಆತ್ಮನಾಶ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಿರಿ. ಪೇಶವೆಯು ಸಜ್ಜನನಿರುವನು.”

“ಪೇಶವೆಯು ನಿನ್ನಂಥವಳಿಗೆ ಸಜ್ಜನನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರಬಹುದು. ‘ಮಧುತಿಷ್ಠತಿ ಜಿಹ್ವಾಗ್ರೇ ಹೃದಯೇತು ಹಾಲಾಹಲಂ’ ಎಂಬಂತೆ ಬಾಜೀರಾಯನ ವೃತ್ತಿಯಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ನೀನೇನು ಬಲ್ಲೆ?”

“ಶ್ರೀಮಂತರ ಮಾತುಗಳು ಸರಿಯಾಗಿರುವವು.” ಎಂದು ಯಮಾಜಿರಾಯನು ಒಡೆಯನ ಮಾತಿಗೆ ಅನುಮೋದನೆ ಕೊಟ್ಟನು.

“ಪೇಶವೆಯು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಿರುವನು.”

“ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ಯುವವರನ್ನು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಗಳೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ, ಮಾಂಸವಿಕ್ರೇತರು ಸಹ ಅದೇ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬರಬಹುದು.”

“ಪೇಶವೆಯು ಯಾರ ಕೊರಳು ಕೊಯ್ದಿರುವನು?”

“ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕೊಯ್ಯದಿದ್ದರೂ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕೊಯ್ದಿರುವನು ಅವನು ಕೂದಲೆಳೆಯಿಂದ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಯ್ಯುವವನಿದ್ದಾನೆ”

“ಯಾರ ಕೊರಳು ಕೊಯ್ದಿರುವನು ಹೇಳಿರಿ ನೋಡೋಣ?”

“ಪೇಶವೆಯರು ಯಾರ ಕೊರಳು ಕೊಯ್ದಿಲ್ಲ? ಬಾಳಾಜಿ ವಿಶ್ವನಾಥನು ತಾರಾಬಾಯಿಯ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತು ಅವಳ ಕೊರಳುಕೊಯ್ದನು. ತನ್ನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನೇ ಬೆಳೆಸಿ, ರಾಜಕರ್ಮಚಾರಿಗಳನ್ನು ಕನಿಷ್ಠ ತರಗತಿಗೆ ನೂಕಿ ಅವರ ಕೊರಳು ಕೊಯ್ದನು ಧನಾಜಿ ಜಾಧವನು ಬಾಳಾಜಿ ವಿಶ್ವನಾಥನ ಅನ್ನದಾತನು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಧನಾಜಿಯ ತರುವಾಯ ಅವನ ಶೂರ ಪುತ್ರನಾದ ಚಂದ್ರಸೇನನ ಕೊರಳು ಕೊಯ್ಯಲಿಕ್ಕೆ ಅವನು ಹಿಂದೆಮುಂದೆ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮನೆತನಕ್ಕಂತು ಅವನು ಹೇಳಿಕೂಡದಷ್ಟು ಹಾನಿ ಮಾಡಿರುವನು. ಬಾಜೀರಾಯನಂತು ತಂದೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವನಿರುವನು ತಂದೆ ಗುಡಿ ಕಟ್ಟಿದರೆ ಮಗ ಶಿಖರ ಹಚ್ಚುವನು. ಪೇಶವೆಯು ಹಿಂದುಪದಸಾತಶಾಹಿಯನ್ನು ಯಾವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನುಂಗಿ ನೀರು ಕುಡಿಯುವನೋ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಕೊಲ್ಹಾಪುರದ ಭತ್ರಪತಿ, ನಿಜಾಮ, ದಾಭಾಡೆ ತ್ರ್ಯಂಬಕರಾಯ, ನಾಗಪುರದ ಫತ್ತೆಸಿಂಗ ಭೋಸಲೆ ಮೊದಲಾದವರು ಪೇಶವೆಯ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಸಾತಾರೆಯ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಪೇಶವೆಯು ಹೆಗ್ಗಣದಂತಿರುವನೆಂದು ಅವರು ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ.”

ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಮಾತುಗಳ ಮತಿತಾರ್ಥವು ರಾಧಾಬಾಯಿಗೆ ತಿಳಿಯದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಮಾತ್ಸರ್ಯದಿಂದ ಪತಿಯು ಹೀಗೆ ಆಡುತ್ತಿರುವನೆಂಬದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಬಾಳಾಜಿ ವಿಶ್ವಸಾಧನು ಎಂಥಪನಿಧನು, ಬಾಜೀರಾಯನು ಹೇಗಿರುವನು, ತಾರಾಬಾಯಿ-ಚಂದ್ರಸೇನರು ಎಂಥವರಿದ್ದರು ಮೊದಲಾದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಅವಳು ಪೂರಾ ಅರಿತಿದ್ದಳು; ಇಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಪತಿಯು ಹಾಗು ಯಮಾಜಿರಾಯನು ಎಂಥ ಮನುಷ್ಯರಿರುವರೆಂಬದಾದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಅರಿಯದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ವಂದನೀಯ ಪತಿವ್ರತೆಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಪತಿಯ ದ್ರೋಹಚಿಂತನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಅದರೂ ಅವಳು ದುರ್ವಿಚಾರಪ್ರವೃತ್ತನಾಗಬಾರದೆಂದು ಯಥಾಶಕ್ತಿ ಸಾಹಸ ಮಾಡುವದನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಪತಿಯ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂತಲ್ಲ; ಆದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತಿನ ಖಂಡನೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದವಳಾಗಿ ವಿನಯದಿಂದ:—“ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು?” ಎಂದು ನುಡಿದಳು.

“ತಮಗೆ ತಿಳಿಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಾಯಿಹಾಕಬಾರದು.” ಇದೇ ಹೊತ್ತು ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಹೀಗೆ ಗರ್ಜಿಸಿದನು.

“ರಾಜಕಾರಣದ ವಿಷಯವು ಈಗಿಲ್ಲಿ ನಡೆದದೆ? ನೀವು ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡಿ ಮುಂದಾಗುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ, ಭೂತ-ಪಿಶಾಚಿ-ಮಾಟ ಮದ್ದುಗಳ ಬೆನ್ನುಹತ್ತಿರುವಿರಲ್ಲ?”

“ನಾವು ಈ ವಾಸುಮಾರ್ಗದಿಂದಲೇ ರಾಜಕಾರಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರಳ ದಾರಿಗೆ ಸೌಖ್ಯವಿಲ್ಲ ಬಾಯೊಸಾಹೇಬರ!” ಎಂದು ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಯಮಾಜಿರಾಯನು ಉತ್ತರವಿತ್ತದ್ದಲ್ಲದೆ:—“ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಪುತ್ರಲಾಭವಾದದ್ದು ಯಾಕರಂದ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

“ನಿಮ್ಮ ದೇವರ್ಷಿ ಭೂತಪಿಶಾಚಿಗಳೇ ಅವರಿಗೆ ಪುತ್ರಲಾಭ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟವೇನು?” ಎಂದು ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಕೇಳಿದಳು.

“ಮತ್ತೇನು? ಅವನ ಇಬ್ಬರೂ ಾಣೆಯರು ದೇವರ್ಷಿಗಳಿಂದ ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡಿಸಿದ್ದರಿಂದಲೇ ರಾಜಪುತ್ರನು ಜನಿಸಿದನು.”

“ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಗುರಿಯನ್ನು ನಾನು ಚನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುವೆನು. ನೀವು ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವು ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಹುಳಿತೊಳೆದಂತಾಗುವದೆಂದು ನಾನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು. ನಿಮ್ಮ ದೇವರ್ಷಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದ್ದರೆ

ತನ್ನ ಮಂತ್ರಬಲದಿಂದ ತಾನೇ ಏಕಭತ್ರಾಧಿಪತಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಜನರಿಗೆ ಅಷ್ಟೈಶ್ವರ್ಯಗಳನ್ನೂ ರಾಜ್ಯಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಡುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯುಳ್ಳವನು ನೀವು ಕೊಡುವ ಸಂಭಾವನೆಗಾಗಿ ಇಷ್ಟೇಕೆ ಬಾಯಿತೆರೆದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಇಷ್ಟುದಿನ ನಿಮ್ಮ ದೇವರ್ಷಿಯು ಎತ್ತರ ಮಾಯವಾಗಿದ್ದನು? ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರ ಎಷ್ಟು ಅಪತ್ಯಗಳು ಮೃತ್ಯು ಮುಖಕ್ಕೇಡಾಗಿಲ್ಲ! ಆಗ ನಿಮ್ಮ ದೇವರ್ಷಿಯು ಜನ್ಮತಾಳಿದ್ದಿಲ್ಲವೇನು? ದೇವರ್ಷಿಯು ಸಂಭಾಜಿರಾಜನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಹೊಂದಿರುವನೆಂದು ಹೇಳುವಿರಿ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನು ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ, ಅವರ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸಂಭಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರಿಗೇಕೆ ಕೊಡಿಸಲೊಲ್ಲನು? ಇಂಥ ದೇವರ್ಷಿ ಭೂತ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಬೆನ್ನುಹತ್ತಿದರೆ ನೀವು ಯಶೋಮಂದಿರವನ್ನೆಂದೂ ತಲುಪಲಾರಿರಿ. ನೀವು ಭಕ್ತಪತಿಯ ಅನ್ನ ಉಂಡು ಅವನ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿ ಬೀಳತೊಡಗಿರುವಿರಿ. ಹಿಂದಪದಪಾತಶಾಹಿಯ ಅಭ್ಯುದಯಚಿಂತನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಪೇಶವೆಯ ದ್ರೋಹಬಳೆಯಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಹಿಂದುಪದಪಾತಶಾಹಿಯ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ವೈರಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಒಡೆದಿರುವಿರಿ. ಯಾರ ಅನ್ನವನ್ನು ಉಣ್ಣುತ್ತಿರುವಿರೋ ಅವರ ದ್ರೋಹಚಿಂತನೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಕಲ್ಯಾಣವಾಗಲಾರದು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೆಂದರೆ ಭಕ್ತಪತಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಆಧಾರಸ್ತಂಭವು. ಇಂಥವರು ಒಡೆದು ಹೋದರೆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ದಕ್ಕಿ ತಗಲದೆ ಇರುವದೆ? ಒಡಕಿನಿಂದ ಬಳಲುವ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಒಟ್ಟುಮಾಡಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಹಿಂದುಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಒಡೆಯುವ ನೀಚಕೃತಿಯು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಘಟಿಸಿದರೆ ನೀವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಧೋಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವಿರಿ. 'ಒಡಕೇ ಕೆಡಕಿನ ಮೂಲ'ವೆಂಬದನ್ನು ಇಬ್ಬರೂ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಡಿರಿ." ಎಂದು ರಾಧಾಬಾಯಿ ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚದುರೆಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು:— 'ದಿವಾಣಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಜಗಜೀವನರಾಯರು ಬಂದಿರುವರು.' ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಅದ್ದರಿಂದ ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಭಾಷಣವು ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮುಗಿಯಿತು.

ದುರ್ಜನ ಸಂಕೇತ.

ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಜಗಜೀವನರಾಯನನ್ನು ಒಳಗೆ ಕಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಚದುರೆಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜಗಜೀವನರಾಯನು ತನ್ನ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ದಿವಾಣಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಒಳಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಜಗಜೀವನರಾಯನನ್ನು ಕುರಿತು: —“ಮೈದುನರೆ, ನಿಮ್ಮ ಸ್ನಾನವಾಗಿರುವ ದೇನು? ಆಗಿದ್ದರೆ ಉಪಾಹಾರವನ್ನು ತರುತ್ತೇನೆ”

“ಇನ್ನೂ ಸ್ನಾನ ಸ್ನಾನವಾಗಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಜಗಜೀವನರಾಯನು ನುಡಿದು, ಅಲ್ಲಿಯೇ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಮಂಡಿಸಿದ ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು.

ಆಗ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯ-ಯಮಾಜಿರಾಯರು ಏಕಾದಶಿಯ ಉಪಾಹಾರಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಜಗಜೀವನರಾಯನನ್ನು ಉಪವಾಸ ಕುಳ್ಳಿರಿಸುವದು ಅವರಿಗೆ ಸರಿದೋರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಯಮಾಜಿರಾಯನು: —“ಬೇಗನೆ ಸ್ನಾನ ತೀರಿಸಿರಿ; ಅಂದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿಯೆ ಉಪಾಹಾರಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ವಿಹಿತವಾಗುವದು.”

“ನಿಮ್ಮ ಉಪಾಹಾರವು ಸಾಗಲಿ. ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವೆನು.” ಎಂದು ಜಗಜೀವನರಾಯನು ಹೇಳಿದನು.

“ಒಳ್ಳೇದು; ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನುಡಿದು: “ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನ ಕಡೆಯಿಂದ ಏನು ವಾರ್ತೆ ತಂದಿರುವೆ?”

“ಅಣ್ಣಾ, ಚವ್ವಾಣನೂ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರೂ ನಾವು ತಿಳಕೊಂಡಂತೆ ತಟಸ್ಥವೃತ್ತಿಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿಲ್ಲ. ನಿಜಾಮ-ಚಂದ್ರಸೇನ ಜಾಧವರಂತು ಪೇಶವೆಯ ಬೆನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ರಾಜರಿಗೆ ಅವರ ಬೆಂಬಲವಿರುವದು. ಚವ್ವಾಣನು ಬೇಗನೆ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ಕೂಡ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವವನಿರುವನು.”

“ಚವ್ವಾಣನ ದಾಳಿಗೆ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನ ಅನುಮತಿಯಿರುವದೇ?”

“ರಾಜರ ಸಮ್ಮತಿ-ಅಸಮ್ಮತಿಗಳನ್ನು ಚವ್ವಾಣನು ಲಕ್ಷಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ಆಲಸೀ-ವಿಲಾಸೀ ಸ್ವಭಾವದ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಪರಿಚಯವಿದ್ದೇ ಇರುವದು. ಅವರಂಥ ಆಲಸಿಗರು ಎಲ್ಲಿಯೂ ದೊರೆಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ತುಟಿಯ ಮೇಲಿನ ನೀರಲ ಹಣ್ಣನ್ನು ನಾಲಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ದಬ್ಬಲಿಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೊಬ್ಬ ಸಹಾಯಕರು ಬೇಕಾಗುವದು. ಅವರೇ ಚವ್ವಾಣನ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವರು.”

“ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಚವ್ವಾಣನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ಕಾರಣವೇನೆಂಬದನ್ನು ಬಲ್ಲಾರಾ?” ಎಂದು ಯಮಾಜಿಯು ವಿಚಾರಿಸಿದನು.

“ಯಾನ್ ಕಾರಣವಿರುವದೋ ಏನೋ!” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನುಡಿದನು.

“ಕಾರಣವುಂಟು. ಏಳಿರಿ, ದಿವಾಣಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮಾತಾಡೋಣ.” ಎಂದು ಯಮಾಜಿಯು ಹೇಳಿದನು.

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರ ಉಪಾಹಾರವೂ ಮುಗಿದಿತ್ತು. ಶಾಹೂರಾಜನ ಹಾಗೂ ಪೇಶವೆಯ ಪಕ್ಷದ ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮುಂದೆ ಅವರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದ ಕಾರಸ್ಥಾನದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಯಮಾಜಿಯ ಮನಸ್ಸು ಹಿಂಜರಿಯತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನನ್ನೂ ಜಗಜೀವನರಾಯನನ್ನೂ ದಿವಾಣಖಾನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದನು. ಯಮಾಜಿರಾಯನ ಮನೋಗತವು ರಾಧಾಬಾಯಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಜಕೀಯ ಗುಪ್ತಕಾರಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಕೇಳುವವರಿಂದ ತನಗೇನೂ ಲಾಭವಿಲ್ಲೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂದುಕೊಂಡು ಅವಳು ಒಳಗೆ ಹೋದಳು.

ದಿವಾಣಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು—“ಯಮಾಜಿರಾಯರೆ, ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ಉದಾಜಿಯ ಸೂತ್ರದ ಗೊಂಬೆಯಾದ ಕಾರಣ ಹೇನು?”

“ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ಜಿಜಾಭಾಯಿಯ ಸೂತ್ರದ ಗೊಂಬೆಯಾಗಿರುವ ರೀತಿಯನ್ನು ನೀವು ಬಲ್ಲೀರಿ”

“ಓಹೋ! ಬಲ್ಲೆನು. ಅಂತೆಯೇ ಅವರನ್ನು ಸತೀಭ್ರಾಂತರೆಂದು ಕೂರೋದಿರುತ್ತಿರುವರು.”

“ಈಗ ಜಿಜಾಭಾಯಿಯೇ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿ ಯಾದಂತಾಗಿರುವಳು. ಚವ್ವಾಣನು ಜಿಜಾಭಾಯಿಯ ಸ್ನೇಹಿತನಾಗಿರುವನು. ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದ ಜಿಜಾಭಾಯಿಯೇ ಚವ್ವಾಣನ ಸೂತ್ರದ ಗೊಂಬೆಯಾಗಿರುವಾಗ ರಾಜನನ್ನು ಯಾರು ಕೇಳಬೇಕು?”

“ಚವ್ವಾಣನು ಜಿಜಾಭಾಯಿಯನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣವುಂಟೆಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ರಾಣಿಗೆ ದುರ್ಗೆಯೆಂಬ ಶೂಪನತಿಯಾದ ಭಗಿನಿಯಿದ್ದು, ಅವಳನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗಬೇಕೆಂದು ಚವ್ವಾಣನ ಅಭಿಲಾಷೆಯುಂಟು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವನು ರಾಣಿಗೆ ಈ ಪರಿಯಾಗಿ ಜೀ ಜೀ’ ಅನ್ನುತ್ತಾನೆಂದು ಜನರಾಡುವದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.”

“ಜನವೋ, ದನವೋ!” ಜಗಜೀವನರಾಯನಾಡಿದ ಮಾತಿಗೆ ಶ್ರೀಪತಿ ರಾಯನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಹೀಗೆ ನುಡಿದು:—“ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಮೇಲಿನ ಸವಿಮಾತುಗಳಿಗೆ ಮರುಳಾಗುವವಳಲ್ಲ. ಅವಳು ಧೂರ್ತಳಿರುವಳು. ಚವ್ವಾಣನು ಕರ್ತೃತ್ವಶಾಲಿಯಿರುವನೆಂಬದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದು, ಅವನಿಗೆ ಮಾನಮನ್ನಣೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವಳಾಗಿದ್ದೀತು. ರಾಣಿಯು ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ. ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ದಂಡಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅವಳೇ ರಾಜ್ಯಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ರೀತಿಯಿಂದ ಆಡಳಿತ ನಡೆಯಿಸುತ್ತಿರುವಳು. ರಾಜರು ಇದ್ದಾಗ ಸಹ ರಾಣಿಯು ಎಷ್ಟು ರಾಜಕಾರಣಗಳನ್ನು ನಡೆಯಿಸುವದಿಲ್ಲ? ಕೆಲವು ವಿಘ್ನಸಂತೋಷಿಗಳಾದ ರಾಜ್ಯಕರ್ತರು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ಸರ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಮನಬಂದಂತೆ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು. ಅತ್ತಕಡೆಗೆ ನಮ್ಮಂಥ ಸೂಕ್ಷ್ಮರು ಲಕ್ಷ್ಯಕೊಡಬಾರದು. ಯಾವದೊಂದು ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ರಾಜಮನೆತನದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಜನರ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯಿರುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಬೈಲಿಗಳೆಂದು ಅದನ್ನು ಬಚ್ಚಿಡಲಿಕ್ಕೆಯಿತ್ತಿರಬೇಕು. ಸಾತಾರೆಯವರೇನು, ಕೊಲ್ಹಾಪುರದವರೇನು, ಇಬ್ಬರೂ ನಮಗೆ ವಂದ್ಯರೇ. ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದರೆ ಸಾತಾರೆಯವರಿಗಿಂತಲೂ ಕೊಲ್ಹಾಪುರದವರು ನಮಗೆ ನಿಕಟಸಂಬಂಧಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ನಾವು ಕೊಲ್ಹಾಪುರದವರ ಸೇವೆಬಿಟ್ಟು ಸಾತಾರೆಯವರ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಕೊಲ್ಹಾಪುರದವರು ನಮಗೆ ಪರಕೀಯರೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಹ ಸಾತಾರೆಯವರ ಸೇವೆಬಿಟ್ಟು ಕೊಲ್ಹಾಪುರದವರ ಸೇವೆಗೆ ನಿಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಸದ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯು ವಿಪರೀತವಿದೆ. ತಾರಾಬಾಯಿ ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೊಡನೆ ಹೇಗೆ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ನಡೆದವೋ ಅದೇ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಇಂದಿನ ಮಿತಿಯವರೆಗೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರಿಸಿದ್ದರೆ, ಕೊಲ್ಹಾಪುರದವರ ಪಕ್ಷವು ಸದ್ಯದಂತೆ ದುರ್ಬಲವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನಮಗಾದರೂ ಪೇಶವೆಯ ಎದುರಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿಸಿ, ಅವನ ಎಡೆಯ ಬಳಿಯ ಬೆಕ್ಕಿನಂತಾಗಿ ಕಾಲಕಳೆಯುವ ಪ್ರಸಂಗ ಒದಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ; ಮಾತು ಮಿಂಚಿಹೋಗಿದೆ.”

“ಅಣ್ಣಾ, ನೀವು ಹೀಗೇಕೆ ಅನ್ನುವಿರಿ?” ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನನ್ನು ಕುರಿತು ಜಗಜೀವನರಾಯನು ನುಡಿದನು

“ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ಇನ್ನು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನಂತೆ ನಂಬಿಕೆಯುಳ್ಳವರಾಗುವದು ಅಸಂಭವವು ”

“ಛೇ! ಹೀಗೇಕೆ ಮಾತನಾಡುವಿರಿ? ನೀವು ಕೊಲ್ಹಾ ಪುರದವರಿಗೆ ನೆರವಾಗಲೋಪ್ಪಿದರೆ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳೂ ಸುಸೂತ್ರವಾಗುವವು.”

“ನನಗಾದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ತೋರುವದು; ಆದರೆ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡದಿದ್ದರೆ ಅಧೋಭ್ರಷ್ಟ ಸ್ವಧೋಭ್ರಷ್ಟವಾಗಬೇಕಾದೀತು.”

“ಹಾಗೆ ಆಗುವಂತಿಲ್ಲ ನಾನು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ಹಾಗು ಚವ್ವಾಣನ ವ್ರತಿಸಿದಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆನು. ಬಾಜೀರಾಯನು ದಾಖ ಡೆ ಗಾಯಕ ವಾದರ ಮೇಲೆ ದ ದಕ್ಷಿ ಕೋಗುವನನಿರುವನು ಅವನು ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಹೋದನೆಂದರೆ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಹೊರತು ಕರ್ತೃತ ಶಾಲಿಗಳಾದ ಪುರುಷರು ಯಾರು ಉಳಿಯುವರು? ಈ ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರಿಗೆ ನೆರವಾದರೆಂದರೆ ಅವರು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ವಿಜಯಿಗಳಾಗುವರು. ಆಗ ನಿಮ್ಮ ಮನೋದಯವು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಈಡೇರುವದು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರೂ ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನೂ ಪೇಶವೆಯು ದಂಡಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೊರಡುವ ದಾರಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವರು. ಅವನು ಅತ್ತ ಹೋದ ಕೂಡಲೆ ಕೊಲ್ಹಾ ಪುರದ ದಂಡು ಸಾತಾರೆಯ ಸೀಮೆಯನ್ನು ಸೇರಿತೆಂದೇ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು ನೀವು ಕೊಲ್ಹಾ ಪುರದವರಿಗೆ ನೆರವಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅಭ್ಯುದಯವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಆಗುವದು.”

“ಅವೆಲ್ಲವು ನಿಜವು” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನುಡಿದು, ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಿ—“ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ಒಣ ಸಂಭಾವನೆಗಳಿಂದ ನನಗೇನೂ ಲಾಭವಿಲ್ಲೆಂಬದನ್ನು ಬಲ್ಲೆನು ನಾನು ಶಾಹೂರಾಜರ ವಕ್ಷವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಂಭಾಜಿಮಹಾರಾಜರ ಕಡೆಗೆ ಒಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಮಾನ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಭಾವೀ ಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರೇ ವಿಜಯಿಗಳಾಗುವರೆಂದು ಹೇಗೆ ನಂಬಬೇಕು? ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ನನ್ನ ಗ್ರಹಬಲವು ಚನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ನಾನು ಒಳ್ಳೇ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ ಮಾಡಿಸಿದ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಮುರಿದು, ಮಹಾರಾಜರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಿಜಾಮನು ಮತ್ತೆ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಿಲ್ಲವೆ? ಅವನ ಪಾರುಪತ್ಯಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಾಜೀರಾಯನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು ಬಾಜೀರಾಯನು ಪಾಲಖೇಡದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಜಾಮನನ್ನು ಪರಾಭವಗೊಳಿಸಿದನು. ಮುಂಗಿಶೇವಗಾಂವದ ಒಪ್ಪಂದವಾಯಿತು. ಕಘಟನೆಯಿಂದ ಪೇಶವೆಗೂ ಮಹಾರಾಜರಿಗೂ ಲಾಭವಾಯಿತು; ಆದರೆ ಕರ್ನಾಟದಿಂದ ಕೆಳಗಿನ ಭೂಮಿಯು ದ್ವಿಭಂಗವಾದಂತೆಯೂ ಮೇಲಿನ ಆಕಶವು ಕಳಚಿಬಿದ್ದಂತೆಯೂ ನನ್ನ ಅವಸ್ಥೆಯಾಯಿತು. ಪೇಶವೆಯು ನಿಜ

ಮನ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೋದಾಗ, ಚಂದ್ರಸೇನ ಜಾಧವ-ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ನಿಜಾಮನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ ಹೋದರು. ಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನಿಜಾಮನು ಪರಾಜಿತನಾದನು. ಪೇಶವೆಯ ಕರ್ತವ್ಯಪ್ರಭಾವವು ಮಹಾರಾಜರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಡೆದು ಕಾಣಹತ್ತಿತು, ನಿಜಾಮನೊಡನೆ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಸಿದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಮಾತ್ರ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಹೇಡಿಯಾಗಿ ಕಾಣಹತ್ತಿದನು. ಪುಣ್ಯಬಲವು ತೀರಿತೆಂದರೆ ಹಿಡಿದ ಚಿನ್ನವು ಮಣ್ಣಾಗುವದು; ಪುಣ್ಯದ ಬಲವಿದ್ದಾಗ ಮಣ್ಣುಹಿಡಿದರೆ ಚಿನ್ನವಾಗುವದು. ಈಗ ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ ಬಲವು ಮುಗಿದಿದೆ; ಪೇಶವೆಯ ಪುಣ್ಯವು ಬಲವತ್ತರವಿರುವದು. ಇಂತಹ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ಕಡೆಗೆ ಒಡೆದರೆ ಹೇಗಾದೀತು? ಜಯಾಪ ಜಯಗಳು ದೈವಾಧೀನವಾದವುಗಳಾಗಿವೆ. ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ಅಪಜಯ ಹೊಂದಿದರೆ ಗೃಹಭೇದಿಗಳೂ ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹಿಗಳೂ ಆದ ನಮ್ಮಂಥವರ ಗತಿಯೇನಾದೀತು?”

“ನಿಮ್ಮ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ತಪ್ಪಾಗಿದೆ. ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ಈಗ ಮೊದಲಿ ನಂತೆ ದುರ್ಬಲರಿಲ್ಲ.” ಜಗಜೀವನರಾಯನು ಗಾಂಭೀರ್ಯದಿಂದ ನುಡಿದನು.

“ಯಮಾಜಿರಾಯರೆ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನಿರುವದು?” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಯಮಾಜಿರಾಯನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ನಿಮ್ಮ ಮತವೇ ನನ್ನ ಮತವು.” ಯಮಾಜಿಯು ಅನುಮೋದನವಿತ್ತನು.

“ಸಂಭಾಜಿರಾಜರಿಗೆ ಚಂದ್ರಸೇನಜಾಧವ, ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣ ಮೊದಲಾದ ವೀರಾಗ್ರಣಿಗಳ ಸಹಾಯವಿದ್ದೇ ಇರುವದು ಪ್ರಸಂಗವಾದಾಗಿದೆ ನಿಜಾಮನಾದರೂ ಕೊಲ್ಲಾಪುರದವರ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರುವನು ಪೇಶವೆಯು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಲೆಭಾರಾಗಿರುವದರಿಂದ ಅವನ ಗರ್ವಭಂಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕಾರಸ್ಥಾನ ನಡೆದಿದೆ. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ನೀವು ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಕೊಲ್ಲಾಪುರದವರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯಾರು ಅನ್ನುವರು? ನೀವು ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇದ್ದು, ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಾಯಿತು.”

“ಉತ್ತಮವಾದ ಹಂಚಿಕೆಯಿದು.” ಯಮಾಜಿರಾಯನು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತ:—“ಈ ನಮ್ಮ ಸಣ್ಣ ಶ್ರೀಮಂತರು ಭಗವಾನ್ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಂತೆ ರಾಜಕಾರಣವನ್ನೇ ಆಡಿದರು.”

ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಗಜ್ಜರಿಯ ಪುಂಗಿ; ಊದಿದರೆ ಊದಿತು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ

ಮುರಿದು ತಿಂದರಾಯಿತು. ಹೀಗೆಯೇ ನಿಮ್ಮ ಯುಕ್ತಿಯಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನಗುತ್ತ ನುಡಿದನು.

“ಹೌದು! ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ವಿಜಯಿಗಳಾಗುವ ಚಿಹ್ನೆವು ತೋರಿದರೆ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿಯೇ ಅವರ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಬಹುದು; ಹಾಗಾಗದಿದ್ದರೆ ನಾವು-ಮಹಾರಾಜರ ಏಕನಿಷ್ಠ ಸೇವಕರು-ಅವರ ಕೊರಳೊಳಗಿನ ತಾಯತದಂತೆ ಇದ್ದೇ ಇರುವೆವು.” ಎಂದು ಯಮಾಜಿರಾಯನು ನಗುತ್ತಲೇ ಉತ್ತರಿಸಿದನು.

“ಯಮಾಜಿರಾಯರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಸರಿಯಾದದ್ದು.” ಎಂದು ಜಗಜೀವನರಾಯನು ನುಡಿದು, ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನನ್ನು ಕುರಿತು—“ಅಣ್ಣಾ, ಸಂಭಾಜಿರಾಜರಿಗೆ ನೀವು ಅನುಕೂಲರಾಗುವಿರಾ?”

“ಯಮಾಜಿರಾಯರೆ, ಹೇಗೆ ಮಾಡೋಣ?” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಅನುಮಾನಗೊಂಡವನಾಗಿ ಕೇಳಿದನು.

“ಇನ್ನು ಅನುಮಾನವೇ ಬೇಡ. ದೈವವಿಕಾಸಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಇದೊಂದು ರಾಜಮಾನ್ಯ ಮಾರ್ಗವಿರುವದು.” ಎಂದು ಯಮಾಜಿರಾಯನು ನುಡಿದು: “ನಾವು ದೇವರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಅವರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ವರೇಕ್ಷಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮರೆಯಲಾಗದು. ಆ ಉಪಾಯದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೇನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಯಾರಾದರೂ ಹಿತಶತ್ರುಗಳು ನಮ್ಮ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಾದರೆ, ಅವರ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವದು.”

“ನಿಮ್ಮ ದೇವರ್ಷಿಗಳು ಯಾರು?” ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಜಗಜೀವನರಾಯನು ಯಮಾಜಿರಾಯನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದ ನಡುಗಡ್ಡೆ ಯಲ್ಲಿ ಇರುವವರೇ ನಮ್ಮ ದೇವರ್ಷಿಗಳು. ಅವರು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಶಿರಾಳೆಗೂ, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರಕ್ಕೂ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪನ್ಹಾಳಗಡಕ್ಕೂ ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಅವರ ಸ್ಥಿರವಾದ ವಸತಿಯು ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದ ನಡುಗಡ್ಡೆ ಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವದು.”

“ತಿಳಿಯಿತು-ತಿಳಿಯಿತು ರಾಮದಾಸರೆಂದು ಸಂಜೋಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರೇ ನಿಮ್ಮ ದೇವರ್ಷಿಗಳಲ್ಲವೆ?”

“ಹೌದು.” ಎಂದು ಯಮಾಜಿರಾಯನು ನುಡಿದನು.

“ಜನರು ಅವರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಕೇಳಿರುವೆನು. ನೀವಾದರೂ ಅವರಿಂದ ಉಪಾಯ ಮಾಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಜಗಜೀವನರಾಯನು ನುಡಿದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನನ್ನು ಕುರಿತು: —“ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನಿಗೆ ಏನೆಂದು ಹೇಳಲಿ?”

“ನಾವು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಿ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಅನುಕೂಲರಿದುವೆ
ವೆಂದು ತಿಳಿಸು ಚವ್ವಾಣನ ಭೆಟ್ಟಿಗೆ ಈಗಲೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ಸಾತಾ
ರೆಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಪೇಶವೆಯ ಕಡೆಯಿಂದ ಸ್ವಾರನು ಬಂದಿರುವನು. ಭೆಟ್ಟಿ
ಯಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಶಾಹೂರಾಜರ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರವೂ ಬಂದಿದೆ. ಆದ್ದ
ರಿಂದ ಈಗ ಶಿರಾಳಿಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು
ಹೇಳಿದನು.

“ನೀವು ಅತ್ತ ಹೋದರೆ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ದೇವರ್ಷಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗ
ಬೇಕಾಗುವದು. ಸಣ್ಣ ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನಾದರೂ ಸಂಗಡ ಕರೆದೊಯ್ಯಲೇನು?”
ಎಂದು ಯಮಾಜಿರಾಯನು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಅವನು ಶಿರಾಳಿಗೆ ಹೋಗುವವನಿರುವನು.”

“ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದ ಮೇಲಿಂದಲೇ ನಾನು ಶಿರಾಳಿಗೆ ಹೋಗು
ವೆನು.” ಎಂದು ಜಗಜೀವನರಾಯನು ನುಡಿದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ನಾವು ಮೂವರೂ ಬಹೇಬೋರಗಾಂವಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ.
ಅಲ್ಲಿಂದ ನೀನು ಶಿರಾಳಿಗೆ ಹೋಗು, ನಾನು ಉಂಬ್ರಜಕ್ಕೆ ಮಹಾರಾಜರ
ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ
ದಿನಾಣಖನೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯ ನಡುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯು ಕುಳಿ
ತದ್ದು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಎದ್ದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ:—
“ನೀವು ಯಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಯಾರು! ಯಾಕೆ, ಗುರತು ಹತ್ತಲೊಲ್ಲದೇನು?”

“ಚದುರೆಯೇನು? ಚದುರ! ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವೇನಿವೆ?”

ಚದುರೆಯು ಮುಖವನ್ನು ಕೆಳಗ ಮಾಡಿ ಅನುರಾಗಪೂರ್ವಕವಾಗಿ:-

“ಇಂದು ಆಶಾಢ ಏಕಾದಶಿ. ಬಹಳ ಮಾಡಿ ಪುರಾಣಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಪುರಾಣ
ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತೆನು. ಜನರು
ಕೂಡಿದ ಮೇಲೆ ಬಂದರೆ ನನಗೆ ಯಾರು ಸ್ಥಳ ಕೊಡುವರು? ನಾನೇನು ನಿಮ್ಮ
ರಾಜಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದವಳಲ್ಲ; ಪುರಾಣ ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದವಳು.”

ಚದುರೆಯು ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಒಳಗಿದ್ದ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಹೊರಗೆ
ಬಂದು:—ಎನೇ ಚದುರೆ! ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಏಕೆ?

“ಎಲ್ಲರೂ ಹೀಗೇಕೆ ಮಾಡುವಿರಿ? ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜ-ಪೇಶವೆ ನಿಂದಾ
ಪುರಾಣ ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೇನು ದೈವ ಕಾಡುತ್ತಿರುವದು? ಪುರಾಣ ನಡೆಯ
ಬಹುದೆಂದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಹರಕೊಂಡು ತಿನ್ನುವವರಂತೆ

ಮಾಡುತ್ತಾರೆ!” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ನುಡಿದವಳೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋದಳು.

“ನೋಡಿದಿರಾ, ಚದುರೆಯು ಎಷ್ಟು ಮೈಮೇಲೆ ಬಂದಿರುವಳು? ನೀವೇ ಅವಳನ್ನು ಏರಿಸುತ್ತೀರಿ. ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಮಾತು!”

“ನೀನು ಯಾವದಕ್ಕೊಂದು ಹೀಗೆಯೇ ಸಂಶಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀ!” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನುಡಿದನು.

“ಸಂಶಯ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಘಟನೆಗಳೊದಗಿದರೆ ಸಂಶಯ ಬರುತ್ತದೆ.” ಹೊರಗೆ ದಿವಾಣಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಜಗಜೀವನರಾಯ-ಯಮಾಜಿರಾಯರಿದ್ದುದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತು ಬಳೆಯಿಸದೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪತಿಯ ಕೆಂಪಾದ ಬಾಯಿಯು ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಅವಳು:—“ಇದೇನು, ಇಂದು ದೊಡ್ಡ ಏಕಾದಶಿಯು. ಹೀಗಿದ್ದು ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ಭಕ್ಷಿಸಿ ಉಪೋಷಣವನ್ನು ಮುರಿದಿರಲ್ಲ!”

“ಓಹೋ! ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನಿತ್ಯದ ತೆ ಇಂದು ತಬಕದಲ್ಲಿ ತಾಂಬೂಲವು ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ನೆನಪಿಗೆ ಬಾರದೆ ಎಲ್ಲರೂ ತಿಂದುಬಿಟ್ಟಿವು!”

ಹೀಗೆ ನುಡಿಯುತ್ತ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ದಿವಾಣಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದನು. ಅವನ ಹಿಂದೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯೂ ಬಂದಳು. ಎಲ್ಲರೂ ತಾಂಬೂಲ ಭಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ:—“ಯಾರಿಗೂ ಇಂದಿನ ಏಕಾದಶಿಯು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲವೆ?”

“ಮಾತಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ದಾಸಿಯರು ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಡತಕ್ಕದ್ದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಯಮಾಜಿರಾಯನು ನುಡಿದನು.

ಇದು ಆ ಉನ್ಮತ್ತ ಚದುರೆಯ ಕೆಲಸವು. ಅವಳು ಯಾವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಮನಸ್ಸುಗೊಟ್ಟು ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ಎಂದು ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ನುಡಿದಳು.

“ಇಂಥ ದಾಸಿಯರನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಾರದು.” ಎಂದು ಜಗಜೀವನರಾಯನು ಸೂಚಿಸಿದನು.

“ದಾಸೀ ಜನರಿಗೆ ಏಕಾದಶಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು? ಈಗ ಆದದ್ದು ಆಗಿ ಹೋಯಿತು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಂದ ಸಂಕಲ್ಪ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಟ್ಟರಾಯಿತು” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನುಡಿದು, ಆ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಮುಗಿಸಿದನು.

ಎಕಾದಶೀ ದಿನದಲ್ಲಿ ತಾಂಬೂಲ ಭಕ್ಷಣ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಾರ್ಥವಾಗಿ ಪುನಃ ಸ್ನಾನ-ಸಂಕಲ್ಪಗಳು ನೆರವೇರಿದವು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯ, ಜಗಜೀವನರಾಯ, ಯಮಾಜಿರಾಯರು ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದಲ್ಲಿದ್ದ ದೇವರ್ಷಿ ರಾಮದಾಸರ ಭೆಟ್ಟಿಗಾಗಿ ಕರ್ಪಾಡವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳಿದರು.

ಅದೇ ಬೈರಾಗಿ!

“ಎನೆ! ಗಯ್ಯಾಳಿ! ಇಷ್ಟು ದಿನ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆದಿರುವೆ. ಎಕಾದಶಿಯ ದಿನ ತಾಂಬೂಲವನ್ನಿಡಬಾರದೆಂಬದು ಸಹ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವೇನು? ನೀನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಿ, ಉಪೋಷಣವನ್ನು ಭಂಗಗೊಳಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿ! ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನೀನು ಬಹಳೇ ಏರಿ ಕುಳಿತಿರುವೆ. ಶ್ರೀಮಂತರೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಏರಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿರುವರು. ಅವರೇ ನಿನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಲ್ಲದಾಗ ನಮ್ಮಂಥವರ ಪಾಡೇನು?”

“ಬಾಯೊಸಾಹೇಬರೇ! ಇಂದು ನಾನು ತಾಂಬೂಲವಿಟ್ಟೆಲ್ಲ. ಎಕಾದಶಿಯು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ ಯಾವ ವಾಸಿಯೋ ಇಟ್ಟಿರಬಹುದು.”

“ನಾನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೇಳಿದೆನು. ಎಲ್ಲ ದಾಸಿಯರೂ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ.”

“ಹಾಕುತ್ತಿರಬಹುದು. ಶ್ರೀಮಂತರು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಮಮತೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದು ಅನರಿಗೆ ಸಹನವಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದಾಗಿ, ತಪ್ಪಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಕೊರಳಿಗೇ ಕಟ್ಟಿತೊಡಗಿರುವರು. ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು; ನಾನು ಇಂದು ತಾಂಬೂಲವಿಟ್ಟೆಲ್ಲ.”

“ನೀನು ಸುಳ್ಳಾಡುತ್ತಿರುವೆ ನನ್ನಂಥವಳಿಗೇ ಮೋಸಮಾಡಲೆಳಸುವ ನಿನ್ನ ಉನ್ಮತ್ತತನವಾದರೂ ಎಷ್ಟಿದ್ದೀತು!”

“ನನ್ನ ದುರ್ವೈವ! ಮತ್ತೇನು?”

“ನೀನು ದುರ್ವೈವಿಯಲ್ಲ; ಸುದೈವಿಯು! ಅಂತೆಯೇ ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಅಟ್ಟಹಾಸವು ಇಷ್ಟು ಬೆಳೆದಿದೆ. ನೀನು ಒಬ್ಬ ದಾಸಿಯೆಂಬದನ್ನು ಎಂದೋ ಮರೆತಿರುವೆ. ನನ್ನ ಪ್ರೇಮಳ ಸ್ವಭಾವದ ಹಾಗು ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ದುರುಪಯೋಗವು ಈ ಬಗೆಯಿಂದಾಗುವದೆಂದು ನನ್ನ ಕಲ್ಪನೆಯಿರಲಿಲ್ಲ.”

ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಕರ್ಕಶವಾಣಿಯಿಂದ ಚದುರೆಗೆ ಅಂದಳು. ಚದುರೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅಶ್ರುಪೂರ್ಣವಾದವು. ಒಂದು ಸಣ್ಣ ತಪ್ಪಿನ ನೆನಪಿನ ತೆಗೆದು ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವದರ ಮರ್ಮವು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವಳು ವಿನಯದಿಂದ:—“ನಾನಂತು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಭಾವನೆಯಂತೆ ನಾನು ತಪ್ಪುಗಾರಳಾಗಿದ್ದರೂ, ದೈನ್ಯವಸ್ಥೆಗೀಡಾದ ಈ ಬಡವೆಯ ತಪ್ಪನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸೆರೆಗೊಡ್ಡಿ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.”

“ಎನು! ನೀನು ದೈನ್ಯವಸ್ಥೆಗೀಡಾದ ಬಡವೆಯೆ? ನೀನಿಗ ನನ್ನ ಸುಸಮಾನಸ್ವಂಧಳಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವೆ ಬರಬರುತ್ತ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಕೈಯಾಗಬಹುದು. ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯುಂಥ ಪಾತಾಳಯಂತ್ರಿಯನ್ನೂ ಎಳುಕೆರೆಯ ನೀರು ಕುಡಿಸಿದ ಘನವಂತಿಯು ನೀನು! ನನ್ನಂಥವಳೆಂದರೆ ನಿನಗೆ ಹುಲ್ಲುಕಡ್ಡಿಯೇ ಸರಿ!”

“ನೀವು ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಮಾತು ನಿಂತಿತು.”

“ಮಾತಾಡದೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ನೀನು ಇಚ್ಛಿಸುವೆಯಲ್ಲವೆ? ನನ್ನ ಸೌಜನ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ನೀನು ಕೊಟ್ಟಿರುವೆ. ಚದುರೆ, ಇಂದಿನಿಂದ ನೀನು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನಿನಗೆ ದೊರೆತಿರುವ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ಬಂದೆಯೆಂದರೆ, ಮಾನಗೇಡಾಗಿ ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕಾದೀತು. ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿದ ದಂಡನೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಅನುಭವಿಸಬಾರದೆಂದು ನಿನ್ನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿದ್ದರೆ, ಇದೇ ನನ್ನ ನಿನ್ನ ಕೊನೆಯ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗಬೇಕು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಶ್ರೀಮಂತರ ಮುರುವತ್ತಿನಿಂದ ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಹವಣಿಸದರೆ ಪ್ರಸಂಗವು ವಿಪರೀತವಾಗುವದು. ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನೀನಿರಬೇಕು; ಇಲ್ಲವೆ ನಾನಿರಬೇಕು. ಇಬ್ಬರೂ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಒಂದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವಂತಿಲ್ಲ! ಇಷ್ಟರ ಮೇಲಿಂದ ನಿನ್ನ ಸದಸದ್ವಿವೇಕ ಬುದ್ಧಿಗೆ ತೋಚಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡು”

ಪ್ರಕರಣವು ಪ್ರಕೋಪಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಚದುರೆಯು ಭಯವಿಹ್ವಲಳಾದಳು ದೊಡ್ಡ ಆಶ್ರಯವು ತಪ್ಪುವದೆಂದೂ, ಮುಂದೆ ತನಗೆ ಆಧಾರವಿಲ್ಲದಾಗುವದೆಂದೂ ಅವಳು ಬಹುಪರೆಯಾಗಿ ಕ್ಲೇಶಪಡತೊಡಗಿದಳು. ಆಗ ಅವಳು ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು: —“ಬಾಯಿಸಾಹೇಬರೆ, ನನ್ನಿಂದ ಅಪರಾಧವಾಗಿರುವದೆಂದು ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವಿರಿ ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಾನು ತುಂಬಾ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ನಿಮ್ಮ

ನೇವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವೆನು ಬಡವೆಯನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷಿಸಬೇಡಿರಿ. ನನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಆಶ್ರಯದಾತರಾದ ನೀವು ಹೀಗೆ ನುಡಿದರೆ ನಾನು ಹೇಗೆ ಬದುಕಲಿ? ಬಡವೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಷ್ಕುರತನ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ.”

“ನೀನು ಬಡವೆಯೆ? ನಿನಗೆ ಆಶ್ರಯವಿಲ್ಲವೆ? ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ನಾವೇ ಬಡವರು ನಿನ್ನಂಥವಳನ್ನು ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ನಾವೇ ನಿನ್ನ ಆಶ್ರಯ ಹೊಂದುವ ಪ್ರಸಂಗವೂದಗೀತು ನೀನು ಮೊದ್ಲೆವಳಮ್ಮಾ! ಘನ ವಂತನಮ್ಮಾ! ಚತುರಯಾದ ಚದುರೆ! ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ನೆರಳು ಸಹ ನಮಗೆ ಬೇಡ. ಈ ಪ್ರಳಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಬ್ಬಿರೆಯಾಗ ಹೊರಟು ಹೋಗು ಹೋದವಳು ಮುಂದೆ ಎಂದೂ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸಹ ಬೀಳಬೇಡ ತಿಳಿಯಿತೇ!”

“ಇದು ಖಂಡಿತವಾದ ಮಾತೆ?”

“ಖಂಡಿತವು ನಿಶ್ಚಯವು!”

“ನನ್ನ ದುಷ್ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಯಾರು ಮಾಡುವವೇನು?” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ಕಣ್ಣೀರುದುರಿಸುತ್ತ ನುಡಿದು — “ಬಾಯಿಸಾಹೇಬರೆ, ಹೋಗಿಬರುವೆನು. ಅವುಣಿ ಕೊಡಿರಿ.” ಎಂದು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದಳು.

“ಹೋಗು; ಆದರೆ ಅತ್ತವೇ ಹೋಗು ತಿರುಗಿ ಬರಬೇಡ!”

“ಆಗಲಿ, ಹೋಗಿಬರುವೆನು.”

“ಹಾ! ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಮಾತು! ಹೋಗಿಬರುವೆನೆನ್ನ ಬೇಡ; ಹೋಗುವೆನೆನ್ನು.”

“ಆಗಲಿ. ಹೋಗುವೆನು, ಅವುಣಿ ಕೊಡಿರಿ.”

“ಅವುಣಿ ಕೊಟ್ಟೇಬಿಟ್ಟಿರುವೆನು, ಹೊರಟು ಹೋಗು!”

ಚದುರೆಯು ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳಿದಳು ಆಗ ಅವಳ ಸ್ಥಿತಿಯು ಪ್ರವಾಹಪತಿತಳಂತಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಎಲ್ಲಿರಬೇಕು, ಯಾರ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯಬೇಕು? ಮೊದಲಾದ ವಿಚಾರಗಳಿಂದ ಅವಳು ಮೂಢಳಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮೇಲೆ ಆಕಾಶವೇ ಕಳಚಿ ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ಆಗ ಅವಳು ಅದೇ ಊರಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಅಬಚಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗದೆ, ಪ್ರೀತಿಸಂಗಮದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣಾದೇವಿಯ ಮಂದಿರದ ದಾರಿ ಹಿಡಿದಳು.

ಒಡತಿಯು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದ್ದರಿಂದ ಚದುರೆಯು ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತಳಾಗಿದ್ದಳು ಅವಳು ಕೃಷ್ಣಾದೇವಿಯ ಮುಂದೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ — “ದೇವಿ, ಪೂರ್ವ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾನು ಯಾವ ಮಹತ್ತರವಾದ ನಾಪ ಮಾಡಿರುವೆನೆಂದು ಈಗ

ಇಂಥ ವಿವತ್ಸರಂಸರೆಗಳಿಗೆ ಈಡುಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ? ನನಗೆ ಇಡೀ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದಾದರೂ ಸೌಖ್ಯದ ದಿನವಿರಬಾರದೆ? ನಾನು ಯಾವುದನ್ನು ಸೌಖ್ಯದ ಬೀಡೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವೆನೋ, ಅದು ದುಃಖದ ಆಗರವಾಗುವದು! ತವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖವು ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ; ಪತಿಯ ಮನೆಯ ಸೌಖ್ಯವು ಕರಗಿರ ವದೋ ಬೆಳ್ಳಗಿರುವದೋ ಎಂಬದನ್ನು ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕುಲಯುವತಿಯಾಸ ನಾನು ಇತರರ ಬಲುಮೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಕುಲ-ಶೀಲಗಳನ್ನು ಮಾರಿಕೊಂಡು ರಾಜ ಶ್ರಯ ಹೊಂದಿವೆನು ಅಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸುಖ ಬಡುವದು ನನ್ನ ಹಣೇಬರಹವಲ್ಲವಿಲ್ಲ. ರಾಜನ ರಾಣಿಯೆಂದು ಮೆರಯುಗ ಅಟ್ಟಹಾಸದಲ್ಲಿದ್ದ ನಾನು, ಬೀವೆಯ ಭಿಕ್ಷುಕೆಯಾಸೆನು ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ನಿಧಿಯ ನೇವೆಗೆ ಬಂದೆನು ವೃದ್ಧನಿರಲಿ ವಯಾತೀತನಿರಲಿ ಬೇಕಾದಹಾಗಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಕಾರ್ಯವು ಸಾಧಿಸಿದರಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದು ಶ್ರೀಮಂತನ ವದರಿ ನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದೆನು ಶ್ರೀಮಂತನೇನೋ ನನ್ನನ್ನು ವಿವಾಹಿತ ವತ್ತಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು; ಆ-ರೆ ಮಾಡುವದೇನು? ಅವನ ಮೇಲೆ ಅವನ ಪತ್ನಿಯ ವರ್ಚಸ್ಸು ಬಹಳ ಹಿಗ್ಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಆಟವು ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ನಾನು ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೂ ಎರವಾಗಬೇಕಾಯಿತು ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿ? ಯಾರ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಹೊಂದಲಿ? ಕಡೆಗೆ ಪಾವನಸಲಿಲೆಯಾದ ಕೃಷ್ಣೆಯನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕಾಗುವದೋ ಏನೋ! ದೇವೀ ಮುನಿಯಬೇಡ. ಪ್ರವಾಹ ಪತಿತಳಾದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯೆಯಿಡು ”

ಚದುರೆಯು ಕೃಷ್ಣಾದೇವಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ, ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು ಜನರ ಸದ್ದು ಅಡಗಿತು. ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅಡ್ಡಾದಳು. ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳಿಂದ ಅವಳು ತ್ರಸ್ತಳಾದುದರಿಂದ ನಿಸ್ವೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಕಳೆದಳು. ಎದ್ದು ನೋಡಿದಳು; ಪೂರ್ವದಿಶೆಗೆ ಕೆಂಪಡರಿತ್ತು. ಅವಳು ಎದ್ದು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖಮಾರ್ಜನಾದಿಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿ, ಕೃಷ್ಣಾದೇವಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಕಾಲುಗಳು ತೆರಳಿದತ್ತ ಹೊರಟಳು.

ತುಸ ದೂರ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕೆಯು ಅವಳಿಗೆ ಕೂಡಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ಕುರಿತು ಚದುರೆಯು: —“ಅಮ್ಮಾ, ನೀವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವಿ?”

“ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆ?” ಎಂದು ಆ ಮುದುಕೆಯು ಚದುರೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

ಇಂಥ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಚದುರೆಯು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಕರ್ಣಾಡವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು; ಎತ್ತ ಕಡೆಗಾದರೂ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಮುದುಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು — “ನೀವು ಹೊಳೆಯಾಚೆಗೆ ಹೋಗುವಿರೇನು? ನೆಟ್ಟಗಾಯಿತು. ನಾನೂ ಅತ್ತ ಕಡೆಗೇ ಹೊರಟಿರುವೆನು. ಬೆಳಕು ಬೀಳುವವರೆಗೆ ಜೋಡು ದೊರೆತಂತಾಯಿತು,” ಎಂದು ನುಡಿದಳು.

ಆಗ ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳಕು ಬಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಅರುಣಪ್ರಕಾಶದಿಂದ ಸಮಾಪದ ಪ್ರದೇಶವು ಮಸಮಸಕಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಚದುರೆಯು — “ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನದಿ ದಾಟಬಹುದೆ” ಎನ್ನುವ ನದಿಗೆ ಮಹಾ ಪ್ರವಾಹವು ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ನೌಕೆಯ ಹೊರತು ನದೀಪಾರಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ.”

“ನೀನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡ. ನನ್ನ ಗುರುತಿನ ಅಂಬಿಗನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹೇಳಿರುವೆನು ಅವನು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ನದಿಯಲ್ಲಿ ನೌಕೆಯನ್ನು ತಂದಿರಬಹುದು.”

ಚದುರೆಯು ಯೋಚನೆಗೊಳಗಾದಳು ಇಂಥ ನಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಈ ಮುದುಕೆಗೆ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟುವಂಥ ಪ್ರಸಂಗವೇನಿರಬಹುದು? ಇವಳು ತನ್ನ ಆ ಗುರುತಿನ ಅಂಬಿಗನಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಬರಹೇಳಿರಬಹುದು? ಇಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಲಿಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅವಸರದ ಕಾರ್ಯವಿರಬಹುದು? ಇವಳು ಸರಳತನದವಳೋ, ಹಿಂದೆ ಗಂಟುಬಿದ್ದ ಮುದುಕೆಯಂಥ ಕವಟತನದವಳೋ? ಎಂಬ ವಿಚಾರ ತರಂಗಗಳು ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಭಯವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದವು ಚದುರೆಯು ಹಿಂದೆಯೊಮ್ಮೆ ಇಂಥ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕೆಯಿಂದ ಗಂಡಾಂತರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು ಅವಳು ಕರ್ಣಾಡಕ್ಕೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕೆಯು ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು — “ನನ್ನ ಅಬಚಿಯು ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡಿಸುವಾಗ ಬವಳಿ ಬಂದು ಬಿದ್ದಿರುವಳು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಅಡವಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಟೊಣಸರು ಚದುರೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳೆಕೊಂಡು ಸಾಗಿದರು. ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಅನುಚರರೇ ಅವರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಆ ಮುದುಕೆಯ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಯಿಂದ ಚದುರೆಯನ್ನು ಸ್ವಾರ್ಥಿನಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕರ್ಣಾಡದ ನಿವಾಸಿಗಳು ಅದೇ ದಾರಿಯಿಂದ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಅವರು ಶ್ರೀಮಂತರ ದಾಸಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಗಂಡಾಂತರವನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದರು.

ಅಂತೆಯೇ ಅಂದು ಅವಳು ಆ ಅತ್ಯಾಚಾರಿಗಳ ಕೈಯೊಳಗಿಂದ ವಾರಾಗಿದ್ದಳು. ಇಂದಿನ ಪ್ರಸಂಗವಾದರೂ ಅಂತಹದರಲ್ಲೊಂದು ಇರಬಹುದೇನೆಂಬ ಅಶಂಕೆಯು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ, ಅವಳು ಭಯವಿಹ್ವಲಳಾದಳು. ಆಗ ಅವಳು ಮುದುಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು --“ನೀನು ಹೋಗು. ನಾನು ಬೇಕಾದ ಮೇಲೆ ಬರುವೆನು”

“ಅದೇಕೆ” ನಿನಗೆ ಭಯವೆನಿಸುವದೆ?”

“ಏನಾದು”

“ನಾನು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿರಲಾಗಿ ಭಯವಡುವೆಯೇಕೆ?”

“ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಜೊತೆಯು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.”

“ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಕೇಳುವರಾರು?”

“ಇದೊಳ್ಳೇ ಒತ್ತಾಯವು!” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕರಿಯ ಬುರುಕೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಚದುರೇಗೆ ಕಂಡಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳು --“ನೀವು ಯಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾನು ಇರುವೆನು.” ಎಂದು ಕರಿಯ ಬುರುಕೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಉತ್ತರ ಬಂದಿತು

“ನಾನು ಎಂದರೆ?” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ಭಯಗೊಂಡು ನುಡಿದಳು ಉತ್ತರಬರಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಮಾತ್ರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬರತೊಡಗಿತು ಭಯದಿಂದ ಚದುರೆಯ ಸರ್ವಾಂಗವು ಕಂಪಿಸತೊಡಗಿತು. ಒಡಿ ಹೋಗುವದೊತ್ತಟ್ಟಿಗಿರಲಿ, ಮುಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಹ ಅವಳ ಕಾಲುಗಳು ಏಳದಾದವು. ಸುಕಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಸಿರಾಜಿಗಳು ಮರಳಿ ಸ್ವರಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವನೆಂದು ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಎದುರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಮನುಷ್ಯನಾಗಿರದೆ, ಪಿಶಾಚಿಯೇ ಇರಬಹುದೆಂದು ಅವಳ ಗ್ರಹಕೆಯಾಯಿತು ಪಿಶಾಚಿಯ ವಿಚಾರವು ಮನದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮೇಲಂತೂ ಅವಳ ಧೈರ್ಯವು ಪೂರಾ ಹೋಯಿತು. ಲಗ ಅವಳು ನಡುಗುವ ಧ್ವನಿಯಿಂದ --“ಅಮ್ಮಾ, ಅಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುವವರು ಯಾರಾಗಿರಬಹುದು?”

ಮುದುಕೆಯು ಚದುರೆಯ ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ, ಮೊದಲಿನ ಗತಿಯಿಂದಲೇ ಮುಂದೆ ಹೊರಟಿದ್ದಳು, ಕೂಡಲೆ ಮುದುಕೆಗೆ ಆ ಪಿಶಾಚಿಯು ಬಡಕೊಂಡಿತೆಂದು ಅವಳ ಭಾವನೆಯಾಯಿತು. ತನ್ನ ಅವಸ್ಥೆಯಾದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗುವದೆಂದು ತಿಳಿದು, ಅವಳು ಓಡಿ ಹೋಗುವ

ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದಳು; ಆದರೆ ಓಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವಳ ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವು? ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಪಿಶಾಚಿಯ ಕಣ್ಣು ಮರೆಯಾಗುವಂತೆ ಓಡಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅವಳು ಕಾಲ್ತೆಗೆದಳು ವಾಯುವೇಗದಿಂದ ಓಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ ಅವಳಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಸಹ ಕಿತ್ತಿಡುವದಾಗಲಿಲ್ಲ! ಅವಳ ಕಾಲುಗಳು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಂತಾಗಿದ್ದವು. ತನ್ನ ಅವಸ್ಥೆಯು ಹೀಗಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಆ ಪಿಶಾಚಿಯೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡಗಾಳಿಯು ಬಂದು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಗಿಡಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿತು. ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ಎದುರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಪಿಶಾಚಿಯೇ ಎಂಬದರ ಬಗ್ಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂಶಯವೂ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಪಿಶಾಚಿಯೇ ಗಾಳಿಯ ರೂಪದಿಂದ ವಿಶ್ವವನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಿರುವದೆಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದಳು. ಕಾಲುಗಳು ಕಿತ್ತದಂತಾದವು, ಬಾಯಿಂದ ಮಾತುಗಳು ಹೊರಡದಾದವು. ಒಮ್ಮೆ ಗಟ್ಟಿ ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿ ಚೀರಿಬಿಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ತನ್ನ ಕೂಗಿಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದು, ಪಿಶಾಚಿಯ ದವಡೆಯೊಳಗಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಸಾರುಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದಳು. ಈ ವಿಚಾರವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರುವದೊಂದೇ ತಡ; ಅವಳು ತನ್ನಲ್ಲಿಯ ಶಕ್ತಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೆರದಲ್ಲೆ ತಂದು, ಒಳ್ಳೆಯ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ “ಭೂ-ಭೂ-ಭೂ-ತ-ತ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು. ತನ್ನ ಈ ಕೂಗು ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಎರಡು ಕೂಗಗಳಿಗಿಂತ ದೂರವಾದರೂ ಕೇಳಿರಬಹುದೆಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದಿರಬಹುದು, ಆದರೆ ಅವಳ ಧ್ವನಿಯು ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಆಡಿ ಅಂತರದಲ್ಲಿದ್ದ ಮುದುಕೆಗೂ ಎದುರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಬರುವಂತಿತ್ತು ಮುದುಕೆಯು ಮಾತ್ರ ಚದುರೆಯ ಲಘುಗರ್ಜನೆಯನ್ನು ಅನುಮಾನದಿಂದ ಗುರುತಿಸಿ. -“ಚದುರೆ! ಹೆದರಬೇಡ ಇಲ್ಲಿ ಭೂತಗಳಿಲ್ಲ.”

ಮುದುಕೆಯು ಅವರಿಚಿತಳಾದ ತನ್ನ ಹೆಸರು ಗುರುತಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಚದುರೆಯು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಬೆರಗಾದಳು. ಆಗ ಅವಳು ಮುದುಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು. -“ಹಾಗಾದರೆ ಎದುರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವವರು ಯಾರು?”

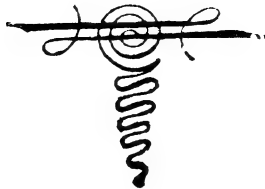
“ನಾನು ಪಿಶಾಚಿಯಲ್ಲ; ಮನುಷ್ಯನು!” ಎಂದು ಎದುರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಮಾತಾಡಿತು. ಕೂಡಲೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಚದುರೆಯ ಬಳಿಗೆ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದು ಅವಳ ಕೈಹಿಡಿದು:--“ಚದುರೆ! ನೀನು ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬರುವೆಯೋ? ಜೀವನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವೆಯೋ?” ಎಂದು ನುಡಿದು, ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದ ಕೈಗತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿರಿಯಿತು.

ಆ ಧ್ವನಿಯೂ ಕೃತಿಯೂ ಮನುಷ್ಯನದೆಂದು ಚದುರೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಈ ಮನುಷ್ಯನಿಗಿಂತ ಪಿಶಾಚಿಯೇ ಮೇಲು, ಎಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಅವಳು:—“ನೀವು ಯಾರು?” ಎಂದು ನಡುಗುತ್ತ ನುಡಿದಳು.

ಆ ಮನುಷ್ಯನು ಚದುರೆಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತ:—“ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನೊಡನೆ ಬಾ. ಒಂದಕ್ಕರವಾದರೂ ಮುಖ ದಿಂದ ಹೊರಟರೆ ನಿನ್ನ ರುಂಡವನ್ನು ತುಂಡರಿಸುವೆನು. ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರು!”

ಚದುರೆಯು ಸುಮ್ಮನೆ ಅವನು ಎಳೆದತ್ತ ಹೋಗಹತ್ತಿದಳು. ಆ ಮನುಷ್ಯನು ನದಿಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದಿದ್ದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನದೀತೀರವು ಬಂತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೌಕೆಯು ಇತ್ತು. ಚದುರೆಯು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ನೋಡಿದಳು; ಯಾರೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಗಂಡಾಂತರದಲ್ಲಿ ಕೆಡಹಿದ್ದ ಆ ಮುದುಕೆಯು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎತ್ತೋ ಮಾಯವಾಗಿದ್ದಳು! ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕತ್ತಲೆಯು ಪೂರಾ ಹರಿದಿತ್ತು. ಅವಳು ತನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿತಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದಳು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳ ಮುಖದಿಂದ:—“ಅದೇ ಬೈರಾಗಿ!” ಎಂಬ ಉದ್ಗಾರವು ಹೊರಟಿತು!

“ಹೌದು, ನಾನು ಅದೇ ಬೈರಾಗಿ!” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಆ ಮನುಷ್ಯನು ಚದುರೆಯನ್ನು ತನ್ನ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಗಿದನು.

ದುರ್ಜನರು ಹಾವಿನಂತೆ.

“ಮಹಾರಾಜರೆ, ನೀವು ಏನೇ ಆನ್ನಿರಿ; ಹಾವನ್ನು ನಂಬಿ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಬಿಡುವಂಥ ಭೂತದಯೆಯು ಅನುಚಿತವಾತದ್ದೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುವದು.”

“ಪೇಶವೆ, ನೀವು ಇನ್ನೂ ತರುಣರಿರುತ್ತೀರಿ. ಹೊಸ ರಕ್ತವು ನಿಮ್ಮ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕುತ್ತಿರುವದು; ಆದರೆ ನೀವೂ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಸದಸದ್ವಿವೇಕದಿಂದ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಕಲಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಅಪಕಾರವನ್ನು ಅಪಕಾರದಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ತೀರಿಸುವರು, ಆದರೆ ಉಪಕಾರದಿಂದ ಅಪಕಾರವನ್ನು ತೀರಿಸುವದೇ ನಿಜವಾದ ಪುರುಷಾರ್ಥವು. ನೀವು ಅನ್ನುತ್ತಿರುವಂತೆ ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನು ಸರ್ಪದಂತಿರುವನೆಂಬದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇನು?”

“ಸರ್ಪ ವಿಂಚೂ ನಾರಾಯಣ; ಪರಿ ತೇ ವಂದಾವೇ ದುರೂನ’ ಎಂದು ಸಾಧು ಸಂತರ ಉಪದೇಶವಿರುವದು. ಅಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ದಯೆದೋರಬೇಕೆಂದು ಯಾವ ಸಾಧು-ಸಂತರೂ ಅನ್ನುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ. ಚವ್ವಾಣನು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದಿಲ್ಲ ಕಡೆಗೆ ಅವನಿಂದ ಶರಣು ಪತ್ರವನ್ನಾದರೂ ಬರೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಾವಿನ ಹಲ್ಲು ಮುರಿದೇ ಅವರೊಡನೆ ಆಟವಾಡಬೇಕು.”

“ಚವ್ವಾಣನಿಗೆ ನಾನು ಚನ್ನಾಗಿ ಉಪದೇಶಿಸಿರುವೆನು. ಅವನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಟ್ಟವಚನವನ್ನು ಮುರಿಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸಂಭಾಜಿಗೆ ತಿಳಿಹೇಳಿ ಅವನನ್ನು ಅವಿಚಾರದಿಂದ ಪರಾವರ್ತನಗೊಳಿಸುವೆನೆಂದು ಚವ್ವಾಣನು ನನಗೆ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವನು. ನಮ್ಮೊಡನೆ ಅಂತಹ ದ್ವೇಷ ಬಳಿಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಾವಾದರೂ ಅವನ ಅಹಿತವನ್ನೇನು ಮಾಡಿರುವೆವು? ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕುವವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೂ, ಸೆರೆಯಲ್ಲಿಡಲಿಕ್ಕೂ ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಾಗ, ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನಾವು ಆತನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಋಣಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿರುವೆವು. ಇಂತಹನು ಎಂದೂ ತಿರುಗಿ ಬೀಳಲಾರನೆಂದು ನನ್ನ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ. ಪೇಶವೆ! ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವಿಜಯವು ಶಕ್ತಿಯ ವಿಜಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಚರಿಸಾಯ್ತಿಯಿರುತ್ತದೆ.”

“ಮಹಾರಾಜರೇ, ಪರಿಣಾಮಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ತಿಳಿಯುವದು. ಆದರ ಬಗ್ಗೆ ಈಗ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ.”

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜ-ಬಾಜೀರಾಯರಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಣವು ನಡೆದಿತ್ತು. ಆಗ ಮಹಾರಾಜರ ವಸತಿಯು ಉಂಟುಜದಲ್ಲಿತ್ತು. ಕೆಲವು ರಾಜಕಾರಣದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾತಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಬಾಜೀರಾಯನನ್ನು ಪುಣೆಯಿಂದ ಕರೆಯಿಸಿದ್ದನು; ಪಂತಪ್ರತಿನಿಧಿ ಶ್ರೀವತಿರಾಯನನ್ನೂ ಕರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ದೂತನು ಹೋಗಿದ್ದನು. ಬಾಜೀರಾಯನು ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನು ನಭೂತಪೂರ್ವವೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಂದು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ವಿಜಯಸಂವಾದನೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಅವನು ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, ವಂವೆ ಎರಡೂ ಸ್ವರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೈತ್ರಿಯು ಸ್ಥಿರವಾಗುವದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಿಂದು ವಚನ ತಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದನು ಭತ್ತ ಪತಿಯು ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು ಚವ್ವಾಣನು ಯಾವ ವಿಧದ ಮನುಷ್ಯನೆಂಬದು ಸಾಧುಭಾವದ ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಬಾಜೀರಾಯನು ಅವನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಪೂರಾ ಅರಿತಿದ್ದನು. ಅಂತೆಯೇ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದ ಚವ್ವಾಣನನ್ನು ಬಿಡತಕ್ಕದ್ದಿಲ್ಲೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೊಟ್ಟನು.

ಬಾಜೀರಾಯನು ಉದಾಜಿ ಮೊದಲಾದ ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ವಕ್ಷದ ಜನರನ್ನು ಮೆತ್ತಗೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂತಲ್ಲ. ಉದಾಜಿಗೆ ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ಸಂಭಾಜಿ ರಾಜನ ಸಹಾಯವಿರುತ್ತಿತ್ತು ಸಾತಾರೆಯವರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಯುದ್ಧಮಾಡಿ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಅವನು ಪ್ರಸ್ಥಾಪಿಸುವನೆಂದು ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಪುಂಡಾಟಕೆಯನ್ನು ಮುರಿಯ ಹೋದರೆ, ಅದರ ವೆಟ್ಟು ತನ್ನ ಅಣ್ಣ-ತಮ್ಮಂದಿರೊಳಗಿನವನಾದ ಸಂಭಾಜಿಗೆ ತಗಲುವದೆಂದೂ, ಸ್ವರ್ಕೆಯರ ಘಾತಮಾಡುವದು ಉಚಿತವಲ್ಲವೆಂದೂ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದನು ಈ ಉದಾರಭಾವನೆಯ ಪರಿಣಾಮವು ವಿವರೀತವಾಗಿ ವರಿಣಮಿಸಿ, ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣ, ಚಂದ್ರಸೇನ ಜಾಧವ ಮೊದಲಾದವರ ಉಪಟಳವು ಮಿತಿ ಮೀರಿತ್ತು. ಉದಾಜಿಯಂತೂ ಸಾತಾರೆಯ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಚವ್ವಾಣ ಚೌಧಾಯಿಯನ್ನು ಎತ್ತ ತೊಡಗಿದ್ದನು. ಶಾಹೂರಾಜನು ಶಿರಾಳೆಯ ಸಮೀಪ ಒಲ್ಲಿದ್ದ ಉಂಘೇರಿಯ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಚವ್ವಾಣನು ತನ್ನ ಶಿರಾಳೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿದ್ದು, ಹತ್ತರದಲ್ಲಿಯ ಸಾತಾರೆಯ ಗಡಿಯೊಳಗಿನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಚವ್ವಾಣ ಚೌಧಾಯಿಯನ್ನು ಎತ್ತ ತೊಡಗಿರುವದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಮಹಾರಾಜನ ಕಡೆಯ ಕೆಲವು ಜನರು

ಚವ್ವಾಣನನ್ನು ಹಿಡಕೊಂಡು ಬರುವೆವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗೆ ಅಸಾವಧ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಹಿಡಕೊಂಡು ಬರುವದು ಅಧರ್ಮವೆಂದು ಅವನು ತನ್ನ ಜನರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು; ಹಾಗೂ ಚವ್ವಾಣನ ಕಡೆಗೆ ರಾಜಮುದ್ರೆಯ ಆಶ್ವಾಸನ ವತ್ರ ಕಳುಹಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಮುಂದೆ ಎರಡೂ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನ್ನೇಹಸಂಬಂಧವು ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಿಂದ ವಚನ ತಕ್ಕೊಂಡನು. ಮಹಾರಾಜನ ಈ ಕೆಲಸವು ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಸರಿ ದೋರಲಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀವತಿರಾಯನು ಬಾಜೀರಾಯನ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಯಾಗಿದ್ದ ನಷ್ಟೆ? ಅವನು ಮಹಾರಾಜನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಜೀರಾಯನ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಏನಾದರೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿ, ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕೆಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಹಾ ರಾಜರಿಗೆ ಯಾರು 'ಯಾರು ಎಂಥವರಿರುವರೆಂಬದು ಗೊತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಸಂಶಯಕ್ಕೊಳಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ವೇಶವೆಯು ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಟೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಸಾತಾರೆಯ ಗಾಜ್ಯದ ಸವತಿ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವವನಿರುವನೆಂಬ ಸಂಗತಿಯು ಶಾಹೂರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಾಜೀರಾಯನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನಿರುವದೆಂಬ ದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದು ಅವನನ್ನು ಉಂಟುಜಕ್ಕೆ ಕರೆಯಿಸಿದ ಕಾರಣಗಳ ಲ್ಲೊಂದಾಗಿತ್ತು. ಚವ್ವಾಣನ ವಿಷಯದ ಮಾತುಗಳು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಶಾಹೂರಾಜನು: —“ವೇಶವೆ, ಚವ್ವಾಣನು ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದರೆ ಅವನ ಪಾರು ಪತ್ಯ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದು.” ಎಂದು ನುಡಿದು:—“ನಿಮ್ಮ ವಿಷಯವಾಗಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಆಕ್ಷೇಪಗಳು ಹೊರಟಿವೆ.”

“ಏನು?” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ಬೆರಗಾಗಿ ಕೇಳಿದನು.

“ಪುಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೋಟೆ ಕಟ್ಟಿಸ ಹತ್ತಿರುವರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ.”

“ನಿಜ. ತಮ್ಮ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರ ಹೊಂದಿಯೇ ನಾನು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿರುವೆನು.”

“ಯುದ್ಧದ ಕೋಟೆಯ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಕಟ್ಟಡ ನಡೆದಿರುವದಂತೆ.”

“ನಿಜ. ಭತ್ರಪತಿಯ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಧಾನನ ಮಂದಿರವು ಯುದ್ಧದ ಕೋಟೆಯ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದಿರದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ?”

“ಈಗ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಬೇಡಿರಿ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾದಾ ಕೋಟೆಯೇ ಇರಲಿ.”

“ಮಹಾರಾಜರ ಅಪ್ಪಣೆಯು ಶಿರಸಾಮಾನ್ಯವಿರುವದು.”

ಬಾಜೀರಾಯನ ವರ್ಧಮಾನ ವೈಭವವನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಸದೆ, ಶ್ರೀಪತಿರಾವ ಪ್ರತಿನಿಧಿ, ತ್ರ್ಯಂಬಕರಾವ ದಾಭಾಡೆ, ಸತ್ತೇಸಿಂಗ ಭೋಸಲೆ ಮೊದಲಾದ ಜನರು ಇಂತಹ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಉದಿ, ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕಲುಷಿತಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು; ಆದರೆ ಈ ಸಂಗತಿಯು ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆತನು ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಗಳ ವಾರುಪತ್ಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಆತನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಮೇಲೆ ಶಾಹೂರಾಜನ ಅಂಧ ವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಕರ್ತೃತ್ವಶಾಲಿಯಲ್ಲೆಂಬದು ಶಾಹೂರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂತಲ್ಲ; ಆದರೂ ಕಳೆಯದನ್ನು ಮುರಿಯಬಾರದೆಂಬ ತತ್ವದವನು ಅವನಿದ್ದುದರಿಂದ, ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನಂಥ ಜನರ ಕಾರವ್ಯವೆನಗಲು ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿದ್ದಿತು. ಹಿಂದು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಮಾನ್ಯತೆಯು ವೇಶವೆಯಿಂದ ಪೃಥ್ವಿಗತವಾಗತೊಡಗಿರುವದೆಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಶಾಹೂರಾಜನಿಗೆ ಸಂಶೇಪವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ವೇಶವೆಯು ತನ್ನ ಸೇವಕನಿರುವನೆಂಬದನ್ನು ಮರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಅವನು ಸಿದ್ಧನಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪರಸ್ಪರರು ಪರಸ್ಪರರ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬಾಜೀರಾಯನು ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಲಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅರಸನ ಆದರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಪಾತ್ರರಾದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಂಥ ಸ್ವಕೀಯರ ಪಾರುಪತ್ಯ ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ದುಸ್ತರವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಭಾವನೆಯು ಶಾಹೂರಾಜನಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಕೊಲ್ಹಾಪುರದವರ ಉಪಟಳವು ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿತ್ತು.

ಬಾಜೀರಾಯನು ಶನಿವಾರವಾಡೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವದರ ಬಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಶಿರಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಾಹೂರಾಜನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನು:—“ವೇಶವೆ! ಶನಿವಾರವಾಡೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿರಿ. ಮಾತಿನ ಓಳದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆನು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಆತುರತೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿದ ಉದ್ದೇಶವು ಬೇರೆಯೇ ಇರುವದು ” ಎಂದು ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜನು ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬ ಮರಾಟೆಗನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ನಿಂತನು. ಕೂಡಲೆ ಮಹಾರಾಜನು ಆ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿ.—“ಯಾಕೆ ಶಂಭುಸಿಂಗ, ಮತ್ತೇನು ವಾರ್ತೆ?”

“ಮಹಾರಾಜರೆ!” ಶಂಭುಸಿಂಗನು ಗಂಭೀರವಾಣಿಯಿಂದ —“ಚವ್ವಾ

ಣನು ಉಂಡವನಯ ಜಂತಿ ಎಣಿಸುವ ಘಾತಕಯಿರುವನು. ಅವನು ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಾಗ ಅವನ ಮೊದಲಿನ ಅಪರಾಧಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಶಾಸನ ಮಾಡದೆ ದಯೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದಿರಿ. ಈಗ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಅಪಕಾರ ದಿಂದಲೇ ತೀರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅವನು ಬದ್ಧಕಂಕಣನಾಗಿರುವನು. ಸಂಭಾಜಿರಾಜರೂ ಜವ್ವಾಣನೂ ಸಾತಾರಯ ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ವಂಡೆತ್ತಿ ಬರುವದಕ್ಕಾಗಿ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು ”

“ಮಹಾರಾಜರೆ, ದುರ್ಜನರು ಹಾವಿನಂತೆ ಇರುವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಿ ಲಿಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಹಗಲಲ್ಲಿಯೇ ಕೈಯಲ್ಲಿ ದೀವಟಿಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬರತೊಡಗಿರುವರೆಂದು ಸೇವಕನು ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು

ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿ

ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳ ಆಗಮನದ ವಾರ್ತೆಯ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ, ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನೂ ಬಾಜೀರಾಯನೂ ಶಂಭುಸಿಂಗನೂ ಎದುರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವರ ಚರಣಗಳಿಗೆ ಅಭಿವಂದಿಸಿ ಒಳಗೆ ಕರೆತಂದರು. ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಆಗ ಸಂತಾನಾತಿರೇಕವುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ನೇತ್ರಗಳು ಕೆಂಪಡುವವು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ರುದ್ರಾವತಾರವನ್ನು ನೋಡಿ ಶಾಹೂರಾಜನು ಭಯವಿಹ್ವಲನಾಗಿ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ—“ಮಹಾರಾಜರೆ, ಈ ದಾಸನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೇಕೆ ರುಷ್ಟರಾಗಿರುವಿರಿ? ಹಗಲು ಹಾಡು ದೀವಟಿಗೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು, ಇಂಥ ಭೀಷಣ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಆಗಮನವಾದದ್ದರ ಅರ್ಥವೇನು?”

“ಇದರ ಅರ್ಥವೆ?” ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕ್ರೋಧಯುಕ್ತ ವಾಣಿಯಿಂದ:—“ಇಂದಿನ ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯವೆಂದರೆ ಹಗಲುನಾಡಿಯ ಸಂಸ್ಥಾನವು! ಸಾಧು-ಸಜ್ಜನರಿಗೆ ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೌಖ್ಯವೇ ದೊರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರ ವಿತ್ತ-ಜೀವಿತಗಳಿಗೂ ಶಾಶ್ವತಿಯಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪಾಪಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನಂಥ ಗೋಸಾವಿಯನ್ನು ಯಾರು ಕೇಳಬೇಕೆ? ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುವ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಹಗಲುನಾಡಿಯ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹಗಲುಹಾಡು ದೀವಟಿಗೆ ಹಿಡಿಯದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ? ಶಾಹೂರಾಜಾ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಈ ಕರ್ಮಮಯ ಸ್ವರಾಜ್ಯದಿಂದ ಹೊರಟೆನು” ಎಂದು ನುಡಿದು

ಬಹೋದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಲನುವಾದರು.

ಅವರ ಈ ವರ್ತನದಿಂದ ಶಾಹೂರಾಜನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಭಯಗೊಂಡನು ಆಗ ಅವನು ಭಕ್ತಿ-ವಿನಯಗಳಿಂದ:—“ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರೇ, ನನ್ನಿಂದ ತಪ್ಪುಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಡಿರಿ. ನಾನು ಅವುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಂಡು, ಸ್ವರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಾಂತತೆ-ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವೆನು.”

“ಶಾಹೂರಾಜಾ! ನೀನು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಾಂತತೆಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವೆಯಾ? ಪರಕೀಯರು ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ನುಗ್ಗಿ ಹಗಲು ಹಾಡು ಪ್ರಜಾಜನರನ್ನು ಸುಲಿಯ ಹತ್ತಿರುವರು. ನಿಮ್ಮ ದಾಯಾದಿತನದ ಸೆಳವಿಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಎಷ್ಟೋ ಕುಟುಂಬಗಳು ವಿಧ್ವಂಸವಾಗುತ್ತಿರುವವು. ದೀನ ದರಿದ್ರರ ಎದುರಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಮೃತ್ಯುವೇ ನಿಂತಂತಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಎಷ್ಟೋ ಕೋಲಾಹಲಗಳು ನಡೆದಿದ್ದರೂ, ನೀನು ಮಾತ್ರ ಅಂಧನು! ಬಧಿರನು! ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಂಥ ಅನರ್ಥಗಳು ನಡೆದಿದ್ದರೂ, ನೀನು ಮಾತ್ರ ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಮೃಗಯಾವಿಹಾರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಸ್ವಚ್ಛಂದವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಕಾಲಕಳೆಯಲಾರಂಭಿಸಿರುವೆ. ಸ್ಲಂಥ ಬಾಹುಬಲದಿಂದ ಹೊಸ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವದೊತ್ತಟ್ಟಿಗಿರಲಿ, ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವದು ಸಹ ನಿನಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗತೊಡಗಿದೆ. ಪೂರ್ವಜರು ಕೈಕೆಳಗಿನ ಏಕನಿಷ್ಠ ಸೇವಕರ ನೆರವಿನಿಂದ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದರೆಂಬ ಇತಿಹಾಸವು ನಿನಗೆ ಅರಿಯದಿಲ್ಲ. ಬಹು ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತವಾದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿರದಿದ್ದರೆ ಯಾತಕ್ಕೆ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಶಾಹೂರಾಜಾ! ರಾಜ್ಯಕರ್ತೃತ್ವವು ಅಸಿಧಾರಾವ್ರತವಾಗಿದೆ. ಈ ವ್ರತದ ಪಾಲನೆ ಮಾಡುವದು ಬಹಳ ಕಠಿಣವು. ಮುರುಕದ ಮಾನಿ ನಿಯರಿದಲೂ ಬಣ್ಣಗಾರ್ತಿಯರಾದ ರಾಣಿಯರಿಂದಲೂ ಒಡಗೂಡಿ, ಇಡೀ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ವಿಲಾಸವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುವದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಿನಗೆ ನೋಗೊತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುವದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಮನೋವೃತ್ತಿಯವನಾದ ನಿನಗೆ ಪ್ರಜಾಜನರ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು? ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಅನನ್ವಿತ ಕೃತ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಜಾಗ್ರತೆಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ವಸಂಗ ಪರಿತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ತಪಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯುವ ನಮ್ಮಂಥ ಸಾಧು-ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ತಪಶ್ಚರ್ಯೆಯನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ ನಿನ್ನ ಗುಪ್ತಚರರ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ಕರ್ತವ್ಯಹೀನ

ರಾಜಸಿಗೂ, ಇಂಥ ರಾಜನ ಗುರುವಾದ ನನಗೂ ಧೀಕಾರ! ಶಾಹೂರಾಜಾ, 'ವಿನಾಶ ಕಾಲೇ ವಿಪರೀತ ಬುದ್ಧಿಃ' ಎಂದು ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅದರಂತೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತಬುದ್ಧಿಯು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿದ್ದರೆ ಯಾರೇನು ಮಾಡಬೇಕು?"

ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರು ಶಾಹೂರಾಜನ ಮೇಲೆ ಹರಿಹಾಯತೊಡಗಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಪೇಶವೆಗೆ ಕ್ಲೇಶವಾಯಿತು. ಅವನು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿ:—“ಮಹಾತ್ಮನ್! ತಾವು ಕೋಪಿಸಕೊಡದು. ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ನೆಲೆಗೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಮಹಾರಾಜರೊಬ್ಬರೇ ತಪ್ಪುಗಾರರಾಗಿರದೆ, ಸೇವಕರಾದ ನಾವು ಅವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಪ್ಪುಗಾರರಾಗುವೆವು. ನಮ್ಮ ತಪ್ಪು ಎಲ್ಲಿ ಆಗುವದೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರೆ, ಅದರ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಒರುವದು.”

“ನೀವಾದರೂ ತಪ್ಪಿನ ಪಾಲುಗಾರರಲ್ಲವೆಂದು ಅನ್ನುವವರಾರು?”

“ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ತಾವು ಆಸನದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಅವರಾಧವನ್ನು ಅಳಿಯಿರಿ. ಅದರ ನಿವೃತ್ತಿಗಾಗಿ ನಮಗೆ ಸೂಚನೆ ಮಾಡಿರಿ.”

ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನೂ ಬಾಜೀರಾಯನೂ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಬಹು ವರಿಯಾಗಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡು ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿರಿಸಿದರು. ಪೇಶವೆಯ ಅಂಗರಕ್ಷಕನಾದ ಮಾಯಾಜಿಯು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ದೀವಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಒಯ್ದನು ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರು:—“ಸಿದ್ಧಿಯು ಕೊಂಕಣದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಹಾಹಾಕಾರವನ್ನೆ ಬೈಸಿರುವನೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ವತ್ರಬರೆದು ಸಾಕಾಯಿತು. ಯೇಕೆಷ್ಟಿರಲಿ ಎಂದು ಆಸೆಯ ಸಲುವಾಗಿ, ಅವನು ಅತಿರೇಕವಾಗಿ ಪ್ರಳಯ ಮಾಡಿದನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಸರಗೊಂಡು ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಬಂದೆನು. ಇತ್ತ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಜಿಗಿದು ಉರಿಯಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿದಂತಾಯಿತೆಂಬದು ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಸಂಭಾಜಿಯೂ ಚವ್ವಾಣನೂ ಕೂಡಿ ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದ ಹಾವಳಿಯ ಗಂಧವಾರ್ತೆಯಾದರೂ ನಿಮಗೆ ತಗಲಿರುವದೇ?”

“ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರೆ!” ಶಾಹೂರಾಜನು ವಿನಯದಿಂದ:—“ನಾವು ಸಿದ್ಧಿಯ ಪ್ರತೀಕಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದೆವು; ಆದರೆ ಚವ್ವಾಣನೂ ಸಂಭಾಜಿಯೂ ಈಗ ಮಲೆತು ನಿಂತಿದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲು ಅವರ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತಕ್ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.”

‘ನೀವು ಯಾವಾಗ ನಿಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಕೆ ತೊಡಗುವವರು? ಸ್ವಲ್ಪ

ಕಣ್ಣೆರೆದು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿರಿ” ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಪೇಶವೆಯನ್ನೂ ಶಾಹೂರಾಜನನ್ನೂ ಕುರಿತು ನುಡಿದರು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವರು. “ಶಾಹೂರಾಜಾ, ನಿನ್ನ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ಬುಡಮೇಲು ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಕಾರಸ್ಥಾನಗಳು ನಡೆದಿರುವವೆಂಬದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಬಂದು, ತಮ್ಮ ಕರ್ಮಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವರು. ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಎಷ್ಟೋ ಜಹಗೀರುದಾರರ ಹಾಗು ದುರ್ಗಾಧಿಪತಿಗಳ ಸುತ್ತು ಸಂಭಾಜಿ-ಚವ್ವಾಣರು ಕೈತೊಳಕೊಂಡು ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿರುವರು ಅವರ ದೌರ್ಜನ್ಯದ ಮುಂದೆ ನನ್ನಂಥವನೇ ನಡುಗುತ್ತಿರುವೆನು; ಅನ್ಯರ ಪಾಡೇನು? ಅವರು ಕೆಲವು ದೇವರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಸಾಕಿದಂತೆ ತೋರುವದು. ಆ ದೇವರ್ಷಿಗಳು ಭೂತವೇತಾಳಾದಿಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ನನ್ನಂಥವನನ್ನು ಸಹ ತ್ರಸ್ತನನ್ನಾಗ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಂದು ಮುಂದೆ ನೋಡದಾಗಿರುವರು.”

“ಆ ನೀಚ ಜನರ ಹಾವಳಿಯು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂದಿರುವದೇನು?” ಮಹಾರಾಜನು ಹುಬ್ಬುಗಂಟೆಕ್ಕೆ ನುಡಿದನು.

“ಇದಕ್ಕೂ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿದೆ!” ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ನುಡಿದು, ತಮ್ಮ ಕಪನಿಯೊಳಗಿಂದ ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಶಾಹೂರಾಜನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು. — ‘ನೀವು ರಘೂಜಿ ಘೇರಾತನಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಿರಿ. ಅವನು ಭೂತಗಳನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿ ನಮ್ಮ ಭಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ಅವನು ಸಂಭಾಜಿ ಚವ್ವಾಣರಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗುವನು. ಚವ್ವಾಣನು ನಮಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ ಸಂದೇಶವೇ ಈ ಪತ್ರದಲ್ಲಿರುವದು ಓದಿ ನೋಡು.’”

ಮಹಾರಾಜನು ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪೇಶವೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು:—“ಪೇಶವೇ! ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿರಿ!” ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು.

ಪೇಶವೆಯು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದತೊಡಗಿದನು:— “ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜ ಶ್ರೀಮತ್‌ಪರಮಹಂಸ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ— ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನ ವಿಜ್ಞಾಪನೆ.

ಸ್ವಾಮಿಗಳೇ, ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಶಿಷ್ಯರೆಂದು ತಿಳಿದು, ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಗಳಾದ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವದು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸರ್ವಧೈವ ಅನುಚಿತವು. ಹೀಗೆ ವರ್ತನವನ್ನಿಟ್ಟರೆ ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಗುರುಗಳೆಂದು ಯಾಕೆ ಮನ್ನಿಸಬೇಕು? ಇದುವರೆಗೆ ನೀವು ಶಾಹೂರಾಜರ ಮೇಲೆ ವರ್ಚಸ್ಸು ಕೆಡಹಿ

ಸ್ವರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಅರ್ಧಭಾಗವು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರಿಗೆ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ; ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವೂ ಶಾಹೂರಾಜರೂ ಕೂಡಿಯೆ ಶತ್ರುಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಗುರು-ಶಿಷ್ಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸದೆ ನಿಮ್ಮ ಪಾರುಪತ್ಯ ಮಾಡ ಬೇಕಾಗುವದು. ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ಇಚ್ಛೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಶಾಹೂರಾಜರು ಸಿದ್ಧರಾಗದೆ ಇರುವದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ದುರೂಪದೇಶ ವೇ ಕಾರಣವೆಂಬದ 'ನಾನಾ'ವು ಅರಿತಿರುವೆವು ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಗಳ ಮನೆಯನ್ನು ತುಂಬುವ ಗುರುವನ್ನು 'ಗುರುವೆ'ಂದು ಭಾವಿಸುವಂಥ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು ನಾವಲ್ಲ. ನ್ಯಾಯ, ನೀನು ಸಂನ್ಯಾಸಿಯು ಸವ ಸಂಗಪರಿತ್ಯಾಗಿಯು ಇಂಥವನಿಗೆ ರಾಜಕಾರಣದ ಹವ್ಯಾಸವು ಏತಕ್ಕೆ ಬೇಕು? ಸಿಕ್ಕಷ್ಟು ಭಿಕ್ಷು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತೀರ್ಥಾಟನೆ ಮಾಡುತ್ತ. 'ಹರಿ-ಹರಿ' ಎಂದು ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತ ಸುರಕ್ಷಿತ ವಾಗಿರಬಾರದೆ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಗೊಡವೆಗೆ ಯಾರು ಬರುತ್ತಾರೆ? ಸಾಧು-ಸಂತರ ವೇಷಹಾಕಿಕೊಂಡು ರಾಜಕಾರಣವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಅದಾರು ಹೇಳಿದರು? ಗೋಸಾವಿ ಮಹಾರಾಜರೇ, ನೀವು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಲ್ಲ; ಸಂನ್ಯಾಸಿ ವೇಷದ ದೊಡ್ಡ ಸಂಸಾರಿಗಳು ನಿಮಗೆ ಇನಾಮು ಬೇಕು ಕಾಣಿಕೆ ಬೇಕು; ಹಣ ಬೇಕು, ಉತ್ತಮೋತ್ತಮ ವಸ್ತು-ಒಡವೆಗಳು ಬೇಕು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೀವು ತಕ್ಕೊಳ್ಳಬಹುದು; ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ನಾನಾ ದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮಾನ ಮಾನ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರೇ ಇರುವೆವು. ನೀವು ಗುರು-ಶಿಷ್ಯರೆಂಬ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಹಿತ ಮಾಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮಿಂದ ನಿಮಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ದೊರೆಯಬಹುದು ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರ ಹಾಗು ಪೇಶವೆಯ ಹಿತಾರ್ಥವಾಗಿ ನೀವು ಮಂತ್ರ-ತಂತ್ರ ಮಾಟ-ಮದ್ದುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಅಂಥ ಜನರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇರುವದಿಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡಿರಿ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ದೇವರ್ಷಿಗಳು ನಿಮಗೆ ಮೀರಿರುವರೆಂದು ಹೇಳದಿರಲಾರೆನು. ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ವಂಶಚೈದ ವಾಗುವ ಕಾರಣವೇನು? ಪೇಶವೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾವು-ಕೇಡುಗಳು ಅದೇಕೆ ಮೂರ್ತಿಮಂತಾಗಿ ನೆಲೆಸಿರುವವು? ಮೊದಲಾದ ಸಂಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ವಿಚಾರಿಸಿರಿ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಸಾಧುಗಳು ನಿಮ್ಮನ್ನಾದರೂ ರಸಾತಲಕ್ಕೆ ಮೆಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥರಿರುವರು. ನಾವು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ನಿಮ್ಮ ಇನಾಮುಗಳನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳನ್ನೂ ನಾಶಗೊಳಿಸುವೆವು! ಇಷ್ಟಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುವದಾದರೂ ನಮಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವೆನಿಸುವ ದಿಲ್ಲ. ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಪಾತಕವನ್ನು ಹೊರಬಾರದೆಂದು

ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸಿರುವೆವು. ಕೊಂಕಣದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಯು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸ್ಥಾನಭ್ರಷ್ಟಗೊಳಿಸಿದನು; ನೀವು ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಕೆಡಕು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥರಾದಿರಿ? ಬಲವಿದ್ದಲ್ಲಿ ನೀವು ಬಾಗುವಿರಿ; ಆದರೆ ಭೀರುಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನಂತೆ ಕೈತೊಳಕೊಂಡು ಬೆನ್ನುಹತ್ತುವಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಈ ಪ್ರಾಂತದೊಳಗಿನ ಶಿಷ್ಯರು ಹಸ್ತಗತರಾಗಿರುವರು. ಅವರನ್ನು ನಾವು ಅಡವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವೆವು. ಈ ವತ್ರದ ಇಷ್ಟಪರಿಣಾಮವಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ, ಮೊದಲು ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರ ತಲೆಯನ್ನು ಹಾರಿಸುವೆವು; ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ವಾರುಪಡ್ಯಗೊಳಿಸುವೆವು. ಈ ವತ್ರವು ಚವ್ವಾಣನ ದೊಬ್ಬನದೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆ, ಪತ್ರದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಸಂಭಾಷಿರಾಜರ ಹಾಗು ಅವರ ರಾಣಿಯವರ ಪೂರ್ಣ ಅನುಮತಿಯಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಟ್ಟು ವರ್ತಿಸಬೇಕು. ಇತಿ ವಿಜ್ಞಾಪನೆ.”

ಪತ್ರದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜನು ಬೆರಗಾದನು ಅವನಿಗೆ ಚವ್ವಾಣನ ಹೃದಯದ ಚಿತ್ರವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು. “ಚವ್ವಾಣನು ಇಷ್ಟು ಉನ್ಮತ್ತನಾಗಿರುವನೇನು?” ಎಂದು ಅವನು ಸಂತಾಪೋದ್ಗಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದನು.

“ನಾನು ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿಯು ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿತಷ್ಟೇ?” ಶಂಭು ಸಿಂಗನು ಕೇಳಿದನು.

“ಚವ್ವಾಣನು ದುರ್ಜನನಿರುವನು. ದುರ್ಜನರು ಹಾವಿನಂತೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಂತಾಯಿತೇನು ಮಹಾರಾಜರೆ?”

“ಅವನ ಗುಣವು ನನಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಜಾತಿವಂತ ಮರಾಟನಿರುವದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ವಚನಕ್ಕಾದರೂ ಕಟ್ಟುಬೀಳಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದೆನು.” ಎಂದು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನು ನುಡಿದು ಖಿನ್ನವಾಣಿಯಿಂದ:—
“ನಮ್ಮ ವಂಶವನ್ನೇ ನಿರ್ವಂಶ ಮಾಡುವ ಬುದ್ಧಿಯು ಸಂಭಾಷಿ-ಚವ್ವಾಣನ ಮೊದಲಾದವರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನನಗೆ ವೃಥೆಯಾಗುವದಿಲ್ಲ; ಯಾಕಂದರೆ, ದೇವರ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಮಾಡುವದೇನು? ನನ್ನ ವಂಶವನ್ನು ಅವರು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನಿರ್ವಂಶ ಮಾಡಲಿ; ಆದರೆ ಭಗವಾನ್ ನೀಲಕಂಠ ಶಂಕರನಂತಿರುವ ಈ ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರ ಅಪಮಾನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಅತಿರೇಕವಾದ ಖೇದವೆನಿಸುವದು.”

“ದುರ್ಜನರ ಈ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ನೀನು ಸುಮ್ಮನೆ ಕ್ಷೇಶ ಬಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವೆಯಾ?”

“ಎಂದೂ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾಮಿ ಮಹಾರಾಜರೆ! ನಾವು ಇಷ್ಟುದಿನ ಅಪಾತ್ರರಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಾವಾನ ಮಾಡಿದೆವು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅನು ಚಿತವು ನಮ್ಮಿಂದ ಘಟಿಸಲಾರದು. ಅವರು ಮಾಡಿದ ಅಪಮಾನದ ಸೇಡನ್ನು ಖಡ್ಗದ ಧಾರೆಯಿಂದ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬಿಡುವದಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನು ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರವಿತ್ತನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕರ್ಣಾಡದಿಂದ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ಭಿಟ್ಟಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದ ಪಂತಪ್ರತಿನಿಧಿ ಶ್ರೀಪತೀರಾಯನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು *ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೂ, ಮಹಾರಾಜರಿಗೂ ಅಭಿವಾದನೆ ಮಾಡಿದನು. ಪೇಶವೆಯು ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ. ಕ್ಷೇಮ ವಾರ್ತೆಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಹತ್ತಿದನು. ಪೇಶವೆ-ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಈ ಸಂಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಸ್ವಾಮಿಗಳು: —“ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಸದೃದ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಇಂದಿನ ಯೋಗವು ಅಪೂರ್ವವಾಗಿರುವದು.”

“ಅದೇಕೆ?” ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನು ಕೇಳಿದನು.

“ಶಾಹೂರಾಜಾ, ನಿನ್ನ ಸ್ವರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಹುಲಿ-ಆಕಳುಗಳು ಒಂದೇ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಕುಡಿಯತೊಡಗುವವು. ಹಾವು-ಮುಂಗಲಿಗಳು ಕೊರಳಿಗೆ ಕೊರಳು ಹಾಕಿ ಸ್ನೇಹಭಾವದಿಂದ ಆಡುವವು. ಪೇಶವೆ-ಪ್ರತಿ ನಿಧಿಗಳು ಇಷ್ಟು ಏಕಹೃದಯಿಗಳಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ನಿನ್ನ ಆಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಇದೇ ಮೊದಲು ನೋಡಿದೆನು.”

ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಶಾಹೂರಾಜನು ಅನಂದದಿಂದ ನಸುನಕ್ಕನು.

* ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳ ಚರಿತ್ರವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವದೂ. ಬೆಲೆ ೪ ಆಣೆ. ಶ್ರೀ ಶೇ. ಗೃ. ಮಾಲೆ, ಅಘಂಡವನ.

ಮುಖ್ಯ ತಪ್ಪುಗಾರ.

ಬೈರಾಗಿಯು ಚದುರೆಯನ್ನು ನಾಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ವೇಗದಿಂದ ಸಾಗಿದ್ದನು. ಆಗ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗಿತ್ತು. ಸಹಸ್ರರಶ್ಮಿಯು ತನ್ನ ಮೋಹಕವಾದ ಕಿರಣಗಳನ್ನು ನಾಲ್ಕುಕಡೆಗೆ ಪಸರಿಸಿದ್ದನು. ಚದುರೆಗೆ ಆ ಬೈರಾಗಿಯ ಗುರುತು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹತ್ತಿತು ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಬಲುಮೆಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಉದ್ದೇಶವೇನಿರಬಹುದೆಂಬದನ್ನು ಅವಳು ವಿಚಾರಿಸತೊಡಗಿದ್ದಳು ಈ ಬೈರಾಗಿಯು ನಿಜವಾದ ಬೈರಾಗಿಯಾಗಿರದೆ, ಕೊಲ್ಹಾ ಪುರದರಾಣಿಯಾದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ನೇವಕನಿರಬಹುದೆಂದು ಅವಳು ತರ್ಕಿಸಿದಳು. ಅವಳು ವಿಚಾರಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದಾಗ ಬೈರಾಗಿಯು ಹುಟ್ಟುಹಾಕುತ್ತ:—“ಚದುರೆ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

ಚದುರೆಯು ಕಂಪನಯುಕ್ತವಾದ ಧ್ವನಿಯಿಂದ:—“ಯಾಕೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವೆಯಾ?”

“ಓಹೋ! ಗುರುತಿಸದೇನು?”

“ನಾನು ಯಾರು?”

“ನಿನ್ನೆ ಕೃಷ್ಣಾನದಿಯ ಸೋಪಾನದ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಬೈರಾಗಿಗಳಲ್ಲವೇ ನೀವು?”

“ಹೌದು.”

“ನಿಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ನಾನೇ ಬದುಕಿಸಿದೆನು.”

“ನಿಜ.”

“ನೀವು ಯಾರು? ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇನು?”

“ನಾನು ನನ್ನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟೇನು. ಆದರೆ ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಹೇಳು.”

“ನೀವು ನನ್ನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾಡುವದೇನು?”

“ಚದುರೆ! ಹೀಗೆ ನೀನು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನಡೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಜೀವನ-ಮರಣಗಳು ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವವೆಂಬದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿರಿಸಿ, ನಾನು ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸರಳವೂ ಸತ್ಯವೂ ಆದ ಉತ್ತರ ಕೊಡು. ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ವಂಚಿಸ ಹೋದರೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಲಾರೆ.”

“ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಸಾಹಸವಿರುವದೇನು?”

“ನೋಸ ಮಾಡ ಹೋದರೆ ಅದೇ ಸಾಹಸ!” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ನುಡಿದು, ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೈಗತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದು ಅದರ ಧಾರೆಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ:—“ವಿಷದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಇದೇ ನಿನ್ನ ಕಾಲನಾಗುವದು.”

ಮರಣದ ಭಯದಿಂದ ಚದುರೆಯು ತನ್ನ ಜೀವನ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳು ತನ್ನ ಆತ್ಮಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆಗಲಿ, ಮರವಿಸಿಂದಾಗಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದವು. ಆ ಬೈರಾಗಿಯು ಸಾಮಾನ್ಯನಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಚದುರೆಯ ವಿಷಯಕವಾಗಿ ಅವನು ಎಲ್ಲ ಗೊತ್ತುವಳಿಯುಳ್ಳವನಿರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಪ್ರಕರಣದ ಪ್ರತಿಶೋಧನೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಂತೆ, ಅವನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಸಹ ಎತ್ತಿ ಎತ್ತಿ ಕೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು.

“ನಿನ್ನ ತಾಯಿ -ತಂದೆಗಳಲ್ಲಿರುವರೆಂಬದನ್ನು ನೀನು ಬಲ್ಲೆಯಾ?”

“ಇಲ್ಲ.” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ಬೈರಾಗಿಗೆ ಉತ್ತರವಿತ್ತಳು.

“ಅತ್ತೆ ಮಾವಂದಿರು?”

“ಅವರು ಎಲ್ಲಿರುವರೆಂಬದನ್ನೂ ನಾನು ಅರಿಯೆನು ”

“ಗಂಡನು ಕೊಲೆಗಡಕರಿಂದ ಹತನಾದನೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ನೀನೇ ಕೊಲೆಗಡಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದ ಸಂಗತಿಯು ನಿಜವೇ?”

ಈ ಮಾತಿನ ಉತ್ತರಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಚದುರೆಯು ಹಿಂದು ಮುಂದೆ ನೋಡತೊಡಗಿದಳು. ತನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದೊಳಗಿನ ಚಿಕ್ಕ-ಪುಟ್ಟ ಸಂಗತಿಗಳು ಸಹ ಈ ಬೈರಾಗಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ವಿಸ್ಮಯವಾಯಿತು. ಕೆಲವು ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿಗಳು ಸಹ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದವು. ಚದುರೆಯ ಪತಿಯು ಅವಳು ಕಳುಹಿಸಿದ ಕೊಲೆಗಡಕರಿಂದಲೇ ಹತನಾದನೆಂಬ ಸಂಗತಿಯು ಚದುರೆ ಸಂಭಾಷಿ ಹಾಗೂ ಅವರು ಕಳುಹಿಸಿದ ಕೊಲೆಗಡಕರು ಇವರ ಹೊರತು ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮತ್ತಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂಗತಿಯು ಸಹ ಬೈರಾಗಿಗೆ ತಿಳಿದದ್ದರಿಂದ ಅವಳ ಆಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೇರಿದಪ್ಪಿತು ಈ ಬೈರಾಗಿಯು ನಿಜವಾದ ಬೈರಾಗಿಯಾಗಿರದೆ, ವೇಷಧಾರಿ ಬೈರಾಗಿಯೆಂಬದನ್ನು ಅವಳು ಮುಂಚಿನ ದಿನ ಕೃಷ್ಣಾನದಿಯ ಸೋಪಾನದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ‘ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮುರಾರಿ. ಕರದಲ್ಲಿ ಕರಾರಿ’ ಎಂಬ ವೃತ್ತಿಯವನು ಆ ಬೈರಾಗಿಯಿರುವನೆಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದಿದ್ದಳು. ಯಾವನೋ ಕಾಮಾಂಧನು ತನ್ನ ರೂಪಲಾವಣ್ಯಗಳಿಗೆ ಮೋಹಿತನಾಗಿ ಸೆಳೆದೊಯ್ಯು

ತೊಡಗಿರುವನೆಂದು ಮೊದಲು ಅವಳ ಗೃಹಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅವನಿಂದ ಅಂತಹ ಯಾವ ಕೃತಿಗಳೂ ಘಟಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ತನ್ನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಕೇಳತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ, ಯಾವನೋ ನಿಕಟವರ್ತಿಯ ಮನುಷ್ಯನು ಅವನಿರಬಹುದೆಂದು ಚದುರೆಯ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು

ಚದುರೆಯು ತನ್ನ ಗಂಡನ ವಿಷಯಕವಾಗಿ ಯಾವ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಬೈರಾಗಿಯು ತನ್ನ ಕಠಾರಿಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ:—“ಚದುರೆ! ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಿನಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು. ನೀನು ಮುಚ್ಚುಮರೆ ಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದೊಳಗಿನ ಅತ್ಯಂತ ಗುಪ್ತವೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮವೂ ಆದ ಸಂಗತಿಗಳು ಸಹ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಡು ನಾನು ನಿನ್ನಿಂದ ಹೊಸ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಪೇಕ್ಷಿಸಿಲ್ಲ. ನೀನು ನನ್ನೊಡನೆ ಸತ್ಯವಾಡುವಿಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬದನ್ನಷ್ಟು ಒರೆಹಚ್ಚಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವದೇಕೆ? ಮನುಷ್ಯನು ಪಾಪದ ಉಚ್ಚಾರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಾಚುವದಕ್ಕಿಂತ, ಪಾಪ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಾಚುವದೇ ಉಚಿತವು. ಹೇಳು, ನೀನು ಕೊಲೆಗಡಕರಿಂದ ನಿನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲವೆ?”

ಚದುರೆಯು ಈ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಮಾಡಿದುದು ನಿಜವು; ಆದರೆ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಬಾಯಿಂದ ಒಪ್ಪುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವು ಅವಳಿಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಪತಿದೇವತೆಗೆ ಏನೂ ಬೆಲೆ ಕೊಡದಂತಹ ವರ್ತನವು ಅವಳಿಂದ ಘಟಿಸಿದ್ದರೂ, ಪತಿಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅರಿಯದಂತಹಳು ಅವಳಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಪತಿತಳಾಗುವದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಅವಳಲ್ಲಿ ಆರ್ಯಬಲನೆಯರಿಗುಚಿತವಾದ ಶೀಲ-ವಿವೇಕಗಳು ವಾಸವಾಗಿದ್ದವು. ಬಲುಮೆಯಿಂದ ಅಧಃಪಾತ ಹೊಂದಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ನೀತಿಯ ದಾರಿಯನ್ನು ಪೂರಾ ತ್ಯಜಿಸಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಈ ಆಚರಣೆಯು ಅತ್ಯಂತ ಪಾಪಮಯವಾದದ್ದೆಂಬದಾದರೂ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ತಿಳಿದಂತೆ ನಡೆಯುವದು ಮಾತ್ರ ಆಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಬೈರಾಗಿಯ ಮಾತಿನ ಆಘಾತದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಅವಳ ಅಂತಃಕರಣಕ್ಕೆ ಬಲವಾದ ನೋವಾಗ ಹತ್ತಿತು. ಸಂಘಾಜಿರಾಜನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಯಾವ ಸಾಧ್ವಿಯಾದರೂ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯದ ಮೇಲೈಯನ್ನು ಪದೇಶಿಸ ಹೋಗಿದ್ದರೆ, ಪತಿಯೆಂದರೆ ಯಾವ ಗಿಡದ ತೊಪ್ಪಲೆಂದು ಕೇಳುವಷ್ಟು ಅವಳು ಮನೋದಾರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಡದಿನ್ನಿಂದ ಆ ಅಹಂಕಾರವು ಮಾಯವಾಗಿ, ಮನೋಭೂಮಿಕೆ

ಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಮಾರ್ಧವತೆಯು ಗೋಚರವಾಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಬೈರಾಗಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ಮೇಲಂತೂ ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಅಧಃಪಾತದ ಭೀಷಣ ಚಿತ್ರವು ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ಕಟ್ಟಿದಂತಾಗಿ, ಅಂತಃಕರಣವು ಅದರತೊಡಗಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಆಕೆಯು ಮಾಡಿದ ಪಾಪವನ್ನು ಆಡಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಂಜರಿಯತೊಡಗಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ಪಾತಕೋಚ್ಚಾರದ ದಿವ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಹೊರತು ಅವಳಿಗೆ ಗತ್ಯಂತರವೆಲ್ಲಿತ್ತು? ಅವಳು ಅಂಜುತ್ತಂಜುತ್ತ ಗದ್ಗದ ಸ್ವರದಿಂದ:-“ನನ್ನಿಂದ ಈ ಅಪರಾಧವು ಘಟಿಸಿರುವದು ನಿಜವು.” ಎಂದು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟಳು.

“ಈ ಕೃತ್ಯವು ಘಟಿಸಿದ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗುತ್ತಿರುವದೇನು?”

“ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗದೇನು?” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ನುಡಿದು, ಸೀರೆಯ ಸೆರಗಿನಿಂದ ಕಣ್ಣೀರೊರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ:-“ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡುವದರಿಂದ ಈಗಾಗುವ ಲಾಭವೇನು?”

“ಪತಿಯಿಂದ ನೀನು ಹಡೆದ ಮಗನ ಗತಿಯೇನಾಯಿತು?”

“ಈ ಸಂಗತಿಯು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾದ ಸಟವಾಜಿಯು ನನ್ನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನು. ಅವನು ಈಗ ಎಲ್ಲಿರುವನೆಂಬದು ವರಮಾತೃನಿಗೇ ಗೊತ್ತು!”

“ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನಿನಗೆ ಆ ಮಗನ ನೆನಪಾದರೂ ಆಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೇದು ಸಂಭಾಷಿರಾಜನಿಂದ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಜನ್ಮ ತಾಳಿದ ಮಗನ ಗತಿಯೇನಾಯಿತು?” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ ಕೇಳಿದನು.

“ಅದಾದರೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.”

“ಹೀಗೋ! ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಾತೃಪ್ರೇಮವೇ ನಿಜವಾದ ಪ್ರೇಮವೆಂದು ವ್ರಾಜ್ಞರು ಅನ್ನುತ್ತ ಬಂದರು. ಪಶು-ಪಕ್ಷಿಗಳು ಸಹ ತಮ್ಮ ಸಂತತಿಯನ್ನು ಜೀವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನಾವು ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ; ಆದರೆ ನೀನು ಪವಿತ್ರವಾದ ಆ ಮಾತೃಪ್ರೇಮದ ಮೇಲೆ ನಭೂತಪೂರ್ವವಾದ ವಿಜಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದೆ; ಮಾತೃಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಅರದಾಳವನ್ನು ಲೇಪಿಸಿದೆ. ನೀನು ಕೇವಲ ಜಾರೆಯಲ್ಲ; ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮುರಿದು ತಿನ್ನುವ ಮಾರಿಯು! ನನ್ನ ಈ ಮಾತು ನಿಜವಲ್ಲವೇ?”

ಚದುರೆಯು ಈ ಮಾತಿಗೆ ಏನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕು? ಅವಳು ಮುಖವನ್ನು ಸೆರಗಿನಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಪ್ರಳಾಪಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಪತಿಯ ಕೊಲೆಮಾಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಈಗ ಕೇವಲ ಮಕ್ಕಳ ನಾಶದ ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ಜರ್ಜರಿತವಾಯಿತು. ಅವಳ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿ

ಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಇವಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟಾದರೂ ಮಾತೃಹೃದಯವಿರುವದೆಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ತಿಳಿದನು.

“ಮನುಷ್ಯನು ದುಷ್ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಗುತ್ತ ಮಾಡಬೇಕು; ಅಳುತ್ತ ಭೋಗಿಸಬೇಕು. ದೇವರ ನ್ಯಾಯವೇ ಹೀಗಿರುವದು.”

ಅತ್ತತ್ತು ಸಾಕಾದ ಮೇಲೆ ಚದುರೆಯು ಬೈರಾಗಿಯನ್ನು ಕುರಿತು: —
“ನೀವು ಯಾರು?”

“ನಾನು ಯಾವನಾದರೂ ಇರಲೊಲ್ಲೆನೇಕೆ? ನೀನು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಮಾಡುವದೇನು?” ಬೈರಾಗಿಯು ಹೀಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ನುಡಿದನು; ಆದರೂ ಅವನ ವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿಯು ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮುಖಚರ್ಯೆಯು ಮಾತ್ರ ಮೊದಲಿನಷ್ಟು ತಪ್ಪಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದುವರೆಗಿನ ಅಡಮುಟ್ಟು ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಈಗ ಮಾತ್ರ ಅವನು ತನ್ನ ಕರಾರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕೈನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟರಮೇಲಿಂದ ಬೈರಾಗಿಯ ಸಂತಾಪವೇಗವು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಶಾಂತವಾಗಿರುವದೆಂದು ಚದುರೆಯ ಕಲ್ಪನೆ ಯಾಯಿತು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಸಾಮೋಪಚಾರದಿಂದ ಇವನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದಳು.

ತರುಣ ಬೈರಾಗಿಯು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾತಾಡ ಹತ್ತಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರವು ರಹಸ್ಯ ಪೂರ್ಣವಿರುವದೆಂದ. ಚದುರೆಯ ಕಲ್ಪನೆ ಯಾಯಿತು. ಆಗ ಅವಳು ವಿನಯದಿಂದ:—“ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ. ನೀವು ಯಾರಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಚನ್ನಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡುತ್ತ ಬಂದವರಿರುವರೆಂಬ ಸಂಗತಿಯು ಸ್ಪಷ್ಟವಿದೆ. ಉಪಕಾರಕರ್ತರಾಗಿ ನನ್ನ ಅಧಃಪಾತವನ್ನೂ ಆಪತ್ತನ್ನೂ ನಿವಾರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಲಿ, ಯಾವದೊಂದು ಅಜ್ಞಾತ ಕಾರಣದ ಸಲುವಾಗಿ ಪ್ತುಬ್ಧರಾಗಿ ನನ್ನ ವಧೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಲಿ, ಒಬ್ಬ ಅನಾಥ ಲಾವಣ್ಯಮಯಿಯು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಕೈಸೇರುವಳೆಂದು ಅವಳ ಅಭಿಲಾಷೆ ಗಾಗಲಿ ಹೀಗೆ ಯಾವುದೊಂದು ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ನನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದೊಳಗಿನ ಮಹತ್ವದ ಹಾಗು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಘಟನೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವವೆಂದ ಮೇಲೆ, ನೀವು ನನಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಪರಕೀಯರಲ್ಲ!”

“ನಾನು ನಿನಗೆ ಪರಕೀಯನೇ ಇರುವೆನಲ್ಲವೆ?”

“ನಿಜವು; ಆದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಪರಕೀಯತನವನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ನಾನು ಹೇಗೆ ನನ್ನ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟೆನೋ,

ಹಾಗೆ ನೀವಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯ ತಿಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ನನ್ನನ್ನು ಮೋಸ ಗೊಳಿಸಿ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ಕಾರಣವೇನು? ಹಾಗೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ನೀವು ತಿರಸ್ಕಾರ-ಸಂತಾಪಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವದೇಕೆ? ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಯೇ ಹೀಗೆ ಕ್ರುದ್ಧರಾಗಿರುವಿರಿ. ನಿನ್ನೆ ನದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಈ ವಿಷಯ ವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೆನು, ಆದರೆ ಆಗ ಧೈರ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.”

“ನೀನು ಇಂದು ನಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆ?”

“ಜೀವಿಸಿರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಸರಗೊಂಡು ಜೀವ ಬಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆನು.”

“ನಾನು ನಿನ್ನ ಜೀವ ಹೀರಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆನು.”

“ಇದರ ಅರ್ಥವೇನು?”

“ಇದರ ಅರ್ಥವು ಅದೇ!”

“ನನ್ನ ಜೀವನ ಹೀರುವ ಉತ್ಕಂಠೆಯು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಕಾರಣ ವೇನು?”

“ನಿನಗೆ ಜೀವಕೊಡುವ ಉತ್ಕಂಠೆಯುಂಟಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕಾರಣ ವಿದ್ದಿತೋ, ಆ ಕಾರಣವೇ ನಿನ್ನ ಜೀವ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಉತ್ಕಂಠೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿತ್ತು. ಇಂದಿನವರೆಗಿನ ನಿನ್ನ ಅಘೋರ ಕೃತ್ಯ ಗಳಿಂದ ನಿನ್ನ ಪತಿಗೂ ಆಪ್ತರಿಗೂ ಎಷ್ಟು ದುಃಖ ಅಪಮಾನಗಳಾಗಿರುವವೆಂಬ ದರ ಕಲ್ಪನೆಯು ನಿನಗಿರುವದೋ? ಕುಲಕಲಂಕಿನಿ! ನೀನು ಅತಿ ನೀಚವಾದ ಪಾಪಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಉಭಯ ಕುಲಗಳನ್ನು ಅಘೋಗತಿಗೆಳೆದೆ! ನೀನು ನಿನ್ನ ಪಾತಕಮಂದಿರದ ಮೇಲೆ ಪತಿಹತ್ಯೆಯ ಶಿಖರವನ್ನಿಟ್ಟಿ. ನಿನ್ನ ಪತಿಯು ದುರ್ವ್ಯಸನಿಯಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ತೃಪ್ತಿಸಿ ಹೋದದ್ದು ಅನುಚಿತ ವೆಂಬದರಲ್ಲಿ ವಾದವಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಕ್ಕಾಗಿ ಕುಲಯುವತಿಯು ತನ್ನ ನಾವಿತ್ರ್ಯ ವನ್ನು ಸಂತೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಮಾರಬಹುದೆ? ಪತಿಯ ಆ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ದೇಹಾಂತ ಶಾಸನವು ಅವನ ಧರ್ಮಪತ್ನಿಯಿಂದ ಒದಗಬೇಕೆ? ನಿನ್ನ ಪತಿಯು ಎಷ್ಟೇ ದುರ್ಗುಣಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರೇಮವುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನೆಂಬದರ ಅರಿವು ನಿನಗಿರುವದೆ?”

“ಹೌದು.” ಚದುರೆಯ ಕಂಠವು ಮತ್ತೆ ಸದ್ಗದಿತವಾಯಿತು.

“ಅವನು ನಿನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಎಷ್ಟಾದರೂ ಮನ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೆ?”

“ನಿಜ!” ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತ ಚದುರೆಯು ಉತ್ತರವಿತ್ತಳು.

“ಕೊಲೆಮಾಡಿಸುವಾಗ ಮಾತ್ರ ನೀನು ಅವನನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕ ವಾಗಿ ತೋರಿಸಿದೆ. ಆತ್ತಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೆ ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿ,

ನಾಲ್ಕು ಉಪದೇಶದ ಮಾತು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಒಳಿತಾಗುತ್ತಿತ್ತು ನೋಡು.”

“ನೀವು ನನ್ನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಅರಿತವರಿರುವಿರಿ!”

“ಓಹೋ! ಎಲ್ಲವೂ ಗೊತ್ತಿದೆ.”

“ನೀವು ಯಾರೆಂಬದನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿಲ್ಲವೇನು?”

“ನೀನು ಆಗ್ರಹಪಡತೊಡಗಿರುವದರಿಂದ ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳು. ನಿನ್ನ ಪತಿಯು ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯಸ್ನೇಹಿತನು. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಪ್ರೇಮವು ನೆಲೆಗೊಂಡಿತ್ತು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡ ಪ್ರೇಮವು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಯಂಥ ಬಾಡಿಗೆಯ ಪ್ರೇಮವಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನ ಕಾಲಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳುನಟ್ಟರೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನ ಕಾಲಲ್ಲಿ ರಕ್ತ ಹರಿಯಬೇಕು! ಇಂಥ ಪ್ರೇಮವು ನಮ್ಮದು. ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಸಂಗತಿಯು ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಎಂದೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಖೇದವಾಯಿತೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ, ನನಗೆ ಹಾಗು ಪರಮೇಶ್ವರನಿಗೆ ಈ ಮೂವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಅವನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಹುಪರಿಯಾಗಿ ಶೋಧಿಸಿದನು. ನಾನೂ ಅವನಿಗೆ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದೆನು. ನೀನು ನಿನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಲೆಗಡಕರನ್ನು ಕಳಿಸಿದ ಸಂಗತಿಯು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವರ ಕೈಯೊಳಗಿಂದ ಪಾರಾಗಲಿಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಪತಿಯು ಬಹಳೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟನು; ಆದರೆ ಅವನ ಪ್ರಯತ್ನವು ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವನು ಮರಣ ಹೊಂದುವಾಗ ಸಹ ನಿನ್ನನ್ನು ನೆನೆದನು. ಆತನ ಮರಣದ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಕೊಲೆಗಡಕರು ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ಕಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಬಗ್ಗೆ ಒಪ್ಪಿದರು. ಈ ಮಾತಿ ನಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಪತಿಯ ನಂಬಿಗೆಯಾಗದೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ರಕ್ಷಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟನು. ನೀನು ನಿಜವಾಗಿ ಅಪರಾಧಿನಿಯಿದ್ದರೆ ಕೊಂದು ಬಿಡಬೇಕೆಂದೂ, ನಿರಪರಾಧಿಯಿದ್ದರೆ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದೂ ನಾನು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅಂದಿನಿಂದಲೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕತೊಡಗಿರುವೆನು. ನಾನು ಹೀಗೆ ಅಜ್ಞಾತವಾಸದಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯುವದರ ರಹಸ್ಯವೂ ಇದೇ ಆಗಿದೆ. ನನ್ನ ಜೀವದ ಗೆಳೆಯನ ಅಂತಿಮ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಇಡೀರಿಸುವದೇ ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ವಾಗಿದೆ. ನಾನು ನನ್ನ ಅಭಿನ್ನಹೃದಯೀ ಮಿತ್ರನ ಇಚ್ಛೆಯ ಮೇರೆಗೆ ನಿನ್ನ ಹಾಗು ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಯೋಗಕ್ಷೇಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು.”

“ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಈಗ ಎಲ್ಲಿರುವರು?” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ಆತುರತೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಳು; ಆತುರಳಾಗಬೇಡ. ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ನಾನು

ಚದುರೇ

ಬೈರಾಗಿ:—ಚದುರೇ, ನೀನು ಇಂದು ನಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆ?

ಚದುರೇ:—ಜೀವಿಸಿರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಸತ್ತು ಜೀವ ಬಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆನು.

ಬೈ:—ಇದರ ಅರ್ಥವೇನು?

ಚ.—ಇದರ ಅರ್ಥವು ಅದೇ!

(ಪುಟ ೭೯)

ನಿನಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಜೈರಾಗಿಯು ನುಡಿದು:—“ನಾನು ನನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಇಚ್ಛೆಯ ಮೇರೆಗೆ ನಿನ್ನ ಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದೆನು. ನನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಮೇಲೆ ಕೊಲೆಗಡಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದವರಾರೆಂಬದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಶೋಧನೆ ನಡೆಯಿಸಿದೆನು ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನ ಹಾಗೂ ನಿನ್ನ ಅಂಗವಿರುವದೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ನನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಕೊನೆಯ ಇಚ್ಛೆಯ ಮೇರೆಗೆ ರಾಜನೂ ನೀನೂ ದಂಡನೆಗೆ ವಾತ್ಸರಿಯಿರಿ. ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿ ತರುವ ಸಂಧಿಯನ್ನು ನಾನು ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆನು ನಿನ್ನನ್ನು ಸಿಂಹಿಯೇ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿ ಉಪಕಾರಬದ್ಧನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ವಿಚಾರವು ಬದಲಾಯಿತು”

“ಆ ಹುಡುಗನು ನಿಮ್ಮ ಮಗನೇನು?”

“ಅಲ್ಲ; ಅವನು ನಿನ್ನ ಮಗನು!”

“ನನ್ನ ಮಗನೇ?”

“ಹೌದು. ನನ್ನ ಅಭಿನ್ನಹೃದಯೇ ಮಿತ್ರನ ಮರಣಸಮಯದ ಇಚ್ಛೆಯ ಮೇರೆಗೆ ನಿನ್ನ ಮಗನಾದ ಸಟವಾಜಿಯನ್ನು ಮಗನಂತೆ ರಕ್ಷಿಸ ತೊಡಗಿದೆನು. ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ನೀನು ಉಳಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿಜವಾದ ಉಪಕಾರವಾಗದಿದ್ದರೂ, ಆ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವಾಗ ಅವನು ನಿನ್ನ ಮಗನೆಂಬದನ್ನು ನೀನು ಅರಿತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಉಪಕಾರ ಬದ್ಧನಾದೆನು. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟಾದರೂ ಮನುಷ್ಯತ್ವವಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಈ ನಿನ್ನ ಕೃತ್ಯದಿಂದ ನಾನು ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆನು. ಚದುರೆ! ನೀನು ಮಾಡಿದ ಉಪಕೃತಿಯಿಂದ ನಿನಗೆ ಜೀವದಾನ ಮಾಡುವೆನೆಂದು ತಿಳಿಯ ಬೇಡ. ನಿನಗೆ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟು ನೋಡುವೆನು. ಈ ಸಂಧಿಯ ಸದುಪಯೋಗವಾಯಿತೆಂದರೆ ಕ್ಷಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿರುವೆನು.”

“ನನ್ನಿಂದ ಯಾವ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಿರುವದು?”

“ನಿನ್ನ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಮಣ್ಣುಪಾಲು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಹಸ ಮಾಡುವವರನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವೆನು.”

“ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಇಂಥವರೇ ತಪ್ಪುಗಾರರೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬರಿಂದಲೇ ಈ ಕಾರ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.”

“ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನರು ಈ ಕಾಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದರೂ ಮುಖ್ಯ ತಪ್ಪು ಗಾರನು ಒಬ್ಬನೇ ಇರುವನು. ನಾನು ಉಳಿದವರ ಪಾರುಪತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವದಿಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡ. ಮೊದಲು ಮುಖ್ಯ ತಪ್ಪುಗಾರನಿಗೆ ಶಾಸನವಿಧಿಸಬೇಕು. ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ನನಗೆ ನೆರವಾದರೆ ಮಾತ್ರ ನಿನಗೆ ಜೀವದಾನ ಕೊಡುವೆನು.”

“ನೀವು ಯಾರನ್ನು ಮುಖ್ಯ ತಪ್ಪುಗಾರರೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವಿರಿ?”

“ಸಂಭಾಜಿಯೇ ಮುಖ್ಯ ತಪ್ಪುಗಾರನು!” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೌಕೆಗೆ ತೂತು ಬಿದ್ದು, ನೀರು ಭರದಿಂದ ಒಳಗೆ ಒರತೊಡಗಿತು. ಕೂಡಲೆ ಇಬ್ಬರೂ ಗಾಬರಿಯಾದರು. ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಶಾಸನ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸಾಹಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದ ತಮಗೆ, ಕೃಷ್ಣೆಯೇ ಶಾಸನವನ್ನೆಲ್ಲಿ ವಿಧಿಸುವಳೋ ಎಂದು ಅವರು ಎದೆಯೊಡೆದರು.

ಐಕ್ಯ.

*

ಬಾಜೀರಾಯನ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಐಕ್ಯಭಾವವನ್ನು ನೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯೋದ್ಗಾರ ತೆಗೆದದ್ದು ಅಯುಧಾರ್ಥವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಹಿ-ನಕುಲಭಾವವೇ ನೆಲೆಗೊಂಡಿತ್ತು. ಅಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಗೌರವಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಶಾಹೂರಾಜನ ಮನಸ್ಥಿತಿ, ಅವನು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನಲ್ಲಿಟ್ಟ ಅಂಧಪ್ರೇಮ, ಸ್ವರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗೆ ಎದ್ದ ಗೊಂದಲ, ಆಗಿನ ಅಶಾಂತ ವಾತಾವರಣ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು, ಬಾಜೀರಾಯನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯನ್ನು ಸ್ನೇಹಬದ್ಧನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಧೋರಣವಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಬಾಜೀರಾಯನು ಪೇಶವೇ ಯಾದಂದಿನಿಂದ ಪೇಶವೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಲ್ಲಿಯ ವೈಮನಸ್ಸು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯ ಹತ್ತಿತ್ತು. ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನೆದುರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಪರಸ್ಪರರು ವರಸ್ಪರರ ಚಾಡಿಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಲಿದ್ದರು ಅವರನ್ನು ಸಂತ್ರೇಸಬೇಕಾದರೆ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೂ ಮಹಾರಾಜನಿಗೂ ಸಾಕು ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಏಕಮತವಾಗುವದೆಂದು ಯಾರೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಸಖ್ಯವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನೂ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳೂ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ನಿಷ್ಫಲವುನೋರಧರಾಗಿದ್ದರು. ಪೇಶವೆ-ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಸ್ವರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಶ್ರೇಷ್ಠತರಗತಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು. ಅವರಿಬ್ಬರು ಐಕ್ಯದಿಂದ ನಡೆದರೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಅಭ್ಯುದಯವಾಗುವದೆಂದು ಎಲ್ಲರ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಮಾಡುವದೇನು? ಹುಲಿ-ಆಕಳನ್ನು ಒಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಬಹುದು; ಆದರೆ ಪೇಶವೆ-ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ಮಾಡುವದು ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು ನಿಜವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನೇ ಆ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಕಾರಣನು. ಪೇಶವೆಯು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂದುಪದ ಪಾತಶಾಹಿಯ ಎಳ್ಳೆಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವಂಥವನು. ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರ ಸೂಚನೆಗಳು ಮಹಾರಾಜನ ಕಡೆಗೆ ಬಾರದಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಮಹಾರಾಜನ ಕೃಪಾಭ್ರತವು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಮೇಲೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವರ ಸೂಚನೆಗಳು ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಹಿ-ನಕುಲಗಳ ಐಕ್ಯವು ಯಾರಿಗೆ ವಿಸ್ಮಯವೆನಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ?

ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಪೇಶವೆ-ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಐಕ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ

ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದ ಕೂಡಲೆ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನು ಸಂತುಷ್ಟ ಮನಸ್ಸಿನಾಗಿ:—“ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಆಭ್ಯುದಯ ಕಾಲವು ಒದಗಿತೆನ್ನ ಬಹುದು.” ಎಂದು ನುಡಿದು:—“ಪೇಶವೆ, ಪ್ರತಿನಿಧಿ, ಇಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಒಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಕರೆಯಿಸಿರುವೆನು. ಸಂಭಾಜಿ-ಉದಾಜಿಯರನ್ನು ಬಿಗಿ ಪಡಿಸುವ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವದಿದೆ.”

“ಏನು? ಮಹಾರಾಜರೆ! ಚವ್ವಾಣನು ಮತ್ತೆ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಿರುವನೆ?” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವರಂತೆ ಮಾತಾಡಿದನು.

ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತಪ್ತರಾಗಿ, ಅವನನ್ನು ತೀಕ್ಷ್ಣದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ. —“ಇಂಥ ಮಾತ್ರಾಗಮನೇ ಜನರು ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜನ ಸುತ್ತಲೂ ಬಹಳ. ಅವರು ಯಾವ ಮನೆಯ ಅನ್ನವನ್ನು ಣ್ಣುವರೋ ಅದೇ ಮನೆಯ ಜಂತೆಗಳನ್ನೆಣಿಸುವರು; ಯಾವ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಸುಗ್ರಾಸ ಭೋಜನ ಮಾಡುವರೋ, ಅದೇ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಲಘುಶಂಕೆಯನ್ನು ಮಾಡುವರು!”

ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಚವ್ವಾಣನ ಸಲುವಾಗಿ ಅಡಿದರೆಂದು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನ ಗ್ರಹಿಕೆಯಾಯಿತು ಬಾಜಿರಾಯನಂತು ಇಂಥ ದೋಷದಿಂದ ಅಲಿಪ್ತನೇ ಇದ್ದನು. ತಾನು ಇಂದು ಚವ್ವಾಣನೆಡನೆ ಕಾರ ಸ್ಥಾನ ರಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅಂತರ್ಜ್ಞಾನದಿಂದ ತಿಳಿದೇ ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡಿದರೆಂದು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ತಿಳಿದನು. ಆ ಮಾತನ್ನು ಹೊರಗಿಂದ ಹೊರಗೇ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅವನ. —“ಸ್ವಾಮಿ ಮಹಾರಾಜರ ಮಾತು ಅಪ್ರಕಟ: ನಿಜವು ಮಹಾರಾಜರ ಸುತ್ತಲೂ ವಿಷಮಯ ವಾತಾವರಣವು ಪಸರಿಸುತ್ತಲಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಕಳ್ಳನು ನಿರ್ಬಾಧಕವಾಗಿ ಪಾರಾಗಿ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಶೂಲಕ್ಕೆ ಬೀಳುವ ಸಂಭವವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾನು ಈ ರಾಜಕಾರಣದ ಗೊಂದಲದಿಂದ ಅಲಿಪ್ತನಾಗಿರುವ ಧೋರಣವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದೇನೆ.”

ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಬಾಜಿರಾಯನನ್ನು ದ್ವೇಶಿಸಿಯೇ ಈ ಮಾತನ್ನಾಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಧೋರಣವು ಬಾಜಿರಾಯನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಅವನು: “ಶ್ರೀಪತಿರಾಯರೆ, ನೀವು ಹೀಗೆ ವರ್ತನವಿಟ್ಟರೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಾನಿಯಾಗುವದು. ಪರಾಕ್ರಮಿ ವೀರನು ಕುಶಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಶತ್ರುಗಳ ಜಲನ-ವಲನದ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು, ಧನಿಯ ಸಲುವಾಗಿ ನಿರ್ವೇಧವಾದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹುಡುಕಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು.”

“ಶ್ರೀಪತಿರಾಯರೆ, ನಿಮಗೆ ಕಳ್ಳರ ಭಯವೆನಿಸಿದರೆ, ಕಳ್ಳರನ್ನೊಡಗೂಡಿ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೆ ಬೀಡಾರ ಮಾಡಿಬಿಡುವದು ಉಚಿತವು.” ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ನುಡಿದರು.

ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಈ ಮಾತುಗಳು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಮರ್ಮಕ್ಕೆ ತಾಕಿದವು. ಆಗ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಸಂಶಯವೃತ್ತಿಯು ದೂರವಾಗಬೇಕೆಂದು.—“ಅಂತೆಯೇ ನಾನು ಚವ್ವಾಣನೊಡನೆ ಸ್ನೇಹ ಬಳಿಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯತ್ನ ಮಾಡಿದೆನು. ನನ್ನ ಸಾಹಸವು ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು.” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಚವ್ವಾಣನ ಪತ್ರವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು:—“ಇದನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟು ಓದಿರಿ.” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಪತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಮನದಲ್ಲಿ ಅನಂದಬಟ್ಟನು. ಚವ್ವಾಣನು ಈಗ ಬಲಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಹೀಗೆ ಪತ್ರಬರೆದಿರುವನೆಂದು ಅವನ ಭಾವನೆಯಾಯಿತು. ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಅವನೊಡನೆ ಕಾರವ್ವಾನ ನಡೆಯಿಸಿರುವದು ಅನುಚಿತವಾಗಲಿಲ್ಲೆಂದು ಅವನು ಹರ್ಷನಿರ್ಭರನಾದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಈ ಅನಂದವಿಕಾರವನ್ನು ಬೈಲಿಗೆಳೆಯದೆ—“ಶತ್ರುಗಳು ಹೀಗೆ ಏರಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಕೃತ್ಯಗಳೇ ಕಾರಣವು. ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವಿಲ್ಲ ಹೀಗಿರುವಾಗ ರಾಜಮನತನಗಳ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ರಾಜ್ಯದ ಹಿತವನ್ನೇನು ಮಾಡುವವು? ವೇಶವೆಯವರು ನಿಜಾಮನನ್ನು ಕೆಣಕಿ ಮಣ್ಣು ವಾಲು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಅವನು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಸಹಕಾರದಿಂದಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಉಳಿದ ಶತ್ರುಗಳೂ ನರಳಿಗ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಗುಜರಾಥ-ಮಾಳವಗಳ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಾದರೂ ಇವೇ ಗತಿಯಾಗಿದ. ಸೇನಾಪತಿ ಪದದ ಬಾಧ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಹಾಕಿ ಅವರ ಶತ್ರುತ್ವವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದಂತಾಗಿದೆ. ಅನೇಕು-ಹಿಮಾಚಲದ ವರಗನ ಅಖಂಡ ಭರತವರ್ಷವು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಭತ್ತದಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಮುಖತ್ವಾಂಕ್ಷ ತಾಳಿದರೆ, ಸದ್ಯದ ಕಲುಷಿತ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ನಾಥ್ಯವಿರುವದೆ? ಗುಡ್ಡಕ್ಕೆ ಹಗ್ಗ ಹಾಕುವ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತ ಹೋಗುವದರಿಂದಲೇ ಚವ್ವಾಣನಂಥ ಕ್ಷುದ್ರಜನರು ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರಂಥ ಜನರ ಉಪಮರ್ದಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥರಾಗತೊಡಗಿರುವರು. ಅವರ ದುಷ್ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಾವು ತಣ್ಣಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿರುವದಲ್ಲದೆ, ನಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದ ಅವುಗಳ ಪರಿಮಾರ್ಜನೆಯಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪರಿಯಿಂದ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ತಲೆಹಾಕಬೇಕು? ಇಂಥ ಅಡಳಿತ ನಡೆಯಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಸೇವಾನಿವೃತ್ತಿ ಹೊಂದುವದೇ ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವೆಂದು

ನನಗೆ ತೋರುವದು. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಘಟಿಸಿದ ಸೇವೆಯೇ ಸಾಕಾಯಿತು. ಮಹಾರಾಜರ, ಇನ್ನು ನನಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿರಿ. ನೀವು ಪೇಶವೆಯವರ ತಂತ್ರದಿಂದಲೇ ಆಡಳಿತ ನಡೆಯಿಸಿರಿ. ಒಂದು ಒರೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕತ್ತಿಗಳನ್ನೀ ಸುವದು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ”

ಶ್ರೀಪತಿಯನು ಬಾಜೀರಾಯನ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಿಷ್ಕಾರಣ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದನು ಪೇಶವೆಯ ರಾಜಕಾರಣವು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜ-ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ಸಮಂಜಸವಾಗಿ ತೋರ ತೊಡಗಿತ್ತು. ಅವನ ವರ್ಧಮಾನ ಅಭ್ಯುದಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಿಸದೆ, ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಹೀಗೆ ವ್ರಳಾಪ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದನು. ಶಾಹೂರಾಜನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಗುರಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು —“ರಾಜ! ಪರಸ್ಪರರು ಪರಸ್ಪರರ ಹುಳುಕು ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿಲ್ಲ. ಸದ್ಯದ ತೊಂದರೆಯ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ವಾರಾಗಲಿಕೆ ಉಪಾಯ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಸದ್ಯದ ತೊಂದರೆಗಳು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಗಿರುವವೆಂಬದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಸದ್ಯದ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ನೀವು ಯಾವದೊಂದು ಉಪಾಯವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆಯಿರಿ. ಆ ಉಪಾಯವು ನಿಮಗೂ ನನಗೂ ಸಮ್ಮತವಾಯಿತೆಂದರೆ, ಪೇಶವೆಯರಾದರೂ ಅದನ್ನು ಮಾನ್ಯಮಾಡುವರು.”

“ಈ ಮೊದಲು ನಾನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಯೋಗ್ಯ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಎಂದೂ ಅಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಪೇಶವೆಯು ಹೇಳಿದನು.

“ಇದುವರೆಗೆ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಅನುಕರಣೀಯ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಷ್ಟೆ?” ಎಂದು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಏರಿಕೆಯ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ನುಡಿದನು.

“ನೀವು ನನ್ನ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವನ್ನು ವಿಪರ್ಯಾಸಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ.”

“ನಾನೇ ವಿಪರ್ಯಾಸ ಮಾಡುವೆನೆ?”

“ಇಲ್ಲ; ನಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನು!”

“ಆಯಿತು. ಪೇಶವೆ-ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಐಕ್ಯಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು!” ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ನುಡಿದರು.

“ಏನಾಯಿತು?” ಎಂದು ಪೇಶವೆಯು ಕೇಳಿದನು.

“ಪೇಶವೆ-ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಐಕ್ಯವಾಯಿತೆಂದು ನಾವು ಇದೇ ಈಗ ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು; ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಅದು ಕೆಟ್ಟು ಹೋಯಿತು, ಆದ್ದರಿಂದ

ಐಕ್ಯಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಿಹತ್ತಿತೆಂದು ಹೇಳಿದೆನು.”

“ಮಹಾರಾಜರೆ! ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರೆ!” ಬಾಜೀರಾಯನು ಆಸನ ದಿಂದೆದ್ದು.—“ಪೇಶವೆಯಿಂದ ಐಕ್ಯಕ್ಕೆ ಬಾಧೆಯುಂಟಾಗಿ, ಶುಕ್ಲೇಂದುವಿ ನಂತೆ ವೃದ್ಧಿಗತ ಹೊಂದುವ ಹಿಂದುಪದ ಪಾತಶಾಹಿಯ ವೈಭವ ಚಂದ್ರನು ನಿಗೆ ಒಡಕಿನ ಗ್ರಹಣವು ಪೇಶವೆಯಿಂದ ಉಂಟಾಯಿತೆಂಬ ಅಪವಾದವನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ನಾನು ಬೇಕಾದಂಥ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಿದ್ದೇನೆ; ಹಾಗು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಬಾಗಿ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ಒರೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕತ್ತಿಗಳು ಇರುವದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ವ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಮತವಿದ್ದರೆ, ಒಂದು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ತೆಗೆದೊಗೆಯಿರಿ. ಮಹಾರಾಜರು ನನ್ನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದು ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯರು ಈ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಕುಡ ಗೋಲನ್ನು ಮಾಡಲಿ, ಅಥವಾ ಈಳಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿ ನನಗೆ ಪೇಶವೆ ಪದದ ಅಥವಾ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದ ಹವ್ಯಾಸವಿರುವದಿಲ್ಲ. ಯಾತರಿಂದ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಸಂವೆಯು ಘಟಿಸುವದೋ, ಯಾವದರಿಂದ ದೇಶಹಿತವು ಸಾಧಿಸಿ ಜನ್ಮದ ಸಾರ್ಥಕತೆಯಾಗುವದೋ ಅಂಥ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ನಾನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತನದಿಂದ ಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡುವೆನು ಹೀಗೆ ಏಕತಂತ್ರೀ ರಾಜ್ಯ ವಾಗುವದರಿಂದ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಾಪವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವೂ ದೊರೆಯುವದು; ಒಳಜಗಳವೂ ನಷ್ಟವಾಗುವದು; ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಕಲ್ಯಾಣವೂ ಸಾಧಿಸುವದು.”

“ನೀವು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಗಳನ್ನು ನಿಸ್ತರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ಈಗ ಶ್ರೀಪತಿ ರಾಯನು ಬೇಕು!” ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಆಘ್ರತೆಯಿಂದ.—“ನನಗೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸಬೇಕು? ನೀವು ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ದಾಖಲೆಯ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಕೈ ಹಾಕಿ ಗೊಂದಲವೆಬ್ಬಿಸುವಾಗ ನನ್ನನ್ನೇ ವಿಚಾರಿಸಿದ್ದೀರೇನು? ಸಿದ್ಧಿಯು ನಿಮ್ಮ ತಪ್ಪಿನಿಂದಲೇ ಹುಚ್ಚಿದ್ದು ಹರಿದಾಡುತ್ತಿರುವನು. ಸಿದ್ಧಿಯೊಡನೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕತನದಿಂದ ನಡೆದು, ನ್ಯಾಯ ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನಾವೇನೂ ನಿಮ್ಮ ತೀರ್ಥರೂಪರವರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರವರ ಕರ್ಮಫಲಗಳನ್ನು ಅವರು ಭೋಗಿಸಲಿಕ್ಕೇ ಬೇಕು.”

ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವಿಷಕಾರತೊಡಗಿರುವ ನೆಂಬದು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ಒಹಳ ಅವಕಾಶ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರಂತು ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕ್ಷುಬ್ಧರಾದರು. ಆಗ

ಅವರು:—“ತಿಳಿಯಿತು, ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜಾ! ನನಗೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಅದೃಷ್ಟವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು. ಗೃಹಕಲಹವನ್ನೇ ಶಾಂತ ಮಾಡುವದು ನಿನ್ನಿಂದ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ; ಹೀಗಿರಲು, ರಾಜದ ಹೊರಗಿರುವ ದುರ್ಜನರ ನಿಗ್ರಹ ಮಾಡಿ ಗೋಬ್ರಾಹ್ಮಣಪ್ರತಿವಾಲನೆಯನ್ನೇನು ಮಾಡುವೆಯೆಂಬದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡದ್ದೇ ಇದೆ. ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯವು ಸಾಧು-ಸಜ್ಜನರ ವಾಸ್ತವ್ಯಸ್ಥಾನವಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳ-ಕಾಕರಿಗೆ ಹಾಗು ಸಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆಯುಂಟು ಒಳ್ಳೆದು. ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯವೇನೋ, ನಿನ್ನ ಬೊಕ್ಕಸವೇನೋ? ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ನೀನು ವರ್ತಿಸು. ಇಮೋ, ನಾನು ಹೊರಟೆನು!”

“ಬೇಡಿರಿ. ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರ! ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ!” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಶಾಹೂರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಮಹಾರಾಜರೆ! ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಸೂಚಿಸಿದ ಉಪಾಯವನ್ನು ಶಿರಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾಡುವೆನು. ಈ ಸಾಧುಸಂತವದ ಅಗ್ನಿವೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ನಿಲ್ಲಿಸಿರಿ.”

ಈ ಎಲ್ಲ ಅನರ್ಥಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಕಾರಣನೆಂಬದು ಶಾಹೂರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ಆಗ ಅವನು: --“ರಾವ! ನೀವು ಸುಮ್ಮನೆ ಇರಿ! ನೀವು ನಮ್ಮ ಸೇವಕರುತ್ತೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಈ ಉದ್ವಾದಮತನವು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವದಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯಪ್ರಭಾವವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಮನುಷ್ಯತ್ವವಾದರೂ ಇರಬೇಕಾಗುವದು. ಮಾತ್ಸರ್ಯವಿಷವು ಸರ್ವವಿಷಕೃಂತಲೂ ಪ್ರಖರವಾದದ್ದು. ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಷದಿಂದ ಭೇದಿಸಿದವನೊಬ್ಬನೇ ನಾಶಹೊಂದುತ್ತಾನೆ; ಮಾತ್ಸರ್ಯ ವಿಷವು ಬೇರೆಯವರನ್ನೂ ನಾಶವಡಿಸುವದು. ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವಾಗಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಯತ್ನಿಸುವಾಗ, ನೀವು ಒಡಕು ಬೆಳೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹವಣಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ!”

ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನ ಈ ಬೆದರಿಕೆಗೆ ಸೊಪ್ಪುಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಒಡೆಯನ ಸ್ವಭಾವವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿತ್ತು ಅದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಗಂಭೀರತೆಯಿಂದ:—“ಮಹಾರಾಜರೇ! ನನ್ನಿಂದಲೇ ಒಡಕು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನನ್ನಿಂದಲೇ ಅನರ್ಥವೊದಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಈಗಲೆ ಅವುಣೆ ಕೊಡಿರಿ. ಪೇಶವೆಯವರ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಪದಕ್ಕೆ ತಿಲಾಂಜಲಿ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಿರುವೆನು.”

“ಒಮ್ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೊಡುವಿರಾ?” ಎಂದು ಶಂಭುಸಿಂಗನು ನುಡಿದನು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಆಗ ಅವನು

ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಇವನಾರು?”

“ಇವನು ಧನಾಜಿ ಜಾಧವನ ಎರಡನೇ ಮಗನಾದ ಶಂಭುಸಿಂಗನು. ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪುನೀತನಾದ ಆತ್ಮವಿದು. ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದವರ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಇವನು ಅಲ್ಲಿ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಸರಗೊಂಡು ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಬಂದಿರುವನು. ಇವನು ಅದ್ವಿತೀಯ ಗುಣಶಾಲಿಯಿರುವನೆಂದು ನಮ್ಮ ಮನವರಿಕೆಯಾದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡೆವು.”

“ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯದವನೂ ಇರುವೆನು.” ಎಂದು ಶಂಭು ಸಿಂಗನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

“ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರಲೊಲ್ಲದು.”

“ನವ್ಯಂಥ ಕ್ಷುದ್ರರ ಪರಿಚಯವು ನಿಮಗೆ ಹೇಗಾದೀತು?”

“ಓಹೋ! ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನೀನು ಮಲ್ಲಾರಿ ಜಾಧವನಲ್ಲವೆ?”

“ಹಾ! ನೋಡಿರಿ; ಈಗ ಹೇಗೆ ಗುರುತಿಸಿದಿರಿ? ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ವಚನ...”

“ನೀನು ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ಮಹಾರಾಜರು ದಂಡಯಾತ್ರೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದಾಗ ನಿನ್ನನ್ನು ಉಪಸೇನಾಪತಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆನು.” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನುಡಿದು:—“ಶಂಭುಸಿಂಗ ಜಾಧವನೇ ಮಲ್ಲಾರಿಯೆಂಬದು ನನಗೆ ಆಗ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ.”

“ನನಗೂ ತಿಳಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಶಾಹುರಾಜನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಲಾಷೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಪತ್ರ ಕೇಳಿದನು. ನಾನು ಮಲ್ಲಾರಿ ಜಾಧವನೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದಲೇ ಪತ್ರಕೊಟ್ಟೆನು.” ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹೇಳಿದರು.

“ಇವನು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನಾದ ಚಂದ್ರಸೇನನಿಗೆ ಹೆದರಿ, ಹೆಸರು ಬೇರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.” ಎಂದು ಶಾಹುಮಹಾರಾಜನು ಹೇಳಿದನು.

ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು:—“ಶಾಹುರಾಜಾ! ಮುಂದಿನ ವಿಚಾರವೇನು? ನಾನು ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿರಬೇಕೋ, ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ದೇಶಾಂತರಕ್ಕೆ ತೆರಳಬೇಕೋ? ಹೇಳು. ಸ್ವರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಹ ನಮಗೆ ಸೌಖ್ಯವು ದೊರೆಯದಾಯಿತು. ನಿನ್ನ ಹಗಲುನಾಡಿತನದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ನಾನು ಬೇಸರ ಗೊಂಡಿರುವೆನು” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಪೇಶವೆ-ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು:—“ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಸ್ವರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ದೊಡ್ಡ ರಾಯರು; ಹಿಂದುಪದ ಪಾತ ಶಾಹಿಯ ಆಧಾರಸ್ತಂಭರು; ಅದರ ಬಲಗೈ ಎಡಗೈಗಳು; ನನ್ನ ಪರಮ ಶಿಷ್ಯ ರಲ್ಲಿ ಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟವರು; ದೊಡ್ಡ ರಾಜಕಾರಣ ಧುರಂಧರರು; ವೀರರು.

ಹೀಗಿದ್ದು ನಿರ್ಬಾಧಕವಾಗಿ ವಾಸವಾಗಿರಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪವು ದೊರೆಯಬಾರದೆ? ಭಾರ್ಗವರಾಮನ ನೈವೇದ್ಯಕ್ಕೆ ಅನ್ನವೂ, ವ್ರೇಷಗೆ ಹೂವು-ನೀರುಗಳೂ ದೊರೆಯದಾಗಬೇಕೆ? ಇಂತಹ ಅನ್ಯಾಯಗಳೂ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳೂ ನಡೆದಿದ್ದರೂ, ಅವುಗಳ ಪ್ರತೀಕಾರವು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಆಗಬಾರದೆ? ನೀವು ರಾಜ್ಯಕರ್ತರೆಂಬ ಆಡಂಬರದಿಂದ ಮೆರೆಯುವಿರೇಕೆ? ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೋಳಿ ಗೆಯ ಮಣಿ-ಲಟ್ಟಣೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಒಲೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಆ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ಸ್ವಯಂ ನಿರ್ಣಯ ಮಾರ್ಗವು ತೋಚಿದರೆ ಮಾಡುವೆವು; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದೇಶತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ, ನಾಲ್ಕೂ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಬಿಕ್ಕಿ ಬೇಡುವೆವು!”

ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸಂತಾಪಯುಕ್ತವಾದ ಮಾತು ಕೇಳಿ, ಶಾಹೂರಾಜ-ಪೇಶವೆ-ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಬೆದರಿದರು. ಅವರು ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಸಂತಾಪವುಳ್ಳವರಿರುವರೋ, ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಆಪ್ತ ಸಂತಾಪವನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಪೇಶವೆಗೂ ಮಹಾರಾಜನಿಗೂ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಯನ್ನು ಎಳೆಗೆ ತರುವ ದಕ್ಕಾಯೀ ಅವರು ಹೀಗೆ ಸಂತಾಪೋದ್ಗಾರ ತೆಗೆಯತೊಡಗಿದರು.

“ಸ್ವಾಮೀ! ಶಾಹೂರಾಜನು ತನ್ನ ಮೋತರದ ನೆರಗನ್ನು ವಸರಿಸಿ - “ಇಂದಿನ ವರೆಗಿನ ನಮ್ಮ ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಮುಂದೆ ನಮ್ಮಿಂದ ದೇಶಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಿರಿ.”

“ನೀವು ಸೆರಗೊಡ್ಡಿ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಇಚ್ಛಿಸುವದಿಲ್ಲ. ರಂಗಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ವಿಲಾಸ ಭೋಗಿಸುತ್ತ ಇಡೀ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಳೆಯುವದು ನಿಮ್ಮಂತಹ ಕರ್ತವ್ಯಭಾರವುಳ್ಳ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಶೋಭಿಸುವದೆ? ನೀವು ಸರ್ವಸಂಗ ಪರಿತ್ಯಾಗಮಾಡಿ, ನಮ್ಮಂತೆ ಮೈಗೆ ಬೂದಿ ಬಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ನಮ್ಮದಿಲ್ಲ. ನೀವು ವಿಲಾಸವಿಹಾರಕ್ಕೆ ವ್ಯಯಗೊಳಿಸುವ ನೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ದೇಶಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಯಮಾಡಿದರೆಂದರೆ, ಯಾವ ಕೆಲಸಗಳಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ? ವಿಲಾಸ ವಿಹಾರಕ್ಕಾದರೂ ಪರಿಮಿತಿಯಿರುವದೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಇಂಥದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಡಕೇ ಒಡಕು!” ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ನುಡಿದರು.

“ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರೆ, ನಾವು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಐಕ್ಯದಿಂದ ನಡೆಯುವೆವು.” ಎಂದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

“ಅನಂದವಾಯಿತು; ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೆ, ನಿಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಿತ್ತಾನಂದವಾಯಿತು.” ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿಗಳು ನುಡಿದು, ಪೇಶವೆ-ಪ್ರತಿನಿಧಿ

ಗಳ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು, ವರಸ್ಪರರ ಕೈಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು, “ನೀವು ಐಕ್ಯದಿಂದ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಅಭ್ಯುದಯವನ್ನು ಚಿಂತಿಸಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಐಕ್ಯವು ಚಿರಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಲೆಂದು ನಾನು ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ.

“ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರೆ! ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯದ ಸಲುವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು” ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಚವ್ವಾಣ ಹಾಗು ಸಂಭಾಜಿ ಇವರ ಪಾರುಪತ್ಯ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿದೆ.” ಎಂದು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನು ಕೇಳಿದನು.

“ಶ್ರೀವತಿರಾಯರು ಅವರಿಗೆ ದಂಡನೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸಲಿ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಇಚ್ಛೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಶಂಭುಸಿಂಗನನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು. ವೇಶವೆಯವರು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ದಿಗ್ವಿಜಯವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೆ ಸಹಕಾರಿಗಳಾಗಿರಲಿ. ಸಂಭಾಜಿರಾಜ ಹಾಗು ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣ ಇವರೊಡನೆ ಇನ್ನಿಬ್ಬರ ವಾರುವತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಬಹೇಬೋರ ಗಾಂವದಲ್ಲಿ ರಾಮದಾಸನೆಂಬ ಸಾಧುವು ಇರುವನು. ಅವನು ಪಿಶಾಚಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಬೇಕಾದಂಥ ಅನನ್ವಿತ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿರುವನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಾಧುವು ನರಸಿಂಹಪುರದಲ್ಲಿರುವನು. ಅವನಾದರೂ ಇಂಥ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವನೇ ಇರುವನೆಂದು ಕೇಳಿವೇವೆ. ಈ ಸಾಧುಗಳ ಪಾರುವತ್ಯಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಂಭುಸಿಂಗನನ್ನು ನಿಯಮಿಸಬೇಕು.”

“ಮಹಾರಾಜರ ಆಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನು ನುಡಿದು —“ಮಹಾರಾಜ! ನಿಮ್ಮ ಆಹ್ವಾನ ತೀರಿಸಿರಿ; ಉವಾಹಾರದ ವೇಳೆಯಾಯಿತು.”

“ಓಹೋ! ಮಾತಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ವೇಳೆಯೇ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇಂದ, ವೇರವೇ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಐಕ್ಯದ ಆನಂದವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರ ಸಹಭೋಜನ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು.”

ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಇಚ್ಛೆ-ಆದೇಶಗಳ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಉವಾಹಾರದ ಸಿದ್ಧತೆಯಾಯಿತು. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕೃಷ್ಣಾನದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆಹ್ವಾನ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜ, ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿ, ವೇಶನೆ, ಪ್ರತಿನಿಧಿ, ಶಂಭುಸಿಂಗ ಮೊದಲಾದವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಉವಾಹಾರ ತೀರಿಸಿದರು.

ಜಲಸಮಾಧಿ.

ಬೈರಾಗಿಯು ಬಹಳೇ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ತೂತನ್ನು ಕಟ್ಟು ಮಾಡಿದನು. ಆದರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ನೀರು ಸಣ್ಣಾಗಿ ಬರುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಚದುರೆಯು ಬಂದ ನೀರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಚಲ್ಲಹತ್ತಿದಳು. ಬೈರಾಗಿಯು ವೇಗದಿಂದ ನೌಕೆಯನ್ನು ಸಾಗಿಸಹತ್ತಿದನು. ನೀರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರತೊಡಗಿದರೆ ನೌಕೆಯೊಡನೆ ತಾವಿಬ್ಬರೂ ನದೀಪಾಲು ಅಗಬಹುದೆಂದು ಅವನು ಕೈ ಚಪಲ ಮಾಡತೊಡಗಿದ್ದನು. ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುತ್ತ ಹಾಕುತ್ತ ಅವನು ಚದುರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ಪ್ರಜಾರಕ್ಷಕನಲ್ಲ; ಪ್ರಜಾಭಕ್ಷಕನು ಅವನು ಧರ್ಮವಂತನಲ್ಲ; ಅಧರ್ಮದ ಬೀಡು! ರಾಜನಾದವನು ಇಂಥ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದೆ? ಅವನ ನೆರವು ದೊರೆಯದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಪಾವಿತ್ರವನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವ ಎದೆಯಾವನದು? ಅವನ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ಶಾಸನವನ್ನು ವಿಧಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವೆನು. ಉಳಿದ ಅಮುಖ್ಯ ತಪ್ಪುಗಾರರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ತಂದೆಯೊಬ್ಬನು. ಅವನು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯಿಂದ ಅನನ್ಯ ದಶೆಹೊಂದಿ ಮರಣ ಹೊಂದಿದನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ತಪ್ಪುಗಾರನಾದ ತ್ರ್ಯಂಬಕ ಸುಂದರನು ದೇಶತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಶೋಧ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಅವನು ನಿನ್ನ ಶೀಲದ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಇನಾಮು ಪಡೆದವನು!”

“ನನ್ನ ತಂದೆಯು ಮರಣ ಹೊಂದಿದನು!” ಚದುರೆಯು ಗದ್ಗದ ಕಂಠದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಹೌದು ” ಬೈರಾಗಿಯು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನು.

“ಆ ಕ್ರೂರ ರಾಣಿಯು ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಕಾರಣಕಾಂಡಳು ನಾನು ಅವಳ ಈ ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬಿಡಲಾರೆನು!”

“ನೋಡು, ಈಗ ಹೇಗೆ ಮಾತಾಡಿದೆ? ನಿನಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಆಯುಷ್ಯ ಕಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಂಧಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಇಂದು ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೊಲೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ನುಡಿದು:—“ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀನು ನನಗೆ ಅನುಕೂಲಿಯಾಗಿ ವರ್ತಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು”

“ಅಂದರೆ?” ಬೈರಾಗಿಯು ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವು ವಿಪರ್ಯಸ್ತ ತೋರಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಚದುರೆಯು ಸಾಶಂಕೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಚದುರೆ, ನೀನು ವಿಕಲ್ಪಭಾವಿಸಬೇಡ. ಈ ದಿನ ಪ್ರೇಮಪಾಶದಿಂದ

ಮುಕ್ತಳಾದ ನಿನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಪ್ರೇಮಪಂಕ್ತದಲ್ಲಿ ಕೆಡಹುವ ಮನಸ್ಸು ನನ್ನ ದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಕುಲ ಶೀಲಗಳನ್ನು ನಷ್ಟಭ್ರಷ್ಟಗೊಳಿಸಿದ ಸಂಭಾಷಣಾಜನ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನಾನು ಸಾಹಸ ಮಾಡುವವನಿರುವೆನೆಂದು ನಿನಗೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆ? ಆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀನು ನನಗೆ ನೆರವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ನಿನ್ನ ವೈರಿಯಾದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ನೆರವಾಗುವೆನು. ಪರಸ್ಪರರು ಸಹಕಾರದಿಂದ ನಡೆದು ಪರಸ್ಪರರ ಸಂಕೇತಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಮಾತಿನ ಭಾವವು.”

“ಅವಶ್ಯ, ಅತ್ಯವಶ್ಯ!” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ನುಡಿದು:—“ನನ್ನ ಮಗನು ಎಲ್ಲಿರುವನೆಂಬದನ್ನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ?”

“ನೀನು ನಿನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಬೇಗನೆ ಕಾಣುವೆ. ನಾವು ಈಗ ಅತ್ತೆ ಕಡೆಗೇ ಹೊರಟಿರುವೆವು. ಅಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಮಗನ ಹೊರತು ಅಂತಃಕರಣದ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗುವದು.”

“ಅದಾವುದು?”

“ನಿನ್ನ ಕುರುಡ ಅತ್ತೆಯು ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗುವಳು.” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಬೈರಾಗಿಯು ಗಂಭೀರವಾಣಿಯಿಂದ:—“ಚದುರೆ! ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು ಕೇಳು. ನೀನು ನಿನ್ನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ನಿನ್ನ ಅತ್ತೆಗೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬಾರದು. ಅವಳು ನನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯೆಂದೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವಳು. ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯ ಕೊಲೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಈ ದುಷ್ಟವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಅವಳ ಕಿವಿಗೆ ಹಾಕಿದರೆ, ಅತ್ಯಘಾತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಳೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ನಾನೇ ಅವಳ ಪಾಲಿಗೆ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಕುರುಡಳೂ ಕಿವುಡಳೂ ಅದ ಅವಳು ನಾನು ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯಲ್ಲವೆಂಬದನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯೇ ಆಗಿರುವೆನು; ಸಟವಾಜಿಯು ನನ್ನ ಔರಸ ಪುತ್ರನಾಗಿರುವನು. ಅವಳ ಈ ಭಾವನೆಗೆ ಸೆಟ್ಟು ತಗಲುವಂಥ ಯಾವ ವರ್ತನವೂ ನಿನ್ನಿಂದ ಘಟಿಸಲಾಗದು. ನೀನು ಅವಳನ್ನು ಭಿಟ್ಟಿಯಾದ ಮೇಲೆ ನೀನು ಯಾರೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಓಘದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವದು. ಆಗ ನೀನೇನು ಉತ್ತರವೀಯುವೆ?”

“ನಾನು ಯಾರೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕು?”

“ಎರಡನೇ ಲಗ್ನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ನನಗೆ ದುಂಬಾಲ ಬಿದ್ದಿರುವಳು; ಆದ್ದರಿಂದ ಎರಡನೆಯ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ತಂದಿರುವೆನೆಂದು ನಾನು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳುವೆನು. ಎರಡನೆಯ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಚದುರೆಯೆಂದೇ ಹೆಸ

ರಿಟ್ಟಿರುವೆನೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ, ನಿನ್ನ ಹೆಸರಿನ ವಿಷಯಕ್ಕಾದರೂ ಅವಳಲ್ಲಿ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಹುಟ್ಟುವದಿಲ್ಲ. ಕೌಶಲ್ಯದಿಂದ ಹೀಗೆ ಭೂಮಿಕೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವದು ನಿನಗೆ ಕಠಿಣವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?”

“ನೀವು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ ಈ ಉಪಾಯಗಳೆಲ್ಲವು ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನಾವಿಬ್ಬರು ದಂಪತಿಗಳಾದಂತಾಗುವೆವು. ಆ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಹೊಯ್ಯಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?”

“ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಆವಿಶ್ವಾಸತಾಳುವೆಯಾ? ಪರಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಪಾಪದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವಂತಹ ಅಧಮನು ನಾನಿರುವದಿಲ್ಲ. ವರನಾರಿಯರನ್ನು ತಾಯಿ-ತಂಗಿಯರೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ನಾನು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ತೊಡಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಅನುರೂಪ ವಧುವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ವಿವಾಹವಾಗುವದೇನೂ ನನಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.”

ಬೈರಾಗಿಯ ಮಾತಿನ ಬಗ್ಗೆ ಚದುರೆಯು ನಂಬಿಗೆಯುಳ್ಳವಳಾದಳು. ಅವಳು:—“ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ವರ್ತಿಸುವೆನು.” ಎಂದು ನುಡಿದು: “ನಾವು ಈಗ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವದು?”

“ನರಸಿಂಹಪುರಕ್ಕೆ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ನರಸಿಂಹಪುರವು ಸಮೀಪವೇ ಬಂತೆಂದು ತೋರುವದು”

“ಹೌದು.” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ನುಡಿದು. “ನಿನಗೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಗೊತ್ತುವಳಿಯಿದ್ದಂತೆ ತೋರುವದಲ್ಲ?”

“ಗೊತ್ತಿರದೇನು? ಕರ್ಣಾಡದಿಂದ ನರಸಿಂಹಪುರವೇನೂ ಅಷ್ಟು ದೂರದ ದಾರಿಯೇ?” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ನುಡಿದು. ನದಿಯ ಮೇಲ್ಗಡೆಗೆ ನೋಡಿ:— “ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ! ಕೃಷ್ಣೆಗೆ ಮಹಾಪ್ರವಾಹವು ಬರುತ್ತಲಿದೆ. ಅನೇಯಂಥ ತಿರೆಗಳು ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವವು ನೋಡಿದಿರಾ!”

“ಗಾಬರಿಗೊಳ್ಳಬೇಡ. ನಾನಿದ್ದೇನೆ.” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ನುಡಿದು, ನೌಕೆಯನ್ನು ವೇಗದಿಂದ ಸಾಗಿಸಹತ್ತಿದನು.

ಮಹಾ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಸಹ ನೌಕೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಿಸಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಬೈರಾಗಿಯು ಅರಿತಿದ್ದನು. ಎರಡೂ ದಂಡೆಗಳು ಮಹಾ ಪ್ರವಾಹದಿಂದ ಕೊರೆದು ಹೋದುದರಿಂದ ನೌಕೆಯನ್ನು ದಂಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಒಯ್ಯುವದು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಆತನು ನರಸಿಂಹಪುರದ ವರೆಗೆ ನೌಕೆಯನ್ನು ಒಯ್ಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ನೌಕೆಯು ವೇಗದಿಂದ ನಡೆದಿರುವಾಗ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮರವು ತೇಲುತ್ತ ನೌಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬರಹತ್ತಿತು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಬೈರಾಗಿಯು—“ಚದುರೆ! ಅಲ್ಲಿ ನೋಡು, ವೃಕ್ಷವು ಹೇಗೆ ತೇಲಿ ಬರುತ್ತಿದೆ! ಅದು ನಮ್ಮ ನೌಕೆಯನ್ನು ಬೇಗನೆ ತಲುಪಿ, ಬುಡ ಮೇಲು ಮಾಡದೆ ಓಡದು. ಮುಂದೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು?”

“ಅಷ್ಟೇಕೆ ಹೆದರುವಿರಿ? ನಿಮಗೆ ಸಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಷ್ಟೆ?”

“ಓಹೋ! ಬಾರವೇನು?”

“ನಾನಾದರೂ ಈಸುವೆನು. ನೌಕೆಯಿಂದ ವೈಲತೀರವನ್ನು ನಾವು ಮುಟ್ಟಲಾರೆವು. ನಾವು ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ಈಸುತ್ತ ವರತೀರವನ್ನು ತಲುಪೋಣ.”

“ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ಸಾರಾಗುವದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಮರವು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ತೇಲಿಬರುವ ಚಿಹ್ನವಿದೆ!”

ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಮಹಾ ವೃಕ್ಷವು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಬಂತು ಅವರು ನೌಕೆಯಿಂದ ಹಾರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅದು ನೌಕೆಯನ್ನು ಹೊರಳಿಸಿತು ಚದುರೆಯೂ ಬೈರಾಗಿಯೂ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದರು. ಮೇಲೆ ವ ಹಾವೃಕ್ಷವು ತೇಲುತ್ತ ನಡೆಯಿತು. ಮುಳುಗಿದ ಬೈರಾಗಿಯೂ ಚದುರೆಯೂ ನೌಕೆಯೂ ಮುಂದೆ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ! ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕೃಷ್ಣೆಯ ಮಹೋದರದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಹೋಗಿರಬಹುದೇನು?”

ದೌರ್ಜನ್ಯ

“ಸಟವಾಜಿ!”

“ಯಾಕಮ್ಮಾ?”

“ಸಟವಾಜಿ! ಸಟವಾಜಿ! ಎಲ್ಲಿರುವೆಯೋ?”

“ಇಲ್ಲೇ ಇರುವೆನಮ್ಮಾ. ಯಾಕೆ?”

“ನದಿಯಲ್ಲಿ ನೌಕೆಯು ಬರುತ್ತಿರುವದೆ?”

“ಇಲ್ಲಮ್ಮಾ!”

“ಏನಂದೆ, ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯು ಬಂದನೆ? ನಿನ್ನ ತಂದೆಯು ಬಂದನೆ?”

“ಇಲ್ಲವಮ್ಮಾ.”

ಕಾವೇರಿಮ್ಮನು ನಿಟ್ಟುಸಿರ್ಗರೆದಳು. ಮಗನು ಇನ್ನೂ ಏಕೆ ಬಂದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ? ಕೃಷ್ಣಾನದಿಗೆ ಮಹಾಪ್ರವಾಹವು ಬರತೊಡಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವನ ನೌಕೆಯು ಮುಳುಗಿ ನದಿಯ ತಳವನ್ನು ಕಂಡಿರಬಹುದೆ? ಮೊದಲಾದ ವಿಚಾರಗಳು ಅವಳ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದವು. ಆಗ ಅವಳು ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಸಟವಾಜಿ, ಇಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬೈರಾಗಿಗಳೂ ಇಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.”

ಮುದುಕೆಗೆ ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳದ್ದರಿಂದ:—“ಹೋಗಪ್ಪಾ, ಗೋರಖ ಬೈರಾಗಿಯನ್ನು ಕಂಡು, ದೊಡ್ಡ ಬೈರಾಗಿಯು ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಸು.”

“ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.” ಎಂದು ಸಟವಾಜಿಯು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಮುದುಕೆಯು ನಿರಾಶೆಗೊಂಡು, ತಲೆಗೆ ಕೈಹಚ್ಚಿ ಕುಳಿತಳು. ಆಗ ಸಟವಾಜಿಯು:—“ಅಮ್ಮಾ! ನೌಕೆಯು ಬಂತು. ಅಪ್ಪನು ಬಂದನೆಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.”

ಮುದುಕೆಯು ಆನಂದಗೊಂಡು ಕುಳಿತಸ್ಥಳಾದಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತು:—“ಕೃಷ್ಣಾ! ಏ ಕೃಷ್ಣಾ! ಬಂದೆಯೇನಪ್ಪಾ?”

ನೌಕೆಯು ದಂಡೆಗೆ ಬಂತು. ಕೂಡಲೆ ಅದರೊಳಗಿದ್ದ ಐದಾರುಜನ ಶಸ್ತ್ರಧಾರಿಗಳು ಕೆಳಗಿಳಿದು, ಮುದುಕೆಯು ಕುಳಿತ ಶ್ರೀನರಸಿಂಹ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಕಡೆಗೆ ಬರತೊಡಗಿದರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಸಟವಾಜಿಯು:—“ಅಮ್ಮಾ,

ಅದು ನಮ್ಮ ನೌಕೆಯಲ್ಲ. ಅವನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರೋ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತೀ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವರು.” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಮುದುಕೆಯ ಭಯ-ನೈರಾಶ್ಯಗಳಿಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿಗರೆದಳು ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಭಯಕಂಪಿತ ಧ್ವನಿಯಿಂದ: —“ಗೋರಖ! ಮಲ್ಲಾಂ! ದೇವಗಂ!” ಎಂದು ತನ್ನ ಪರಿಚಯದ ಬೈರಾಗಗಳನ್ನು ಕೂಗಿದಳು. ಅವಳ ಕೂಗಿಗೆ ಉತ್ತರವೇ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಚದುರೆಯನ್ನು ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆತಂದ ಬೈರಾಗಿಯು ಅವಳ ಮುಂದೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ತನ್ನ ತಾಯಿಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದನೋ ಅವಳೇ ಈ ಮುದುಕೆಯು. ಅವಳ ಹೆಸರು ಕಾವೇರಮ್ಮನು ಕಂಠಾಜಿ ಜಗದಳೆಯ ಹೆಂಡತಿಯು. ಅವಳು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ಬೈರಾಗಿಯೊಡನೆ ನರಸಿಂಹಪುರದ ಶ್ರೀನರಸಿಂಹನ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದಳು ಬೈರಾಗಿಯು ಚದುರೆಯ ಮುಂದೆ ತಾನು ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯ ಮಿತ್ರನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೂ, ಮುದುಕೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವನು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮಗನಾದ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯೇ ಆಗಿದ್ದನು ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯು ಮುಪ್ಪಿನ ತಾಯಿಯಾದ ಕಾವೇರಮ್ಮನನ್ನೂ ಮಗನಾದ ಸಟವಾಜಿಯನ್ನೂ ನರಸಿಂಹಪುರದ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿರಿಸಿ, ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಪರಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಹೀಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣವು ಕಾವೇರಮ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನದಿಗೆ ಮಹಾಪ್ರವಾಹವು ಬರುವ ಚಿಹ್ನೆವಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳು ಮಗನಿಗೆ ನದೀ ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ಆ ಬೈರಾಗಿಗೆ ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ಇರುವದು ಅಪರಿಹಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ತಾಯಿಯ ಮಾತು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದನು. ಎಂದೂ ಮಾತು ಮೀರದ ಮಗನು ಇಂದು ತನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಧೀಕರಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಖೇದಬಡತೊಡಗಿದ್ದಳು. ತಾಯಿಯ ಆಜ್ಞಾಭಂಗಪಾತಕವು ಅವನಿಗೇನಾದರೂ ಕೇಡನ್ನುಂಟುಮಾಡಿರಬಹುದೆ? ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳುವ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯು ತನ್ನಲ್ಲೇಕೆ ಹುಟ್ಟಿರಬಹುದು? ಮೊದಲಾದ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಂದ ಮುದುಕೆಯು ಹಣ್ಣಾಗತೊಡಗಿದಳು. ಇಂಥ ಕ್ಲೇಶದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶಸ್ತ್ರಧಾರಿಗಳ ಆಗಮನದ ಸುದ್ದಿಯು ಅವಳನ್ನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಕ್ಲೇಶಕ್ಕೊಳಪಡಿಸಿತು.

ನೌಕೆಯಿಂದಿಳಿದ ಜನರು ನರಸಿಂಹನ ದೇವಾಲಯದ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತೊಡಗಿದರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಸಟವಾಜಿಯು ಗಾಬರಿಗೊಂಡು: —“ಅಮ್ಮಾ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಶಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಹಿಡಕೊಂಡು ಯಾರೋ ಇತ್ತಕಡೆಗೆ

ಬರುತ್ತಿರುವರು” ಎಂದು ಕೂಗಿ ತನ್ನ ಅಮ್ಮನ ಹಿಂದೆ ಅವೆತುಕೊಂಡು ಕುಳಿತನು.

“ಚಾಂಡಾಲರೆ! ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯು ಏನು ಮಾಡಿರುವನೆಂದು ಅವನ ಸುತ್ತು ಕೈತೊಳಕೊಂಡು ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿರುವಿರಿ?” ಎಂದು ಕಾವೇರಮ್ಮನು ಆ ಶಸ್ತ್ರಧಾರಿ ಜನರಿಗೆ ನುಡಿದು, ಸಟವಾಜಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:— “ಅಪ್ಪಾ, ನಡೆ; ನಾವು ದೇವಾಲಯದೊಳಗೆ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದು ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ನಡೆದಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾಕೆಯಿಂದ ಬಂದ ಜನರೊಳಗಿನವನೊಬ್ಬನು ಕಾವೇರಮ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು:— “ಏ ಮುದುಕೆ! ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಓಡಿಹರೆ ನಿನ್ನ ಗತಿಯು ನೆಟ್ಟಗಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ನಿನಗೆ ಜೀವವು ಬೇಕಾಗಿದ್ದರ ಹುಡುಗನನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಸು!”

ಆ ಜನರಿಗೆ ಕಾವೇರಮ್ಮನು ಕಿವುಡೆಯೂ ಕುರುಡೆಯೂ ಇರುವಳೆಂಬುದು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು? ಅವರು ತಾವು ಮಾತಾಡುವಂತೆ ಅಡಿದರು. ಆ ಮುದುಕೆಗೆ ಅವರ ಧ್ವನಿಯು ಕೇಳಿದರೂ, ಮಾತುಗಳ ಅರ್ಥವಾಗದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ರಭಸದಿಂದ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟಿದ್ದಳು. ಕೂಡಲೆ ಆ ಜನರೊಳಗಿನವನೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಜನರಿಗೆ:— “ಹೂಂ! ಏನು ನೋಡುತ್ತೀರಿ? ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಎಳೆಕೊಂಡು ಬರಿ” ಎಂದು ಅಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು.

ಕೂಡಲೆ ಅವರು ಆ ಮುದುಕೆಯ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ, ಸಟವಾಜಿಯನ್ನು ಎಳೆಯ ತೊಡಗಿದರು. ಕಾವೇರಮ್ಮನು ಪ್ರಳಾಪಿಸುತ್ತ ಹುಡುಗನನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ಹುಡುಗನ ಆಕ್ರೋಶವನ್ನಂತೂ ಕೇಳಲಾಸಲ್ಲ! ಕಡೆಗೆ ಆ ಜನರು ಸಟವಾಜಿಯನ್ನು ಎಳೆಕೊಂಡು ನದಿಯ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಮುದುಕೆಯು ಎಡವುತ್ತ, ಮುಗ್ಗುತ್ತ, ಆ ಜನರನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬೈಯುತ್ತ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದಳು. ಆ ಜನರೊಳಗಿನ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನು ಪ್ರಳಾಪಿಸುತ್ತ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿರುವ ಆ ಮುದುಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು:— “ನೀನು ಸುಮ್ಮನೆ ಹೋಗುವಿಯೋ? ಕೊಂದು ಹಾಕಲೋ?” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದನು.

ಆ ಮುದುಕೆಗೆ ನಾಯಕನ ಗರ್ಜನೆಯು ಚನ್ನಾಗಿ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಒದರಾಡುವನೆಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದು:— “ನನ್ನ ಸಟವಾಜಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರೋ! ಅವನನ್ನು ನೀವು ಯಾಕೆ ಒಯ್ಯುತ್ತೀರಿ?”

“ನಮಗೆ ನಿನ್ನ ಸಟವಾಜಿಯು ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಯಾಕೆ ಒಯ್ಯೋಣ?”

“ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವದಿಲ್ಲವೆ? ಹಾಗಾದರೆ ನಮ್ಮ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯು ಬರಲಿ. ನಿಮ್ಮ ವಂಶವನ್ನೇ ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡುವನು. ಅವನು ಬರುವವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಮುಂದೆ ಬಿಡುವದಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ನುಡಿದು ಅವಳು ನಾಯಕನ ಮುಂದೆ ಅಡ್ಡಾಗಿ ನಿಂತಳು. ನಾಯಕನು ಅಡ್ಡಸರಿದು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದನು. “ಅಯ್ಯೋ! ಅಮ್ಮಾ, ನನ್ನನ್ನು ಇವರು ಒಯ್ಯುವರು.” ಎಂದು ಸಟವಾಜಿಯು ರೋದಿಸತೊಡಗಿದ್ದನು. ಕಾವೇರಮ್ಮನಿಗೆ ಈ ರಾಕ್ಷಸೀ ಕೃತ್ಯವು ಅಸಹನೀಯವಾಯಿತು. ಅವಳು ಸಂತಾಪದಿಂದ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಎಸೆದಳು. ಅದು ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನಿಗೆ ಬಡೆಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಈಟಿಯಿಂದ ಮುದುಕೆಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಚುಚ್ಚಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ರಕ್ತವು ಸುರಿಯತೊಡಗಿತು. ಅವಳು ಆ ಆಗಂತುಕ ಜನರನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಬೈಯುತ್ತ ಮತ್ತೊಂದು ಕಲ್ಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಎಸೆದಳು. ಅದು ನಾಯಕನ ಹಣೆಗೆ ಬಲವಾಗಿ ಬಡೆಯಿತು. ಕಲ್ಲಿನ ಹೊಡೆತದಿಂದ ಸಂತಪ್ತನಾದ ನಾಯಕನು ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ತನ್ನ ಖಡ್ಗದಿಂದ ಅವಳ ಕೊರಳಿಗೆ ಹೊಡೆದನು. ಹಣ್ಣಾದ ಎಲೆ, ಒಂದೇ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಕಳಚಿ ಬಿತ್ತು! ರುಂಡವು ಮುಂಡದಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ಕೂಡಲೆ, ರಕ್ತವು ಕಾರಂಜಿಯಂತೆ ಪುಟೆದು ಕೆಳಗಿನ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ರಕ್ತಮಯವಾಯಿತು. ಈ ಭೀಷಣ ದೃಶ್ಯವು ಸಟವಾಜಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆಗ ಅವನು — “ಅಯ್ಯೋ! ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕೊಂದಿರಾ!” ಎಂದು ಆಕ್ರಂದನ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಸೇವಕರೂ ಅವರ ನಾಯಕನೂ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವಾಯಿತೆಂಬ ಅನಂದದಿಂದ ನೌಕೆಯನ್ನೇರಿದರು. ನೌಕೆಯು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗಿತು. ಆಗ ನಾಯಕನು: — “ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವು ಇಷ್ಟು ನಿವಿ-ಫ್ನವಾಗಿ ಕೊನೆಗಂಡಿತೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ.”

“ಕಾರ್ಯವೇನೋ ಸಾಧಿಸಿತು; ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಜತನ ಮಾಡಿದ ಆ ರಜಪುತ ದಂಪತಿಗಳು ಕೈವಶವಾಗಿದ್ದರೆ ನೆಟ್ಟಗಾಗುತ್ತಿತ್ತು.” ಎಂದು ಸೇವಕರಲ್ಲೊಬ್ಬನು ನುಡಿದನು.

“ನಾವು ಅವರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾಡುವದೇನು? ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ತಿರಿಕೆ ಬೇಡುತ್ತ ತಿರುಗುತ್ತಿರಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿಯು ಈ ಹುಡುಗನ ಮೇಲೆಯೇ ಇತ್ತು. ಉಳಿದವರಿಂದ ನಮಗೆ

ಪ್ರಯೋಜನವೇನು?”

ನೌಕೆಯು ನರಸಿಂಹವುರದಿಂದ ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿತ್ತು. ಮಧ್ಯಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನದಿಯ ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ನೌಕೆಯೊಳಗಿನವರಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಆಗ ನಾಯಕನು ತನ್ನ ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು. — “ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾವನೊ ಒಬ್ಬನು ಹೋಗುವಂತೆ ತೋರುವುದು ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹವುರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಬಹಳ ಮಾಡಿ ಆ ರಜಪುತನೇ ಇರಬಹುದು.”

“ಮುದುಕೆಯು ತನ್ನ ಮಗನ ದಾರಿನೋಡಹತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯೆಂಬ ಮಗನು ಇವನೇ ಆಗಿರಬಹುದೆಂದು ನನಗೂ ಸಂಶಯವುಂಟಾಗುವುದು.” ಎಂದು ನೇವಕನೊಬ್ಬನು ಹೇಳಿದನು.

“ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ಅವನು ರಜಪುತನೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಮಾಡುವದೇನು? ಅವನು ನರಸಿಂಹನ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದನೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹಣೆಹಣೆ ಬಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕೂಡುವನು.” ಎಂದು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸೇವಕನು ನುಡಿದನು.

“ಅದೆಲ್ಲ ನಿಜವು. ಆದರೂ ನಾವು ಆ ರಜಪುತನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದಿರಬೇಕು. ಅವನಿಗೆ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಹಾಗು ಭಗವಂತರಾಯ ಅಮಾತ್ಯನ ಸಹಾಯವಿದೆ. ಅವನು ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಷ್ಟು ದುರ್ಬಲನಿರುವದಿಲ್ಲ ರಾಜಪುತ್ರನು ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ಸಂಗತಿಯು ಇವನ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ತಾರಾಬಾಯಿ ತಿಳಿಯತೆಂದರೆ ಅವಳು ನಮ್ಮ ನಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವೆ ಬಡುವದಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಇವನ ಪಾರುಪತ್ಯಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು ಅವರೇ ನಮ್ಮ ಕುರಸ್ಥಾನವು ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಉಳಿಯುವದು.”

“ಈಗ ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು?” ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾಲ್ಕು ಜನರು ಅವನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ನರಸಿಂಹವುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರಿ. ಬಹಳ ಮಾಡಿ ಆ ರಜಪುತ ಸ್ತ್ರೀಯೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬಹುದು ನೀವು ಆ ರಜಪುತ ದಂಪತಿಗಳ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿ ಬರಿ ನಾನು ನೌಕೆಯನ್ನು ಬಹೇಬೋರಗಾಂವಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.”

ನೌಕೆಯನ್ನು ದಂಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಒಯ್ದ ಮೇಲೆ ಮೂವರು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬೆನ್ನ ಹತ್ತಿ ಸಾಗಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ನೌಕೆಯು ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅದು ದಂಡೆಯನ್ನು ತಲು

ಪಿತು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ನೌಕೆಯು ಹೊರಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಅದರೊಳಗಿನವನೊಬ್ಬನು ಈ ನೌಕೆಯೊಳಗಿನ ನಾಯಕನ್ನು ಕುರಿತು:—
“ಉದಾಜಿರಾಯರೇ, ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಶೋಧನೆಗೆ ಹೊರಡುವವರಿದ್ದೆವು. ಕೆಲ ಸವು ಈಡೇರಿತೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಓಹೋ! ನಾವು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ತಿರುಗಿ ಬರುವವರೇ? ನೀವು ಇಷ್ಟು ಅವಸರದಿಂದ ಹೊರಟುದೇಕೆ?”

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೂ, ಸಂಭಾಜಿರಾಜರೂ, ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರೂ ಒಂದೇ ಸವನೆ ನಿಮ್ಮ ಮಾರ್ಗಪ್ರತಿಕ್ಷೆ ಮಾಡತೊಡಗಿರುವರು ” ಎಂದು ಮತ್ತೊಂದು ನೌಕೆಯೊಳಗಿನ ಮರಾಠೆಗನು ಹೇಳಿದನು.

“ನಾವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ತಡಮಾಡಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ನದಿಗೆ ಮಹಾಪ್ರವಾಹ ವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಈ ಹುಡುಗನ ಅಮ್ಮನು ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆ ಅಡ್ಡಿಮಾಡಿದ್ದರಿಂದಲೂ ಇಷ್ಟು ವೇಳೆಯಾಯಿತು.”

“ಮುದುಕೆಯ ತಡೆಯನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ತಡನಾಯಿ ತೇನು?”

“ಛೇ! ಅದಕ್ಕೇನೂ ಅಷ್ಟು ತಡವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಖಡ್ಗದ ಒಂದು ಹೊಡೆ ತಕ್ಕೆ ಆ ತಡೆಯು ದೂರಾಯಿತು.” ಎಂದು ಉದಾಜಿರಾಯನು ನುಡಿದು: —
“ಈಗ ಆ ರಜಪುತ ದಂಪತಿಗಳನ್ನು ಶೋಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮೂವರನ್ನು ಕಳುಹಿ ಸಿರುವೆನು. ನೀವೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ಜನರಿಗೆ ನೆರವಾಗಿರಿ. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಜಪುತನು ನರಸಿಂಹಪುರದ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ತಲುಪಿರಬಹುದು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯುವೆ ಬಿಡುವುದು ಹಿತಕರವಲ್ಲ ಯಾಕಂದರೆ, ಅವನಿಗೆ ತಾರಾ ಬಾಯಿಯ ಹಾಗು ಅವಾತ್ಯ ಭಗವಂತರಾಯನ ಗುಪ್ತ ಸಹಾಯವಿರುವದು. ಅವರ ನೆರವಿನಿಂದ ಆ ರಜಪುತನು ನಮಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಹವಣಿಸಬಹುದು ರಜಪುತನ ಹೆಂಡತಿಯು ಅಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಅವಳನ್ನೂ ಸೆರೆ ಹಿಡಿದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರತಕ್ಕದ್ದು.” ಉದಾಜಿರಾಯನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಕೂಡಲೆ, ಮರಾಠೆಗನು ತನ್ನ ಜನರೊಡನೆ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನರಸಿಂಹಪುರದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದನು. ಅನಂತರ ಉದಾಜಿಯು ಸಟವಾಜಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಶಿರೋಳದ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಿದನು.

ರಾಜಪುತ್ರನ ಕೊಲೆ!

— ಸಿ. ಎ. ರಾಜಾಚಾರ್ಯ —

ದೇವರ್ಷಿ ರಾಮದಾಸನೆಂದು ಸಂಬೋಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಯತಿಯು ಇರ ಹತ್ತಿದಾಗಿನಿಂದ ಬಹೇಬೋರಗಾಂವಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲದ ಮಹತ್ವವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ಸಂಭಾಜಿರಾಜ, ರಾಣಿಯಾದ ಜಿಜಾಬಾಯಿ, ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣ ಮೊದಲಾದ ರಾಜಕರ್ತರೆಲ್ಲರೂ ಆ ದೇವರ್ಷಿಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಈಗ ಬಹೇಬೋರಗಾಂವ ಗ್ರಾಮವು ದೇವರ್ಷಿಗೆ ಇನಾಮು ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಈ ಊರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ನಡುಗಡ್ಡೆಯಲ್ಲಿ ರಾಮಲಿಂಗನ ಜಾಗೃತಸ್ಥಾನವಿದ್ದು, ಅಲ್ಲಿಯೇ ರಾಜಾಶ್ರಯ ವಿಭೂಷಿತನಾದ ಆ ರಾಮ ದಾಸ ದೇವರ್ಷಿಯು ವಾಸಿಸಹತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಜ-ರಾಣಿಯರೇ ರಾಮದಾಸನ ಭಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವರೆ? ಬರಬರುತ್ತ ರಾಮದಾಸನು ಬಹುಜನರಿಗೆ ದೇವಸ್ವರೂಪನಾದನು. ರಾಮ ದಾಸನು ಭೂತವೇತಾಳಾದಿ ತಂತ್ರಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ವರ್ಚಸ್ಸು ಕೆಡಹಿದ್ದನು.

ಸ್ವಾಮಿಯವಿಷಯವಾಗಿ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನಿಗಿಂತ ರಾಣಿಯ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೊಲ್ಲಾಪುರ ರಾಜ್ಯಮೊಳಗಿನ ವ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲರು ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾನ-ಮಾನ್ಯತೆ ಕೊಡತೊಡಗಿದ್ದರು. ರಾಣಿಯು ಅವ ನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಭಕ್ತಿ-ವಿಶ್ವಾಸಉಳ್ಳವಳಾಗದಿದ್ದರೆ, ರಾಮದಾಸನ ಅಟ್ಟಹಾಸವು ಅಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ, ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿ ಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದು, ರಾಣಿಯು ಅವರಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ಯನ್ನಿಡದ್ದರಿಂದ ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ರಾಜ್ಯದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರ ವರ್ಚಸ್ಸವು ನಷ್ಟ ವಾದಂತಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಈಗ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ರಾಮದಾಸನ ಬೆಳಕೇ ಬೆಳಕು. ರಾಣಿಯ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಅನುಕರಣವನ್ನು ಯಾರು ಮಾಡುವರು? ರಾಣಿಯ ಮನಸ್ಸು ಸಂತುಷ್ಟಗೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಾದರೂ ರಾಮದಾಸನ ಭಜನೆಗೆ ತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಣಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಸಾಧಿಸುವದಿದ್ದರೆ ರಾಮದಾಸನ ರಾಮದಾಸ ನಿಂದ ಕೆಲಸ ಸಾಧಿಸುವದಿದ್ದರೆ ರಾಣಿಯ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳು ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದರು. ಅನಾತ್ಯ ಭಗವಂತರಾಯನೂ, ಘೋರ ಪಡೆ ವೇಂಕಟರಾಯನೂ 'ದುರ್ಜನಂ ಪ್ರಥಮಂ ವಂದೇ' ಎಂಬ ತತ್ವವನ್ನನು ಸರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ರಾಜನ ಹಾಗೂ ರಾಣಿಯ ಅಪಚ್ಚಾಸಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದರು.

ರಾಮದಾಸನು ಕಪಟ ಯತಿಯಿರುವನೆಂದು ಅವರು ಪ್ರತಿವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಗವಂತರಾಯನು ತಾರಾಬಾಯಿಯ ವಕ್ಷಪಾತಿಯೆಂದೂ, ವೆಂಕಟರಾಯನು ಪೆಶವೆಯ ಆಪ್ತನೆಂದೂ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಅಪ್ರಿಯರಾಗಿದ್ದರು. ಅಂಧವರ ಸಲಹೆಗಳು ಇವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಅನುಕರಣೀಯವಾಗುವವು.

ಭಗವಂತರಾಯನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸಂಭಾಜಿಯೂ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯೂ ಕಲುಷಿತ ಮನಸ್ಸುರಾಗಿಲಿಕ್ಕೆ ತಾರಾಬಾಯಿಯೇ ಕಾರಣಳಾಗಿದ್ದಳು. ಸಂಭಾಜಿಯು ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನೂ ಅವಳ ಇಬ್ಬರು ಸೊಸೆಯಂದಿರನ್ನೂ ಸೆರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದನು. ಅದರೂ ಕಳಕೊಂಡ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ಸಂವಾದಿಸಬೇಕೆಂದು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದಳು. ಈ ಆಶೆಯಿಂದಲೇ ಅವಳು ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ಜೀವಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಮಾತ್ಯ ಮನೆತನವು ಭತ್ತಪತಿ ಶಿವಾಜಿಮಹಾರಾಜರ ಆಳಿಕೆಯಿಂದ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಏಕನಿಷ್ಠೆಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜ-ತಾರಾಬಾಯಿಯರಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯುಂಟಾದಾಗ ರಾಮಚಂದ್ರವಂತ ಅಮಾತ್ಯನು ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದನು. ಅವನ ತರುವಾಯ ಅವನ ಮಗನಾದ ಭಗವಂತರಾಯನೂ ತಂದೆಯ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿರಿಸಿ ನಡೆಯತೊಡಗಿದ್ದನು. ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ರಾಜಮನೆತನದಲ್ಲಿ ದಾಯಾದಿತನವು ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಮೇಲೆ ಸಹ ಭಗವಂತರಾಯನು ಪಕ್ಷಪಾತಿ ಧೋರಣವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಋಣದೇ ಸಂಭಾಜಿಯು ಶಾಹೂರಾಜನೊಡನೆ ವೈರವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರಿಂದಲೂ, ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ಕ್ರೂರತನದಿಂದ ಕೊಲ್ಲಿಸಿದ್ದರಿಂದಲೂ, ಅವನ ರಾಜ್ಯದಾಡಳಿತದ ದಿಶೆಯು ಮನಸೋತ್ತವಾದದ್ದರಿಂದಲೂ ಅನತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಿಯನಾದ ಅವನು ರಾಜನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲುಷಿತಮನಸ್ಸನಾದನು. ಅವನು ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಹುಪರಿಯಾಗಿ ಉಪದೇಶಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ಸನ್ಮಾರ್ಗಪ್ರವೃತ್ತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹವಣಿಸಿದನು. ಅದರಿಂದ ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಧೋರಣದಿಂದಲೇ ಅವನು ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಗೆ ರಾಜದ್ರೋಹಿಯಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗಿದನು. ಪಾರ್ವತಿಬಾಯಿಯು ಪತಿಮರಣದ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಪ್ರಸೂತಳಾದ ಕೂಡಲೆ ಅಪತ್ಯವನ್ನು ಯಮಸದನಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅರಸು-ಅರಸಿಯರ ಕಾರಸ್ಥಾನ ನಡೆಯಿತು. ಪಾರ್ವತಿಬಾಯಿಯು ಪ್ರಸೂತಳಾಗಿ ಪುತ್ರನನ್ನು ಪಡೆದಳು. ರಾಣಿಯು ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಪಡೆದಳೆಂದೂ, ಶಿಶುವು ಜನಿಸಿದ

ಕೂಡಲೆ ಮೃತಿಹೊಂದಿತೆಂದೂ ವಾರ್ತೆ ಹಬ್ಬಿದ್ದರಿಂದ ಸಂಭಾಜಿಯೂ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಿಶ್ಚಿಂತರಾದರು.

ಶಿವಾಜಿಯ ಸಂತತಿಯನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿದವೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನೂ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕೃತಕೃತ್ಯರಾದೆನೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಬೇರೆವಿಧವಾದದ್ದಾಗಿತ್ತು. ತಾರಾಬಾಯಿಯು ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನಾದ ರಾಮರಾಜನನ್ನು ಗುಪ್ತರೀತಿಯಿಂದ ಘಾತೀರಾಮನೆಂಬ ರಜಪುತನ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿದ್ದಳು. ರಾಜಕುಮಾರನು ರಜಪುತ ದಂಪತಿಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಣೆಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಈ ಕಾರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅಮಾತ್ಯ ಭಗವಂತರಾಯನ ಪೂರ್ಣ ಬೆಂಬಲವಿದ್ದಿತು. ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ಕಾಲದ ಮೇಲೆ ನಿಜವಾದ ಸಂಗತಿಯು ಸಂಭಾಜಿಗೂ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ತಮ್ಮ ಮೈರಿಯು ಯಾವದೋ ಒಂದು ಗುಪ್ತಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿರುವನೆಂಬದನ್ನು ನಂಬಿಗೆಯೂ ಅವರಿಗಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವರು ಬಾಲ ರಾಜಕುಮಾರನ ಶೋಧನೆಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಭಗವಂತರಾಯನೂ ಆದರಿಯೂ ರಾಮರಾಜನ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಸಾಹಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬದೂ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಚದುರೆಯು ಎಲ್ಲಿರುವಳೆಂಬದೂ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ರಾಜಕುಮಾರನು ಎಲ್ಲಿರುವನೆಂಬದನ್ನು ಅರಿತಿರುವವರೆಂದರೆ, ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಹಾಗೂ ಭಗವಂತರಾಯನು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಗೊತ್ತುವಳಿ ಮಾಡಿಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಯಿಲ್ಲದವರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಈ ವಿಷಯವೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೆಂದು ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾರಾಬಾಯಿ-ಭಗವಂತರಾಯರ ಮೇಲೆ ರಾಜದ್ರೋಹದ ಆರೋಪಣೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಲವಾದ ಸಾಕ್ಷಿಗಳಿದ್ದರಿಂದ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರು ನಿರುಪಾಯರಾಗಿದ್ದರು. ರಾಜಪುತ್ರನು ರಜಪುತ ದಂಪತಿಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಬಾಧಕವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವನೆಂಬ ಸಂಗತಿಯು ಇದೀಗ ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ರಾಮರಾಜನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವನು ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನ ಸಹಾಯದಿಂದ ರಾಜಪುತ್ರನ ಶೋಧ ಮಾಡಿ, ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಂದ ಗೌರವಹೊಂದಿ ಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದನು. ಅವನು ರಾಜಕುಮಾರನ ಶೋಧ ಮಾಡಿಕೊಡುವೆನೆಂದು ರಾಜರಾಣಿಯರಿಗೆ ಆಶ್ವಾಸನೆಯಿತ್ತಿದ್ದನು.

ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ತಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ವಾರ್ತೆಯು ಜಗಜೀವನರಾಯನಿಂದ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ, ಚವ್ವಾಣನು ಶಾಹುರಾಜನ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೊರಡಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ರಾಜ-ರಾಣಿಯರ ಮುಂದೆ ತೆಗೆದನು.

ಇಷ್ಟು ದಿನ ಸಾತಾರೆಯವರ ವೈರ ಬಳಿಯಿಸಿದ್ದೇ ಸಾಕೆಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಅಭಿಪ್ರಾಯಕೊಟ್ಟಳು. ರಾಜನು ಅನುಕೂಲವಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಣಿಯಿಂದ ಪ್ರತಿಕೂಲತೆಯುಂಟಾದದ್ದು ಉದಾಜಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಖೇದವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು. ರಾಮದಾಸ ಸ್ವಾಮಿಯ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಯಿಂದ ದಂಡಯಾತ್ರೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸರಳ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವನು ರಾಜ-ರಾಣಿಯರನ್ನು ಶಿರಾಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿದನು; ಹಾಗೂ ರಾಮದಾಸನನ್ನಾದರೂ ಬಹೇಬೋರ ಗಾಂವದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಇಂಥ ಗುಪ್ತ ರಾಜಕಾರಣವನ್ನು ನಡೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಿರಾಳಿಯ ಹೊರತು ಉಳಿದ ಸ್ಥಳಗಳು ಸುರಕ್ಷಿತವಲ್ಲವೆಂದು ಸಂಭಾಜಿಗೂ ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರು ಶಿರಾಳಿಗೆ ಬಂದರು. ಇಷ್ಟಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹಪುರದ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ರಜಪುತ ದಂಪತಿಗಳು ಬೈರಾಗಿಯ ವೇಷದಿಂದಿರುವರೆಂದೂ ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜ ಕುಮಾರನು ಇರುವನೆಂದೂ ರಾಮದಾಸನು ಚವ್ವಾಣನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಉಪಸ್ಥಿತ ರಾಜಕಾರಣವನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ, ಬಹೇಬೋರ ಗಾಂವದ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ನರಸಿಂಹಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ರಾಜಕುಮಾರನೆಂದು ಸ್ವಾಮಿಯಿಂದ ಸಂಬೋಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲಿದ್ದ ಸಟವಾಜಿಯನ್ನು ಶಿರಾಳಿಗೆ ತಂದನು.

ರಾಣೀ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯೂ, ಸಂಭಾಜಿ ಮಹಾರಾಜನೂ, ರಾಮ ದಾಸನೂ, ರಾಣಿಯ ಭಗಿನಿಯಾದ ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯೂ ಶಿರಾಳಿಯಲ್ಲಿಯೆ ಚವ್ವಾಣನ ಪಾಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ರಾಜಕುಮಾರನು ಹಸ್ತಗತನಾದುದ ರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಆನಂದೋದಧಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಜಿಜಾಬಾಯಿ ಯ ಆನಂದಕ್ಕಂತೂ ವಾರವೇ ಇಲ್ಲದಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಅವಳು ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಕುರಿತು.—“ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರೇ! ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಗಳ ವಂಶಾಂಕುರವು ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಇನ್ನು ಬೇಗನೆ ಅದು ನಾಶವಾಗುವದೆಂಬದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜವಂಶವು ವಿಸ್ತಾರವಾಗುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳು ನಿಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹದಿಲ್ಲೇ ನೆರವೇರಬೇಕಾಗಿವೆ.”

“ರಾಣಿಯವರೆ!” ರಾಮದಾಸನು ಗಂಭೀರತೆಯಿಂದ:—ನೀವು ಇಷ್ಟೇಕೆ ನಿರಾಶರಾಗುವಿರಿ? ದೇವರ ದಯೆಯಿಂದ ನೀವು ಇನ್ನುಮೇಲಾ ದರೂ ಪುತ್ರವತಿಯರಾಗಬಹುದು.”

“ಮಹಾರಾಜ! ನಿಮಗೆ ಭೂತಭವಿಷ್ಯಜ್ಞಾನವಿದ್ದು, ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕಾಗಿ ಹೀಗೆ ಆಡುವಿರಿ.” ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತಿರು

ವಾಗ ರಾಮದಾಸನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭೈರವನೆಂಬ ಹುಡುಗನು ಜಿಜಾಬಾಯಿ ಯ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತನು. ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಮುದ್ದು ಕೊಡುತ್ತ:—“ನನ್ನ ದೈವದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹುಡುಗರನ್ನು ತೊಡೆಯ ಮೇಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಆಡಿಸುವದನ್ನು ಬರೆದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟವಂತು ಕಂಡದ್ದೇ ಅದೆ. ನಮ್ಮ ದುರ್ಗೆಯ ಪ್ರಾರಬ್ಧವು ಹೇಗಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ನೋಡಿ ಹೇಳಿ” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಕೈತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ತನ್ನ ತಂಗಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ರಾಮದಾಸನು ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯ ಕೈಯನ್ನು ನೋಡಿ ಆನಂದದಿಂದ: “ರಾಣಿಯವರೆ! ಇವರ ಹಸ್ತದಲ್ಲಿ ಸಂತಾನರೇಷೆಗಳುಂಟು, ರಾಜಯೋಗ ವಾದರೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ!”

“ಹಾಗಾದರೆ ದುರ್ಗೆಯು ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ವರಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ವಂಶವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯಾಗುವದೆಂಬದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ?”

“ನಿಸ್ಸಂದೇಹ, ನಿಸ್ಸಂದೇಹ!” ಎಂದು ರಾಮದಾಸನು ನುಡಿಯುವಷ್ಟ ರಲ್ಲಿ ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:— “ರಾಣಿಯವರೆ! ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ತಂದಿರುವೆನು. ಮುಂದೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬಹುದು.”

“ಇವನೇ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಮೊಮ್ಮಗನೆ?”

“ಹೌದು.” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೆ ಉದಾಜಿಯು ಹೇಳಿದನು.

“ಇವನನ್ನು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಏಕೆ ಕರೆತಂದಿರಿ?” ಎಂದು ಸಂಭಾಜಿಯು ಖಡ್ಗವನ್ನು ಒರೆಯಿಂದ ಹಿರಿದು ನುಡಿದನು

“ರಾಜಪುತ್ರನ ಕೊಲೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಅಧಿಕಾರವು ಹೇಗೆ ಬರುವದು?”

“ಓಹೋ! ಅದರಲ್ಲೇನು? ಕೊಲೆ ಮಾಡಿ ರುಂಡವನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದರೂ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು.”

ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆಯೆ ರಾಮದಾಸನ ಮುಖವು ವಿಷಾದ ಚರ್ಯೆಯುಳ್ಳದ್ದಾಯಿತು. ಅವನ ಮುಖ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ನೋಡಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು:—“ಯಾಕೆ ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರೆ? ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು ನೋಡಿ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏನುಕಂಪೆ ಹುಟ್ಟಿದಂತೆ ತೋರುವದಲ್ಲ? ಸಹಜವಿರುವದು. ಹುಡುಗನ ಲಕ್ಷಣವೇ ಹಾಗಿರುವದು. ಆದರೂ ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಟ್ಟುಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ.”

“ಬರಿಯ ಕಲ್ಲು ಮಾಡುವದೇಕೆ? ಕಲ್ಲಿಗಿಂತಲೂ ಕಲ್ಲು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು!” ಎಂದು ಸಂಭಾಜಿಯು ನುಡಿದು. ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಗ್ಗು ಖಡ್ಗವನ್ನು ಆ ಬಾಲಕನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಬಲವಾಗಿ ಚುಚ್ಚಿದನು! ಕೂಡಲೆ “ಅವ್ವಾ! ಅವ್ವಾ!” ಎಂದು ಚೀರುತ್ತ ಆ ಹುಡುಗನು ಭೂಮಿಗೆ ಬಿದ್ದನು. ರಾಮ ದಾಸನು “ಹೊಡೆಯಬೇಡಿರಿ; ಹೊಡೆಯಬೇಡಿರಿ” ಅನ್ನುತ್ತ ಎದ್ದು ಬಂದನು. ಆ ಬಾಲಕನ ಹೃದಯದ ರಕ್ತವು ಕಾರಂಜಿಯಂತೆ ಪುಟಿದು ಅವನ ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅವನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದು, ದೀರ್ಘವಾದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟನು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಾಲಕನ ಪ್ರಾಣಪಕ್ಷಿಯು ಹಾರಿಹೋಗಿತ್ತು!

“ಇಂದು ನನ್ನ ನೇತ್ರಗಳು ಸಾಫಲ್ಯಹೊಂದಿದವು!” ಎಂದು ಜಿಜಾ ಬಾಯಿಯು ಆನಂದೋದ್ಗಾರ ತೆಗೆದು, ಖಡ್ಗದ ತುದಿಗೆ ಹತ್ತಿದ್ದ ರಕ್ತವನ್ನು ತನ್ನ ಬೆರಳಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯ ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚಿ:—“ನೀನು ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದ ರಾಣಿಯಾಗತಕ್ಕವಳು. ಇಂಥ ಸುಲಕ್ಷಣವುಳ್ಳ ಮಗನನ್ನೇ ನೀನು ಪಡೆ.” ಎಂದು ನುಡಿದಳು

“ಹುಚ್ಚನ ಮಗನ ರಕ್ತವಿದು. ಇದು ತನ್ನ ಎಳೆಗೆ ಎಳೆಯಲಿಕ್ಕೆಲ್ಲ ವಷ್ಟೆ?” ಎಂದು ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯು ಕೇಳಿದಳು.

“ಅಮಂಗಲವಾಡಬೇಡ. ನೀನು ವೀರಪತ್ನಿಯೂ ವೀರಮಾತೆಯೂ ಆಗುವೆ” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ನುಡಿದು, ಉದಾಜಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಚವ್ವಾಣ! ನೀವು ಜಾಣತನದ ಹಾಗು ಕಲಿತನದ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದಿರಿ. ನಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ದೊಡ್ಡ ಕಂಟಕವನ್ನು ಇಂದು ನೀವು ದೂರ ಮಾಡಿದಂತಾಯಿತು ನಿಮ್ಮ ಈ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ತುಂಬಾ ಋಣಿಯಾಗಿರುವೆವು.”

ಉದಾಜಿಯ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಮಾತಿನಕಡೆಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯ ಲಗ್ನವು ನಿಶ್ಚಯವಾದಾಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಜಿಜಾ ಬಾಯಿಯು ರಕ್ತತೀಲಕವನ್ನು ಅವಳಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚುವಾಗ ಮಾಡಿದ ಆಶೀರ್ವಾದವು ಉದಾಜಿಯ ಹೃದಯವನ್ನು ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲವಾಗಿ ಮಾಡಿತು. ತಾನು ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಒರಿಸಬೇಕೆಂದೂ, ಅವಳ ಸಂತತಿಗೆ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದ ಭಾವೀ ಸಿಂಹಾಸನವು ದೊರೆಯಬೇಕೆಂದೂ ಅವನ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಾಂಕ್ಷೆಯಿದ್ದಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವನು ರಾಣಿಯ ಹಾಗು ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯ ಲಾಂಗೂಲಚಾಲನ ಮಾಡತೊಡಗಿದ್ದನು. ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯ ಲಗ್ನವು ಸಂಭಾಜಿಯೊಡನೆ ಆಗುವದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ನೋಣತೆಂದಂ

ತಾಯಿತು. ಅವನು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು: - “ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯವರ ಲಗ್ನದ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿರುವದೆಂತಾಯಿತು.”

“ಹೌದು; ದುರ್ಗೆಯು ರಾಜಪತ್ನಿಯೂ ರಾಜನಾತೆಯೂ ಆಗತಕ್ಕವಳಿರುವಳು. ಮಹಾರಾಜರ ಗೃಹಬಲವನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವರು ದುರ್ಗೆಯನ್ನು ವಿವಾಹವಾದರೆ ವಂಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಯಾಗುವದೆಂದು ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರು ಹೇಳಿರುವರು. ಹೀಗಿದ್ದರೆ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆಗೆ ನಾವು ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನೇಕೆ ಕೊಡಬಾರದು?”

ನೀವು ಮಾಡಿದ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ದುರ್ಗೆಯನ್ನು ನಿಮಗೆ ಧಾರೆ ಯೆರೆದು ಕೊಡುವದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿರುವದಾಗಿ ರಾಣಿಯು ಹೇಳುವಳೆಂದು ಉದಾಜಿಯು ಬಾಯಿತೆರೆದು ಕುಳಿತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಸಕ್ಕರೆ ಬೀಳುವದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮಣ್ಣು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ಅವನು ಮನಸ್ಸಿನ ವಿಕಾರವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸದೆ ಬಹಿರಂಗಕ್ಕೆ:—“ಬಹಳೇ ಲೇಸಾಯಿತು!” ಎಂದು ನುಡಿದನು.

ಬಾಲಕನ ಭೀಷಣವಾದ ಕೊಲೆಯಿಂದ ರಾಮದಾಸನ ಮನಸ್ಸು ಕಳವಳಗೊಂಡಿತು. ಯಾವನು ಬಹು ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಆ ಬಾಲಕನನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ತರಿಸಿದನೋ ಅಂಧವನ ಅಂತಃಕರಣವು ಈಗ ತಳಮಳಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿದ ಕಾರಣವು ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅವನ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಗೂಢವಿರಬೇಕು. ಅವನು ಸಜಲವಾದ ತನ್ನ ನೇತ್ರಗಳನ್ನು ಕಪನಿಯಿಂದ ಒರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದನ್ನು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ನೋಡಿದಳು ಆಗ ಅವಳು: -“ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರೆ! ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂದ ಕಾರಣವೇನು? ರಾಜಪುತ್ರನ ಕೊಲೆಯಿಂದ ನೀವು ನೊಂದಿರೇನು?”

“ರಾಜಪುತ್ರನ ದುರ್ದೈವಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹೃದಯವು ತಳಮಳಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿದ್ದುದು ನಿಜವು. ನೋಡಿರಿ! ಎಲ್ಲಿ ಜನಿಸಬೇಕು, ಎಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು, ಕೊನೆಗೆ ಹೇಗೆ ಮರಣ ಹೊಂದಬೇಕು? ದೊಡ್ಡ ಮನೆತನದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮ ತಾಳಿ, ಮುಂದೆ ಅಭ್ಯುದಯ ಹೊಂದಲಿಕ್ಕೆ ಇವನ ಪುಣ್ಯವು ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ದುರ್ಮರಣ ಹೊಂದಿದನು.”

“ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಹೃದಯವು ಕೋಮಲವಿರುವದು.” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ನುಡಿದಳು.

“ಸಂತರ ಹೃದಯವು ಕೋಮಲವಿರದೇನು ಮಾಡೀತು? ರಾಜಶಾಸನಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಹೃದಯವನ್ನು ವಜ್ರದಂತೆ ಕಠಿಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವದು.” ಎಂದು ಸಂಭಾಜಿಯು ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡಿದನು.

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೇ!” ಉದಾಜಿಯು ಅನೇಕದಿಂದ:—“ಇಂದಿನ ಕೃತ್ಯವು ನಮಗೆ ಶುಭಶಕ್ತನನಾಗಿರುವದು. ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರ ಆಶೀರ್ವಾದವೂ ನನ್ನ ಕಲಿತನವೂ ಭಾವೀ ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ವಿಜಯಲಾಭ ಮಾಡಿ ಕೊಡುವವೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ಸಂದೇಹಗೊಳ್ಳಬಾರದು. ಬೇಗನೆ ಶಾಹೂರಾಜರೊಡನೆ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಪೇಶವೆಯು ಉತ್ತರದಿಗ್ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವವನಿರವನು. ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನಂತು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಪಕ್ಷ ಹಿಡಿದಿರುವನೆಂದು ಜಗಜೀವನರಾಯನು ಹೇಳಿದನು.”

“ಉದಾಜಿರಾಯರೇ, ನಿಮ್ಮ ಪರಾಕ್ರಮದ ವಿಷಯವಾಗಿಯೂ ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರ ಪ್ರಭಾವಶಕ್ತಿಯೂ ನಾನು ಸಂಶಯಗೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಸಾತಾರೆಯವರೊಡನೆ ಇಷ್ಟವಿವಸ ವೈರಬಳಿಯಿಸಿದ್ದೇ ಸಾಕೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ.”

“ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಳೆಯಿಟ್ಟವರು ನಿನ್ನ ಮತದಂತೆ ನಡೆಯಬಹುದು.” ಎಂದು ಸಂಭಾಜಿಯು ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೇ!” ಚವ್ವಾಣನು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು: “ಪಾಲಖೇಡದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನಿಜಾಮನ ಸಿದ್ಧತೆಯು ಚನ್ನಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಪೇಶವೆಯು ಒಳ್ಳೇ ಸಿದ್ಧತೆಯಿಂದ ಬಂದಿದ್ದನು; ಅಲ್ಲದೆ ಅವನು ತಂತ್ರಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಮಹಾರಾಜರನ್ನೂ ಚಂದ್ರಸೇನನನ್ನೂ ಮೋಸಗೊಳಿಸಿದನು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಪೇಶವೆಗೆ ಜಯದೊರೆಯಿತು. ಇಷ್ಟಕ್ಕಾಗಿ ಸಾತಾರೆಯವರೊಡನೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಂಜರಿಯಬೇಕೆ?”

“ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ಪೇಶವೆಯು ತನ್ನ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು, ನಿಮ್ಮ ಖಡ್ಗದ ಕೆಳಗೆ ಕೊರಳು ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಕಟಕರ ದನಗಳಂತೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವನೇನು? ಆಗ ನಿಜಾಮನೂ ಚಂದ್ರಸೇನ ಜಾಧವನೂ ಇರಲಾಗಿ ನೀವು ದಿಕ್ಕಾವಾಲಾಗಿ ಓಡಿಬಂದಿರೇಕೆ? ಈಗೇನೋ ಸ್ವತಂತ್ರ ರೀತಿಯಿಂದ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ಮೆರೆಯಿಸುವರಂತೆ!” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿದಳು.

“ರಾಣೀ!” ಸಂಭಾಜಿಗೆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಮಾತುಗಳು ಅಪಮಾನಾಸ್ಪದವಾಗಿ ತೋರಿ:—“ನೀನು ಮಾತಾಡಬೇಡ. ರಾಜಕಾರಣವು ಹೆಂಗಸರ ವಿಷಯವಲ್ಲ.” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಉದಾಜಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಹಿಮ್ಮತ ಬಾಹದ್ದರೇ! ಶ್ರೀಪತಿರಾಯರಂತು ನಮಗೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿರುವರು. ನಾವು ಸಾತಾರೆಯವರಿಗೆ ಅಂಜುವಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಪೇಶವೆಗೇನೂ ಕೋಡು

ಗಳಿರುವದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ನೀವು ಎಲ್ಲ ಸರದಾರ-ಸಾಮಂತರಿಗೆ ಯುದ್ಧದ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿರುವಿರಿ. ಇನ್ನೇಕೆ ಅನುಮಾನವು?”

“ಅಮಾತ್ಯ ಭಗವಂತರಾಯರ ಹಾಗೂ ವೆಂಕಟರಾಯರ ವಿಷಯ ವಾಗಿ ನನಗೆ ಸಂದೇಹವುಂಟಾಗಿದೆ. ಭಗವಂತರಾಯರು ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳು. ವೆಂಕಟರಾಯರಂತು ಪೇಶವೆಯ ಆಪ್ತರು.” ಎಂದು ಉದಾಜಿಯು ಹೇಳಿದನು.

“ನಮ್ಮ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರಕ್ಕೆ ಅಮಾನ್ಯತೆ ಮಾಡುವಂಥ ಮೂರ್ಖತನವು ಅವರಿಂದ ಆಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂದು ನನ್ನ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸವಿದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದರೆ, ಅವರ ಪಾರುಪತ್ಯ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬಂತಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಸಂಭಾಜಿಯು ನಡಿದು:—“ನೊದಲು ಈ ಮೃತಬಾಲಕನ ಶವದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿಸಿರಿ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಎದ್ದು ಒಳಗೆ ಹೋದನು. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯೂ ದುರ್ಗಬಾಯಿಯೂ ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ರಾಮದಾಸನು:—“ನಾನು ಒಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಈಗಲೆ ಹೊರಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೇಣೆಯನ್ನು ತರಿಸಿರಿ.” ಎಂದು ಉದಾಜಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಉದಾಜಿಯು ಮೇಣೆಯನ್ನು ತರಿಸಿದನು; ಹಾಗೂ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಸೇವಕರನ್ನು ಮೇಣೆಯ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆ ಕಳಿಸಿದನು ಕೂಡಲೆ ರಾಮದಾಸನು ಮೇಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಹೇಬೋರಗಾವಂದ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಯಣ ಮಾಡಿದನು.

ಚದುರೆಯ ಬಂಧನೆ.

—:○:—

ಚದುರೆಯೂ ಬೈರಾಗಿಯೂ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳಗಿದ ಮೇಲೆ ನೌಕೆಯ ಹಿಂದೆ ತೇಲುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮಹಾವೃಕ್ಷವು ಮೇಲೆ ಹಾಯ್ದು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿತು. ಅನಂತರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಬೈರಾಗಿಯು ನೀರ ಮೇಲೆ ಕಾಣಹತ್ತಿದನು. ಅವನು ಕೃಷ್ಣೆಯ ಮಹಾಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಈಸುತ್ತ ಈಸುತ್ತ ದಂಡೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದನು. ದಂಡೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಕೆಲವು ವೇಳೆಯವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು, ಚದುರೆಯ ಮಾರ್ಗಪ್ರತೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದನು. ನದೀತೀರದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರ ಸುಳಿವು ಕಾಣದ್ದರಿಂದ ಅವನು ನಿರಾಶೆಗೊಂಡು ನರಸಿಂಹನ ದೇವಾಲಯದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದನು. ದೇವಾಲಯವನ್ನು ತಲುಪಿದ ಮೇಲೆ ಅವನು:—“ಅವ್ವಾ, ಅವ್ವಾ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ಉತ್ತರಬಾರದ್ದರಿಂದ :—“ಸಟವಾಜಿ ಸಟವಾಜಿ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು, ಉತ್ತರಬರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಸ್ವಲ್ಪತೆಯು ನೆಲೆಗೊಂಡಿತ್ತು. ಅಂದು ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹುಳುವು ಕೂಡ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳೇ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನು ದೇವಾಲಯದ ಗವಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಗರ್ಭಾಗಾರದಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಿದನು; ಅಲ್ಲಿಯೂ ಯಾರೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯೂ ಮಗನೂ ಮಹಾಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ತೇಲಿಹೋಗಿರಬಹುದೇನು? ಎಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವನು ನದಿಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದನು. ಆಕಾಶವು ನಿರಭ್ರವಾದುದರಿಂದ ಚಂದ್ರಿಕೆಯ ಪ್ರಕಾಶವು ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಆ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶವವು ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಧಾವಿಸಿ ಹೋದನು. ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿ ಬಿದ್ದ ಶವವು ಯಾರದೆಂಬದನ್ನು ಅವನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದನು. ಆ ಶವದ ರುಂಡವು ಸಿಡಿದು ದೂರ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಬೈರಾಗಿಯು ಅದನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನೋಡಿದನು. ಅದು ತನ್ನ ತಾಯಿಯದೇ ಎಂಬದನ್ನು ಅವನು ಗುರುತಿಸಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಅವನು:—“ಅವ್ವಾ, ಅವ್ವಾ!” ಎಂದು ರೋದಿಸತೊಡಗಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಉದಾಜಿಯ ಜನರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು. ಬೈರಾಗಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕರಾರಿಯು ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಉದಾಜಿಯ ಮರಾಟರು ಖಡ್ಗಸಾಣೆಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ವೇಳೆಯವರೆಗೆ ಉಭಯತರಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದಾಟವು ನಡೆಯಿತು. ಆ ಹೊಡೆದಾಟದಲ್ಲಿ ಮರಾಟರು ತೆಗೆದ ಉದ್ಗಾರದಿಂದ ಅವರು ಯಾರೆಂಬದೂ ಯಾಕೆ

ಬಂದಿರುವರೆಂಬದೂ ಬೈರಾಗಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಮರಾಟರನ್ನು ಕುರಿತು:—“ನೀವು ಒಬ್ಬ ಬಾಲಕನು ರಾಜಪುತ್ರನಲ್ಲ. ಹಾಗೂ ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ರಜಪುತನು ನಾನಲ್ಲ.” ಎಂದು ಬಹುಪರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು; ಆದರೆ ಮರಾಟರಿಗೆ ಬೈರಾಗಿಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಹುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬೈರಾಗಿಯನ್ನು ಸಂಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಬೈರಾಗಿ ಹಾಗೂ ಮರಾಟರು ಇವರ ನಡುವೆ ಹೊಡೆದಾಟವು ಬಹಳ ವೇಳೆ ನಡೆಯಿತು. ಒಬ್ಬನೇ ನಾಲ್ಕೈದು ಜನರೊಡನೆ ಕಾದುವದು ಬೈರಾಗಿಗೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಮೊದಲೇ ಅವನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಈಸಿ ಈಸಿ ದಣದಿದ್ದನು. ಬಳಿ ಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂಥ ಶಸ್ತ್ರವೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವನು ಒಹಳೇ ಪೇಚಾಟದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು. ಈ ಎಲ್ಲ ಅನರ್ಥಕ್ಕೆ ಕಾರಣನು ರಾಮದಾಸನೇ ಎಂಬದು ಬೈರಾಗಿಗೆ ತಿಳಿದುದರಿಂದ, ಅವನು ಸಂತಪ್ತನಾದನು; ಆದರೆ ಅವನ ಸಂತಾಪದಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮರಾಟಗರು ಬೈರಾಗಿಯ ಮುಖವಿಂದ ರಜಪುತಸ್ತ್ರೀಯ-ರಾಜಪುತ್ರನ ಸಾಲಕಳ-ಇರ ವನ್ನು ತಿಳಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಯತ್ನಿಸಿದರು. ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವದು ಬೈರಾಗಿಯಿಂದ ಹೇಗಾಗಬೇಕು? ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಗೊತ್ತುವಳಿ ಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡದ್ದರಿಂದ ಮರಾಟಗರು ರುಷ್ಯರಾಗಿ, ಬೈರಾಗಿಯ ಮೇಲೆ ಬಲವಾಗಿ ದಾಳಿಮಾಡಿ, ಅವನನ್ನು ಗಾಯಗೊಳಿಸಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡಹಿದರು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಮರಾಟಗರು:—“ಏನೋ ಗುಲಾಮಾ! ಸಾಯುವ ಕಾಲಕ್ಕಾ ದರೂ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಇರವನ್ನು ತಿಳಿಸು!” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. “ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಸಂಗತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ಏನು ಹೇಳಲಿ?” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ಕ್ಷೇಣಕಂಠದಿಂದ ನುಡಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಒಬ್ಬ ಕ್ರೂರನು ಅವನ ಮೇಲೆ ಖಡ್ಗಪ್ರಹಾರ ಮಾಡಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯ ಗರ್ಜನೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಕೊಲೆಗಡಕರು ಅಂಜಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ನಾಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದರು.

ಖಡ್ಗಾಘಾತದಿಂದ ಬೈರಾಗಿಗೆ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕವಾದ ಗಾಯಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಅಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೆ ಅವನು ದೇವಾಲಯದ ವರೆಗೆ ಹೋಗಿ ನರಳುತ್ತ ಬಿಡು ಕೊಂಡನು. ಅವನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಆ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳೆದನು ಸೂರ್ಯೋದಯ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಚದುರಿಯು ಇಬ್ಬರು ಸಂಗಡಿಗರೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ನದಿಯಲ್ಲಿ ಈಸುತ್ತ, ತೇಲುತ್ತ, ಮುಳುಗುತ್ತ, ಕಲ್ಲು ಬಂಡೆಗಳಿಗೆ ಅಪ್ಪಳಿಸುತ್ತ ಹೇಗಾದರೂ ದಂಡೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದ ಚದುರಿಯ ಅವಸ್ಥೆ ಯಾದರೂ ಚಿಂತಾಜನಕವಾಗಿತ್ತು. ಮೊದಲು ಬೈರಾಗಿಗೆ ಅವಳ ಗುರುತೇ

ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಗಾಯಗಳಿಂದ ಜರ್ಜರಿತನಾದ ಬೈರಾಗಿಯ ಗುರುತನ್ನಾದರೂ ಚದುರೆಯು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಪರಸ್ಪರರು ಪರಸ್ಪರರ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆಯೇ ಸರಿಚಯವಾಯಿತು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಬೈರಾಗಿಯು:—
“ಚದುರೆ! ನೀನು ಹೇಗೆ ಉಳಿದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಈಸುವದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣನಾದ ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಯು ನಿಂತುಹೋಗಿತ್ತು. ಈ ಜನರೇ ನನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸಿದರು” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ತನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಇಬ್ಬರನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು.

“ಇವರು ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರು” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ನುಡಿದು, ತನ್ನ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಈ ವರಿಯಾಗ ಮಾಡಿಸಿದ ರಾಮದಾಸನ ದುಷ್ಟತೃಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸವಿಸ್ತರವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

“ಅಯ್ಯೋ! ರಾಮದಾಸನು ನನ್ನ ಮಗನಾದ ಸಟವಾಜಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸುವನೆ! ಸಟವಾಜಿ, ಸಟವಾಜಿ!” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ಪ್ರಳಾಪಿಸತೊಡಗಿದಳು.

ಒಂದು ವೇಳೆ ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸಟವಾಜಿಯು ಇಹಲೋಕವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಬಿಟ್ಟಿರಬಹುದು.” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ನುಡಿದು, ದೀರ್ಘವಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಗರೆದನು.

ಚದುರೆಯ ರೋದನವು ನಡೆದೇ ಇತ್ತು. ಆಗ ಬೈರಾಗಿಯು ಕ್ಷೀಣಕಂಠದಿಂದ.—“ಚದುರೆ! ಇಲ್ಲಿ ಬಾ; ಕುಳಿತುಕೋ. ನೀನು ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯು ನೆನಪಿರುವದಲ್ಲವೆ? ಅದನ್ನು ಪೂರೈಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಣಗು. ಮಿಂಚಿಹೋದ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ ಫಲವೇನು?”

“ನಾನು ಜೀವದಿಂದಿರುವ ವರೆಗೆ ಸಂಕಲ್ಪಚ್ಯುತಳಾಗುವದಿಲ್ಲ.”

“ಆನಂದನಾಯಿತು; ಮರಣಪ್ರಾಯನಾದ ವೇದನೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ದುಃಖದಲ್ಲಿಯೂ ಆನಂದನಾಯಿತು. ನನಗೆ ಬಲವಾದ ಗಾಯಗಳಾಗಿರುವದರಿಂದ ನಾನು ಇನ್ನು ಬಹಳ ವೇಳೆ ಒದಕುವದಿಲ್ಲ. ರಾಣಿಯೂ, ರಾಜನೂ, ರಾಮದಾಸನೂ, ಉದಾಜಿಯೂ ನನ್ನ ವಂಶವನ್ನೇ ಉಚ್ಛೇದಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಬದ್ಧಕಂಕಣರಾಗಿ, ಕಾರಸ್ಥಾನ ರಚಿಸಿ, ತಮ್ಮ ರಾಕ್ಷಸೀ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಂಡರು. ನೀನು ಅವರ ಈ ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಸೇಡುತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ, ನಾನು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಆನಂದಪಡುವೆನು.” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರಲು, ಅವನ ಬಾಯಿಂದ ರಕ್ತವು ಹೊರಬಿದ್ದಿತು. ಚದುರೆಯು ತನ್ನ ಬೊಗಸೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು

ಕೊಂಡು ಚಲ್ಲಿ:—“ಇನ್ನು ನೀವು ಬಹಳ ಮಾತಾಡಬೇಡಿರಿ.” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು

“ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಿದರೇನು, ಕಡಿಮೆ ಮಾತಾಡಿದರೇನು” ನನ್ನ ಆಯುಷ್ಯವೇ ಮುಗಿಯುತ್ತ ಬಂದಿದೆ.” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ನುಡಿದು, ಚದುರೆಯ ಕೈಹಿಡಿದು ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು:—“ಚದುರೆ! ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿರುವೆಯೇನು?”

“ನೀವು ಬೈರಾಗಿಗಳೆಂಬದನ್ನಷ್ಟು ಬಲ್ಲೆನು”

“ನಾನು ನಿಜವಾದ ಬೈರಾಗಿಯಲ್ಲ. ನಾನೇ ನಿನ್ನ ಪತಿಯಾದ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯು ಸಟವಾಜಿಯೇ ನಮ್ಮ ಮಗನು. ನೀನು ಕೊಲೆಗಡಕರನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೆಯಷ್ಟೆ? ನನ್ನ ಆಯುಷ್ಯತಂತುವು ಆಗ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಬದುಕಿದೆನು. ನೀನು ನಿನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಸಟವಾಜಿಯನ್ನು ನಾನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ತಾಯಿಯೊಡನೆ ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗತೊಡಗಿವೆನು. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಈ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಹತ್ತಿದೆವು. ನೀನು ದುರ್ಮಾರ್ಗಪ್ರವೃತ್ತಳಾದಾಗಿನಿಂದ ನಾನು ಎಷ್ಟು ಬಗೆಯ ಗಂಡಾಂತರಗಳನ್ನು ಭೋಗಿಸಿದನೆಂಬದನ್ನು ಹೇಳುವಷ್ಟು ಆವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ನಿನ್ನ ದುರ್ಗುಣಕ್ಕಾಗಿ. ಈಗ ನಿನ್ನ ಸ್ವಭಾವವು ಸುಧಾರಿಸಿರುವದೆಂದು ನನಗೆ ನಂಬಿಗೆ ಯಾಗತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನ ವಧೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಒಂದು ಕಟ್ಟಳೆಯಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಹಾಗೂ ನಿನ್ನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ, ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿ, ನಮ್ಮ ವಂಶಾಂಕುರವನ್ನು ಚಿವುಟಿದ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ವಿಧ್ವಂಸಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಕಟ್ಟಳೆಯಿಂದಲೇ ನಾನು ನಿನಗೆ ಕ್ಷಮಾದಾನ ಮಾಡಿರುವೆನು. ನಾನು ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಂಡು ಸುದಿನವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೆವು; ಆದರೆ ಅಂಥ ಸುದೈವವು ನಮ್ಮದಿಲ್ಲ. ಅದೆಲ್ಲ ಇರಲಿ. ನನ್ನ ಆಯುಷ್ಯವು ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯುವ ಚಿಹ್ನೆವಿದೆ. ನೀನು ನನ್ನ ಅಂತಿಮ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ವಚನಕೊಟ್ಟರೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮರಣ ಹೊಂದುವೆನು. ನೀನು ಕುಲಕಲಂಕಿನಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪುನೀತಳಾಗಿರುವೆ. ಧರ್ಮಪತ್ನಿಯಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಭಾವೀ ಆಯುಷ್ಯದ ಧೈಯವು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಂತುಷ್ಟಗೊಳಿಸಬಹುದೆಂದು ನಂಬಿರುವೆನು”

ಈ ಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಚದುರೆಯು ಶಿಲಾಪ್ರತಿಮೆಯಂತೆ ಕುಳಿ

ತಳು. ಹರ್ಷ, ದುಃಖ, ವಿಸ್ಮಯ, ಅನುಶಾಸನ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಭಾವನೆಗಳು ಅವಳಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿ ಲಯಹೊಂದತೊಡಗಿದ್ದವು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಜಲಧಾರೆಗಳು ಅಖಂಡವಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವಳು ಪತಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣಾತುಂಬಾ ನೋಡತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಗತಾಯುಷ್ಯದೊಳಗಿನ ಸಂಗತಿಗಳ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಗಳು ಒಂದೊಂದೇ ಆಗಿ ಬಂದು ಅವಳ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಿಂತವು. ಚದುರೆ-ಕೃಷ್ಣಾಜಿ ಜಗದಳೆಯರ ಸಂಸಾರವಿಚ್ಛೇದವಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳು ಗತಿಸಿದ್ದರೂ, ವಿವಾಹಕಾಲದ ಹಾಗೂ ಅನಂತರದಲ್ಲಿಯ ಸಂಸಾರದ ಸ್ಮೃತಿಯು ಅವಳ ಸ್ಮೃತಿಪಟಲದಲ್ಲಿ ದೇವಧರ್ಮಗಳ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಮೂಡಿದ್ದುದರಿಂದ, ಮುಂದಿನ ವಿಸರೇತ ಕಾಲದ ಆಘಾತದಿಂದ ಹೇಗೆ ನಷ್ಟವಾಗಬೇಕು? ಕರ್ಣಾಡದ ಬಳಿಯ ಪ್ರೀತಿಸಂಗಮದಲ್ಲಿ ಬೈರಾಗಿಯು ಭೆಟ್ಟಿಯಾದಾಗಿನಿಂದ ಅವಳಲ್ಲಿ ಅವನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸ್ವರೇಯ ಭಾವನೆಯು ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. ನೌಕೆಯಲ್ಲ ತೂ ಆ ಭಾವನೆಯು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಜಾಗೃತವಾಯಿತು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೈರಾಗಿಯು ತನ್ನ ಪತಿಯಾಗಿರಬಹುದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ಸಹ ಹುಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ ಕೊಲೆಗಡಕರಿಂದ ಕೊಲ್ಲಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಅವನು ಹೇಗೆ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಬರುವನೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೆ ಮೊದಲಿನ ಕಲ್ಪನೆಯು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬೈರಾಗಿಯು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಈಸುತ್ತ ನರಸಿಂಹಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಯ ತನ್ನ ಪರಿಚಯದ ಜನರನ್ನು ಕಂಡು, ತನ್ನ ನವವರಿಸಿತ ವಧುವು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಈಸುತ್ತ ಬರುತ್ತಿರುವಳೆಂದೂ ಅವಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ದಂಡೆಗೆ ತಲುಪಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೇಳಿಕೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಕೆಲವು ಜನರು ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತ ಕುಳಿತು, ಚದುರೆಯು ಪ್ರವಾಹದ ಕೂಡ ಬರುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಅವಳನ್ನು ದಂಡೆಗೆ ತಂದರು.

ಚದುರೆಯು ದೇಹದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಪತಿತಳಾಗಿದ್ದಳೋ, ಅಷ್ಟು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟಾದರೂ ಅವಳು ಆರ್ಯಲಲನೆಯಾಗಿದ್ದಳು. ಪತಿಯ ಸೌಜನ್ಯತೆಯು ಅವಳಿಗೆ ದೃಗ್ಗೋಚರವಾದ ಕೂಡಲೆ, ತನ್ನಿಂದ ಎಂತಹ ದುಷ್ಕೃತ್ಯವು ಘಟಿಸಿತಲ್ಲ! ಎಂದು ಅವಳು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಬಡತೊಡಗಿದಳು. ಬೈರಾಗಿಯೆ ತನ್ನ ಪತಿಯೆಂಬದು ಗೊತ್ತಾದ ಕೂಡಲೆ, ಅವಳ ಆಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲದಾಗಿ, ಅವಳು ಶಿಲಾಪ್ರತಿಮೆಯಂತೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಳು! ಅವಳು ತನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯು:—“ಚದುರೆ! ನೀನು ಇಷ್ಟೇಕೆ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತೀ? ನೀನು ಇಂದಿನವರೆಗೆ ದುಷ್ಕೃತಿ

ಯಿಂದ ಮಾಡಿದ ಪಾಪಸಂಚಯವನ್ನು ಪರಿಮಾರ್ಜನೆಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿರುವೆಯಾ? ಇಡೀ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಷ್ಟೇ ಹೋಯಿತು; ಆಯುಷ್ಯದ ಕೊನೆಯ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಾದರೂ ನನಗೆ ಶಾಂತಿದೋರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವೆಯಾ?”

ಪತಿಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಚದುರೆಯ ಕಂಠವು ಸದ್ಗದಿತವಾಯಿತು ಅವಳು ಪತಿಯ ಹೃದಯದ ಮೇಲೆ ಮಸ್ತಕವಿರಿಸಿ ದುಃಖಿಸುತ್ತ:—“ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪಣೆಯು ಶಿರಸಾಮಾನ್ಯವಿರುವದು. ನಿಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ನಾನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಆಚರಣೆಯಿಡುವೆನು.”

“ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಕೈ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕು. ನನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆ. ನನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದವೆಂದು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೂ, ಆರ್ಯಲಲನೆಯೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿರುವ ನೀನು ಪತಿದೇವನ ಆಶೀರ್ವಾದವೆಂದಾದರೂ ಸ್ವೀಕರಿಸು. ಪತಿಯ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಪತ್ನಿಯು ವಾಲುಗಾರಳು; ಪತ್ನಿಯ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಪತಿಯು ವಾಲುಗಾರನು ನಾನು ನನ್ನ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ನಿನ್ನನ್ನು ದೋಷಮುಕ್ತಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಅಮರಧಾಮಕ್ಕೆ ತೆರಳುವೆನು, ಆದರೆ ಚದುರೇ, ನೀನು ನನ್ನ ಅಂತಿಮ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹೆಣಗಬೇಕು.”

“ನಿಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಚರಣಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿಯೂ ಈಡೇರಿಸುವೆನು. ನಾನು ಕುಲಕಲಂಕನಿಯು, ಮಹಾಪಾತಕಿಯು. ಈ ಪತಿತಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ!” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಚದುರೆಯು ಅತಿಯಾಗಿ ರೋದಿಸುತ್ತ ಪತಿಯ ಕೈಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿದಳು.

“ಪ್ರಿಯೆ! ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರುವೆನು. ಚದುರ! ಚದುರೆ! ಬರುತ್ತೇನೆ....”

ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯ ನಾಲಿಗೆಯು ಸೆಳೆಯಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಒಳಸೇರಿದವು. ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಜೀವಜ್ಯೋತಿಯು ನೊಂದಿ ಹೋಯಿತು! ಚದುರೆಯು ಪತಿಯ ಶವದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ರೋದಿಸಹತ್ತಿದಳು. ಅವಳು ಆಗ ಹಾಡಿಕೊಂಡು ಬೋರಾಡಿ ಅಳುವದನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ, ಕಲ್ಲೆದೆಯು ಕೂಡ ಕರಗುವಂತಿತ್ತು. ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯು ಬೈರಾಗಿ ವೇಷದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಶಿಷ್ಯರು ತಮ್ಮ ಗುರುವಿನ ಅಂತಿಮ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಚದುರೆಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಅಶ್ವಾಸನೆಯಿತ್ತರು; ಆದರೆ ಅಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಚದುರೆಗೆ ಇಹಲೋಕದ ವ್ಯಾಮೋಹವು ತಪ್ಪಿತು. ಪತಿ

ಮರಣದ ತರುವಾಯ ಜೀವಿಸಿರಲಾರೆನೆಂದು ಅವಳು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳ ಮುಂಚೆ ಪತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ವಚನವು ಸಹ ದುಃಖಾವೇಗದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ವಿಸ್ಮೃತಿಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಸಹಗಮನದಂತಹ ಆತ್ಮಯಜ್ಞದಿಂದ ಪತಿತನಾರಿಯಾದ ತನ್ನ ಜನ್ಮವು ಉದ್ಧಾರವಾಗುವದೆಂಬ ಸದ್ಭಾವನೆಯು ಅವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು ಜನರು ಅವಳನ್ನು ಈ ಪವಿತ್ರ ವಿಚಾರದಿಂದ ಪರಾವರ್ತನಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯ ಹಾಗು ಕಾವೇರಮ್ಮನ ಶವ ಸಂಸ್ಕಾರದ ಹಾಗು ಚದುರೆಯ ಸಹಗಮನದ ಸಿದ್ಧತೆಯು ಭರದಿಂದ ನಡೆಯಿತು.

ಊರ ಜನರ ನೆರವಿದ್ದುದರಿಂದ ಚದುರೆಯ ಸಹಗಮನ ಸಿದ್ಧತೆಯಾಗಿ ಲಿಕ್ಕೆ ಬಹಳ ವೇಳೆ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಗುರುಪತ್ನಿಯ ಸಹಗಮನವನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಊರೊಳಗಿನ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷರು ನದೀತೀರದಲ್ಲಿ ನೆರೆದರು. ಸುವಾಸಿನಿಯರು ಚದುರೆಯನ್ನು ಎರೆದು, ಪೀತವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಉಡಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟರು ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಪಟ್ಟಿಕುಂಕುಮಹಚ್ಚೆ ಆರುತಿ ಮಾಡಿದರು. ಚದುರೆಯು ಸಹಗಮನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಳಾದಳು. ಮೊದಲು ಕಾವೇರಮ್ಮನ ಶವಕ್ಕೆ ಅಗ್ನಿ ಸಂಸ್ಕಾರವು ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ತರುವಾಯ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯ ಶವವನ್ನು ಚಿತೆಯ ಮೇಲಿರಿಸಿದರು. ಚದುರೆಯು ಚಿತೆಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿದಳು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಹಾರತಕ್ಕವಳು; ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚವ್ವಾಣನ ಸೈನಿಕರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹರಾ ತ್ತಾಗಿ ಬಂದು, ನೆರೆದ ಜನರನ್ನು ಚದರಿಸಿ, ಚದುರೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ವಾಯುವೇಗದಿಂದ ಸಾಗಿದರು ಸಶಸ್ತ್ರ ಸೈನಿಕರ ಮುಂದೆ ಊರವರ ಆಟವೇನೂ ನಡೆಯುವಂೀದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಆ ಸೈನಿಕರನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಗುರುಪತ್ನಿಯಾದ ಚದುರಾದೇವಿಯು ಉದಾಜಿ-ಸಂಭಾಜಿ ರಾಜರ ನೆರೆಯಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಸಿಲುಕಿದಳೆಂದು ನರಸಿಂಹಪುರದ ನಿವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಹಳಹಳಿಸತೊಡಗಿದರು.

ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ರಾಮದಾಸನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಸಮಾಚಾರವೆಲ್ಲವೂ ಜನರಿಂದ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನು ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯ ಚಿತೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ರೋದಿಸತೊಡಗಿದನು. ತಮ್ಮ ಬೈರಾಗಿಯ ಮೈರಿಯಾದ ರಾಮದಾಸನು ಹೀಗೇಕೆ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿರುವನೆಂದು ಜನರು ಸೋಜಿಗಾಗೊಂಡರು. ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಚಿತೆಯಲ್ಲಿ ಚಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸಂತಾಪವನ್ನು ಶಾಂತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹವಣಿಸಿದ್ದ ಜನರು ಈ ಕೃತ್ಯದಿಂದ ಹಿಂಜರಿದರು. ಅವರು ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ಅಳುವ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

ರಾಮದಾಸನು ಹೇಳಿದ ಉತ್ತರದಿಂದ ಜನರ ಮನಸ್ಸು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೊಂದದಿದ್ದರೂ, ಅವನು ಮರಣ ದಂಡನೆಗೆ ಅರ್ಹನಲ್ಲವೆಂಬದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ತಮ್ಮ ಗುರುವು ರಾಮದಾಸನ ಮೇಲೆ ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ದ್ವೇಷ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನೆಂದು ಅವರ ತಿಳವಳಿಕೆಯಾಯಿತು. ಗುರುಪತ್ನಿಯಾದ ಚದುರೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ ಕಾರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ರಾಮದಾಸನ ಅಂಗವಿಲ್ಲೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ನಂಬಿಗೆಯಾದ್ದರಿಂದ, ಅವರು ಅವನ ಕೂದಲಿಗೆ ಸಹ ದಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚದೆ ಊರಿಗೆ ಹೋದರು ಈ ಅನರ್ಥಕ್ಕೆ ಸಂಭಾಜಿಯೂ ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನೂ ಕಾರಣರೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ರಾಮದಾಸನಿಂದ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ರಾಜನ ಹಾಗು ಚವ್ವಾಣನ ಮೇಲಿನ ನೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು, ಚದುರೆಯ ಬಂಧವಿಮೋಚನೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು.

ಬೈರಾಗಿಯ ಹಾಗು ಚದುರೆಯ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ವೈರಿಯಾಗಿದ್ದ ರಾಮದಾಸನು ಈಗ ಕಲ್ಪನಾತೀತನಾದ ಶೋಕನಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನಿರಬಹುದು? ಈ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ರಹಸ್ಯವಿರಬಹುದಲ್ಲವೆ?

ಅಮಾನುಷ ಅತ್ಯಾಚಾರ!

ದೈವಹತಳಾದ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಪನ್ನಾಳಗಡದ ವಾಡೆಯಲ್ಲಿ ಜಪ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಶ್ರೀರಾಮನಾಮೋಚ್ಚಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವಳ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಭಗವಂತನ ಕಡೆಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನಾದ ರಾಮ ರಾಜನ ಶೋಧಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಭಾಣಿಯು ಶಿರಾಳೆಗೆ ಹೋಗಿರುವನೆಂಬ ವಾರ್ತೆಯ ಗಾಳಿಯು ಸುಳುವಿನಿಂದ ಅವಳ ಕಿವಿಗೆ ತಲುಪಿದ್ದರಿಂದ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತಳಾಗಿ, ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಶೋಧಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವ ಬಗ್ಗೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಕಾರಭಾರಿಯಾದ ಯಾದೋ ಗೋಪಾಳನನ್ನು ಬಾವಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಮಾತ್ಯ ಭಗವಂತರಾಯನ ಕಡೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿತ್ತಳು. ಬಾವಡೆಯು ಪನ್ನಾಳಿಯಿಂದ ಒಂದು ದಿನದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿತ್ತು, ಆದರೆ ಯಾದೋ ಗೋಪಾಳನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಂಟು ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನ ವಾರ್ತೆಯೇ ತಿಳಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ಯೋಚನೆಗೊಳಗಾಗಿದ್ದಳು. ಸಂಭಾಜಿಯು ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ನಿಜವಾ' ಯೂ ಕೊಂದಿರಬಹುದೇನು? ಯಾದೋ ಗೋಪಾಳನೂ ಭಗವಂತರಾಯನೂ ಒಡೆದು, ಸಂಭಾಜಿಯ ಪಕ್ಷವನ್ನು ವಹಿಸಿರಬಹುದೇನು? ಮೊದಲಾದ ವಿಚಾರಗಳಿಂದ ಅವಳು ಕ್ಲೇಶಪಡಹತ್ತಿದ್ದಳು ತಾರಾಬಾಯಿಗೆ ಅವಳ ಇಡೀ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಾಕಾಗಿ ಉಳಿಯುವಂಥ ಪ್ರಸಂಗಗಳೆಂದರೆ ಎರಡೇ ಉಂಟಾಗಿದ್ದವು. ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯಿಂದಲೂ ಸಂಭಾಜಿಯಿಂದಲೂ ಒದಗುತ್ತಿರುವ ಪೀಡೆಯು ಮೊದಲನೇ ವ್ರಸಂಗವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಪೀಡೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಪರಿಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ದಿನಾಲು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇನ್ನೊಂದು ವ್ರಸಂಗವೆಂದರೆ, ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನಾದ ರಾಮರಾಜನ ಸುರಕ್ಷಿತೆಯ ವಿಷಯವು. ಕವಳಿಗೆ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರ ಪೀಡೆಯು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ಇದ್ದಿತು. ರಾಮರಾಜನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಅವಳು 'ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಶ್ಚಿಂತಳಾಗಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ರಾಜಪುತ್ರನು ರಜಪುತ ದಂಪತಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವನೆಂಬ ಸಂಗತಿಯು ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಗೆ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ, ಅವರು ಈ ಕಾರಸ್ಥಾನದ ಶೋಧನೆಗಾಗಿಯೂ ರಾಜಪುತ್ರನು ದೊರೆತರೆ ಅವನ ಪಾರುಪತ್ಯಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಉದಾಜಿಯ ಅಮಂತ್ರಣದ ಮೇರೆಗೆ ಶಿರಾಳೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಈ ವಾರ್ತೆಯು ಗಾಳಿಯ ಸುಳುವಿನಿಂದ ತಾರಾಬಾಯಿಗೂ ತಿಳಿದುದರಿಂದ, ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಿಜವಾದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬರುವದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾದೋ ಗೋಪಾಳನನ್ನು ಅವಳು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಳು. ಅವನು ಎಂಟು ದಿನಗಳಾದರೂ ಬಾರದ್ದರಿಂದ ತಾರಾ

ಬಾಯಿಯು ವೈಸನಾಕ್ರಾಂತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಜಿಯೂ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯೂ ಪನ್ನಾಳಗಡಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರುವೆಂಬ ವಾರ್ತೆಯು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಯಾದೋ ಗೋವಾಳನು ಇಲ್ಲದ ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರು ಬರುವರೆಂದು ಅವಳು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಚಿಂತಾಮಗ್ನಳಾದಳು. ಅವರು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಕಾರಭಾರಿಯು ಎಲ್ಲಿರುವನೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಉತ್ತರವನ್ನೇನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಆಲೋಚಿಸತೊಡಗಿದಳು.

ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಚಿಂತಾಮಗ್ನಳಾಗಿ ಕುಳಿತಾಗ ಅವಳ ವಿಶ್ವಾಸದ ಸೇವಕನಾದ ಪರಸೋಜಿಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ತಾರಾಬಾಯಿಯು:—“ಪರಸೋ ಜಿ, ಮತ್ತೇನು ಸಮಾಚಾರ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ರಾಜ-ರಾಣಿಯರು ಬರುವರೆಂಬ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಪರಸೋಜಿಯು ಕೇಳಿದನು.

“ಕೇಳಿರುವೆನು.”

“ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ರಾಮದಾಸನ ಸಹಾಯದಿಂದ ರಾಜಪುತ್ರನ ಶೋಧನೆ ನಡೆಯಿಸಿರುವರಂತೆ!”

ಪರಸೋಜಿಯು ಹೇಳಿದ ವಾರ್ತೆಯು ಅಷ್ಟು ಹೊಸದಾಗಿರದಿದ್ದರೂ, ಆ ವಾರ್ತೆಯು ಸಹ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಅಂತಃಕರಣವನ್ನು ಹೊಯ್ದಾಡಿಸಿತು. ಅವಳು ನಿಟ್ಟುಸಿಗರೆದು: “ರಾಮದಾಸನು ಸಹ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದನೆ!” ಎಂದು ನುಡಿದಳು.

ಪರಸೋಜಿಯು ಹೇಳಿದ ವಾರ್ತೆಯು ಒಳಗಿದ್ದ ಭವಾನಿಬಾಯಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಹೊರಗೆ ಬಂದು.—“ರಾಜಪುತ್ರನ ಸಮಾಚಾರವೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ನಿನಗೇಕೆ ಆ ಒಣ ಉಸಾಬರಿಯು? ಸುಮ್ಮನೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗು!” ಎಂದು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಸೊಸೆಯನ್ನು ಬೆದರಿಸಿದಳು.

“ರಾಜಪುತ್ರನ ಹೆಸರು ಹೊರಟದ್ದರಿಂದ ವಿಚಾರಿಸಿದೆನು ರಾಜ-ರಾಣಿಯರು ಏನಾದರೂ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡಿದರೇನು?”

“ಭವಾನಿ!” ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ. --“ನೀನು ನನ್ನೆದುರಿಗೆ ಈ ಬಾಷ್ಪಳತನ ಮಾಡತೊಡಗಿರುವೆಯಾ? ನಾನು ದೆವ್ವನಂತಿರಲಾಗಿ, ನಿನಗೇಕೆ ಈ ಇಲ್ಲದ ಉಸಾಬರಿಯು?”

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೆ!” ಪರಸೋಜಿಯು.—“ನೀವು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿರಿ. ಬಾಲರಾಜರು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವರು.”

ಭವಾನಿಬಾಯಿಯು ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿದವಳಾಗಿದ್ದಳು ರಾಜಪುತ್ರನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವನೆಂಬ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆನಂದಭರಿತಳಾಗಿ ಅವಳು ಒಳಗೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾದೋ ಗೋಪಾಳನೂ ಭಗವಂತರಾಯನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಗ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಹರ್ಷನಿರ್ಭರಳಾದಳು. ಅವಳು ಕಾರಭಾರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು.—‘ಯಾದವರಾಯರೆ, ನೀವು ಬರುವದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳೇಕೆ ಹಿಡಿದವು?’

“ಅವ್ವನವರ, ಅಮಾತ್ಯರ ಸಲುವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ತಡವಾಯಿತು.”

‘ನನ್ನ ಇಂಕೆಯ ಕಾಲವನ್ನು ನೋಡಿ, ಕಾರಭಾರಿಗಳೂ ಅಮಾತ್ಯರೂ ವಕ್ಷಾಂತರ ಮಾಡಿದರೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆಯಾಗಿತ್ತು ‘ಬಲವಿಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೆಲವೆದ್ದು ಬಡೆಯಿತೆಂಬಂತೆ ಎಲ್ಲಿ ಆಗುವುದೋ ಎಂದು ನಾನು ಭಯಗೊಂಡಿದ್ದೆನು.’

“ಹೀಗೆ ಎಂದಾದರೂ ಆಗಬಹುದೆ?” ಎಂದು ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಯಾದೋ ಗೋಪಾಳನು ಕೇಳಿದನು.

“ಆಗಿಲ್ಲವೇಕೆ” ನಾನು ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿರುವೆನು ಪರಶುರಾಮಪಂತ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ನನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆ”

“ರಾಣೀನಾಹೇಬರೆ” ಭಗವಂತರಾಯನು ಆವೇಶದಿಂದ —“ನೀವು ಪರಶುರಾಮಪಂತರನ್ನೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೋಲಿಸಬೇಡಿರಿ. ಅಮಾತ್ಯರ ಮಾತು ಬೇರೆ, ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಮಾತು ಬೇರೆ. ಅಮಾತ್ಯರ ಮನೆತನದಲ್ಲಿ ಒಡಕಿನ ಗಂಧವೇ ಇರುವದಿಲ್ಲವೆಂಬದನ್ನು ನೀವು ಮನಗಂಡಿರುತ್ತೀರಿ. ಅಮಾತ್ಯರ ಹಾಗೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ನಡಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲವೆಂಬದೂ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ ಪರಶುರಾಮಪಂತನ ಅನುಕರಣವನ್ನು ಅವನ ಚಿರಂಜೀವನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೀವು ನೋಡುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಇಷ್ಟರ ಮೇಲಿಂದ ನನ್ನ ಮಾತಿನ ಸತ್ಯತೆಯು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಬಹುದು. ಎಂತಹ ಆಸತ್ಯಾಲದಲ್ಲಾದರೂ ನನ್ನ ಹಿರಿಯರಾದ ರಾಮಚಂದ್ರಪಂತರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ತೃಪ್ತಿಸಲಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ನಾನು ಅವರ ಅನುಕರಣೆ ಮಾಡುವದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಾದರೂ ಹಿಂದಾಗಿಲ್ಲ”

“ಆದರೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ನಂಬುವಂತಿಲ್ಲ.”

“ಈಗ ಮಾತ್ರ ನೀವು ಕೊಲ್ಹಾಪುರದ ಪ್ರಚಲಿತ ರಾಜಕಾರಣಕ್ಕನು ಗುಣವಾಗಿಯೇ ಮಾತನಾಡಿರಿ!” ಅಮಾತ್ಯನು ಗಂಭೀರತೆಯಿಂದ: —“ಈ

ಭೇದಭಾವದ ರಾಷ್ಟ್ರವಿಘಾತಕ ರಾಜಕಾರಣದ ವಿಷವೃಕ್ಷವು ಮೊದಲು ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಹಿಂದು ದ್ವೇಷ್ಠಿಯಾದ ನಿಜಾ ಮನ ಅಂತಃಕರಣದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿತು. ಅವನ್ನೇ ಅವನು ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದಲ್ಲಿ ನೆಟ್ಟನು; ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದವರು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಜಾ ಮನಿಗೆ ಗುರುಗಳಾಗಿ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವರು.”

“ಛೇ! ಛೇ! ಅಮಾತ್ಯರೆ. ನಮ್ಮ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿರುತ್ತೀರಿ. ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಅರ್ಥದಿಂದ ನಾನು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.”

“ನೀವು ಯಾವ ಅರ್ಥದಿಂದಲೇ ಮಾತನಾಡಿರಿ, ನಾನು ಅಡಿದ್ದು ಮಾತ್ರ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಗನುಸಾರವಾಗಿಯೇ ಇರುವದು. ಜಿಜಾಬಾಯಿ ರಾಣಿ ಸಾಹೇಬರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮೇತರರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿಕುಳ್ಳಿರಿಸಿರುವರು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ಅವರ ಸಲಹೆಯಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ದೇಶಸ್ಥ, ಕೊಂಕಣಸ್ಥ ಭೇದವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸತೊಡಗಿರುವರು. ಉದಾಜಿ ಚವ್ಲಾಣನು ಮರಾಟ-ಮರಾಟೇತರರನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ದೇಶಸ್ಥ, ಚಿತ್ತಾವನ ಭೇದವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಗೊಡಗಿರುವನು. ಈ ಭೇದದಿಂದ ಲಾಭ ವೇನು? ಧರ್ಮದ ದುರಭಿಮಾನಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ, ನಿಜವಾದ ಕೆಲಸವು ಯಾರಿಂದಾಗುವದೆಂಬದನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸದಿದ್ದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಾನಿಯಾಗದೆ ಇರುವದೆ? ಶ್ರೀಪತಿರಾಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಪೇಶವೆಯು ಚಿತ್ತಾವನನೆಂದು ನೀರಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವನು. ಸಾತಾರೆಯ ರಾಜ್ಯದ ಅಭ್ಯುದಯವು ಯಾರನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ನೀವು ಒಲ್ಲರಿ. ಪೇಶವೆಯನ್ನು ನಿಂದಿಸುವದೆಂದರೆ, ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಗೂಗೆಯು ನಿಂದಿಸಿದಂತೆಯೇ ಸರಿ! ಪೇಶವೆಯು ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೆ, ಇಂತಹ ಸಂಭಾಜಿ-ನಿಜಾಮರಿಗೆ, ಇಂತಹ ಉದಾಜಿ-ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯವರಿಗೆ ಸಾಕಾಗಿ ಉಳಿಯುವಷ್ಟು ಪ್ರತಾಪಶಾಲಿಯಾಗಿರುವನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮವಾದ ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ನೀವು ಮನಗಂಡಿಲ್ಲವೆ? ಪರಶುರಾಮಪಂತನಂತೆ ನನ್ನ ತೀರ್ಥರೂಪರವರಿಗೆ ಸಾತಾರೆಯವರ ಪಕ್ಷವನ್ನು ವಹಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅಡ್ಡಿಯಿತ್ತು? ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರ ಇಲ್ಲವೆ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ಪಕ್ಷ ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ನನಗಾದರೂ ಯಾರು ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡುವರು? ಈಗ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಷಪಾತಿಯಾಗಿದ್ದು ರಿಂದ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದವರೂ ಸಾತಾರೆಯವರೂ ಕೂಡಿಯೇ ನನ್ನನ್ನು ನೀರಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವರು. ನನ್ನ ಆಶ್ರಯದಾತರಾದ ನೀವಾದರೂ ವಿಷವನ್ನು ವಸ್ಥೆಗೆ

ಗುರಿಯಾಗಿ ತೊಳಲುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಇಂಥ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ನೀವು ಆಡಿದ ಮಾತುಗಳು ಎಷ್ಟು ಅನುಚಿತವಾದವುಗಳೆಂಬದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವದು. ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಕೋಲ್ಟಾ ಪುರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುಣದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯಕರ್ತರು ಮದಾಂಧರಾಗಿರುವರು. ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ!”

ಅಮಾತ್ಯನಾಡಿದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಮೆತ್ತಗಾದಳು. ಆಗ ಅವಳು ದೀನವಾಣಿಯಂದ: —“ಅಮಾತ್ಯರೆ! ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಘನವಂತಿಕೆಯ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ; ನನ್ನ ದೈವಕ್ಕೆ ಆಡಿದೆನು. ನಾನು ದೈವಾಹತಳಿರುವುದರಿಂದ ಎಂಥ ಏಕನಿಷ್ಠರಾದರೂ ಒಡೆದು ಹೋಗುವರೆಲ್ಲಿಯೋ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ಹಾಗೆ ಆಡಿದೆನು. ನೀವು ನನ್ನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ.”

“ತಾವು ಕ್ಷಮಾಯಾಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ನಾನು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮಾತಿನ ಓಘದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಆಡಿ ತೋರಿಸಬೇಕಾಯಿತು.”

“ನೀವು ಏಕನಿಷ್ಠ ಹೃದಯದವರಿರುವಿರಿಂಬದನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆನು. ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ನನ್ನ ಕಾರಸ್ಥಾನದ ಮಂದಿರವು ನಿಂತಿದೆ. ಅಮಾತ್ಯರೆ, ನೀವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ತಡಮಾಡಿದಿರೇಕೆ?”

“ರಾಜಪುತ್ರನ ಶೋಧದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದೆನು. ರಜಪುತ್ರ ದಂಪತಿಗಳು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿರುವರೆಂಬದು ಗೊತ್ತು ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.”

“ಮುಂದೇನು ಗತಿ?”

“ನೀವು ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿರಿ ನಾನು ಬಾಬರಾಜನನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ, ಘಟ್ಟದ ಕೆಳಗೆ ಕಳುಹಿಸುವೆನು. ಸದ್ಯದ ಪ್ರಕ್ಷುಬ್ಧ ವಾತಾವರಣವು ಶಾಂತವಾಯಿತೆಂದರೆ, ನಿಂಬಾಳಕರ ದರ್ಯಾಬಾಯಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಇಡುವೆನು. ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಶೋಧಿಸದೆ ಬಿಡುವದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿರಿ.”

“ಭಗವಂತರಾಯರೆ, ಇದೇ ವಿಷಯವಾಗಿ ಗೊತ್ತುವಳಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದೆನು. ರಾಮದಾಸನು ಸಂಭಾಜಿಗೆ ರಾಜಕುಮಾರನ ಗೊತ್ತುವಳಿ ತಿಳಿಸಿರುವನಂತೆ. ಮುಂದೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು?”

“ಮುಂದೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲದೇನು? ಹಣೆ ಹಣೆ ಬಡಕೊಂಡು ಅಳಬೇಕು! ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನೀನೇನು ಮಾಡುವೆ?”

ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಒಳಗೆ ಬಂದಳು.

ರೌದ್ರರೂಪಹೊಂದಿದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ತಾರಾಬಾಯಿ, ಅಮಾತ್ಯ ಮೊದಲಾದವರು ಭಯಚಕಿತರಾದರು. ಅವರು ವರಸ್ಪರರು ಪರಸ್ಪರನ್ನು ನೋಡತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಕರ್ಕಶವಾಣಿಯಿಂದ:—“ಮುಡಿಹದ್ದೇ! ನಮ್ಮನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಿ ಹುಚ್ಚನ ಮಗನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದೆಯಲ್ಲವೇ? ಅವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯ-ವೈಭವಗಳು ದೊರೆಯುವಂತೆ ತಂತ್ರ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೆಯಲ್ಲವೇ? ರಾಮದಾಸನೆಂದರೆಯಾದೋ ಗೋಸಾಳ-ಭಗವಂತರಾಯರೆಂದು ನೀನು ತಿಳಿದಿರುವೆಯೇನು? ಇನ್ನು ನೀನು ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವೆ ನಿನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಅಮಾತ್ಯರೂ ಕಾರಭಾರಿಗಳೂ ಏಕೆ ಬಂದಿರುವರೆಂಬದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಮೊಮ್ಮಗನ ಮರಣ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಜನರಿಲ್ಲವೆಂದು ನೀನು ಈ ಅಳುಮೋರೆಯ ರಾಹುತರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿರುವೆ. ಅಳು, ಅಳು; ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಅಳು. ಹುಡುಗನ ಮರಣ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಅಳಲಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಅಳು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹುಚ್ಚನ ಮಗನ ಮರಣವಾರ್ತೆಯನ್ನು ನಿನಗೆ ಹೇಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆನು. ನೀನು ಈ ಅಳು ಬುರುಕ ಅಮಾತ್ಯ-ಕಾರಭಾರಿಗಳಿಗೆ ಬಳೆ ಇಡಿಸಿ, ಸ್ವರಕ್ಕೆ ಸ್ವರಕೂಡುವ ಹಾಗೆ ಅಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳು.”

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಹೀಗೆ ನುಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನ ಮುಖವಾದರೂ ಸಂತಾಪದಿಂದ ಕೆಂಪಡರಿತ್ತು. ಅವನು ಒಳಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ:—“ಅಮಾತ್ಯರೇ, ಇಂಥ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಇತ್ತಕಡೆಗೇಕೆ ಬಂದಿರಿ?” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಯಾದವರಾಯನನ್ನು ಕುರಿತು. “ಕಾರಭಾರಿಗಳೆ! ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಹೊರತು ಯಾರನ್ನೂ ಒಳಗೆ ಬಿಡಬಾರದೆಂಬ ಕಟ್ಟಳೆಯನ್ನು ನೀವು ಪೂರಾ ಮರೆತಂತೆ ತೋರುವದು!”

“ಛೇ! ಇವರು ಹೇಗೆ ಮರೆತಾರು? ರಾಜ-ರಾಣಿಯರು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು, ಇಂಥ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರಸ್ಥಾನ ನಡೆಯಿಸಿರುವರು. ಇವರು ಎಚ್ಚರಗೇಡಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಹಗಲುಹಾಡೇ ಒಳಸಂಚು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅಮಾತ್ಯರೇ, ಯಾದವರಾಯರೇ, ನಿಮ್ಮ ಕಾರಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ನಾನು ಅರಿತಿರುವೆನು. ರಜಪುತ ದಂಪತಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಕಳಿಸಿ, ರಾಣಿಯು ಹೆಣ್ಣು ಹಡೆದಳೆಂತಲೂ, ಹುಟ್ಟಿದ ಶಿಶುವು ಮೃತಪಟ್ಟಿತೆಂತಲೂ ಸುದ್ದಿ ಹರಡಿದ

ಸುದ್ದೀ ಸೂರಕ್ಕಗಳು ನೀವೇ ಅಲ್ಲವೆ? ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಸಿಂಹಾಸನವು ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಹೆಣಗುತ್ತಿರುವಿರಲ್ಲವೆ? ಆ ಹುಚ್ಚನ ಮಗನು ಪಾತಾಳದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಶೋಧಿಸಿ ಪಾರುಪತ್ಯಗೊಳಿಸುವಷ್ಟು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೂ ಚತುರತೆಯೂ ಇತ್ತಲಿನವರಲ್ಲವೆಂದು ನೀವು ತಿಳಿದಿರುವಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ಎಷ್ಟು ಹುಚ್ಚತನದ್ದೆಂಬದು ಬೇಗನೆ ನಿಮಗೆ ಕಂಡು ಬರುವದು.”

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯಾಡಿದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ತಾರಾಬಾಯಿ, ಅಮಾತ್ಯ, ಕಾರಿಭಾರಿಗಳ ಹೃದಯಗಳು ಕಂಪಿಸತೊಡಗಿದವು. ಈ ಅನಿಷ್ಟವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಮಾತ್ಯನು ಚಾತುರ್ಯದಿಂದ.---“ನೀವು ಸತ್ತಾಧೀಶರು; ನಾವು ಸೇವಕರು. ನೀವು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಆಡಿದರೂ ನಾವು ಸಹಿಸಬೇಕಾಗುವದು. ನೀವು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಮೋಷಾರೋಪಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೋ ಅದರ ಸಂಬಂಧವು ನನಗೆ ತಿಲಾಂಶವೂ ಇರುವದಿಲ್ಲ.”

“ಸಂಬಂಧವಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ನೀವು ಯಾವ ರಜಪುತನ ವಶಕ್ಕೆ ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದಿರೋ ಅವನಾದರೂ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತದೆಯೋ?”

“ಯಾವ ರಜಪುತನು?” ಎಂದು ಅಮಾತ್ಯನು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು

“ನೋಡಿರಿ! ಹೇಗೆ ಅರಿಯದವರಂತೆ ಮಾತಾಡುವರು?” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ನುಡಿದು, ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕೂರಿತು. “ಏ ಮುದಾಡಿ! ನಿನಗಾದರೂ ಈ ವಿಷಯವು ಗೊತ್ತಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಲ್ಲವೆ?”

“ಚಾಂಡಾಲಿನಿ!” ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಸಂತಾಪದಿಂದ.---“ನೀನು ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನ ಭಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವದೇಕೆ? ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ಮೃತರಾದರೆಂದು ದಿವರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪ್ರಾರಬ್ಧಕ್ಕಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿರುವೆನು. ಅಂಧದರಲ್ಲಿ ನೀನು ಗಾಯದ ಮೇಲೆ ಬರೆಕೊಟ್ಟಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ. ನನ್ನ ವಂಶವು ನಿರ್ವಂಶವಾದರೂ ನಿನಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ನೀನು ಹೀಗೆ ಹೊಸ ಹೊಸ ಹಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಭಲಿಸುತ್ತಿರುವೆ. ಈ ಮುದುಕೆಯ ತಳಮಳವು ನಿನಗೆ ಹತ್ತದೆ ಇರುವದೆ?” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಅವಳು ಲಟಕು ಮುರಿದಳು.

ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ರಾಮದಾಸನ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದ ಹುಡುಗನು ನಿಜವಾದ ರಾಜಪುತ್ರನಾಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂಬ ಸಂದೇಹವು ಅವರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು.

ಆಗ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—“ನೀವು ರಾಮ ದಾಸಸ್ವಾಮಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾತಾಡಿದ್ದೀರೇನು?”

“ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನು ಜೀವಂತನಿರುವನೆಂಬ ಹುಚ್ಚು ನಿಮ್ಮಂತೆ ನನಗೂ ಹಿಡಿದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮಾತನಾಡಬೇಕಷ್ಟೆ? ನನ್ನ ವಂಶವು ಎಂದೋ ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ರಾಜಮಂದಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ಘಾಶೀರಾಮ ರಜಪುತ್ರನು ಎಲ್ಲಿರುವನು?” ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಯಾದವರಾಯನನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

“ಅವನನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತಳ್ಳಿ ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಾದವು.”

“ನೀವು ಆ ಕಪಟ ರಾಮದಾಸನ ತಂತ್ರಕ್ಕೊಳಪಟ್ಟಿರುವಿರಿ. ಅವನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹವಣಿಕೆ ಮಾಡಿರುವನು. ಅವನು ನಿಜವಾದ ಸಾಧುವಲ್ಲ.” ಎಂದು ಅಮಾತ್ಯನು ಹೇಳಿದನು.

“ನೀವು ಸಾಧು-ಸಂತರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಅನುಚಿತವಾಡಿ, ಪಾಪದ ಪಾಲುಗಾರರಾಗಬೇಡಿರಿ.”

“ರಾಮದಾಸನನ್ನು ನೀವು ಮಾತ್ರ ಸಾಧು-ಸಂತನೆಂದು ತಿಳಿದಿರುತ್ತೀರಿ; ಆದರೆ ಅವನು ಕಾರ್ಯಸಾಧುವು. ರಾಮದಾಸನು ಚದುರೆಯ ಗಂಡನು!”

“ಏನು!” ಎಂದು ಸಂಭಾಜಿಯು ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ರಾಮದಾಸನು ಚದುರೆಯ ಗಂಡನೇ?” ಜಿಜಾಬಾಯಿಯೂ ಬೆರಗಾಗಿ ಅಮಾತ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾನು ನಿಜವನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆನು. ನಿಮ್ಮ ಆ ಪೂಜ್ಯ ಸಾಧುವಾದ ರಾಮದಾಸನು ನಿಮ್ಮ ನಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಂಚು ಹಾಕಿ ಕುಳಿತಿರುವನು. ನನ್ನ ಮಾತಿನ ಅನುಭವವು ನಿಮಗೆ ಬೇಗನೆ ಆಗುವದು. ರಾಮದಾಸನು ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ಸಾಕಿದ್ದು, ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದರ ಸಿಂಹಾಸನಕ್ಕೆ ಒಡೆಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವನು.”

“ಹಾಗಾದರೆ ಅವನು ನನ್ನಿಂದ ಯಾವದೋ ಒಂದು ಹುಡುಗನನ್ನು ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಿಸಿದನು!” ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ಕ್ಲೇಶದಿಂದ ನುಡಿದನು.

“ನಾವು ಅವನನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ಪಾರುಪತ್ಯಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು.” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಉದ್ಗಾರತೆಗೆದಳು.

ರಾಜಪುತ್ರನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿರದಿದ್ದರೆ ತಾರಾ

ಬಾಯಿಯ ರೋಷವನ್ನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧವಿಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿದು, ಸಂಭಾಜಿಯು ದೊಡ್ಡಿಸ್ತಿಕೆಯಿಂದ ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು - “ಅಮ್ಮನವರೇ, ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕ್ರೂರತನವನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ನೀವು ರಾಕ್ಷಸನೆಂದೂ, ಕ್ರೂರನೆಂದೂ ಸಂಬೋಧಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ನಾನು ಅಚ್ಚ ಭೋಸಲೇ ವಂಶಜನಿರುವೆನು. ನನಗೆ ನನ್ನ ಮನೆತನದ ಅಭಿಮಾನ ಬಹಳ. ವಂಶದ ಪಾವಿತ್ರದ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ನನ್ನ ಆತ್ಮವನ್ನೇ ಬಲಿಯಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಸುವೆನು. ಅಂದಮೇಲೆ ಇತರರ ಪಾಡೇನು? ಶಿವಾಜಿರಾಜರ ನಿಧನಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವರ ರಾಣಿಯರು ವ್ರಸೂತರಾದರು. ನಮ್ಮದೇ ಬಾಯಿ, ನಮ್ಮದೇ ನಾಲಿಗೆಯೆಂದು ಮಾತನಾಡಬಾರದು; ಆದರೆ ಈಗ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಒದಗಿತೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಬ್ಬರೂ ರಾಣಿಯರ ವಿಷಯವಾಗಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಸಾಶಂಕವಾಗಿದೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ವರ್ತನದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಜನರು ಹಿಂದು ಮುಂದೆ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಗತೊಡಗಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನಿರ್ದಯತೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾಯಿತು.”

“ಸಂಭಾಜಿ!” ತಾರಾಬಾಯಿಯು ತಲ್ಲಣಗೊಂಡವಳಾಗಿ — “ನೀನು ಸತ್ತಾಧಾರಿಯು. ಏನು ಮಾತಾಡಿದರೂ ನಾನು ಸಹನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೇ ಬೇಕು; ಆದರೆ ನನ್ನ ಸೊಸೆಯಂದಿರ ಪಾವಿತ್ರದ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಾನು ಬೇಕಾದಂಥ ದಿವ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಳಾಗಿರುವೆನು. ಅವರು ಸುಚರಿತೆಯಿರುವರು. ಅಂಥವರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಅಂದರೆ, ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹುಳಗಳೇ ಬೀಳಬಹುದು!”

“ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ನಿಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಿಜವಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಜನರಿಗೆ ಹೇಗೆ ನಂಬಿಗೆಯಾಗಬೇಕು? ಜನರ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚುವದಾದೀತೆ?” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಚುಚ್ಚಿ ಮಾತಾಡಿದಳು.

“ಜಿಜಾ! ಜನರ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚುವರಾರೆಂದು ನೀನು ನನಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುವೆಯಾ? ಮೊದಲು ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಹೆಸರಿಡಬೇಕು. ಲೋಕಾಪವಾದದ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ನ್ಯಾಯ ನಿಷ್ಕರತೆಯಿಂದ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಪತಿಯೇನೂ ದಾಶರಥಿ ರಾಮನ ಅವತಾರವಲ್ಲ.” ಎಂದು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ನುಡಿದು, ಸಂಭಾಜಿಯನ್ನು ಕುರಿತು: “ಸಂಭಾಜಿ! ಲೋಕಾಪವಾದದ ಮಹತ್ವವು ನಿನಗೆ ಬಹಳವಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಸೊಸೆಯಂದಿರ ಚಾರಿತ್ರ್ಯದ ದುರ್ವಾರ್ತೆಯಷ್ಟೇ ನಿನಗೇಕೆ ಕೇಳಿತು?

ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನು ಮನೆಯವನಂತೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನೀನು ಇರುವಾಗಲೂ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗಲೂ ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿ ಅಂದಲೆಯುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ಏನು ಅನ್ನುವರೆಂಬದು ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಂತೆ ತೋರುವದಿಲ್ಲ.”

“ಏನು? ಜನರು ರಾಣಿಯ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ದುರ್ಭಾಷಣವಾಡುವರೆ? ಯಾರು ಮಾತಾಡುವರು ಹೇಳಿರಿ; ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವರ ನಾಲಿಗೆ ಶೀಳಿ ಹಾಕುವೆನು” ಸಂಭಾಜಿಯು ಆನೇಶದಿಂದ ನುಡಿದನು.

“ಈ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ನಿರವರಾಧಿಗಳಿಗೆ ಶಾಸನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಂದು ಮುಂದೆ ನೋಡದ ನೀನು, ನಿಜವಿರಲಿ ಸುಳ್ಳಿರಲಿ ಹೆಂಡತಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ದುರಪವಾದ ಹೊರಿಸಿದ ನಿರವರಾಧಿ ಜನರ ಮೇಲೆ ನೀನು ಹೇಗೆ ದಯೆ ತೋರುವೆ? ಅಧಿಕಾರ ಮದವೆಂದು ಇದಕ್ಕೇ ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅಪವಾದ ಹೊರಿಸುವವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸುವದರಿಂದ ದೋಷವೇನೂ ತೊಳೆದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ಕೆಟ್ಟ ಮಾತಾಡುವವರಿಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸುವೆಯೋ, ಅದೇ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಸೊಸೆಯಿಂದಿರ ಸಲುವಾಗಿ ಆಡಿದವರಿಗೆ ವಿಧಿಸಿದರೆ ನಿನಗೆ ಹೇಗಾದೀತು ಹೇಳು!”

“ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದ್ದರೆ, ಅಂತಹ ಎದೆಗಾರಿಕೆಯಿದ್ದರೆ ವಿಧಿಸಿರಿ! ಅಮ್ಮನವರೆ! ನೀವು ಯಾರೊಡನೆ ಮಾತಾಡತೊಡಗಿರುವಿರಿಂಬದರ ಪರಿವೆಯಿರುವದೇನು?”

“ನೀನು ಯಾರ ವಿಷಯವನ್ನು ಆಡುತ್ತಿರುವೆಯೆಂಬದರ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಇರುವದೆ?” ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಕೇಳಿದಳು.

“ಎಲ್ಲ ಪರಿವೆಯೂ ಉಂಟು. ಅಧಿಕಾರ ಮದದಿಂದ ನಾನೇನು ಎಚ್ಚರ ಗೆಟ್ಟಿರುವದಿಲ್ಲ.

“ಅಧಿಕಾರ ಮದವೆ? ಅವ್ವಾ, ನನ್ನ ಅಧಿಕಾರವು ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಒತ್ತುತ್ತಿರುವದಲ್ಲವೆ?”

“ಶಲ್ಯವು ಯಾರ ಕಣ್ಣಲ್ಲಾದರೂ ಚುಚ್ಚತಕ್ಕದ್ದೆ!” ಎಂದು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಸಂಭಾಜಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

“ಇಂಥ ಪಾಪಿಯಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾದ ಸಲಾಕೆಗಳನ್ನೇ ಚುಚ್ಚಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು!” ಸಂಭಾಜಿಯು ಕ್ರೋಧದಿಂದ ನುಡಿದನು.

“ಗಂಡನ, ಮಗನ ಹಾಗು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ಹಿಂದೆ ಇಷ್ಟಕ್ಕಾಗಿಯೇ ದೇವರು ನನ್ನನ್ನಿಟ್ಟಿರುವನು. ನಾನು ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಯಾತನೆಗಳನ್ನು

ಭೋಗಿಸಬೇಕಾಗುವದೋ ಏನೋ!” ಎಂದು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ರೋದಿಸುತ್ತ ನುಡಿದಳು.

“ಅಳು, ಮುದಾಡಿ! ಇದೇ ಮೇರೆಗೆ ಸಾಯುವವರೆಗೂ ಅಳು; ನೀನು ನಮ್ಮನ್ನು ಅಪಮಾನಗೊಳಿಸಿದ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬಿಡುವೆನಿ?” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೋದಳು. ಹಿಂದಿನಿಂದ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನೂ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತರಾಯನು:—“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೆ! ಇಂದಿನ ಪ್ರಕರಣವು ಬಹಳೇ ಬೆಳೆಯಿತು.”

“ಬಂದ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ನಾನು ಎದೆಗೊಡುವೆನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಯೋಚಿಸಬೇಡಿರಿ.” ಎಂದು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ನುಡಿದು, ಉದ್ವಿಗ್ನತೆಯಿಂದ:—“ಬಾಲರಾಜನ ಕೊಲೆಯ ಸಂಗತಿಯು ನಿಜವಾಗಿರಬಹುದೇ?”

“ಈಗ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಮತಕೊಡಬೇಕು? ನಾನು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೂ ಶೋಧಿಸುವೆನು”

“ಈಗ ರಾತ್ರಿಯು ಬಹಳವಾಯಿತು. ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರಿ.” ಎಂದು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಅಮಾತ್ಯ-ಕಾರಭಾರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿ, ತಾನು ರಾಜಕುಮಾರನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಳು. ಕೆಲವು ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ದಾಸಿಯು ಬಂದು:—“ಅವ್ವನವರೆ! ಭವಾನಿಬಾಯಿಯವರನ್ನು ರಾಣೀಸಾಹೇಬರು ಸೆರೆಹಿಡಿದರು!” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ವಿದ್ವುಶಿ ತ್ವಾತನಾದಂತಾಯಿತು! ಆಗ ಅವಳು: “ಅಯ್ಯೋ ಧೈವವೇ!” ಎಂದು ಹಣೆ ಹಣೆ ಬಡಕೊಳ್ಳಹತ್ತಿದಳು. ಬೆಳಗಾದ ಕೂಡಲೆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ದಾಸ-ದಾಸಿಯರೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನೂ ಸೆರೆಹಿಡಿದಳು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವಳು ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ನಿನ್ನ ಆ ನಾಡಭವಾನಿಯು ಓಡಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಸೆರೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿರುವೆನು. ನಿನಗಾಗಿಯೂ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳವು ಕಾಯ್ದಿಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಮುದಾಡಿ! ಕಣ್ಣುಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಟ್ಟರೆ ನಿನ್ನ ತಂತ್ರವು ನಿಲ್ಲುವದೆ? ಅನುಭವಿಸು, ಕತ್ತಲೆ ಕೋಣೆಯ ಸುಖವನ್ನ!”

“ಜಿಜಾ, ನೀನು ರಾಕ್ಷಸಿಯು! ಹಿರಿಯ ಮನುಷ್ಯರೆಂಬ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ನೀನು ಕಾಯುವವಳಲ್ಲ. ಆ ಸಂಭ್ರಮವೂ ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ಅತ್ಯಾಚಾರಿಯಾದ ರಾಕ್ಷಸನಾಗಿರುವನು.”

“ಬಾಯಿಮುಚ್ಚು, ಮುದಿಹದ್ದೆ! ಹಿರಿಯರೆಲ್ಲರೂ ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರು

ವರು. ನಿನಗೆ ಹಿರಿಯರಿಂದು ಅದಾರು ಅನ್ನುವರು?”

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರಿ!” ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಪರಸೋಜಿಯೆಂಬ ಸೇವಕನು:-“ನೀವು ಹಿರಿ ಜನರಿಗೆ ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಮಾತಾಡಬಾರದು. ನಮ್ಮಂಥ ಸೇವಕರೆದುರಿಗೆ ಪೂಜ್ಯರಾದ ಆಯೋಸಾಹೇಬರ ಉಪಮರ್ಧ ಮಾಡುವದು ಉಚಿತವೆ?”

“ನನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಗಲಿಸುವೆಯಾ? ಅರಾಮಖೋರಾ!” ಎಂದು ನುಡಿದವಳೇ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ಪರಸೋಜಿಯ ಶಿರವನ್ನು ಕಡಿದು ಚಲ್ಲಿದಳು!”

“ರಾಕ್ಷಸೀ ಅತ್ಯಾಚಾರ! ರಾಕ್ಷಸೀ ಅತ್ಯಾಚಾರ!” ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಪ್ರಳಾಪಿಸುತ್ತ ನುಡಿದಳು.

ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜನೊಡನೆ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಹೂಡಬೇಕಾದುದರಿಂದ ಸೈನ್ಯವು ಶಿರೋಳಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು ಸಂಭಾಜಿ, ಜಿಜಾಬಾಯಿ ಮೊದಲಾದ ರಾಜಸರಿವಾರವೂ, ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ತಾರಾಬಾಯಿ-ಭವಾನಿಬಾಯಿ ಯರೂ ಪನ್ನಾಳಗಡದಿಂದ ಶಿರೋಳಕ್ಕೆ ಸಾಗಿದರು.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ರಾಮದಾಸನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ-ಭಕ್ತಿ-ವಿಶ್ವಾಸಗಳು ಹಾರತೊಡಗಿದ್ದವು ಕೆಲವರು ರಾಮದಾಸನನ್ನು ರಾಜಕಾರಣವನ್ನು ಈಡೇರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ವೇಷಾಂತರ ಧರಿಸಿ ಸಾಧುವೆಂದೂ, ಕೆಲವರು ಅವನನ್ನು ಚದುರೆಯ ಪತಿಯೆಂದೂ, ಕೆಲವರು ಚದುರೆಯ ಅಣ್ಣನೆಂದೂ ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಜನರು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಅವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮುಂಚಿನಂತೆ ಭಕ್ತಿ-ಶ್ರದ್ಧೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಜಪುತ್ರನೆಂದು ನಾಮನಿರ್ದೇಶ ಹೊಂದಿದ ಬಾಲಕನ ಕೊಲೆಯಾದ ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಶಿರಾಳೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಬಹೇಬೋರಗಾಂವದ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ನರಸಿಂಹಪುರಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಚದುರೆಯು ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಬೈರಾಗಿಯು ಇಹಲೋಕವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದನೆಂಬದು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವನು ನೈರಾಶ್ಯಗೊಂಡು, ಬಹೇಬೋರಗಾಂವಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನ ಇರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಜಿಯೂ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯೂ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ರುಷ್ಟರಾದ ವಾರ್ತೆಯು ಅವನಿಗೆ ಕರ್ಣೋಪಕರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿರುವದು ಸುರಕ್ಷಿತವಲ್ಲೆಂದು ಅಜರೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ರಾಮಲಿಂಗನ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಧ್ವಜವೂರಿದನು. ರಾಮದಾಸನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ಸಂಭಾಜಿರಾಜ-ಜಿಜಾಬಾಯಿಯರಂತೆ ಸಾತಾರೆಯ ಶಾಹುಮಹಾರಾಜನೂ ಬಾಜಿರಾಯ ಪೇಶ್ವೆಯೂ ಸಂತಪ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಪ್ರಳಯಕಾರಿಯಾದ ಅವನನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿದು ಶಾಸನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬಾಜಿರಾಯನಿಗೂ ಭಕ್ತಪತಿಗೂ ದುಂಬಾಲ ಬಿದ್ದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಶಂಭುಸಿಂಗ ಜಾಧವನು ಅವನನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿದು ತರುವದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಮೊದಲು ಶಂಭುಸಿಂಗನು ಮಲ್ಲಾರಿಯೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ರಾಮದಾಸನ ಶಿಷ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಈ ದೇವ-ರ್ಷಿಯ ರಹಸ್ಯವು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ರಾಮದಾಸನು ಅಜ್ಞಾತವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಶಂಭುಸಿಂಗನಿಗೆ ಅವನ ಗೊತ್ತುವಳಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವನು ತನ್ನ ಶೋಧನೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲ.

-ರಾಮದಾಸನು ಅಜರೆಯಲ್ಲಿಯ ರಾಮಲಿಂಗನ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿರ ತೊಡಗಿದಂದಿನಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರ ಮೇಲೂ

ಕೆಡಹಿದ್ದನು. ಘೋರಪಡೆ ವೆಂಕಟರಾಯನ ಪತ್ನಿಯೂ ಬಾಜೀರಾಯನ ಭಗಿನಿಯೂ ಆದ ಅನೂಬಾಯಿಯು ಈ ದೇವರ್ಷಿಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವಳಾಗಿದ್ದಳು. ರಾಮದಾಸನು ಕರ್ತುಮಕರ್ತುಮನ್ಯಧಾಕರ್ತುಂ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೆಂಬದನ್ನು ಅವಳು ಮೊದಲೇ ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಅಂಧವನು ತನ್ನ ಜಹಗೀರಿಯ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವಳಾದಳು. ಅವಳು ದಿನಾಲು ಅರುಣೋದಯದಲ್ಲಿದ್ದು ರಾಮಲಿಂಗನ ಹಾಗೂ ರಾಮದಾಸನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಪರಿಪಾಠವಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಪ್ರಾತಃಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವಳು ರಾಮದಾಸನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಆಗ ರಾಮದಾಸನು ಅನೂಬಾಯಿಯ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಹೇಳತೊಡಗಿದ್ದನು. ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಭವಿಷ್ಯಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅನೂಬಾಯಿಯು—“ಸ್ವಾಮಿ ಮಹಾರಾಜರೆ! ತ್ರಿಕಾಲಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವವು ಅಗಾಧವಾದದ್ದಿರುವದು.”

ಅನೂಬಾಯಿಯ ವರ್ಣನೆಯಿಂದ ರಾಮದಾಸನು ಹಿಗ್ಗಿದನು. ಅವನು ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಎಳೆದು, ಅವಳನ್ನು ಪ್ರೇಮ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ:—“ಅನೂ, ನಿನಗೆ ನನ್ನಂತೆ ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯು ವ್ರಾಪ್ತವಾದರೆ, ನಾನು ಹೇಳುವ ಮಾತಿನ ಪ್ರತ್ಯಯನಾಗಬಹುದು.”

“ಇಂಥ ಮಾತುಗಳು ನನಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯುವವು? ನಾನು ಮೂಢಮತಿಯಿರುವೆನು.” ಎಂದು ಅನೂಬಾಯಿಯು ನಮ್ರಭಾವದಿಂದ ನುಡಿದಳು.

“ಅಂತೆಯೇ ನನ್ನ-ನಿನ್ನ ಗುರುವಿನ-ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಟ್ಟು ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದೆನು.” ಎಂದು ನುಡಿದು, ರಾಮದಾಸನು ಅನೂಬಾಯಿಯ ಎಡಗೈಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ:—“ನೋಡು! ನಿನ್ನ ಅನಂತ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದೊಳಗಿನ ಕರ್ಮಗಳು ಸೂರ್ಯ-ಚಂದ್ರರಂತೆ ನನಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಹತ್ತಿವೆ.”

ಅನೂಬಾಯಿಗೆ ರಾಮದಾಸನ ಮನೋದಯವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಳು:—“ಸ್ವಾಮಿಯವರೆ! ಅದು ಹೇಗೆಯೇ ಇರಲಿ. ಇಂದು ಮಾತ್ರ ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯು ಚಲ-ವಿಚಲವಾಗತೊಡಗಿರುವದೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಹೋಗಗೊಡಿರಿ. ಇಲ್ಲಿ ಅರಕ್ಷಣವಾದರೂ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಭಯವೇನಿಸುವದು.” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಕೈಯನ್ನು ಕೊಸರಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವ ಯತ್ನ ಮಾಡತೊಡಗಿದಳು. ರಾಮದಾಸನು ಅವಳನ್ನು ಹೋಗಗೊಡದೆ:—“ಅನೂ! ಹೀಗೇಕೆ ಮಾಡುವೆ?

ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಲ್ಲು!” ಎಂದು ನುಡಿದವನೇ ಅನೂಬಾಯಿಗೆ ಅಡ್ಡಾಗಿ ಬಂದು ನಿಂತನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಅಪರಿಚಿತರು ಆ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು:—“ತಂಗಿ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು

ಮತ್ತೊಬ್ಬನು:—“ಗುರುಮಹಾರಾಜ!” ಎಂದು ಒದರಿದನು.

ಈ ಕೂಗಿನಿಂದ ಅನೂಬಾಯಿ-ರಾಮದಾಸರು ಮೆಟ್ಟಿಬಿದ್ದರು. ಅನೂಬಾಯಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಧೈರ್ಯಬಂದರೂ, ರಾಮದಾಸನಿಂದ ಜರುಗಿದ ಅಸಹ್ಯ ಕೃತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ತಲೆಬಾಗಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಸಾಧ್ವೀ ಹೃದಯ! ರಾಮದಾಸನ ಹೇಸಿ ಕೃತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಬಹಳೇ ನೊಂದು ಕೊಂಡಳು. ಆಗಂತುಕರನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮದಾಸನು ಹಾಹಾರಿದನು! ಅನೂಬಾಯಿಯು.—“ಅಣ್ಣಾ! ಅಣ್ಣಾ! ನೀವು ಯಾವಾಗ ಬಂದಿರಿ?” ಎಂದು ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

“ಇದೇ ಬಂದೆನು” ಎಂದು ಅವನು ಹೇಳಿದನು.

“ಮಲ್ಲಾರಿ! ನೀನು ಇತ್ತಕಡೆಗೇಕೆ?” ಎಂದು ರಾಮದಾಸನು ಮತ್ತೊಬ್ಬನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಗುರುಮಹಾರಾಜರ ದಿವ್ಯಪಾದಗಳ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದೆನು.”

“ರಾಮದಾಸನು ‘ಮಲ್ಲಾರಿ’ಯೆಂದು ಸಂಬೋಧಿಸಿದವನೂ, ಅನೂಬಾಯಿಯು ‘ಅಣ್ಣಾ’ ಎಂದು ಸಂಬೋಧಿಸಿದವನೂ ಶಂಭುಸಿಂಗ-ಬಾಜೀರಾಯರಾಗಿದ್ದರು.

“ಇವರು ಯಾರು?” ಎಂದು ರಾಮದಾಸನು ಶಂಭುಸಿಂಗನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಇವರೇ ಶ್ರೀಮಂತ ವೇಶವೆ ಸರಕಾರ!”

ಬಾಜೀರಾಯನೆಂಬ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ರಾಮದಾಸನು ಅರೆ ಸತ್ತಂತಾದನು. ಇದೀಗ ತಾನು ಅನೂಬಾಯಿಗೆ ಸೈತಾನೀ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಅವಳ ಅಣ್ಣನು ಕೇಳಿದನೆಂದು ಅವನು ಭಯಗೊಂಡನು. ಆಗ ಬಾಜೀರಾಯನು ರಾಮದಾಸನ ಕೃತ್ಯದಿಂದ ಸಂತಾಪಗೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೆ ಏನೂ ಅನ್ನದೆ, ಶಂಭುಸಿಂಗನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ನೀವು ಈ ಸಾಧು ಮಹಾರಾಜರ ಸಮಾಚಾರ ತಕ್ಕೊಳ್ಳಿರಿ. ನಾನು ತಂಗಿಯೊಡನೆ ವಾಡೆಗೆ ಹೋಗುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅನೂಬಾಯಿಯೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ತೆರಳಿದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅನೂಬಾಯಿಯೂ ಬಾಜೀರಾಯನೂ ಯಾವ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಆಡಲಿಲ್ಲ. ರಾಮದಾಸನ ಅನುಚಿತ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಣ್ಣನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಏನಾದರೂ ವಿಕಲ್ಪಭಾವಿಸಿದನೋ ಏನೋ?

ಎಂದು ಅನೂಬಾಯಿಯು ಕ್ಲೇಶಪಡತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣನು ಏನಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ, ಏನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ಸಚ್ಚೀಲತೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ತುಂಬಾ ನಂಬಿಕೆಯಿದ್ದಿತು. ರಾಮದಾಸನ ನೀಚಮನೋವೃತ್ತಿ ಮುನ್ನಾದರೂ ಅವನು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದನು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಿ, ತಂಗಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನೋಯಿಸಬಾರದೆಂದು ಅವನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ವಾಡೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಅನೂಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ತಂಗೀ! ವೆಂಕಟರಾಯರು ಎಲ್ಲಿರುವರು?”

“ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನು ಅಗತ್ಯದಿಂದ ಕರೆಯಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿರುವರು. ಹೋಗಿ ಎಂಟು ದಿನಗಳಾದವು.”

“ಯಾತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರುವರು?”

“ಚವ್ವಾಣನೂ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರೂ ನಮ್ಮ ಜಹಾಗೀರಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಇಲ್ಲದ ವ್ಯಾಜ್ಯ ಹೂಡಿರುವರು.”

“ಇಷ್ಟೇ ಯೋ?”

“ಮತ್ತೇನಾದರೂ ಕೆಲಸವಿತ್ತೋ ಹೇಗೆಂಬದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷಣವು ನೆಟ್ಟಗೆ ಕಾಣುವದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಹಿಂದೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಬಂಧುಗಳೂ ಮುತಾಲಿಕನೂ ಬಂದಿದ್ದರು. ಇವರ ಸಂಗಡ ಅವರು ಏನೇನೋ ಆರಿದಾಟ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದರು. ಆ ಮಾತುಗಳು ನನಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಭಯಂಕರ ಕಾರಸ್ಥಾನಗಳು ನಡೆದಿರುವವೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರೊಡನೆ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವರೆಂಬ ಲಕ್ಷಣ ತೋರುವದು.”

“ಲಕ್ಷಣವೇಕೆ? ಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ.”

“ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ಪಕ್ಷದ ಸರದಾರರೆಲ್ಲರೂ ರಣಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಚವ್ವಾಣನೊಬ್ಬನು ಮಾತ್ರ ಈಗ ಎದೆಗೊಟ್ಟು ನಿಂತಿರುವನು. ತಮ್ಮ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಯುದ್ಧಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮವರಿಗೆ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರೂ ಚವ್ವಾಣನೂ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ನಾವು ಕೊಲ್ಲಾಪುರದವರ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಯುದ್ಧಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಅಜರೆ ಮಹಾಲನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವೆವೆಂದು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ಭಯ ತೋರಿಸತೊಡಗಿರುವರಂತೆ!”

“ಅಜರೆ ಮಹಾಲಿಗೆ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ಸಂಬಂಧವೇನು? ಮಹಾಲು ಕೊಟ್ಟವರು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರು.”

“ಇದೇ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಾನು ನಮ್ಮವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆನು; ಅದರೆ ನನ್ನ ಹೇಳಿಕೆಯ ಉಪಯೋಗವಾಗಲಿಲ್ಲ.”

“ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ವೆಂಕಟರಾಯರು ಉಂಡ ಮನೆಯ ಗಳ ಎಣಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವರೆಂದಂತಾಯಿತು. ಈ ಸಂಗತಿಯು ನನಗೆ ತುಸಮಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿದದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾನು ಇಷ್ಟು ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆನು.”

“ಅವರು ಬಹಳಮಾಡಿ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದವರ ಪಕ್ಷ ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆಲ್ಲ.”

“ಯಾತರ ಮೇಲಿಂದ?”

“ಅದರಂತೆ ಅವರು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿರುವರು.”

“ವೆಂಕಟರಾಯರು ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದವರ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವರೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಅವರು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವನ್ನೇನೂ ಮಾಡಿದಂತಾಗಲಿಲ್ಲ ಅವರು ಮನೋದೌರ್ಬಲ್ಯದವರು. ನಮ್ಮ ಬಾಯಿ, ನಮ್ಮ ನಾಲಿಗೆಯೆಂದು ಮಾತಾಡಬಾರದಾಗಿದೆ. ವೆಂಕಟರಾಯರು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತದ್ದು ಅನ್ಯಾಯವು ಮಹಾರಾಜರ ಕಡೆಯಿಂದ ಅಜರೆ ಜಹಾಗೀರಿಯು ದೊರೆತದ್ದು ಅವರ ಪರಾಕ್ರಮದಿಂದಲ್ಲ; ಪೇಶವೆಯ ಭಗಿನಿಯ ಪುಣ್ಯವು ಅವರಿಗೆ ಫಲವಿತ್ತಿರುವದು. ಪರಾಕ್ರಮದಿಂದ ಮಹಾರಾಜರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸಿ, ರಾಜ್ಯಕರ್ತರ ಮಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಹು ಮಾನದಿಂದ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯೂ ಪಾತ್ರತೆಯೂ ಇರದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ; ರಾಜನಿಷ್ಠೆಯೂ ಸ್ವರಾಜ್ಯಾಭಿಮಾನವೂ ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರೇಮವೂ ಇದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಲೇಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಜಾಮನಂತಹ ಬಲಾಢ್ಯ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಹಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಿಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಹಚ್ಚಿದ ಪೇಶವೆಗೆ, ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದವರ ಪೀಡೆಯನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವದು ಅಸಾಧ್ಯವಿರುವದೇನು? ವೆಂಕಟರಾಯರು ಸಾರಾಸಾರ ವಿಚಾರ ಮಾಡದೆ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಕೊಡಿದರು. ಪೇಶವೆಯ ಬೀಗನು ಒಡೆದನೆಂಬ ಮಾತು ನನ್ನ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಕಲಂಕವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವಂತಹದಲ್ಲವೆ? ಆಪ್ತ-ಸ್ವಕೀಯತನದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮರೆತು ಶಸ್ತ್ರವೆತ್ತುವದೆಂದರೆ, ಪರ್ಯಾಯದಿಂದ ಚಿನ್ನಿಲೆ ಬಿದ್ದ ತಂಗಿಯ ಸೌಭಾಗ್ಯದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಹಾರ ಮಾಡಿದಂತಾಗುವದಿಲ್ಲವೆ? ಪರಮೇಶ್ವರಾ! ಇಂಥ ಕಟುಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನೀನು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ತರಬಾರದಾಗಿತ್ತು!”

“ಅಣ್ಣಾ!” ಅನೂಬಾಯಿಯು ಬಾಜೀರಾಯನನ್ನು ಕುರಿತು:-“ನೀವು

ಅವರ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಸಿಟ್ಟಾದರೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುವದು? ಅವರಿಂದ ಅಪರಾಧವು ಘಟಿಸಬಾರದಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅಪರಾಧವಾಯಿತೆಂದು ಅವರನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷಿಸಬಹುದೇ?” -

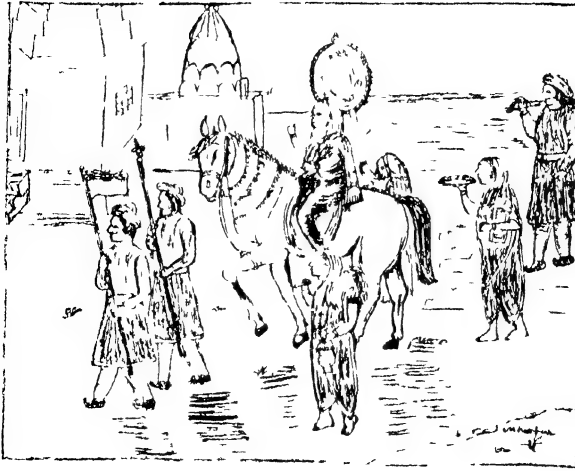
“ಈ ಮಾತು ನಿಜವು; ಆದರೆ ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಏನು ಮಾಡಲಿ? ಆಪ್ತತ್ವದಿಂದ ಇವತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ನಾನು ವೆಂಕಟರಾಯರ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದುಳಿದಿರುವದು? ಅವರು ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ಶತ್ರು ಪಕ್ಷವನ್ನು ವಹಿಸಿರಲು ನನ್ನ ಬೀಗರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಬಾಯಿಂದ ಹೇಳಲಿ? ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂಗ್ರಾಮದ ನಾಯಕತ್ವವನ್ನು ಮಹಾರಾಜರು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಕಡೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರುತ್ತಾರೆ.”

“ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೇ ಮೊದಲು ಇವರಿಗೆ ಇಲ್ಲದ್ದೊಂದು ಬೋಧಿಸಿ ಮನಸ್ಸು ಕೆಡಿಸಿದವರು.”

“ನಮ್ಮ ಕೈಯು ಕೆಟ್ಟದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರೇನು ಮಾಡಬೇಕು?” ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಬಾಜೀರಾಯನ ನೇತ್ರಗಳು ಅಶ್ರುಪೂರ್ಣವಾಗಿದ್ದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಅವನು ತನ್ನ ದೋತರದಿಂದ ಒರಸಿಕೊಂಡು:—
“ತಂಗಿ! ಪೇಶವೆ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಕಲಂಕ ಹಚ್ಚುವ ಕೃತ್ಯವು ವೆಂಕಟರಾಯರಿಂದ ಘಟಿಸಿತು. ಭಾರತೀಯ ಮಹಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಬಂಧುಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆತ್ತುವ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿದಾಗ ಅರ್ಜುನನು ಹೇಗೆ ತೊಂದರೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದನೋ, ಅದೇ ತೊಂದರೆಯು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೂ ಬರುವ ಚಿಹ್ನೆಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿರುವವು ನನ್ನ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಯ ಉಪಯೋಗವಾಗದ ಮೇಲೆ ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗುವದು. ಆಗ ನಾನು ಆಪ್ತ-ಸ್ವಕೀಯ ತನವನ್ನು ಮುಂದೆ ತಂದರೆ, ‘ಪೇಶವೆಯ ಬೋಧದಿಂದ ವೆಂಕಟರಾಯನು ಒಡೆದಿರುವನೆ’ಂದು ಮೊದಲೇ ಸಾರುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯಪ್ರತಿನಿಧಿಯಂತಹ ಜನರಿಗೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಸಂಧಿದೊರೆತಂತಾಗುವದು.”

“ಮುಂದೆ ಗತಿ ಏನು?” ಅನೂಬಾಯಿಯು ಭಯವಿಹ್ವಲಳಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ಅದೇ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆಯು. ವೆಂಕಟರಾಯರನ್ನು ಉಳಿಸ ಹೋದರೆ, ರಾಜದ್ರೋಹಿ-ಸ್ವರಾಜ್ಯದ್ರೋಹಿಯೆಂಬ ಅಪಕೀರ್ತಿ ಬರುವದು; ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಗೌರವವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡರೆ, ಒಡಹುಟ್ಟಿದ ತಂಗಿಯ ಮೋರೆಯನ್ನು ಸಹ ನೋಡಲಿಲ್ಲೆಂಬ ಆಪಯಶಬರುವದು. ವೆಂಕಟರಾಯರು ನನ್ನ ಉಪದೇಶದಿಂದ ದಾರಿಗೆ ಬರದಿದ್ದರೆ ದೊಡ್ಡ ಸಂಕಟವೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವದು.”

ಅವರು ಹಟವನ್ನೇ ಹಿಡಿದರೆ ನೀರಭಗಿನಿಯೂ ಸ್ವರಾಜ್ಯ
ಭಕ್ತಳೂ ಅದನಾನು ಪತಿ-ಪತ್ನಿ ಯೆಂಬ ವಾರ್ಧಿವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮರೆತು,
ಪತಿವಿರೋಧಿಯಾಗಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲತಕ್ಕವಳೇ! (ಪುಟ ೧೪೦)

“ನಾನೂ ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಇಚಲಕರಂಜಿಗೆ ಬಂದು, ಅವರಿಗೆ ಎರಡು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು.”

“ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಕೇಳುವರೋ-ಇಲ್ಲವೋ ಸಂಶಯವಿದೆ. ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಬಂದು ಮಾಡುವದೇನು?”

“ಅಣ್ಣಾ, ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನಂತೆ ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸಿರಿ. ಸ್ವದೇಶಾಭಿಮಾನ-ಸ್ವಾಮಿ ನಿಷ್ಠೆಗಳು ಯಾರ ರಕ್ತದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಿರುವವೋ ಅಂಥವರ ಮನೆತದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ನಾನು, ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವಜನಶಾಸನ ಮಾಡುವಂಥ ನಿಮಗೆ ಎ-ದೂ ಅಡ್ಡಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಕರ್ತವ್ಯಚ್ಯುತಿಹೊಂದಿದ ಅವರನ್ನು ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿಸುವದು ಅವರ ಸಹಧರ್ಮಚಾರಿಣಿಯಾದ ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವಿರುವದು. ಅಂತೆಯೇ ನಾನು ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಇಚಲಕರಂಜಿಗೆ ಬರಬೇಕೆನ್ನುವೆನು.”

ಅನೂಬಾಯಿಯು ಹೀಗೆ ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಂಭುಸಿಂಗನು ರಾಮನಿಂಗನ ದೇವಾಲಯದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಕೂಡಲೆ ವೇಶವೆಯು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು:—‘ರಾಮದಾಸನೆಲ್ಲಿ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾನು ಅವನನ್ನು ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸೆರೆಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಈಗ ಅವನ ಹಾಗು ಚವ್ವಾಣ-ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ನಡುವೆ ವೈರಭಾವವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿರುವದರಿಂದ, ಅವರ ಮೇಲಿನ ನೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ರಾಮದಾಸನು ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವನು. ಮಹಾರಾಜರ ಹಾಗು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅವನು ತನ್ನ ವಾಮಮಾರ್ಗೀಯ ವಿದ್ಯೆಯ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ಅವನಿಂದಲೇ ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಂಧಿಯು ದೊರೆತಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅವನನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಂದ ನಮಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದಿದ್ದರೆ ಆಗಿಂದಾಗಲೆ ಶಾಸನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲವೆಂಬಂತಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಶಂಭುಸಿಂಗನು ಹೇಳಿದನು.

“ಅವನು ನಿಮಗೆ ಇಲ್ಲದ್ದೊಂದು ಹೇಳಿ ಪಾರಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಹಂಚಿಕೆ ತೆಗೆದಿದ್ದರೆ?”

“ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನು ಎಲ್ಲಿ ಪಾರಾಗಿ ಹೋಗುವನು? ಅವನು ನೀಚ ಮನೋವೃತ್ತಿಯವನೆಂಬದು ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೂ, ನಾನು ಸ್ವಕಾರ್ಯವನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಬಂಧನೆಗೊಳಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ.”

“ಒಳ್ಳೇದು. ಪ್ರಸಂಗ ಹೇಗೆ ಬರುವದೋ ನೋಡೋಣ.” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬ ದೂತನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಬಾಜೀ

ರಾಯನಿಗೂ ಶಂಭುಸಿಂಗನಿಗೂ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಶಂಭುಸಿಂಗನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಕಾಗಲದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಿಮ್ಮ ಸಾಳ್ವದ ಮೇಲೆ ದಾಳೀಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಶತ್ರುಗಳು ಹೊಂಚು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ.” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಾಜೀರಾಯನು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಬದಲಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಮೊದಲು ಕಾಗಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಶತ್ರುಗಳ ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ವೆಂಕಟರಾಯನ ಭೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಅವನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವನು ವೆಂಕಟರಾಯನಿಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆದು ಇಚಲಕರಂಜಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ವಿರುದ್ಧ ವಾಗಿ ನಡೆಯುವದೆಂದರೆ ಉಂಡ ಮನೆಯ ಗಳ ಎಣಿಸಿದಂತಾಗುವದೆಂಬ ಆಶಯವು ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿತ್ತು. ಪತ್ರವು ದೂತರೊಡನೆ ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಶಂಭುಸಿಂಗ, ಅನೂಬಾಯಿ, ಬಾಜೀರಾಯ ಮೊದಲಾದವರು ಕಾಗಲದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಪಥಕಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಸರ್ಜೇರಾಯ ಘಾಟಗೆಯು ಶಂಭುಸಿಂಗನ ಸೈನ್ಯದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದನು. ಶಂಭುಸಿಂಗನು ಮಹಾಶೂರನಿದ್ದನು ಅವನು ಘಾಟಗೆಯನ್ನು ಪರಾಭವಗೊಳಿಸಿದನು. ಘಾಟಗೆಯು ತನ್ನ ಉಳಿದ ಸೈನ್ಯದೊಡನೆ ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆಗೆಂದು ಸಂಭ್ರಮ: ಆಶ್ರಯಕ್ಕಾಗಿ ಶಿರೋಳಕ್ಕೆ ಓಡಿದನು.

ಘಾಟಗೆಯನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಬಾಜೀರಾಯನೂ ಶಂಭುಸಿಂಗನೂ ಕಾಗಲದಲ್ಲಿಯೆ ಶಂಭುಸಿಂಗನ ಸಾಳ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡುದಿನ ಉಳಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಘೋರಪಡೆ ವೆಂಕಟರಾಯನ ಕಡೆಗೆ ಹೋದ ದೂತನು ಬಾಜೀರಾಯನ ಪತ್ರದ ಉತ್ತರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಬಾಜೀರಾಯನು ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಅನೂಬಾಯಿಯು: “ಅಣ್ಣಾ! ಅವರು ಕ್ಷೇಮವಾಗಿರುವರೆ?”

“ಕ್ಷೇಮವಾಗಿರುವರು ”

“ಪತ್ರವನ್ನೇನು ಬರೆದಿರುವರು?”

“ಶಂಭುಸಿಂಗ, ಈ ಪತ್ರವನ್ನೋದಿರಿ!” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ಪತ್ರವನ್ನು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ಶಂಭುಸಿಂಗನು ಪತ್ರವನ್ನೋದತೊಡಗಿದನು:—

“ಶ್ರೀಮಂತ ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶ್ವೆ ಇವರಿಗೆ—

ಪೋಷ್ಯ ವೆಂಕಟರಾವ ಘೋರಪಡೆ ಮಾಡುವ ಶಿ. ಸಾ. ನ. ವಿ. ವಿ. ತಾವು ಕಳುಹಿಸಿದ ಪತ್ರ ತಲುಪಿತು. ನೀವು ಬರೆದಂತೆ ಶಾಹೂ ಮಹಾ

ರಾಜರ ಪಕ್ಷ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ವೃತ್ತಾರಣೆ ಮಾಡುವಂಥ ನೀಚನು ನಾನಲ್ಲ. ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರು ನನಗೆ ಅಜರೆ ಮಹಾಲು ಕೊಟ್ಟು ವೈಭವವನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿದರೆಂದು ನೀವು ಅನ್ನುತ್ತೀರಿ, ಆದರೆ ಕೆವಲ ದಾನ ಪತ್ರ-ಪಾರಿತೋಷಕ ಪತ್ರಗಳಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಇಂಥ ಪತ್ರಗಳಿಂದ ಇಡೀ ಪೃಥ್ವಿಯನ್ನೇ ಒಬ್ಬ ಹಾದಿಕಾರನು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಧಾರೆಯೆರೆದು ಕೊಡಬಹುದು; ಆದರೆ ಉಪಯೋಗವೇನು? ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರು ಅಜರೆ ಜಹಾಗೀರಿಯನ್ನು ಪಾರಿತೋಷಕವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ನಿಜ; ಆದರೆ ಆ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದವರ ವರ್ಚಸ್ವವಿದ್ದಾಗ ನಮ್ಮನ್ನು ಯಾರು ಕೇಳಬೇಕು? ಜಹಾಗೀರಿಯು ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲುಳಿಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದವರ ಪಕ್ಷವನ್ನು ವಹಿಸದಿದ್ದರೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದೇ ನಾವು ಸಂಭಾಜಿ ರಾಜರನ್ನು ನಮ್ಮ ಪ್ರಭುಗಳೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವೆವು. ಅಂತೆಯೇ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಹಾಗೀರಿಯು ಉಳಿದಿದೆ ಸಾಮೋಪಚಾರದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸಾತಾರೆಯವರೂ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದವರೂ ವಂದ್ಯರೇ ಇರುವರು; ಆದರೆ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜಹಾಗೀರಿಯನ್ನು ನಡೆಯಿಸುವಂಥ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದವರ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಧಾವಿಸುವದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ, ಅವರು ನಮ್ಮ ಮಂದಿರದ ಮೇಲೆ ರಂಟೆ ಹೊಡೆಯಿಸದೆ ಬಿಡುವರೆ? ಧನಿಗಳಾದ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಸೇವೆ ಮಾಡುವದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಸೇವೆಯಿಂದ ಪರಾವರ್ತನಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡದಿರುವುದೇ ನಿಮಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿರುವದು. ಆಪ್ತಸಂಬಂಧವನ್ನು ಇಂಥ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ತ್ರೀವತಿರಾಯರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಕೃಷ್ಣರಾಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ನಿಂತಿರುವಂತೆ, ನೀನಾದರೂ ನಮ್ಮೆದುರಿಗೆ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಗಳಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಸಂಗವಾದದಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ. ಕಾರ್ಯಾನಂತರದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಇಬ್ಬರೂ ಭೋಗಿಸಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು. ಸಂಗ್ರಾಮವು ಕೊನೆಗಾಣುವ ವರೆಗೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಅಂತರಂಗಿಕ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗುವದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಹಾಗೆ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗುವದು ಉಚಿತವೂ ಅಲ್ಲ ಸುಜ್ಞರಿಗೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬರೆಯಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ.”

ಪತ್ರವನ್ನೊದುವದಾದ ಮೇಲೆ ಬಾಜೀರಾಯನು ಅನೂಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ತಂಗೀ, ಮುಂದೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು?”

“ಅಣ್ಣಾ!” ಅನೂಬಾಯಿಯು ಆವೇಶದಿಂದ:—“ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಅಡ್ಡಬರುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ನೊಂದಲೇ ಹೇಳಿಲ್ಲವೆ? ನಾನು ಬಾಳಾಜಿ ವಿಶ್ವ

ನಾಥವಂತ ವೇಶವೆಯ ಕನ್ಯೆಯೂ ಪ್ರತಾಪನಿಧಿ ಬಾಜೀರಾಯರ ಭಗಿನಿಯೂ ಆಗಿರುವೆನು. ಘೋರಪಡೆಯವರ ಮನೆತನವಾದರೂ ಶೌರ್ಯ-ಧೈರ್ಯ-ಸಾಹಸಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದದ್ದಿರುವದು ಇಂದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾಳೆಯಾದರೂ. ಅವರು ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠೆಯುಳ್ಳವರಾಗಬಹುದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ದುರಾಗ್ರಹಿಗಳಾದರೆ ನೀವು ಅವರನ್ನು ಪರಾಭವಗೊಳಿಸುವದು ನಿಶ್ಚಯ. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವರು ನಿಮ್ಮೆದುರಿಗೂ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರೆದುರಿಗೂ ತಲೆ ಬಾಗಿ ಸಲೇಬೇಕಾಗುವದು. ತರುವಾಯ ನೀವು ನಮ್ಮ ಜಹಾಗೀರಿಯನ್ನೂ ವೈಭವವನ್ನೂ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಕಾಯ್ದು ವಿರಿ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಪರಾಕ್ರಮದಿಂದ ಹಿಂದು ಸ್ವರಾಜ್ಯದೇವತೆಯನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ; ಅದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ದೊಂದು ತುಳಸಿ ದಳವನ್ನಿಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಯೋಚನೆಯಿದೆ. ಅವರು ಹಟವನ್ನೇ ಹಿಡಿದರೆ, ವೀರಭಗಿನಿಯೂ ಸ್ವರಾಜ್ಯಭಕ್ತಳೂ ಆದ ನಾನು ಪತಿ-ಪತ್ನಿಯರೆಂಬ ಪಾರ್ಥಿವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮರೆತು, ಸ್ವರಾಜ್ಯಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಮಹಾರಾಜರ ವಕ್ತದಿಂದ ಪತಿವಿರೋಧಿಯಾಗಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲತಕ್ಕವಳೇ ”

“ಛನ್ಯ” ಭಗಿನಿ, ಕರ್ತವ್ಯಪಾಲನೆಯ ನಿನ್ನ ಭಾಷಣವು ಕೌತುಕಾರ್ಹವಿರುವದು! ನಾನಾದರೂ ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ವಿರೋಧ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ನೀನು ವೆಂಕಟರಾಯರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಉಪವೇಶ ಮಾಡಿ ನೋಡು. ಅವರು ಒಳ್ಳೇ ಮಾತಿನಿಂದ ದಾರಿಗೆ ಬರದಿದ್ದರೆ ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವದೇನೂ ದೊಡ್ಡ ಮಾತಲ್ಲ” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನ ನುಡಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು: —“ನೀವು ರಾಮದಾಸನ ಮೇಲೆ ದಯೆದೋರಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿರಿ. ಅವನನ್ನು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಸೇವಕರು ಸೆರೆ ಹಿಡಿದು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದರು ” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಬಿಟ್ಟದ್ದು ಅನುಚಿತವಾಯಿತೆಂದು ಶಂಭುಸಿಂಗನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಹೊಂದಿದನು.

ಪರಮಪೂಜ್ಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ರಾಮದಾಸನು ಮುಂದೆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯಿಂದ ಯಾವ ಅವಸ್ಥೆ ಗೊಂದಿರಬಹುದು?

ಯೋಗ ಮಾಯೆ!

—:❀:—

ಶಿರೋಳದ ಪೇಟೆಯ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಮೆರವಣಿಗೆಯು ಹೊರಟಿತ್ತು. ಆ ಮೆರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಜನಸಂದಣಿಯಾದರೂ ಬಹಳವಿತ್ತು. ರಾಜಸೇವಕರು ಒಬ್ಬ ಸಾಧುವನ್ನು ಕತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದ್ದರು. ಅವನು ಶೃಂಗಲಾ ಳದ್ದನಾಗಿದ್ದು, ರಾಜಸೇವಕರು ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಕಾವಲು ಮಾಡುತ್ತ ನಡೆ ದಿದ್ದರು. ಆ ಗರ್ದಭವಾಹನ ಸಾಧುವಿನ ಮುಂದೆ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು ಕುಳಿತಿ ದ್ದನು. ಈ ಮೆರವಣಿಗೆಯು ಪೇಟೆಯ ದಾರಿಯಿಂದ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ವಾಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದಿತು. ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಆ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ಮೆರ ವಣಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಖೇದಾಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡಿದ್ದರು. “ಅಯ್ಯೋ! ಸಾಧು- ಸಂತರ ವಿಡಂಬನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನು ಹೇಗೆ ಮೆಚ್ಚುವನು?” ಎಂದು ಜನರು ಸ್ವಗತ-ಪ್ರಕಾಶವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಹತ್ತಿದ್ದರು.

“ಹಾ! ಯಾರೂ ಈ ದುಷ್ಟನಿಗೆ ಸಾಧುವೆನ್ನ ಕೂಡದು. ಇವನ ಸಲುವಾಗಿ ಯಾರೂ ಖೇದವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬಾರದು. ಯಾರಾದರೂ ಈ ಮಾತಿನ ನಿರುದ್ದವಾಗಿ ನಡೆದರೆ, ರಾಜದಂಡನೆಗೆ ವಾತ್ರಾರಾಗಬೇಕಾಗು ವರು” ಎಂದು ರಾಜಸೇವಕರು ವಿಷಾದವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಜನರಿಗೆ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶಿರೋಳದ ಪೇಟೆಯ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ರೀತಿಯಿಂದ ಮೆರ ವಣಿಗೆಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಧುವು ಮತ್ತಾರೂ ಆಗಿರದೆ ರಾಮದಾಸನೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಭಗವಂತರಾಯ ಅನಾತ್ಮನು ಸಂಭಾಜಿ-ಜಿಜಾಬಾಯಿಯರ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ವಿಷಯವಾಗಿ ವಿಷವನ್ನು ಸುರುವಿದ್ದನು. ಕೂಡಲೆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರುವದಕ್ಕಾಗಿ ಸೇವಕರನ್ನು ಅಟ್ಟಿದಳು. ಆಗಿನ ಕೊಲ್ಲಾಪುರ ರಾಜ್ಯವೆಂದರೆ ಕಟ್ಟುಗೇಡಿಯಾಗಿತ್ತು. ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ರಾಮದಾಸನನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲೇರಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು ಅವನ ಸದ್ಗುಣಗಳನ್ನು ನೋಡಿಯಲ್ಲ, ಈಗ ಯಾವುದೊಂದು ದುರ್ಗುಣಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳು ಅಸಂತುಷ್ಟಳಾಗಿದ್ದಳೆನ್ನು ವಂತೆಯೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ರಾಣಿಯು ಸುಪ್ರಸನ್ನಳಿದ್ದಾಗ ರಾಮದಾಸನು ಅವಳಿಂದ ಪಾದಸೇವೆಯನ್ನಾ ದರೂ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅದೇ ರಾಮದಾಸನು ಈಗ ಆತನ ಯಾವದೊಂದು ಕಾರಣ ದಿಂದ ಆಕೆಯ ಪ್ರಸನ್ನತೆಗೆ ಹೊರತಾದೊಡನೆಯೇ ಕತ್ತಿಯ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ರಾಮದಾಸನನ್ನೂ ಅವನ ಮಗನಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಭೈರವನನ್ನೂ ಕತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ರಾಜಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ

ಮೆರೆಯಿಸುತ್ತ ಕರಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ನೇವಕರಿಗೆ ಅಜ್ಞಾಪಿಸಿದ್ದಳು.

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಈ ಪರಿಯಾಗಿ ವಿಡಂಬನೆ ಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಭಗವಂತರಾಯನ ಹೇಳಿಕೆಯಷ್ಟೇ ಕಾರಣವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬೇಗನೆ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿ ತರಬೇಕೆಂದು ವ್ರವೃತ್ತಿಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಶಕ್ತಿಯು ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಶಕ್ತಿಯೆಂದರೆ, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಯಾರ ಆರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಳೋ ಆ ಯೋಗ ಮಾಯೆಯು. ಈ ತಪಸ್ವಿನಿಯು ಎಲ್ಲಿಯವಳು, ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಳು, ಅವಳು ರಾಜಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಿದ ಕಾರಣವೇನು? ಅವಳ ನಿಜವಾದ ಹೆಸರೇನು? ಮೊದಲಾದ ಸಂಗತಿಗಳು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇವಳ ದರ್ಶನವು ಯಾರಿಗೂ ಯಾವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇವಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರ-ನಾಲ್ಕು ಶಿಷ್ಯರಿದ್ದು, ಅವರು ಮಾತ್ರ ಕೆಲಸವಿದ್ದಾಗ ಯೋಗ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳು ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಬುರುಕಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಸಂಚಾರವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ರಾತ್ರಿ ಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಮೊದಲು ಭೋಜನವಾತ್ರ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ದತ್ತಮಹಾರಾಜರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ-ಪ್ರಕಟಳಾದಳು. ಕೆಲವು ದಿನಸ ಅವಳು ನರಸಿಂಹವಾಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದಳು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯೂ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನೂ ತಿರೋಳಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಕೀರ್ತಿಯು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಸಾಧು-ಸಂತರಲ್ಲಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ವಿಶ್ವಾಸ ಬಹಳ. ಅವಳು ವರಮಾರ್ಥಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಸಾಧು-ಸಂತರನ್ನು ಆರಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಎಂದಿನಿಂದಲೂ ಸ್ವಾರ್ಥಸಾಧನೆಯ ಲವಲವಿಕೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು ಗೃಹಕಲಹ-ರಾಜಕಲಹಗಳಿಂದ ಪೀಡಿತಳಾದ ಅವಳಿಗೆ ಯೋಗಮಾಯೆಯಂಥ ತ್ರಿಕಾಲಜ್ಞಾನಿಗಳ ಹಾಗು ಮನೋಭಿಲಾಷೆಗಳನ್ನು ವಾಮಮಾರ್ಗೀಯ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದಾಗಲಿ, ತಪಸ್ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದಾಗಲಿ ಈಡೇರಿಸಿ ತನ್ನ ಭಾಗ್ಯೋದಯವನ್ನು ಮಾಡುವ ಜನರ ಆವಶ್ಯಕತೆಯು ಬಹಳವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವಳು ಯೋಗಮಾಯೆಯನ್ನು ನರಸಿಂಹವಾಡಿಯಿಂದ ಸನ್ಮಾನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕರೆಯಿಸಿದ್ದಳು.

ಯೋಗಮಾಯೆಯು ಯಾವಾಗಲೂ ತೆರೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಯಾರೊಡನೆಯಾದರೂ ಮಾತಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ದರ್ಶನಾಪೇಕ್ಷಿಗಳು ಯೋಗಮಾಯೆಯು

ಉಟ್ಟು ಪಾವನಮಾಡಿಟ್ಟು ಒಂದು ವಸ್ತ್ರದ ದರ್ಶನ ಹೊಂದಿ ಕೃತಾರ್ಥರಾಗ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ವತ್ಯಕ್ಷ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯಾದರೂ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿಯೆ ತನ್ನ ದರ್ಶನಲಾಲಸೆಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಸಡಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಯೋಗ ಮಾಯೆಯು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧ ಸರ್ಪದಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಭೂತ-ವರ್ತಮಾನಕಾಲೀನ ಸಂಗತಿಗಳ ನೈಲ್ದ ಹೇಳಿದ್ದಳು; ಹಾಗೂ ಎಷ್ಟೋ ಭವಿಷ್ಯಕಾಲೀನ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನಾದರೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದಳು. 'ರಾಮದಾಸನು ಕವಟಿ ಸಂತನಿರುವನು, ಅವನು ಚದುರಿಯ ಸಂಗಡಿಗನಿರುವನು ಇಬ್ಬರೂ ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ಸೆಳೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿರುವರು. ರಾಮದಾಸನು ಬೇರೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿಸಿ, ನಿಜವಾದ ರಾಜಪುತ್ರನನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಅವನಿಗೆ ರಾಜಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ರಾಮದಾಸನ ಹಾಗೂ ಚದುರಿಯರ ಸಾಹಸವಿರುವದು.' ಮೊದಲಾದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಯೋಗಮಾಯೆಯೇ ರಾಣಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಳು. ಅಮಾತ್ಯನ ಹೇಳಿಕೆಯಿಂದ ಸಂಶಯಗ್ರಸ್ತನಾದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಮನಸ್ಸು ಈಗ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಸಂಶಯ ಕೈಡಾಯಿತು. ರಾಮದಾಸನನ್ನೂ ಅವನ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನೂ ತನ್ನ ದುರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದೂ, ರಾಜಕುಮಾರನ ಕೊಲೆಯು ತನ್ನ ಸಮಕ್ಷ ನೆರವೇರಬೇಕೆಂದೂ ಯೋಗಮಾಯೆಯು ಹೇಳಿದ್ದಳು ರಾಜಕುಮಾರನ ಕೊಲೆಯಾದ ಮೇಲೆ ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ಮರಣದಂಡಣೆಯು ವಿಧಿಸಲ್ಪಡಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ರಾಣಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಳು. ಅಂತೆಯೇ ರಾಮದಾಸನು ಅಪಮಾನ ಹೊಂದಿ ಗರ್ವಭವಾಹನನಾಗಿ ಮೆರೆಯುತ್ತ, ರಾಜಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದು ರಾಜಮಂದಿರದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದನು.

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ರಾಜಮಂದಿರದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಂದವಾದ ಮಂದಿರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಯೋಗಮಾಯೆಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ್ದಳು. ಆ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ತೆರೆಯ ಮರೆಗೆ ಕುಳಿತು, ಯೋಗಮಾಯೆಯು ಭಕ್ತರ ಮನೋರಥಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸ್ವತಃ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಸಹ ಆ ಪವಿತ್ರವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಹಗಲಲ್ಲಿಯೂ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಹರಗಟ್ಟಲೆ ಕುಳಿತು ಅವಳೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣ ನಡೆಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾಮದಾಸನ ಮೆರವಣಿಗೆಯು ರಾಜಮಂದಿರದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಲಾಗ ಸಂಭಾಷೆಯೂ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯೂ ಯೋಗಮಂದಿರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದರು. ರಾಜಸೇವಕರು ರಾಮದಾಸನನ್ನೂ ಅವನ ಮಗನಾದ ಭೈರವನನ್ನೂ ಕತ್ತಿಯ ಮೇಲಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ,

ರಾಜ-ರಾಣಿಯರು: ಕುಳಿತಿದ್ದ ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಒಯ್ದರು. ರಾಮದಾಸನು ತನ್ನ ಶೃಂಖಲಾಬದ್ಧ ಕೈಗಳಿಂದ ಭೈರವನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಬಹಳ ನೇಳೆಯವರೆಗೆ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ ರಾಮದಾಸನ ಕೈಗಳು ನೋತಿದ್ದವು; ಅದ್ದರಿಂದ ಭೈರವನು ಕೈಯಿಂದ ಜಾರಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದನು ಕೂಡಲೆ ಆ ಬಾಲಕನು ಅಳತೊಡಗಿದನು. ಯಾವ ಬಾಲಕನನ್ನು ಜಿಜಾ ಬಾಯಿಯು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುದ್ದು ಮುದ್ದಾದ ಮುದ್ದುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳೋ, ಅವೇ ಬಾಲಕನು ಈಗ ರಾಮದಾಸನ ಕಾಲಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ಸಹ ನೋಡಲಿಲ್ಲ; ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಬಿದ್ದ ಹುಡುಗನನ್ನೆ ಬೈಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದ ದಾಸಿಯನ್ನು ಸಹ ಸಿಟ್ಟುಮಾಡಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಅಟ್ಟಿದಳು. ರಾಮದಾಸನು ತನ್ನ ಈ ದೈವದರ್ಶನವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಣ್ಣುತುಂಬ ನೀರು ತಂದನು. ಅವನು ಕಪನಿಯಿಂದ ಕಣ್ಣೀರು ಒರಸಿಕೊಂಡು, ಬಿದ್ದ ಬಾಲಕನನ್ನು ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ. —“ಮಹಾರಾಜರೆ, ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೆ! ಇಂದು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಅವಕೃಪೆಯಾದ ಕಾರಣವೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿ, ಅವನು ರಾಜ ರಾಣಿಯ ರೆದುರಿಗೆ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಅಭೀಷದವನನಾಗಿ ನಿಂತನು

ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಂದ ಉತ್ತರವೇನೂ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ರಾಣಿಯು ತೆರೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ:—“ಮಾತಾಜಿ! ನಿಮ್ಮ ಅಜ್ಞೆಯಮೇರೆಗೆ ಅಪರಾಧಿಯಾದ ಈ ಕಪಟ ಸಾಧವನ್ನು ಹಿಡತರಿಸಿ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿರುವೆನು. ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಹೇಳಿರಿ.”

ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ರಾಮದಾಸನು ವಿಸ್ಮಿತನಾಗಿ ತೆರೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಹತ್ತಿದನು.

“ರಾಣಿ!” ಯೋಗಮಾಯೆಯು ಅಧಿಕಾರಯುಕ್ತವಾಣಿಯಿಂದ.—“ಅವನು ತನ್ನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಒಪ್ಪುವನೋ ಹೇಗೋ ಅವನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸು!”

“ರಾಮದಾಸಾ!” ಸಂಭಾಜಿಯು ಸಂತಪ್ತವಾಣಿಯಿಂದ:—“ನೀನು ತಾರಾಬಾಯಿಯ ಕಾರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಿರುವೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಹೇಳು!”

“ಈಶ್ವರಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿಯೂ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಿಲ್ಲ.”

ರಾಮದಾಸನು ಪ್ರತಿಜ್ಞಾ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಜಿಜಾ ಬಾಯಿಯು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ನೀನು ರಾಜಪುತ್ರನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು

ಚವ್ವಾಣನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ತರಿಸಿದೆ. ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ನಾವು ಕೊಂದು ಹಾಕಿದೆವು. ಆ ಹುಡುಗನು ಯಾರು?”

ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೆ ತೆರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಯೋಗಮಾಯೆಯು:-“ರಾಣಿ, ಇಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವದರಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಇವನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ಸುಳ್ಳಾಡತೊಡಗಿರುವನು. ಮೋಸಗಾರನಾದ ಈ ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ದೇಹಾಂತ ಶಾಸನವೇ ಯೋಗ್ಯವು.” ಎಂದು ನುಡಿದು, ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಕುರಿತು:-“ಚಾಂಡಾಲಾ! ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಡುಗನೇ ರಾಜಪುತ್ರನಿದ್ದು, ಅವನನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಕಾರಸ್ಥಾನ ನಡೆಯಿಸಿರುವೆ ಯಲ್ಲವೆ? ರಾಣೀ, ಮೊದಲು ರಾಜಪುತ್ರನ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿರಿ ಇಂದು ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಿರಪರಾಧಿ ಬಾಲಕನ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿಸಿದ ಈ ಕ್ರೂರ ಗೋಸಾ ವಿಗೆ ದೇಹಾಂತ ಶಾಸನ ವಿಧಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಇವನನ್ನು ಒಂದು ತೆಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಸುತ್ತಲೂ ಸುಣ್ಣದ ಹರಳು ಹಾಕಿ ನೀರು ಸುರುವಿ, ಬೇಯಿಸಿ ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು.”

ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಮುಖದಿಂದ ಮಾತುಗಳು ಹೊರಡುವದೊಂದೇ ತಡ; ಸಂಭಾಷಿರಾಜನ ಖಡ್ಗವು ರಾಮದಾಸನ ಮಗನೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲಿದ್ದ ಭೈರವನ ಎಳೆಯ ಹೃದಯವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು! ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕ ಗಾಯದಿಂದ ರಕ್ತವು ಕಾರಂಜಿಯಂತೆ ಪುಟಿಯಿತು. ಭೈರವನಂತೆ ತನ್ನ ಅವಸ್ಥೆಯಾದರೂ ಅಗುವದೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ಸಂಶಯವು ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅಂದು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯವರೆಗೆ ಅವನ ಆಯುಷ್ಯವಿತ್ತು. ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವದರಿಂದ ತನ್ನ ಮರಣವು ತಪ್ಪುವದಿಲ್ಲವೆಂಬದು ಅವನ ಮನವರಿಕೆ ಯಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಜೀವದ ಮೇಲೆ ಉದಾರನಾಗಿ, ರಾಜ-ರಾಣಿಯರನ್ನು ಕುರಿತು:-“ದುಷ್ಟರೆ! ನೀವು ನನ್ನ ನಾಶ ಮಾಡುವಿ ರೆಂಬದನ್ನು ನಾನು ಗುರುತಿಸಿರುವೆನು; ಆದರೆ ನನ್ನ ಕೊಲೆಯಾದಮೇಲೆಯೂ ನಿಮ್ಮ ಆಸುರೀ ಮನಶ್ಚಾಂತಿಯನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಜವಾದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿರುವೆನು. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ವಿರೋಧಿಯಿರುವೆನು; ಕಪಟಿಯಿರುವೆನು. ಚವ್ವಾಣನ ವಾಡೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಯಾವ ಬಾಲಕನ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದಿರೋ, ಅವನು ನಿಜವಾದ ರಾಜಪುತ್ರನಲ್ಲ, ರಜಪುತನೆಂದು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿಸಿದ ಮನುಷ್ಯನೂ ನಿಜವಾದ ರಜಪುತನಲ್ಲ!”

“ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಬಾಲಕನಾರು? ಆ ಮನುಷ್ಯನಾರು?” ಎಂದು ಜಿಜಾ

ಬಾಯಿಯು ಆತುರತೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಅವರು ಯಾರೆಂಬದನ್ನು ನಾನೇಕೆ ಹೇಳಲಿ? ಇನ್ನೂ ನಿಮಗೆ ಹೇಳುವದು ಉಳಿದಿದೆ. ಚಾಂಡಾಲರೆ! ನೀವು ಈಗ ಕೊಂದ ಬಾಲಕನು ಮಾತ್ರ ರಾಜಪುತ್ರನು ನಿಜವು; ಆದರೆ ನೀವು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ ರಾಜಪುತ್ರನು ಇವನಲ್ಲ. ರಾಜಾ! ಇವನು ನಿನ್ನ ಪುತ್ರನು; ನಿನ್ನಿಂದ ಚದುರೆಯಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಮಗನೇ ಇವನು! ನೀನು ನಿನ್ನ ಮಗನನ್ನು ನಿನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಕೊಂದೆ. ಬೇಕಾದರೆ ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸು ಇವನು ಅಚ್ಚಳಿಯದೆ ನಿನ್ನನ್ನೇ ಹೋಲುತ್ತಿರುವನು. ನಿನ್ನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ತಿಲಕವಿದ್ದಂತೆ, ಈ ನಿನ್ನ ಕುಮಾರನಾದ ಭೈರವನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆಯೂ ತಿಲಕವಿರುವದು. ನನ್ನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಗೆ ಹುಟ್ಟದಿದ್ದರೆ ಹೋಗಲಿ; ನಾನು ಹೇಳಿದ ಗುರುತಿನಿಂದಲೂ, ಏಕರೂಪ ಮುಖಚಿಹ್ನೆ ದಿಂದಲೂ ನೀನೇ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೋ. ನಿಜವಾದ ರಾಜಪುತ್ರನು ನಿಮ್ಮ ರಾಕ್ಷಸೀ ದೃಷ್ಟಿಕ್ಷೇತ್ರದ ಆಚೆಗೆ ಸುಖರೂಪ ವಾಗಿರುವನು. ವಸುದೇವ-ದೇವಕಿಯರ ಅಪತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಗೆ ಕಾರಸ್ಥಾನ ವಾಯಿತೋ, ಅದರಂತೆ ರಾಜಪುತ್ರನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಆಗಿದೆ. ಕಂಸಾರಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಗೋಕುಲದಲ್ಲಿ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿದ್ದಂತೆ, ನಿನ್ನ ಶತ್ರುವೂ ತಾರಾ ಬಾಯಿಯ ಮೊಮ್ಮಗನೂ, ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ಭಾವೀ ಭಕ್ತಸತಿಯೂ ಆದ ರಾಮರಾಜನು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಒಂದು ಅಜ್ಞಾತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವನು. ರಾಜಾ! ಮತ್ತಿನ್ನೇನು ಹೇಳಲಿ?”

ರಾಮದಾಸನ ಈ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೂ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನಿಗೂ ಅತ್ಯಂತ ಖೇದವಾಯಿತು; ಆದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಖೇದದ ಕಾರಣಗಳು ಮಾತ್ರ ಬೇರೆಯಾಗಿದ್ದವು. ಇಷ್ಟು ಕಾರಸ್ಥಾನ ನಡೆಯಿಸಿದರೂ ನಿಜವಾದ ರಾಜಪುತ್ರನು ಜೀವದಿಂದ ಉಳಿದದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೆ ಖೇದವಾಯಿತು. ಸಂಭಾಜಿಗೆ ಇದೊಂದು ಕಾರಣದಿಂದಲ್ಲದೆ, ಚದುರೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನಿಂದ ಜನಿಸಿದ ಅರ್ಭಕನ ಕೊಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಕೈ ಮುಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಖೇದವೆನಿಸಿತ್ತು. ಚದುರೆಯ ಪುತ್ರನ ಮರಣದಿಂದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೆ ದುಃಖದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನಂದದ ಮಿಶ್ರಣವಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಅವಳು ತನ್ನ ಪತಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಳು ಪುತ್ರವಧೆಯಿಂದ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅಶ್ರು ಪೂರ್ಣವಾದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಧದ ವಿಕಲ್ಪವು ಹುಟ್ಟಿತು. ‘ಚದುರೆಯು ಇನ್ನೂ ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದು, ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ಅವಳ ಗೊತ್ತುವಳಿಯಿರುವದು. ಪತಿಯು ತನ್ನ ಮಧ್ಯ

ಕಾಲೀನ ಪ್ರಣಯಿನಿಯ ಶೋಧಕ್ಕಾಗಿ ರಾಮದಾಸನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವನು. ರಾಮದಾಸ, ಚದುರೆ, ಮಹಾರಾಜರು ಒಂದಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಂದು ಮುಂದೆ ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲಾದ ವಿಚಾರಗಳು ರಾಣಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಅವಳ ಹೃದಯವು ಭವಿಷ್ಯ ಕಾಲದ ಭೀಷಣ ಕಲ್ಪನಾಚಿತ್ರದಿಂದ ನಡುಗಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಮುಂಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಸೇವಕರನ್ನು ಕುರಿತು: —“ಈ ಹರಾಮಖೋರ ಸಾಧು ವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕಡೆಯ ಮಿಸೆ-ಗಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು, ಮೋರೆಗೆ ಕಪ್ಪು ಬಡೆದು ಊರಲ್ಲಿ ಮೆರೆಯಿಸಿ, ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಾತಾಜಿಯವರ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ಇವನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿರಿ!”

ರಾಜಸೇವಕರು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ಮೆರವಣಿಗೆಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ರಾಮದಾಸನನ್ನು ನೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿದರು. ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ಮೃತ್ಯುವು ‘ಆ’ ಎಂದು ಬಾಯಿತೆರೆದು ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿತಂತಾಗಿತ್ತು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ವರೆಗಿನ ಅವಧಿಯೇನೂ ಅವನಿಗೆ ಯುಗವಾಗುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಈ ಕೃತ್ಯವು ಯೋಗಮಾಯೆಯಿಂದ ಜರುಗಿದ್ದರೂ ಅವಳು ಸುಖಿಯಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ತೆರೆಯ ಮರೆಗೆ ಕುಳಿತು ಅವಳು ಮುಳು ಮುಳು ಎಂದು ಅಳತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲದದರಿಂದ ಆ ಸಂಗತಿಯು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಿದ್ದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅವಳ ದೀರ್ಘನಿಶ್ವಾಸಗಳು ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿದವು. ಭೂತದಯಾಪರಳಾದ ಮಾತಾಜಿಯು ಎರಡು ಜೀವಗಳ ಹತ್ಯೆಯಿಂದ ವೃದ್ಧಿಭಾಂತಃಕರಣಿಯಾಗಿರುವಳೆಂದು ಅವಳ ನಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರು ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಮಾತಾಜಿಯು ಎಷ್ಟೇ ಕೃಪಾಳುವಾಗಿದ್ದರೂ, ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಭೂತದಯೆಯನ್ನು ತೋರದೆ, ಮಹಾಪರಾಧಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಅವಳನ್ನು ಮನದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ವಿಯಾಗಿ ಕೊಂಡಾಡಿದಳು.

ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ ವೇಳೆಗೆ ರಾಮದಾಸನು ಶಿರೋಳದೊಳಗಿನ ಭೋಜನ ಪಾತ್ರ ದೇವಾಲಯದ ಎದುರಿಗಿನ ಬೈಲು ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತರಲ್ಪಟ್ಟನು. ಅವನ ದೀಪನಿರ್ವಾಣಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತೆಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟ ಸುಣ್ಣದ ಕಲ್ಲುಗಳು ಸುರವಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಚೀಲಗಳು ಮೇಲ್ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಈ ಎಲ್ಲ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮ

ದಾಸನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮೂರ್ಛೆ ಬಂದಿತು! ಅವನ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಂಡು, ನಿಷ್ಕರ ಹೃದಯದ ಸೇವಕರೂ ಕೂಡ ಮರುಗಿದರು ಸದ್ಯದ ಅಸಾವಧ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವನನ್ನು ಸುಣ್ಣದ ತೆಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಚಲ್ಲಿ ರಾಜಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕೊನೆ ಗಾಣಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಮೈಮರೆದಾಗ ಭೀಷಣವಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಯಾತನೆಯಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಅವರು ಈ ಮೇರೆಗೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಸುಣ್ಣದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ ಕೂಡಲೆ ಎಚ್ಚತ್ತನು. ಆಗ ಅವನು ಸೇವಕರನ್ನು ಕುರಿತು ವಿನಯದಿಂದ: - “ದಯಮಾಡಿ ನನಗೆ ಜೀವದಾನ ಕೊಡಿರಿ.” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ಸಾಧು-ಸಂತರಿಗೆ ಪೀಡೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ತಮಗೆ ದೋಷ ತಟ್ಟುವದೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಸೇವಕರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು, ಆದರೆ ರಾಜಾಜ್ಞೆಯ ವಿರುದ್ಧ ವಾಗಿ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುವರು? ಅಂಥದರಲ್ಲಿ ರಾಣಿಯ ಸ್ವಭಾವಪರಿಚಯವು ಅವರಿಗೆ ಚನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಅವರು:—“ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರ! ನೀವು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಮುನಿಸುಗೊಂಡು ಶಾಸಕೋಡಬೇಡಿರಿ. ನಾವು ರಾಜಾಜ್ಞೆಯ ದಾಸರು. ನಿಮಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸುವದು ನಮಗೆ ಅಪರಿಹಾರ್ಯವಿರುವದು.”

“ನನಗೆ ನೀವು ಅಹಿತಮಾಡಿದರೆ ದೇವರು ನಿಮಗೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ದೇವರು ದಯಾಘನನಿರುವನು. ನೀವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯೆ ದೋರಿದರೆ, ದೇವರು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ದಯೆ ಮಾಡುವನು.”

“ನಾವು ದೇವರಿಗಿಂತಲೂ ದೇವಿಗೆ-ರಾಣೀಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ ವಿಧಿಸಲ್ಪಡುವ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಾನೇ ಹೊಂದಬೇಕಾದೀತು.” ಎಂದು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸೇವಕನು ಹೇಳಿದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೈದು ಜನರು ಅತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವದನ್ನು ರಾಮ ದಾಸನೂ ಸೇವಕರೂ ಕಂಡರು. ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆಯು ಯೋಗ್ಯರೀತಿಯಿಂದ ವಿಧಿಸಲ್ಪಡುವದೋ ಇಲ್ಲವೋ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ರಾಣಿಯವರು ಬರುತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ಸೇವಕರು ತಿಳಿದರು. ತನಗೆ ವಿಧಿಸಿದ ದಂಡನೆಯನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ರಾಣಿಯವರು ಬರುತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ರಾಮದಾಸನು ತಿಳಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಂತುಕರು ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಬುರುಕೆಹಾಕಿದ್ದು, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಅವರಣವನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ರಾಣಿಯು ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಬೈರಾಗಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಶಿಷ್ಯರೇಬ

ದನ್ನು ರಾಜಸೇವಕರು ಗುರುತಿಸಿದರು. ಬಂದ ಬೈರಾಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು:—
“ರಾಮದಾಸ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

“ಮಹಾರಾಜರೆ!” ರಾಮದಾಸನು ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ದೀನವಾಣಿಯಿಂದ
“ನನಗೆ ಜೀವದಾನ ಕೊಡಿರಿ. ನಾನು ಮಹಾಪರಾಧಿಯಾಗಿರುವೆನು; ಆದರೆ
ಇಷ್ಟುಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಅನುಭವಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷೆಯೇನೂ ಕಡಿಮೆಯದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು
ಮೇಲೆ ಸದಯ ಹೃದಯಿಗಳಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿರಿ.”

“ಇವನನ್ನು ಬಿಡಿರಿ!” ಬೈರಾಗಿಯೊಬ್ಬನು ರಾಜದೂತರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ
ಮಾಡಿದನು.

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮೀರಬೇಕು?” ಎಂದು ಒಬ್ಬ
ದೂತನು ಕೇಳಿದನು.

“ರಾಣಿಯವರಿಗೆ ಮಾತಾಜಿಯವರ ಹೆಸರು ಹೇಳಿರಿ. ನೊದಲು ಇವ
ನನ್ನು ಬಿಡಿರಿ.”

ತಮಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದ ಬೈರಾಗಿಯು ಯೋಗಮಾಯೆಯೆಂದು
ಸೇವಕರು ತಿಳಿದರು. ಅವಳ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮೀರಿದರೆ ತಮ್ಮ ನೂರು ವರ್ಷ
ಗಳ ಆಯುಷ್ಯವು ಇಂದೇ ಮುಗಿಯುವದೆಂದು ಅವರು ಅಂಜಿದರು; ಯಾಕಂ
ದರೆ, ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಇಚ್ಛೆಯ ಮೇರೆಗೆ ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ದಂಡನೆ ವಿಧಿಸ
ಬೇಕೆಂದು ರಾಣಿಯು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಅನಂತರ ಕರ್ತೃತ್ವಶಾಲಿನಿ
ಯಾದ ಅವಳ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನೇ ಉಲ್ಲಂಘಿಸುವದೆಂದರೆ, ರಾಣಿಯ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು
ಮೀರುವದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನದೆಂದು ಸೇವಕರು ತಿಳಿದರು. ಕೂಡಲೆ
ಅವರು ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರು.

ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಬೈರಾಗಿಯು ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಸಂಗಡ ಕರಕೊಂಡು
ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದನು. ರಾಜಸೇವಕರು ಅರಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದರು.
ಕೂಡಲೆ ಬೈರಾಗಿಯು ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು:—“ನೀವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವಿರಿ?”

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅರಮನೆಗೆ
ಹೋಗುವೆವು.”

“ನೀವು ಹುಚ್ಚರಿರುವಿರಿ. ತೆಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸುಣ್ಣವನ್ನು ಸುರುವಿ, ನೀರು
ಹೊಯ್ದು ಬಿಡಿರಿ. ಆಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿದನೆಂದು
ಹೇಳಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿರಿ. ಮುಂದೆ ಈ ರಾಮದಾಸನು ನಿಮ್ಮ ಹಾಗು
ರಾಣಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವದಿಲ್ಲ. ಇವನ ಮೇಲೆ ಮಾತಾಜಿಯ ಕೃಪೆ
ಯಾಗಿರುವದು. ಅಂದಮೇಲೆ ಇವನಿಗೆ ಯಾರು ಶಾಸನ ಮಾಡುವರು?”

“ನೀವು ನಮ್ಮನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಿದಿರಿ!” ರಾಜಸೇವಕನು ಅಂದನು.

“ನಿಜ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಮಾಡುವದೇನು? ನೀವು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕೈಮಾಡಿದರೆ ಜೀವಕ್ಕೆ ಹೊರತಾಗಬೇಕಾಗುವದು. ನಾನು ಮಾತಾಜಿಯವರ ಪಟ್ಟಶಿಷ್ಯನಿರುವೆನು. ನೀವು ಏನಾದರೂ ಅನರ್ಥ ನಡೆಯಿಸಿದರೆ, ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸದೆ ನೀವೇ ಬಿಟ್ಟರೆಂದು ರಾಣಿಯ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿ, ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಪಾರುಪತ್ಯಗೊಳಿಸುವೆನು. ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಿಮಗೆ ಉಳಿವುಂಟು.”

ರಾಜಸೇವಕರು ಉಪಾಯಗಾಣದೆ, ಬೈರಾಗಿಯ ಹೇಳಿಕೆಯ ಮೇರೆಗೆ ತೆಗ್ಗಿನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಉಳಿದ ಸುಣ್ಣವನ್ನು ಸುರುವಿ, ನೀರು ಹೊಯ್ದರು ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವರು ಬೈರಾಗಿಯ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು:—“ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಗುಪ್ತವಾಗಿರಿಸಿ ಜೀವದಾನಕೊಡಿರಿ.”

“ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಮಾತಾಜಿಯವರ ಕೃಪೆಯಿರುವದು. ನಿರ್ಭಯರಾಗಿರಿ.” ಎಂದು ಬೈರಾಗಿಯು ಅವರಿಗೆ ಆಶ್ವಾಸನೆಯಿತ್ತು, ರಾಮದಾಸನನ್ನೂ ಉಳಿದ ಬೈರಾಗಿಗಳನ್ನೂ ಕರಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ರಾಮದಾಸನಿಗೆ ಶಾಸನ ವಿಧಿಸಿದ ರಾಜಸೇವಕರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಸರಪಳಿಗಳನ್ನು ವಾರಿತೋಷಕವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಪಾರಿತೋಷಕ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ ದೂತರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಗೊಂದಲದ ಬಗೆಯನ್ನು ಅವರೇ ಬಲ್ಲರು!

ಶಿರೋಳದಲ್ಲಿ ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಭಜಿಸುವ ಜನರು ಬಹಳವಾಗಿದ್ದರು ಅವರು ತಮ್ಮ ಗುರುವಿನ ದುರ್ಮರಣದಿಂದ ಬಹು ಪರಿಯಾಗಿ ನೊಂದರು. ಅವರು ತೆಗ್ಗಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಹೂವು ಏರಿಸಿ, ಅರಳಿದ ಸುಣ್ಣವನ್ನು ಹಣಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡರು ಈ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳು ಮುಚ್ಚುಮರೆಯಾಗಿ ನಡೆದವು. ಜನರು ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಭಜಿಸತೊಡಗಿದ ಸಂಗತಿಯು ರಾಣಿಯ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೆ, ಅವಳು ತಮ್ಮನ್ನಾದರೂ ಸುಣ್ಣದಲ್ಲಿ ಕುದಿಸಿ ಸುಡುವಳೆಂದು ಜನರು ಅಂಜಿದ್ದರು.

ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಉಳಿಸಿದ ಬೈರಾಗಿಗಳು ಯಾರಿರಬಹುದು? ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಗೆ ಪೂಜನೀಯಳಾದ ಯೋಗಮಾಯೆಯು ಯಾರಾಗಿರಬಹುದು?

ಒಪ್ಪಂದವೋ, ದ್ವಂದ್ವವೋ?

— ÷ + —

ಪೇಶವೆ ಬಾಜೀರಾಯನು ಕಾಗಲದಿಂದ ಹೊರಟು ಶಿರೋಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಂದು ಶಿರೋಳವು ರಾಮದಾಸನ ಪ್ರಕರಣದಿಂದ ಅಲ್ಲೋಲ-ಕಲ್ಲೋಲವಾಗಿತ್ತು; ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಅಂದು ಸಂಭಾಜಿರಾಜನಿಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗದೆ ಒಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದುಕೊಂಡನು. ಅಂದು ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಕಲ್ಪನೆಯಾಯಿತು. ಈಗ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ಪರಾಭವಹೊಂದುತ್ತ ನಡೆದಿರುವದರಿಂದ, ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಬಹುದೆಂದು ಅವನು ತಿಳಿದನು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಅವನು ರಾಜದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಅರಮನೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಸಂಭಾಜಿರಾಜನಾದರೂ ಪೇಶವೆಯ ಮಾರ್ಗ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದ್ದನು. ಪೇಶವೆಯು ಅರಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ರಾಜನಿಗೆ ಮುಜುರೆ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನಾದರೂ ಅವನನ್ನು ಸನ್ಮಾನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತನ್ನ ಬಲಗಡೆಯ ಉಚ್ಚಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ಅಂದಿನ ಓಲಗದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತರಾಯ ಅಮಾತ್ಯನೂ, ಕೃಷ್ಣರಾಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೂ ಇದ್ದರು. ಸಕೃದ್ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಬಹುಮಾನವಾದದ್ದು ಶುಭಶಕುನವೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಾಜೀರಾಯನು ಆನಂದಬಡುತ್ತಲಿದ್ದನು. ಆಗ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಪೇಶವೆ! ನೀವು ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಯಾಕೆ ಬಂದಿರಬದನ್ನು ನಾವು ಅರಿತಿರುವೆವು.”

“ಮಹಾರಾಜರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಂಥ ಚತುರರೇ ಇರುವರು.” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ನುಡಿದನು.

“ಪೇಶವೆ! ಸವಿಮಾತಿನಿಂದ ಮಹಾರಾಜರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ನೀವು ತಿಳಿದಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಈ ಸಂಗತಿಯು ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಷ್ಟು ಸುಲಭವಿಲ್ಲ.”

ಸಂಭಾಜಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ವಿಸ್ಮಯವಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ರಾಜನ ವಿಷಯವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿದ್ದ ಕಲ್ಪನೆಯು ಬೇರೆಯಾಯಿತು. ಆದರೂ ಅವನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೊರಗೆಡವದೆ:—“ಯಾವದೊಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನೀವೂ ಮಹಾರಾಜರೂ ಕೂಡಿಯೇ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಕೊನೆಗಾಣಿಸುವದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರೆ, ಅದು ಎಂದೂ ಕಠಿಣವಾಗಲಾರದೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುವದು”

ರಾಜನು ಆಡ್ಯತೆಯಿಂದ:—“ಈ ಉಪಸ್ಥಿತವಾದ ಪ್ರಕರಣವು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಬಗೆಹರಿಯುವಂತಹದಲ್ಲ.”

“ಅದೇಕೆ?”

“ಅದನ್ನು ನೀವೇ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಿರಿ.”

“ಅದನ್ನು ಮಹಾರಾಜರು ಹೇಳಿದರೂ ನಡೆಯುವದು.”

“ಇದ್ದಲಿಯನ್ನು ತೇಯುತ್ತ ಹೋದಂತೆ ಕಸ್ತೀ ಹೊರಡುತ್ತ ಹೋಗುವದಲ್ಲದೆ, ಅದರಿಂದ ಶ್ವೇತವರ್ಣವು ಹೊರಡಲಾರದು.”

“ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಅನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದು; ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಅನ್ನುವ ಪ್ರಸಂಗವು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಬರಬಾರದೆಂದೇ ಈ ಎಲ್ಲ ಸಾಹಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.”

“ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಯಾವ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುವಿರಿ? ಹೇಳಿರಿ ನೋಡುವಾ.”

“ಇಂದಿನ ವರೆಗಿನ ವ್ಯಾಜ್ಯವೂ ರಕ್ತಪಾತವೂ ಇಲ್ಲಿಗೇ ನಿಲ್ಲಬೇಕು. ಮುಂದೆ ಇಬ್ಬರೂ ಮಹಾರಾಜರು ಸುವಿಚಾರದಿಂದ ನಡೆದು ಸ್ವರಾಜ್ಯಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯನು ಈರ್ಷ್ಯೆಗೆ ಬಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಏನು ಮಾಡುವನೆಂಬದರ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ತಮ್ಮಿಂದ ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಘಟಿಸಿದ ಕೃತ್ಯಗಳು ತಮ್ಮ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ವಂಶದ ಮತ್ತು ಹಿಂದು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಕುಂದು ಬರುವಂಥವುಗಳಾಗಿವೆ.”

“ಪೇಶವೆ! ಅಂಥ ಸಂಗತಿಗಳಾವವು ಹೇಳಿರಿ?”

“ಅವುಗಳನ್ನು ಶೋಧಿಸುತ್ತ ನಾನು ಬಹಳ ದೂರ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವದು ”

“ಹಾಗಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಂಡೆಯು ಬಡೆದು ಮಸ್ತಕವು ರಕ್ತಮಯವಾಗಬಹುದು; ಆದ್ದರಿಂದ ನೋಡಲು ಅದರ ಜತನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು.” ಕೃಷ್ಣರಾಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಚುಚ್ಚಿ ಮಾತನಾಡಿದನು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಶ್ವೇಷವುಂಟಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನು:—“ಕೃಷ್ಣರಾಯರೆ! ನೀವು ನಡುವೆ ಮಾತನಾಡದಿದ್ದರೂ ನೀವು ಪರಕುರಾಮಪಂಥ-ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಚಿರಂಜೀವಿಗಳೂ, ಶ್ರೀಪತಿರಾಯ-ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಬಂಧುಗಳೂ ಇರುವಿರಿಂಬದನ್ನು ನಾನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು.”

“ಈಗ ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದೇನು?” ಆಡ್ಯತೆಯಿಂದ ಕೃಷ್ಣರಾಯನು ಕೇಳಿದನು.

“ಅದನ್ನು ನೀವೇ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕೇಳಿರಿ.” ಎಂದು ಬಾಜೀ

ರಾಯನು ನುಡಿದು, ಎಲ್ಲರನ್ನು ಕುರಿತು ಕೈಜೋಡಿಸಿ:—“ಇದು ವಾದಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸಮಯವಲ್ಲ. ಮಹಾರಾಜರ ಹಾಗು ನನ್ನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಆಗಂತ:ಕತನದಿಂದ ಯಾರೂ ನಡುವೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಬಾರದು”

ಬಾಜೀರಾಯನ ಮಾತಿನಿಂದ ಕೃಷ್ಣರಾಯನು ತಲೆ ಬಾಗಿಸಿದನು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಬಾಜೀರಾಯನು ಸಂಭಾಷೆಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಮಹಾರಾಜರೆ! ನಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚು-ಕಡಿಮೆಯ ಮಾತಿನಿಂದ ತಮಗೆ ತೊಂದರೆ ಯಾಯಿತು; ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ತನ್ನೊಡನೆಯೂ ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೊಡನೆಯೂ ಮಾತನಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ಸಂಧಿಯು ಮೊರೆತರೆ ಒಳ ತಾಗುವದು.”

ಛತ್ರಪತಿ-ಪೇಶವೆಯರು ಕುಳಿತ ಉಚ್ಚಾಸನದ ಹಿಂವೆಯೇ ಇವ್ವ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಿತ್ತಿವಾತಾಯನವಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಈ ಮೇರೆಗೆ ಧ್ವನಿಯು ಹೊರಬಿತ್ತು. —“ಪೇಶವೆ! ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವೆನು. ನನಗೆ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳೂ ಕೇಳಿರುವವು”

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವರೆ! ಒಳತಾಯಿತು. ಸಾತಾರೆ-ಕೊಲ್ಲಾಪುರಗಳ ರಾಜಮನೆತನಗಳಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವು ನೆಲೆಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜರ ಇಚ್ಛೆಯಿರುವದು.” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ಹೇಳಿದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಯಾರು ಮುರಿದರು?”

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೆ! ಹಿಂದಿನ ರಾಡಿಯನ್ನು ತೊಳೆಯುತ್ತ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳುವದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಆಗಿಹೋದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮರೆತು, ಮುಂದೆ ಐಕ್ಯದಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಉಭಯತರೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು.”

“ ‘ನಾವೂ ನೀವೂ ನೆಂಟರು; ನಮ್ಮ ಕಂಟಲಿಗೆ ಕೈಹಾಕಬೇಡಿರಿ’ ಎಂಬಂತೆ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರು ಐಕ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವಂತಿರಲಿರೆ, ಅದ್ವಯನಮಗೆ ಬೇಡ. ಇಂದು ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷವು ಪ್ರಬಲವಾಗಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಮನಗಂಡು, ಅವರು ‘ಮುಚ್ಚಿದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಲಕ್ಷ’ವೆಂಬಂತೆ ತಮ್ಮ ಒಗರನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಐಕ್ಯದ ಸಲುವಾಗಿ ಹೋರಾಡತೊಡಗಿರುವರು.”

ಸಂಭಾಷಿರಾಜನು ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಬಾಜೀರಾಯನು ಗಂಭೀರತೆಯಿಂದ:—“ಮಹಾರಾಜರೆ! ನೀವು ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರು ನಿಸುಗಾಗಲಿ ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಷಕ್ಕಾಗಲಿ ಅಂಜಿ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿರುವರೆಂದು ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿರಿ. ನೀವು ಬಾಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ.

ನನ್ನ ಮಾತೇ ನಿಂತಂತಾಯಿತು.”

“ಪೇಶವೆ, ಮಾತಾಡುವದನ್ನು ಆಡಿ ಬಿಡಿರಿ.”

“ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಷದ ಪರಿವೆಯು ನಮಗೆ ತಿಲಾಂಶವಾದರೂ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಸದ್ಯದ ಸಂಗ್ರಾಮವು ಮುಂದುವರಿದರೆ, ವಿಜಯಶ್ರೀಯು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರಿಗೇ ಮಾಲೆ ಹಾಕುವಳು.”

“ಹೀಗೆಯೋ?” ಎಂದು ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ನುಡಿದು -
“ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯ ಹೀಗಿದ್ದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯ ಉತ್ಪಂತಿಯು ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿರುವದರ ಇಂಗಿತವೇನೋ ತಿಳಿಯದಾಯಿತಲ್ಲ!”

“ಅದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೆ ಹಿಂದು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ದುರ್ವೈವ! ಮಹಾರಾಜರೆ, ನಾನು ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಆಡುತ್ತಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಕರೋ-ತನದ ಬಗ್ಗೆ ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ ನೀವು ಹಿಂದಿನ ಒಂದು ಶತಕದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಂದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಪರಮಪೂಜ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ಭಕ್ತಪತಿ ಶಿವಾಜಿಮಹಾರಾಜರು ಹಿಂದುಪದ ಪಾತಶಾಹಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕಾದರೆ ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಶ್ರಮಬಟ್ಟು ರೆಂಬದು ಹಿಂದಿನ ಇತಿಹಾಸವಿಂದ ನಿಮಗೆ ಕಂಡು ಬರುವದು. ಅವರ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ವಿಜಾಪುರ-ದಿಲ್ಲಿಗಳ ಬಾದಶಾಹಿಗಳಿಂದ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ವಿರೋಧವಾದರೂ ಅದನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ, ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಯಾದದ್ದು ಯಾತರ ಲಕ್ಷಣವು? ಹಿಂದುಗಳ ಐಕ್ಯವೇ ಮಹಾರಾಜರ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಲಿಲ್ಲವೆ? ಶಿವಾಜಿಮಹಾರಾಜರ ತರುವಾಯದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನೂ ನೀವು ಅರಿತಿರುವಿರಿ. ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರು ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ತಾರಾಬಾಯಿರಾಣೀಸಾಹೇಬರು ಅವರ ನಶಕ್ಕೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಡದೆ, ಸವತಿ ಸುಭೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದರು. ಅವರಿಂದ ನೀವು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರೇ ನಿಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು. ನಿಮಗೆ ರಾಜ್ಯಕೊಡಬಾರದೆಂದು ಮಹಾರಾಜರು ಮನಸ್ಸಿನಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಇಂದಿನ ವೈಭವವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಸ್ವಜನಾನುರಾಗವುಂಟು. ನೀವು ಅವರೊಡನೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಶೋಭೆಯುಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎರಡೂ ಸ್ವರಾಜ್ಯಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರದೆ, ಹಿಂದುಪದಪಾತಶಾಹಿಯ ವಿರಾಟ್ ಪುರುಷನ ಎರಡು ಕೈಗಳೆಂಬ ಬಾವನೆಯು ಹುಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ಚಂದ್ರಸೇನ ಜಾಧವ ನಿಜಾಮನೊಡಲಾದ ಗೃಹಭೇದಿಗಳ ಆಟವು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ರಾಜಬಂಧುಗಳು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ್ರೋಹಿಗಳ ಹಲ್ಲು ಮುರಿಯುವಷ್ಟು ಸಮರ್ಥರಾಗುತ್ತಿದ್ದಿರಿ ನಿಮಗೆ ರಾಜ್ಯದಾನ ಮಾಡುವಾಗ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದ

ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಹಿಂದುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಪರಚಕ್ರಗಳ ಭಯವು ಉಳಿಯ ಬಾರದು; ಹಿಂದುಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಬಂಧುವಿನಿಂದ ನೆರವು ದೊರೆಯಬಹುದು. ನೊದಲಾದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಂದರು; ಆದರೆ ನೀವು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಹಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ, ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಸ್ವರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅಹಿತವಾಗುವಂಥ ಕೃತ್ಯಗಳು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಘಟಿಸಿದವು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹಿಂದು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಪಕ್ಷದಿಂದ ನಿಜಾಮ ನೊಡನೆ ಕಾದುವಾಗ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಶಸ್ತ್ರವೆತ್ತುವ ಪ್ರಸಂಗವು ನನಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಶಸ್ತ್ರಕಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡುವಾಗ ಮಹಾರಾಜರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಂಟಾದ ತಲ್ಲಣವನ್ನು ಈಗ ಬಾಯಿಂದ ಆಡಿದರೆ ತೀರುವಂತಿಲ್ಲ. ನೀವು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ್ರೋಹಿಗಳ ಪಕ್ಷಹಿಡಿದು ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇನು? ಹಿಂದುಗಳ ಹಾಗೂ ಹಿಂದು ರಾಜ್ಯದ ದ್ರೋಹಚಿಂತನೆ ಮಾಡುವ ನಿಜಾಮ ನಂತಹ ಶತ್ರುಗಳು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬನ್ನಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವದರ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ನೀವು ಅರಿತಿರುವಿರೇನು? ಮಹಾರಾಜರೇ, ನಿಜಾಮನಂತಹ ಜನರನ್ನು ನಂಬಿದರೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿರಿ? ಬೆಂಕಿ-ನೀರುಗಳ ಮೈತ್ರಿಯು ಎಂದಾದರೂ ಸಂಭಾವ್ಯವಿರುವವೆ? ಕಟುಕನು ಎಂದಾದರೂ ಅಕಳ ಮೇಲೆ ದಯೆ ತೋರಿಸುವವನೆ? ಇಂಥ ಅವಿಂಧರ ಸಾಹಾಯದಿಂದ ಹಿಂದುಗಳ ಹಾಗೂ ಮಾತೃಭೂಮಿಯ ಮಂಗಳವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿದ್ದರೆ, ಶಿವಪ್ರಭುಗಳು ತಮ್ಮ ತಂದೆಯ ರೋಷವನ್ನು ಸಹನ ಮಾಡಿ, ಅವಿಂಧರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಎಂದೂ ಶಸ್ತ್ರವನ್ನೆತ್ತುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಶಿವಭಕ್ತಪತಿಗಳೊಡನೆ ಮೈತ್ರಿಯನ್ನು ಬಳಿಯಿಸುವ ಸೋಗು ಹಾಕಿ, ವಿಶ್ವಾಸಘಾತ ಮಾಡಲೆಳಸಿದ ಅಫಘನಿಖಾನ-ಶಾಹಿಸ್ತೇಖಾನರ ನಿಮಗೆ ಏನು ಕಲಿಸುತ್ತಾರೆ? ಶಿವಪ್ರಭುಗಳನ್ನು ವಿಶ್ವಾಸಘಾತದಿಂದ ಸೆರೆಹಿಡಿಯಲುಪಕ್ರಮಿಸಿದ ಹಾಗೂ ಸಂಭಾಜಿಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಅಮಾನುಷ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳಿಂದ ವಧೆ ಮಾಡಿದ ಅವಿಂಧ ಬಾದಶಹನು ನಿಮಗೆ ಏನು ಕಲಿಸುವನು? ಅವೇ ಬಾದಶಹನು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಧರ್ಮಭ್ರಷ್ಟರನ್ನು ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾದ್ದಿಲ್ಲವೆ? ಹಿಂದಿನ ಇವೆಲ್ಲ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಿಂದ ನಿಮಗೆ ಅವರ ಸ್ನೇಹ ವಿಶ್ವಾಸಗಳ ಬೆಲೆಯು ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಹೇಗೆ ಅನ್ನಲಿ? ಶತಕಾನುಶತಕಗಳವರೆಗೆ ಹಿಂದುಭೂಮಿಯಲ್ಲಿದ್ದು, ಹಿಂದಭೂಮಿಯ ಅನ್ನವನ್ನುಂಡು, ಹಿಂದ ಭೂಮಿಯಿಂದ ತಮ್ಮ ವೈಭವಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿಕೊಂಡ ಅವಿಂಧರು, ಹಿಂದು ಭೂಮಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭೂಮಿಯಂತೆ ಮನ್ನಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲ; ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಹಿಂದೆ

ಭೂಮಿಯ ದ್ರೋಹಚಿಂತನೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಹಿಂಜರಿಯುವದಿಲ್ಲ! ಇಂತಹ ಮಾತೃದ್ರೋಹಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಯಾಕೆ ಸಂಬಳೇಕು? ಅವರಿಗೆ ಯಾಕೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡಬೇಕು? ಅವರನ್ನು ಹಣೆಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಾವು ಯಾಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಾರದು? ಮಹಾರಾಜರೆ, ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಸಾಧಕ ಸ್ನೇಹಿಗಳ ಹಂಬಲವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿರಿ. ಹಿಂದು ಸ್ವರಾಜ್ಯವು ಇಂದು ದಿಲ್ಲಿಯ ಬಾದಶಾಹಿಗೆ ಸಹ ಮೀರಿರುವದು. ಇದನ್ನು ತುಂಡು ತುಂಡು ಮಾಡಿ ನುಂಗಬೇಕೆಂದು ರಿಲ್ವೇಶ್ವರನ ಹವಣಿಕೆ. ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಬಾದಶಾಹಿಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕೆಂಬ ಮನೀಷೆಯಿಂದ ನಿಜಾಮನು ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹ ಬಯಸುತ್ತಿರುವನು. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಜಾಮನು ಬಾದಶಹನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿರುವನು. ಅವನು ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಹವಣಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಬೇಳೆ ಬೇಯದ್ದರಿಂದ ಈಗ ಅವನು ನಿಮ್ಮ ಬೆನ್ನ ಹತ್ತಿರುವನು.”

ಬಾಜೀರಾಯನು ಹೀಗೆ ಸಂಭಾಷಣ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನು ಬಂದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಭಾಷಣವು ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಂತಿತು ಉದಾಜಿಯು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಬಾಜೀರಾಯನನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತಪ್ತನಾದನು. ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಅವನ ಮನೋಭಾವನೆಯು ತಿಳಿಯದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಉದಾಜಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಬನ್ನಿರಿ, ಹಿಮ್ಮತ ಬಹಾದ್ದರರೆ! ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿರಿ.”

“ಉದಾಜಿರಾಯರೆ, ಈ ಪೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಬಂದದ್ದು ಒಳಿತಾಯಿತು ಈ ಪೇಶವೆಯವ. ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜ ಕಡೆಯಿಂದ ಒಪ್ಪಂದದ ಮಾತು-ಕಥೆಗಳಾದ ಬಂದಿರುವರು.” ಎಂದು ಸಂಭಾಜಿರಾಯನು ಹೇಳಿದನು.

ಉದಾಜಿಯು ಪೇಶವೆಯು ತೋರಿಸಿದ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳದೆ, ಸಂಭಾಜಿರಾಜನ ಎಡಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು:—“ತಂತ್ರಯುದ್ಧದಿಂದ ರಾಜಕಾರಣವನ್ನು ಅಲ್ಲೋಲ-ಕಲ್ಲೋಲ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಾವು ಒಳ್ಳೇ ಚತುರರುನೆಂದು ಪೇಶವೆಯವರು ತಿಳಿದಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಹಿಮ್ಮತಬಹಾದ್ದರನೊಡನೆ ಪ್ರಸಂಗವಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಅವರು ಚನ್ನಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಡತಕ್ಕದ್ದು. ಆತ್ತಕಡೆಗೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ಇತ್ತಕಡೆಗೆ ಈ ಪೇಶವೆಯವರು ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗೆ ಬಂದಿರುವರೇನು? ನಾವು ಇಂಥ ಮೋಸಗಳಿಗೊಳಗಾಗುವ ಮರುಳತನದವರಲ್ಲ. ಪೇಶವೆ! ಸಾಕು; ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಟಾಯಿಯು ನಮಗೇನೂ ಕೆಲಸದ್ದಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಸಮರಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಖಡ್ಗಗಳು ಯಾವುದನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವವೋ ಅದೇ ಖಂಡಿತವಾದ ನಿರ್ಣಯ. ನೀವು ಒಮ್ಮೆ ಒರೆಯಿಂದ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಹಿರಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಮಯ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿರಿ!” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಅವನು ತನ್ನ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಒರೆಯಿಂದ ಹಿರಿದು—“ಈ ಖಡ್ಗವು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ಅಧಿಕಾರವಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಪ್ರಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಹೊಂದುವದು!”

ಪೇಶವೆಯು ಇಂಥ ಉಬ್ಬಾಳುತನದ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಸೊಪ್ಪು ಹಾಕುವಂಥವನಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಉದಾಜಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—“ಚವ್ವಾಣ! ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿಷ್ಟೇ ಖಡ್ಗವಿರುವದು, ಉಳಿದವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಳೆಗಳಿರುವವು; ಹೀಗೆಯೇ ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಬಹುದಲ್ಲವೆ? ಹಾಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅದು ನಿಮ್ಮ ತಪ್ಪು. ನಿಮ್ಮಂತೆ ಇತರರೂ ಖಡ್ಗಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬಲ್ಲವರಿರುವರು. ನಮ್ಮ ಖಡ್ಗದ ಉಕ್ಕಿನ ನೀರು ಕುಡಿದು, ಪಚನವಾಗದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ತೇಕುತ್ತ ನೀವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂದಿರುವಿರಿಂಬದು ನನಗೇನು ತಿಳಿಯದಿರುವದೆ? ನಾಗವು ಫಣಿಯೆತ್ತುವದೆಂದು ಓತೀಕಾಟವೂ ತಲೆಯೆತ್ತಿದರೆ, ಶೋಭಿಸುವದೆ? ನಾಗವು ನಾಗವೇ, ಓತೀಕಾಟವು ಓತೀಕಾಟವೇ!”

“ಪೇಶವೆ, ಸೂರ್ಯನ ಮೇಲೆ ಉಗುಳುವ ಮನುಷ್ಯನು ಅಭ್ರಾಚ್ಯಾದಿತ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ, ನನಗೆ ಸೂರ್ಯನು ಅಂಜಿರುವನೆಂದರೆ, ಅವನ ವಲ್ಗನೆಯು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗಲಾರದೆ? ಅಭ್ರವು ದೂರವಾದ ಮೇಲೆ ಸೂರ್ಯನು ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಗತಕ್ಕವನೇ!”

ಈ ವಾದವು ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದು ಅನಾತ್ಯ ಭಗವಂತರಾಯನು ಸಂಭಾಜಿರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಮಹಾರಾಜರೆ ಪೇಶವೆಯವರು ಘನವಂತಿರುವರು; ಗೌರವಾನ್ವಿತರಿರುವರು; ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವರು. ತಮ್ಮ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನು ಇವರ ಉಪಮರ್ದ ಮಾಡುವದು ಉಚಿತವಾಗಲಾರದು.”

“ಅನಾತ್ಯ! ನೀವು ಪೇಶವೆಯವರ ಬಾಲಬಡಿಯುವದಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಆತಂಕವಿಲ್ಲ. ನೀವು ಅವರಿಗೆ ‘ಜೀ-ಜೀ’ ಅನ್ನುತ್ತ ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು. ನನಗೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗವಿಲ್ಲ. ನಾನು ರಣವೀರ ಮರಾಟನಿರುವೆನು. ಮುಂಗೈಯಲ್ಲಿ ಬಲವಿದೆ; ಖಡ್ಗದಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕಿನ ನೀರು ಅದೆ.” ಎಂದು ಉದಾಜಿಯು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರಲು, ಪೇಶವೆಯು ನಡುವೇ ಬಾಯಿಹಾಕಿ:—“ಬೊಗಳುವದು ಕಚ್ಚುವದಿಲ್ಲ; ಕಚ್ಚುವದು

ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.”

“ಹೀಗೋ? ಪೇಶವೆ! ನಾನು ಅಡಿದಂತೆ ನಡೆದರೇನೇ ಉದಾಜಿಚವ್ವಾಣನು; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹೆಸರು ಬೇರೆ ಮಾಡಿ ವಿಸೇಗಳನ್ನು ಕೆತ್ತಿಗೆಯುವೆನು!”

“ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರನ್ನು ಮಹಾರಾಜರ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸುವಿರೆಂದಂತಾಯಿತು ” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ಉಪಹಾಸಾತ್ಮಕವಾಗಿ ನುಡಿದನು.

“ಹೌದು. ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತಪತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದರೇನೇ ನಾನು ಹಿಮ್ಮತಬಹಾದ್ದರನು!”

“ಬಹಳೇ ಚಳಿತಾಯಿತು! ಹಿಮ್ಮತಬಹಾದ್ದರರ ಹಿಮ್ಮತಬಹಾದ್ದೂರಿಕೆಯನ್ನು ಹಿಂದೆಯೂ ನೋಡಿರುವೆನು; ಮುಂದೆಯೂ ನೋಡುವೆನು.” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ನುಡಿದು, ಸಂಭಾಜಿರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು:--“ಮಹಾರಾಜರೆ, ಒಪ್ಪಂದವೋ-ದ್ವಂದ್ವವೋ? ಎಂಬದನ್ನು ನನಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಡಿರಿ.”

“ಪೇಶವೆ!” ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ: —“ನೀವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುದರ ಇಂಗಿತವು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನಾವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ತಿಳಿಸುವೆವು. ನೀವು ಹೋಗಿರಿ.”

“ಛೇ! ಛೇ! ಪೇಶವೆಯವರೆ, ನೀವು ಹೋಗಬೇಡಿರಿ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನೀವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿ. ಇಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ನೀವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯಬೇಡಿರಿ. ಒಪ್ಪಂದವು ಆಗಲಿ-ಆಗದಿರಲಿ, ನಿಮ್ಮ ಮಾನ್ಯತೆಗೆ ಬಾಧೆ ಒರುವಂಥ ಯಾವ ಕಟುಕೃತ್ಯಗಳೂ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಲ್ಲಿ ಜರುಗುವದಿಲ್ಲೆಂಬದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೊಣೆಯಾಗಿರುವೆನು.” ಎಂದು ಜಿಜಾಪಾಯಿಯು ನುಡಿಯುತ್ತ ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ಪತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು: —“ಇವರ ಆತಿಥ್ಯದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅಮಾತ್ಯರ ಕಡೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರಿ.”

“ಅಮಾತ್ಯರೆ, ಪೇಶವೆಯವರ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನು ” ಎಂದು ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ಭಗವಂತರಾಯನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು

“ಒಳ್ಳೇದು.” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಅಮಾತ್ಯನು ಆಸನದಿಂದಿದ್ದನು.

ಬಾಜೀರಾಯನಾದರೂ ಕುಳಿತ ಸ್ಥಳದಿಂದಿದ್ದ: —“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೆ! ನಿಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಕರ್ತವ್ಯಭಾರಹೀನ ಜನರು ಆಗಂತುಕವಾಗಿ ಬಾಣಿ ಹಾರಿ, ಮನಬಂದಂತೆ ಮಾತಾಡಿ, ನನ್ನ ಅಂತಃಕರಣಕ್ಕೆ ಗಾಯ

ನಾದಿದ್ದರು; ಆ ಗಾಯವು ತಮ್ಮ ಔದಾರ್ಯದಿಂದ ವಾಸಿಯಾಯಿತು. ಯಾವ ಪವಿತ್ರಕಾರ್ಯದ ಸಿದ್ಧತೆಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವೆನೋ, ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು, ಇಂಥ ಅಪಮಾನಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಬಿಟ್ಟು ನೂರು ಸಾರೆ ಸಹನ ಮಾಡುವೆನು. ನಾನು ಈಗ ಹೊರಡುವೆನು. ನೀವು ಸುಜ್ಞರಿರುವಿರಿ; ವಿಚಾರ ವಂತರಿರುವಿರಿ. ರಾಜರಿಗೂ ರಾಜಪರಿವಾರಕ್ಕೂ ಸಾಮೋಪಚಾರದ ನಾಲ್ಕು ಮಾತು ಹೇಳಿ, ಇಬ್ಬರು ಭತ್ತಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ, ಭತ್ತ ಪತಿಯ ದೊಡ್ಡವಂಶದ ಮಾನ-ಮಾನ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಕಾಯುವ ಮಹತ್ತರವಾದ ಪುಣ್ಯಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ಶ್ರೇಯೋಭಾಗಿಗಳಾಗಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವೆನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಚಾರವಾಗಿ ನನಗೆ ಯಾವಾಗ ನಿರ್ಣಯ ದೊರೆಯುವದು?”

“ಬೇಗನೆ, ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುವೆನು.”

“ಒಳ್ಳೇದು. ನಾನು ಬರುತ್ತೇನೆ.” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಬಾಚೇರಾಯನು ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಗೆ ಅಭಿವಾದನ ಮಾಡಿ, ಅಮಾತ್ಯನೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು

ದಿವ್ಯಪ್ರತಾಪನಿಧಿ.

— ÷ + —

“ಚವ್ವಾಣ, ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯರಿಗೆ ನೀವು ಬೆನ್ನು ತೋರಿಸಿದಿರಿ! ಮೊದಲನೇ ಕಾಳಗದಲ್ಲೇ ನಿಮಗೆ ಅಪಶಕುನವಾದಂತಾಯಿತು.”

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೆ! ಒಮ್ಮೆ ಜಯ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪರಾಜಯ. ಹೀಗೆ ನಡೆಯತಕ್ಕವುಗಳೇ. ಇದರಲ್ಲೇನು ಮಹತ್ವವಿದೆ? ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯವರ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಹೇಗಿದೆ?”

ಉದಾಜಿಯು ರಾಣಿಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಕೇಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ಉಪಹಾಸದಿಂದ—“ನೀವು ನನ್ನ ಪ್ರಕೃತಿಯ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ರಣಾಂಗಣದಿಂದ ಕಾಲ್ತೆಗೆದು ಓಡಿ ಬಂದಂತಿ ತೋರುವದು!”

ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯ ಮಾತುಗಳು ಉದಾಜಿಯ ಮುರ್ಮುಕೆ ತಗಲಿದರೂ, ಇನ್ನೂ ಹುಡುಗತನವಿರುವದರಿಂದ ಅವಳು ಹೀಗೆ ತಿಳಗೇಡಿತನದ ಮಾತಾಡುವಳೆಂದು ಅವನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನಹಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯ ಮುಖವನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ—“ನಾನು ರಣಭೂಮಿಯಿಂದ ಓಡಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಹೇಗಿರಬಹುದೆಂಬ ಯೋಚನೆಯು ಬಹಳವಾಗಿತ್ತು. ದೇಹವು ಅತ್ತಕಡೆಗಿದ್ದರೂ ಮನಸ್ಸು ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಗೇ ಇತ್ತು.”

ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯು ರಾಜನ ರಾಣಿಯಾಗುವಳೆಂದು ನಿರ್ಧರವಾದಾಗಿನಿಂದ ಉದಾಜಿಯ ಮನಸ್ಸು ವ್ಯಾಕುಲವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಯೋಗವನ್ನು ಕೂಡ ಗೊಡಬಾರದೆಂದು ಅವನು ಯಥಾಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದನು. ‘ನೀನು ರಾಜನ ರಾಣಿಯಾದರೆ, ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನು ನಿನ್ನನ್ನು ಸುಖದಿಂದ ಇರಗೊಡುವದಿಲ್ಲ. ರಾಜನ ಪ್ರೇಮವಾದರೂ ನಿನ್ನ ಮೇಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವನ ಪಕ್ಷಗಟ್ಟಿರುವೆನೆಂದು ಅವನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯು ಇಷ್ಟು ಬೆಳೆದಿದೆ. ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ನಾನೇ ರಾಜನಾಗಬಹುದು. ನಾನು ರಾಜನಾದ ಮೇಲೆ ನೀನು ರಾಣಿಯು ಆಗಿಯೇ ಆಗುವೆ. ರಾಮದಾಸನ ಭವಿಷ್ಯದ ಮೇರೆಗೆ ನೀನು ಪುತ್ರವತಿಯಾದರೆ, ಅವನು ರಾಜಪುತ್ರನಾಗುವನು.’ ಮೊದಲಾದ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಉದಾಜಿರಾಯನು ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯೇನೂ ಮರುಳಳಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸಂಗ್ರಾಮವು ಪೂರೈಸುವವರೆಗೆ ಅವಳು ಉದಾಜಿಗೆ ನಿಷ್ಕುರವಾಡದೆ, ಸವಿಮಾತಿನಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸಂತ್ಪಿಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಳು.

ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯ ಪ್ರಕೃತಿಯ ವಿಚಾರಣೆಗಾಗಿ ರಣಾಂಗಣದಿಂದ ಓಡಿಬರುವಷ್ಟು ಮನೋದೌರ್ಬಲ್ಯವು ಉದಾಜಿಯಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಕ್ರೋಧವು ಅನಿವಾರವಾಯಿತು. ಆಗ ಅವಳು: — “ಉದಾಜಿರಾಯರೆ, ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಅಪಜಯವೊದಗಿತೆಂದಂತಾಯಿತು. ಇದೇನೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯ ಹೊರತು ಅನ್ಯವಿಷಯಗಳೇ ನಿಮ್ಮ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವದಿಲ್ಲವೆ?”

ಉದಾಜಿರಾಯನ ಅವಹೇಲನೆಯಾಗಬಾರದೆಂದು ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯ ಇಚ್ಛೆಯಿತ್ತು; ಆದ್ದರಿಂದ ಅವಳು: — “ಉದಾಜಿರಾಯರು ನನ್ನ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವದು ಯೋಗ್ಯವಿರುವದು. ಆ ಕಸಟ ಸಾಧುವಾದ ರಾಮ ದಾಸನು ನನ್ನ ಅಹಿತಚಿಂತನೆಗಾಗಿ ಹೊಂಚು ಹಾಕಿದ್ದನು. ಉದಾಜಿರಾಯರೆ, ನೀವು ಇನ್ನು ಚಿಂತಿಸುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆಯ ನಾವು ರಾಮ ದಾಸನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವೆವು.” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಅವಳು ರಾಮ ದಾಸನ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿದಳು.

ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು: — “ಉದಾಜಿರಾಯರೆ, ಪೇಶವೆಗೆ ಏನೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು?”

“ನನ್ನ ವಿಚಾರವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅದು ನಿಮಗೆ ಮಾನ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಸಾತಾರೆಯವರೊಡನೆ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ, ನನ್ನನ್ನು ಮಾತ್ರ ತೋಳಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುವದು. ನಾನು ಶಹೂಮಹಾರಾಜರ ಮೈರವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲವೆ? ಶ್ರೀಪತಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಹಾವಳಿ ಮಾಡಿದಾಗ ಸ್ವಂತ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಅವನೊಡನೆ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇದ್ದದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲವೆ? ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕತನದಿಂದ ನಡೆಯಬಾರದೆಂದು ಆಗ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನನಗೆ ಹೇಳುತ್ತಲಿತ್ತು.”

“ಮೊದಲನೆಯ ದಾಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀಪತಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಜಯ ಸಿದ್ಧರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಾತಾರೆಯವರ ಬಲವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗತೊಡಗಿದೆ.” ಎಂದು ಸಂಭಾಜಿಯು ನುಡಿದನು.

“ನನ್ನ ಪರಾಜಯವೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಪರಾಜಯವಲ್ಲವೆ? ಉದಾಜಿರಾಯನ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳ ಪರಿವೆಯು ನಿಮಗಿದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಉದಾಜಿಯು ನುಡಿದು, ಸಂಭಾಜಿರಾಜನ ಮೊರೆ ನೋಡತೊಡಗಿದನು.

“ಉದಾಜಿರಾಯರೆ, ನೀವು ಬೇರೆ-ನಾವು ಬೇರೆ ಹೀಗೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಪರಾಜಯವೇ ನಮ್ಮ ಪರಾಜಯವು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ತಂದು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆವು ಉಪಸ್ಥಿತವಾಗಿದೆ.” ಎಂದು ಸಂಭಾಜಿರಾಯನು ಹೇಳಿದನು.

“ಉದಾಜಿರಾಯರೆ!” ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ನಿಷ್ಕುರತೆಯಿಂದ --“ಸಾತಾರೆಯವರನ್ನು ಪರಾಭವಗೊಳಿಸುವದು ಸುಸಾಧ್ಯವೆಂದು ನೀವು ತಿಳಿದಿದ್ದಿರಿ. ಎಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಬಾಜೀರಾಯನಂಥ ಕಾರ್ಯಕರ್ತ ವುರುಷನು ಸಾತಾರೆಯ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವನೋ, ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸಾಹಸವು ನಿಷ್ಫಲವಾಗುವದೇ ಸರಿ. ನಿಜಾಮನಂಥ ಬಲಾಢ್ಯ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಬಾಗಿಸಿದವನಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪಾಡೇನು? ಹೀಗಿದ್ದರೂ ನೀವು ಈಗ ಯುದ್ಧದ ಗೊಂದಲವನ್ನೆ ಬಿಟ್ಟಿರಿದೀಕೆ?”

“ನಾನೇ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ, ನಿವೇನು ಉತ್ತರ ಕೊಡುವಿರಿ?”

“ಪೇಶವೆಯು ಉತ್ತರ ದಿಗ್ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವನು; ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕೂಡಿರುವನು ಮೊದಲಾದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನೀವು ಹೇಳಿಲ್ಲವೇ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಹೂಡಬೇಕಾಯಿತು”

“ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ವಿಶ್ವಾಸ ಘಾತಮಾಡಿದನು ಪೇಶವೆಯು ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಗೊಟ್ಟನು. ಅಂತೆಯೇ ಸಮರಕಾರ್ಯವು ಗಡಚಾಗತೊಡಗಿದೆ. ಆದರೂ ಈಗ ಏನಾಗಿದೆ? ಈ ಉದಾಜಿಚವ್ವಾಣಿನಿರುವವರೆಗೆ ಏನು ಬಂದಿದೆ? ಚವ್ವಾಣೀ ಖಡ್ಗವೇನೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದದ್ದಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಾಗಿಯೂ ದ್ವಂದ್ವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಬೇಕೆನಿಸಿದರೆ, ಉದಾಜಿರಾಯನು ನಿಮ್ಮವನಲ್ಲ.”

“ಉದಾಜಿರಾಯರೆ, ಹೀಗೆ ಮುರಿದು ಮಾತನಾಡಬೇಡಿರಿ. ಸದ್ಯದ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ತರಣೋಪಾಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಿರಿಂಬ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದಲೇ ನಿಮ್ಮ ಸಲಹೆ ಕೇಳುತ್ತಿರುವೆನು.”

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೆ, ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ನಮಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿರುವನು. ನಾವಾದರೂ ಮೋಸದ ಕೃತ್ಯ ಮಾಡಿ ವಿಜಯಲಾಭ ಹೊಂದಬೇಕು. ಪೇಶವೆಯು ಈಗ ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೂ ಸಿಲುಕಿರುವನು. ಇದೇ ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವು ಸಾಧಿಸುವದು.”

“ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗೆ ಬಂದವನನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿಯುವದು ರಾಜನೀತಿಗೆ ಅನುಚಿತವು. ಭಾರತ ಯುದ್ಧದ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಕೌರವರಿಗೆ ಶಕುನಿಯು ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟಂತಾಯಿತು. ಈ ಸಲಹೆಯಂತೆ ನಡೆದರೆ ಕೌರವನಿಗಾದ ಗತಿಯೇ

ನನುಗಾಗುವದು.” ಎಂದು ಅದೇ ಬಂದಿದ್ದ ಅಮಾತ್ಯ ಭಗವಂತರಾಯನು ಹೇಳಿದನು.

“ಪುರಾಣದೊಳಗಿನ ಮಾತುಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಅನಾವಶ್ಯಕ!” ಎಂದು ಉದಾಜರಾಯನು ಆಡ್ಯತೆಯಿಂದ ನುಡಿದನು

“ನೀವು ಪೇಶವಿಯನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿಯಲಾರಿರಿ. ಅವನು ನಿಮ್ಮಂತೆ ಎಚ್ಚರಗೇಡಿಯಿರುವದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸ್ವಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂಟಲೇ ಬಂದಿರಬಹುದು” ಅಮಾತ್ಯನು ಹೇಳಿದನು.

ಕೆಲವು ಹೊತ್ತು ಈ ವಿಷಯಕ್ಕಾಗಿ ಅರೆದಾಟ ನಡೆದು, ವಿಶ್ವಾಸ ಘಾತ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಮುಂದೆ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ಪೇಶವಿಯನ್ನು ಓಲಗಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿ:—“ಪೇಶವೆ! ನೀವು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ನಾವು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿರಿ”

“ಇದೇ ನಿಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ನಿಶ್ಚಯವಿದ್ದರೆ, ಎರಡು ದಿನ ನನ್ನನ್ನು ನಿರರ್ಥಕವಾಗಿ ಏಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡಿರಿ? ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ನೀವು ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದಂತಾಯಿತು. ನೀವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿರುವಿರಾ?” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ಕೇಳಿದನು.

“ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿಯೇ ತಿಳಿಸಿರುವೆನು.”

ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ಹೀಗೆ ನುಡಿದ ಮೇಲೆ ಉದಾಜಿಯು:—“ಒಂದು ಕಟ್ಟಳೆಯ ಮೇಲಿಂದ ನಮ್ಮ ರಾಜರು ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಬಹುದು.”

“ಅದಾವ ಕಟ್ಟಳೆ?”

“ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಮೇಲಿನ ತಮ್ಮ ಬಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕು”

ಬಾಜೀರಾಯನು ಉಪಹಾಸಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ನಕ್ಕನು.

“ಪೇಶವೆ!” ಉದಾಜಿಯು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ:—“ನೀವು ಹೀಗೆ ನಗಬೇಡಿರಿ. ಇದು ನಗೆಯ ಮಾತಲ್ಲ ನಿಮ್ಮಿಂದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ. ನೀನಾಗಿ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ದಿಲ್ಲಿಯ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನೇನೂ ಕಟ್ಟಳೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ.”

“ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಉಪಕಾರವೇ ಆದಂತಾಯಿತು. ಇಂಥ ಕಟ್ಟಳೆಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಮಾಡುವದೇನು?” ಎಂದು ಬಾಜೀ

ರಾಯನು ನುಡಿದು, ಸಂಭಾಜಿರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು:--“ನಿಮ್ಮ ಓಲಗವು ರಾಜ್ಯಕರ್ತರದೋ-ಕಾಗೆಗಳದೋ? ಚವ್ವಾಣರಾಡಿದ ಮಾತು ಕೇಳಿ, ಇದು ‘ಕಾಗೆಗಳ ಕಚೇರಿಯೇ’ ಎಂಬಂತೆ ನನಗೆ ತೋರತೊಡಗಿದೆ. ಚವ್ವಾಣರ ಸಲಹೆಯೇ ನಿಮ್ಮ ಹಾಗು ಇಡೀ ಓಲಗದ ಸಲಹೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕಲ್ಲವೆ?”

“ಪೇಶವೆ! ಏನು ಅನ್ನುತ್ತೀರಿ?” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಚವ್ವಾಣನು ಆಸನದಿಂದಿದ್ದು:--“ನಾನು ಕಾಗೆಯು! ನಿಮ್ಮನ್ನು ಚುಚ್ಚಿ ತಿನ್ನ ಬೇಕೆನಿಸಿದರೆ ನಿಮಗೆ ತರುಣೋಪಾಯವಿರುವದೆ?”

ಉದಾಜಿಯು ಪಾವಿತ್ರದ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹಿರಿದ ಕೂಡಲೆ ಅವನ ಸೇವಕರು ಮುಂದೆ ಬಂದರು. ಬಾಜೀರಾಯನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನಾದ ಗೋವಿಂದಪಂತ ಬುಂದೇಲೆಯು ಒಡೆಯನ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು ತನ್ನ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಹಿರಿದನು.

“ಉದಾಜಿರಾಯರೆ! ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅತಿ ಪ್ರಸಂಗತನ ಮಾಡುವದು ಭ್ರತೃಪತಿಗಳ ಓಲಗದ ಕಟ್ಟಳೆಗೆ ವಿರೋಧವಾದದ್ದಾಗಿರುವದು; ನಿಮ್ಮ ಮನುಷ್ಯತ್ವಕ್ಕಾದರೂ ಈ ಕೃತಿಯಿಂದ ಬಾಧೆಯುಂಟಾಗುವದು.”

“ನನಗೆ ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಓಲಗ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಪರಿವೆಯಿಲ್ಲ. ನೀವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಯಾಚಿಸಿದರೇ ಉಳಿಯುವಿರಿ”

“ನೀವು ಮಾತಾಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಮಾತನಾಡಿದೆನು. ನಾನು ಎಂದೂ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಯಾಚಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಸಿಟ್ಟಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ಆಡಿದ್ದು ಅನುಚಿತನೆಂದು ಓಲಗದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾದರೆ, ನಾನು ಓಲಗಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮೆಬೇಡುವೆನು. ನಾನು ಕ್ಷಮಾಯಾಚನೆ ಮಾಡುವದು ಭಾವೀ ಪರಿಣಾಮಕ್ಕೆ ಅಂಜಿಯೆಂದು ತಿಳಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದು. ಭ್ರತೃಪತಿಯ ಪೂಜ್ಯ ಸಿಂಹಾಸನದ ಗೌರವವು ಅಭಂಗವಾಗಿ ಉಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ಸದುದ್ದೇಶದಿಂದ ಒಮೆಯಲ್ಲನೆಂದರೆ, ನೂರು ಸಾರೆ ಕ್ಷಮಾಯಾಚನೆ ಮಾಡುವೆನು. ಅದಾದರೂ ಮೊದಲಿಗೆ ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿರುವರಾದ ನೀವು ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡಿದ ಮೇಲೆಯೇ”

“ಅದೆಲ್ಲ ಸುಳ್ಳು. ನೀವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆಬೇಡಿರಿ.”

“ಅದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಗುರುತಿಸುವದಿಲ್ಲ.”

“ನನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವದಿಲ್ಲವೆ?”

“ಇಲ್ಲ.”

“ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಾನೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಗುರುತಿಸುವದಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ನುಡಿದು, ತನ್ನ ಸೇವಕರನ್ನು ಕುರಿತು:--“ಈ ಉನ್ಮತ್ತ ಪೇಶವೆಯನ್ನು ಈಗಲೆ ಸೆರೆಹಿಡಿಯಿರಿ!”

ಸೇವಕರು ಮುಂದಾದರು. ಗೋವಿಂದಪಂತ ಬುಂದೇಲೆಯು ಅವರ ಎದೆಗೆ ಗುದ್ದಿ ಗುದ್ದಿ ಹಿಂದೆ ಸರಿಸಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಚವ್ವಾಣನು ತನ್ನ ಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬುಂದೇಲೆಯ ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿದನು. ಅವನ ಆ ಕೈಯನ್ನು ಬುಂದೇಲೆಯು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದನು. ಚವ್ವಾಣನ ಖಡ್ಗವು ಆ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಸಡಿಲಾಗಿ ಭೂಮಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಚವ್ವಾಣನು ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ದಂಗುಬಡಿದನು! ಆಗ ಪೇಶವೆಯು:—“ಹಿಮ್ಮೆತಬಹಾದ್ದರರೆ! ಇಂಥ ಹೇಡಿತನದ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ಪೇಶವೆಯೊಡನೆ ಪ್ರಸಂಗವಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರೆಂದರಾಯಿತು”

ಉದಾಚಿಯ ಕೈಯನ್ನು ಬುಂದೇಲೆಯು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುದರಿಂದೆ, ಅವನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಮಿಸಿಕಾಡದಂತಾಗಿತ್ತು. ಕೃಷ್ಣರಾಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಚವ್ವಾಣನ ಈ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನ ಸಹಾಯಾರ್ಥವಾಗಿ ಧಾವಿಸಿದನು. ಗೋವಿಂದಪಂತನು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಕೃಷ್ಣರಾಯರೆ! ಸುಮ್ಮನೆ ವಿಷದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಂದೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದು ಕಡಿದು ಚಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟೀತು!”

ಗೋವಿಂದಪಂತನ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಶಕ್ತಿಯು ಕೃಷ್ಣರಾಯನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹಿಂದುಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಮಾತ್ಯನು ನಡುವೆ ಬಂದು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯನ್ನು ಹಿಂದೆ ಸರಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ಅವನ ದುರ್ಬಲತನದ ಮೇಲೆ ಹೊದಿಕೆ ಹಾಕಿದಂತಾಯಿತು.

ಕೈಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ಚವ್ವಾಣನು ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಸೇವಕನೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಖಡ್ಗವನ್ನೆತ್ತಿ ಬುಂದೇಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಂದನು. ಕೂಡಲೆ ಆತನ ಹಸ್ತವು ಖಡ್ಗಸಹಿತವಾಗಿ ಕಳಚಿ ಬಿತ್ತು. ಬುಂದೇಲೆಯು ಆ ಸೇವಕನ ಕೈಯನ್ನು ಒಳ್ಳೆ ಚತುರತನದಿಂದ ಕಡಿದು ಚಲ್ಲಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಚವ್ವಾಣನು ರೋಷದಿಂದ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಮಹಾರಾಜರೆ! ನೋಡಿರಿ. ರಾಜಸಭೆಯಲ್ಲಿ ರಕ್ತಪಾತವಾಗುತ್ತಲಿದೆ. ಇನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಘಟಿಸಿದರೆ, ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಮಾತಿಲ್ಲ”

ಉದಾಚಿಯು ಹೀಗೆ ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೇವಕನು ಧಾವಿಸಿ ಬಂದು:- “ಮಹಾರಾಜರೆ! ಶತ್ರುಗಳ ಸೈನ್ಯವು ರಾಜಮಂದಿರವನ್ನು ಮುತ್ತಿರುವದು!”

“ಪೇಶವೆ! ಇದು ನಿಮ್ಮ ಕಾರಸ್ಥಾನವು!” ಎಂದು ಸಂಭಾಜಿಯು ಮುಂಗಾಣದವನಾಗಿ ನುಡಿದನು.

“ಮಹಾರಾಜರೆ, ನೀವು ಏನೇ ಅನ್ನಿರಿ. ನನ್ನಿಂದ ಅನ್ಯಾಯವು ಮಾತ್ರ ಘಟಿಸಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಜನರು ವಿಶ್ವಾಸಘಾತಮಾಡಲೆಳಸಿದರು. ಅದರ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯು ಸಭೆಯ ಹೊರಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು; ಆದ್ದರಿಂದ ಅನರ್ಥವು ಸಂಭವಿಸುತ್ತಲಿದೆ. ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಹೋಗಗೊಟ್ಟರೆ ಒಳಿತಿಗಾಗುವದು; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಗಂಡಾಂತರವು ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗುವದು.”

“ಇಲ್ಲಿಂದಿಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಶಿರಚ್ಛೇದನೆ ಮಾಡಿದರೆ?” ಎಂದು ಉದಾಜಿಯು ನುಡಿಯುತ್ತಿರಲು, ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದ ಸಶಸ್ತ್ರಸೈನಿಕರು ಓಲಗವನ್ನು ನುಗ್ಗಿ, ಬಾಜೀರಾಯನ ಎಡಬಲಕ್ಕೆ ನಿಂತು, ಅವನಿಗೆ ದಾರಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಬುಂದೇಲಿಯು ಉದಾಜಿಯ ಕೈಬಿಟ್ಟು: —“ಶಾಬಾಸ್! ಹಿಮ್ಮತ್ ಬಹಾದ್ದರರೆ! ನಿಮ್ಮ ಹೇಡಿತನಕ್ಕೆ ಹೊದಿಕೆ ಹಾಕುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರು ನಿಮಗೆ ಹಿಮ್ಮತಬಹಾದ್ದರರೆಂಬ ಹೆಸರು ಕೊಟ್ಟಂತೆ ತೋರುವದು! ಸ್ತ್ರೀಯರಾದರೂ ಈಗ ನೀವು ಮಾಡಿದಂತಹ ಬಹಾದ್ದೂರಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ನಿನ್ನ ಹಿಮ್ಮತಬಹಾದ್ದರಿಕೆಗೆ ಧೀಕಾರ, ಧೀಕಾರ!”

ಪೇಶವೆಯು ಸ್ವಜನರೊಂದಿಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ದಾಟಿ ಹೋದನು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅರೆದಾಟವು ನಡೆಯಿತು. ಕೃಷ್ಣರಾಯ, ಉದಾಜಿರಾಯ ಮೊದಲಾದವರು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಘಟಿ ಹಿಡಿದರು. ಸಂಭಾಜಿರಾಜನ ಹಾಗೂ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಮತವೂ ಕೊನೆಗೆ ಅವರಂತೆಯೆ ಬಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಯೋಗಮಾಯೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳಿಂದ ಶುಭಾಶೀರ್ವಾದ ಹೊಂದಿದರು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧದ ಸಿದ್ಧತೆಯು ಭರದಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ಇದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವದೋ ಕಾರಸ್ಥಾನ ನಡೆಯಿಸಿದ ಲಕ್ಷಣ ತೋರಿದ್ದರಿಂದ, ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಅವಳನ್ನು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇಡುವದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಂಭುಸಿಂಗ ಜಾಧವನೂ ಶ್ರೀಪತಿಯನೂ ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯದೊಡನೆ ಶಿರೋಳವನ್ನು ಮುತ್ತುವದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವರೆಂದು ದೂತನು ರಾಣಿಗೆ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಬಾಜೀರಾಯ ಪೇಶವೆಗೆ ಅವನನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ ಚವ್ದಾಣನ ಕಾರಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅದಾರು ತಿಳಿಸಿರಬಹುದು?

ದೈವದ ಪ್ರತಿಕೂಲತೆ.

—: * * :—

ಇಬ್ಬರು ಭತ್ತಪತಿಗಳ ನಡುವೆ ತುಮುಲವಾದ ರಣಕಂದನವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ದಿವ್ಯಪ್ರತಾಪನಿಧಿಯಾದ ಬಾಜೀರಾಯ ಪೇಶವೆಯ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯ-ಶಂಭುಸಿಂಗ ಮೊದಲಾದ ಕಲಿಗಳ ಸಾಹಸದಿಂದ ಕೊಲ್ಹಾಪುರದ ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಎಷ್ಟೋ ದುರ್ಗಗಳೂ ಕೋಟೆ-ಕೊತ್ತಳಗಳೂ ಸಾತಾರೆಯ ಭತ್ತಪತಿಯ ಸ್ವಾಧೀನವಾದವು ಯಾರ ಮೇಲೆ ಸಂಭಾಜಿರಾಯನು ಕೈಲಾರಿ ಸಂಗ್ರಾಮವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದನೋ, ಆ ಹಿಮ್ಮತ ಬಹಾದ್ದರ ಉದಾಜಿರಾಯನು ಪೇಶವೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ನುಗ್ಗು-ನುಗ್ಗಾಗಿ, ಸತ್ತಿ ಕೆಟ್ಟನೆಂದು ಒಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಶಿರಾಳೆಯನ್ನು ಸೇರಿ ಗುಪ್ತವಾದವನು ಇನ್ನೂ ಬೈಲಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ ಕೃಷ್ಣರಾಯನು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನೊಡನೆ ಕಾದಲಾರದವನಾಗಿದ್ದನು. ಅನಾತ್ಯಭಗವಂತರಾಯನಂತು ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಹಾಕಿದ್ದಿಲ್ಲ. ವೆಂಕಟರಾಯ ಘೋರಪಡೆಯು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಶಂಭುಸಿಂಗನು ಮುಖ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಕೊಲ್ಹಾಪುರದ ದಂಡಿಗೆ ಅನ್ನ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳೂ ಯುದ್ಧ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳೂ ದೊರೆಯದಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಇದ್ದ ಅನ್ನ ಸಾಮಗ್ರಿಯು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ವಿಷ ಕೂಡಿದ್ದಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮದ್ದು ಯಾವ ಮಾಯೆಯಿಂದಲೋ ಎಣ್ಣೆಗೂಡಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಜಲಾಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಶತ್ರುಗಳು ವಿಷ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರುವ ಧಾನ್ಯ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಶಂಭುಸಿಂಗನು ಸುಲಿದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಯಾವವಾದರೂ ಕೆಲವು ಗಂಟುಗಳು ಕೊಲ್ಹಾಪುರದವರ ಕಡೆಗೆ ಬಂದರೆ, ಅವುಗಳು ಮಳಲು-ಬೂದಿಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದವುಗಳಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೀಗಾಗಿ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನು ಬಹಳೇ ಪೇಚಾಟಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದನು. ಸದ್ಯದ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರಿಗೆ ತರಣೋಪಾಯವು ಕಾಣದಾಯಿತು. ತಮಗೆ ಹೀಗೆ ಪರಾಭವವೊದಗತೊಡಗಿದ ಕಾರಣವನ್ನು ಯೋಗಮಾಯೆಯಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಅವರು ಯೋಗಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ದೀನವಾಣಿಯಿಂದ ಯೋಗಮಾಯೆಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಮಾತಾಜಿ! ನಮಗೆ ಇಷ್ಟೇಕೆ ಕಾಡಾಟವು ಹತ್ತಿದೆ? ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನಡೆದ ಯುದ್ಧಗಳಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ನಮಗೆ ವಿಜಯವು ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣವೇನು?”

“ರಾಣಿ! ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪರಾಜಯವಾಗುತ್ತ ನಡೆದಿರುವದು ನಿಜವು. ಹೀಗಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಬಲವಾದ ಕಾರಣಗಳುಂಟು. ನೀವು ಚದುರೆಯೆಂಬ ದಾಸಿಯನ್ನೂ, ಅವಳ ಗಂಡನನ್ನೂ, ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕೊಂದಿರುವಿರಿ. ಮೃತಾತ್ಮಗಳು ಪಿಶಾಚಿಗಳಾಗಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಈ ಪರಿಯಾಗಿ ಕಾಡತೊಡಗಿರುವವು.”

ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಈ ಶೋಧದಿಂದ ಸಂಭಾಜಿಯು ದಿಗಿಲುಗೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಭಯವಿಹ್ವಲನಾಗಿ:—“ಮಾತಾಜಿ! ಪಿಶಾಚಿ ಪೀಡೆಯು ಹೇಗೆ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುವದು?”

ಪಿಶಾಚಿಪೀಡೆಯ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಮಂತ್ರವಿಧಾನಗಳುಂಟು. ನಾನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಆ ಮಂತ್ರಪುರಶ್ಚರಣ ಮಾಡತೊಡಗುವೆನು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ನಿಯಮಿಸುವೆನು ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ದ್ವಾಗ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಯಾವ ಪಿಶಾಚಿಗಳೂ ಬಾಧಿಸಲಾರವು.”

ಯೋಗಮಾಯೆಯು ಸಂಭಾಜಿಯ ಹಾಗು ರಾಣಿಯ ಮೈಗಾವಲಿಗೆ ತನ್ನ ಸಿಷ್ಯರನ್ನಿರಿಸಿದಳು ಆಗಿಂದ ಅವರ ಭಯವು ಕಡಿಮೆಯಾಗದೆ, ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿತು! ಅವರಿಗೆ ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಹೆಸರುಗೊಂಡು ಕೂಗಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಎದೆಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಜಜ್ಜಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಯಾರೂ ಕಾಣದೆ, ಅಕ್ರಾಳ-ವಿಕ್ರಾಳ ಧ್ವನಿಯು ಮಾತ್ರ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಚದುರೆಯ ಪಿಶಾಚಿಯು ರಾಣಿಯ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು:—“ಕುಲಬೆ! ನಿನ್ನ ಮರಣಕಾಲವು ಸಮೀಪಿಸಿತು ಬೇಗನೆ ನೀನು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರು.” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಮದಾಸನ ಪಿಶಾಚಿಯು ಸಂಭಾಜಿರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು:—“ರಾಜಾ! ನಿನ್ನಂತಹ ನೀಚನಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆಯೇ ಯೋಗ್ಯವು. ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೊಲ್ಲಿಸಿದೆಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ನೀನು ಸಾಯುವೆ. ಭೀಷಣ ಅತ್ಯಾಚಾರವನ್ನು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಗಟ್ಟಿಮಾಡು.” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಚದುರೆಯ ಪಿಶಾಚಿಯು ರಾಣಿಯ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು, ಇಂಥ ದಿವಸ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿತು. ಈ ಹೇಳಿಕೆಯಿಂದ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಅರ್ಧ ಜೀವವೇ ಹೋಯಿತು. ಅವಳು ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದಳು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಸಂಭಾಜಿರಾಜನಿಗೆ ರಾಮದಾಸನ ಪಿಶಾಚಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಹೇಳಿತು. ಅವನೂ ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಬೆನ್ನು ಬಿದ್ದನು. ಯೋಗಮಾಯೆಯೇನು ಸಾಮಾನ್ಯಳೆ?

ಅವಳು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಅಭಯ ದಾನ ಮಾಡಿದಳು. ಅವಳ ಅಭಯ ನಾಣಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಇಬ್ಬರೂ ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಲಿಲ್ಲ. ರಾಜ-ರಾಣಿಯರ ಎದೆ ಗುದಿಯು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿತು. ಮರಣದ ದಿನವು ಸಮೀಪಿಸಿದಂತೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಉದ್ವಿಗ್ನರಾಗಿ ಹೋದರು ಅತ್ತ ಪೇಶವೆಯ ಕಾಟ, ಇತ್ತ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಕಾಟ. ಈ ಎರಡೂ ಕಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರು ಜರ್ಜರಿತರಾಗಿ ಹೋದರು!

ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೆ ಚದುರೆಯ ಪಿಶಾಚಿಯು ಹೇಳಿದ ವೃತ್ಯುದಿನವು ಅಂದು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಹೊತ್ತು ಇಡೀ ಹಗಲು ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳೇ ತಳಮಳಕ್ಕೊಳಗಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಹೇಗಾದರೂ ಹಗಲನ್ನು ಕಳೆದಳು. ಸೂರ್ಯಾಸ್ತವಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿಯ ಒಂದು ಪ್ರಹರವಾಯಿತು. ಅಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯು ಅವಳಿಗೆ ಕಾಳರಾತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆ ಕಾಳರಾತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವದೆಂಬ ಭೀಷಣ ವಿಚಾರದಿಂದ ಅವಳ ಸರ್ವಾಂಗವು ನಡುಗಹತ್ತಿತು ಅವಳು ಆ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಯೋಗಮಾಯೆಯು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಪ್ರಾಣರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಸಮಾಧಿಸ್ಥಳಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅದೃಶ್ಯ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಯೋಗಮಂದಿರದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಯಾರೂ ಹೋಗಬಾರದೆಂಬ ಕಟ್ಟಾಜ್ಞೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯು ಸಮೀಪಿಸಿತು. ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಹೃದಯವು ಮರಣ ಭಯದಿಂದ ಕಸವಿಸಿಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿತು. ಅವಳು ಯೋಗಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಆಶ್ರಯಹೊಂದಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟಳು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಯೋಗಮಾಯೆಯು ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಶ್ರೀ ದತ್ತಾತ್ರೇಯ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರುವಳೆಂದು ಶಿಷ್ಯರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಮೇಲಿನ ಅನಿಷ್ಟನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ತಪಶ್ಚರ್ಯಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿರುವಳೆಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ತಿಳಿದಳು. ಅವಳು ತನ್ನ ಅಂಗ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನ ದಾಸ-ದಾಸಿಯರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ದತ್ತಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಮಂದಿರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಮೇಲೆ 'ಮಾತಾಜಿ!' ಎಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೂಗಿದಳು.

ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಶಾಂತತೆಯು ನೆಲೆಗೊಂಡಿತ್ತು. ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಆ ಕೂಗು ದೇವಾಲಯದ ಗರ್ಭಾಗಾರದಲ್ಲಿದ್ದ ಯೋಗಮಾಯೆಗೆ ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯನಾಯವಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಕೂಗಿಗೆ ಉತ್ತರವು ಮಾತ್ರ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮೇಲಿನ ಗಂಡಾಂತರ ದೂರಗುವದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತಾಜಿಯು ತಪಶ್ಚರ್ಯ

ಮಾಡತೊಡಗಿರುವಳೆಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಕಲ್ಪನೆಯಾಯಿತು. ದತ್ತ ಮಹಾರಾಜನ ದೇವಾಲಯ, ಮೇಲೆ ಯೋಗಮಾಯಾ ಮಾತಾಜಿಯ ಅನುಷ್ಠಾನ; ಇಂಥದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂದು ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಮನಶ್ಯಾಂತಿ ಹೊಂದಿದಳು. ಆಗ ಅವಳಿಗೆ ದೇವಾಲಯದ ಹೊರಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಣ ನಡೆದದ್ದು ಕೇಳತೊಡಗಿತು:

“ಅಣ್ಣಾ! ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗು. ಆ ಚಾಂಡಾಲಿನಿಯ ಮೇಲೆ ನೀನು ದಯೆದೋರಬೇಡ. ಆ ಕುಲಟಿಯು ನನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಹಾಳು ಮಾಡಿದಳು ನನ್ನ ಪತಿಯನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ನಾಶಗೊಳಿಸಿದ ಆ ಕುಲಟಿಯನ್ನು ಭೀಷಣವಾದ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಕೊಲೆ ಮಾಡು. ನೀನು ಗಂಡಸಾಗಿದ್ದರೆ, ಧೋರಾತ ಮನೆತನದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ್ದರೆ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಕುಲದ ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದರೆ ಭಯಗೊಳ್ಳದೆ, ಆ ನೀಚಳನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸು.”

“ಚದುರೆ! ಭಯವು ಎಂತಹ ಪದಾರ್ಥವಿರುವದೆಂಬದು ಈ ರಘೂಜಿಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಧೋರಣವು ತಪ್ಪಿದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಪತಿಯ ಹಾಗೂ ನಿನ್ನ ಪುತ್ರನಾದ ಸಟವಾಜಿಯ ಮರಣಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಕಾರಣವಾದಂತಾಯಿತು. ನನ್ನ ಈ ಎಚ್ಚರಗೇಡಿತನದ ಬಗ್ಗೆ ಮನಸ್ಸು ಉದಾಸವಾಗಿದೆ.”

“ಆಗಿ ಹೋದ ಸಂಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕುದಿಯುವದರಿಂದ ಲಾಭವೇನು? ಈಗ ಆ ನರಾಧಮಳು ಬರಬಹುದು. ಮಾತಾಜಿಯ ಹೊರತು ಅವಳಿಗೆ ಶಾಂತಿದೊರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸು.”

“ಅವಳನ್ನು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಹಿಡಿಯುವದಕ್ಕಿಂತ ಆಗಿಂದಾಗ ಕೊಂದು ಹಾರಿದರೆ?”

“ಬೇಡ; ಒಮ್ಮೆಲೆ ಕೊಲ್ಲುವದು ಬೇಡ. ಅವಳು ನನ್ನ ವಿಡಂಬನೆ ಮಾಡಿರುವಳು. ನಾನು ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅವಳ ಭಲನೆಮಾಡಿ ಕೊಲ್ಲುವೆನು. ಅವಳು ನಿನಗೂ ನನಗೂ ತುಸ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವಳೆ?”

“ಚದುರೆ, ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದಂತಾಗಲಿ.”

ಈ ಸಂಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಅವಸ್ಥೆಯು ಹೇಗಾಗಿರಬಹುದೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಸುವದು ಅಸಾಧ್ಯವು. ಅವಳು ಅರ್ಧ ಸತ್ತಂತಾಗಿ:—“ಮಾತಾಜಿ! ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು.

“ರಾಣಿಯು ಬಂದಂತೆ ತೋರುವದು.”

“ಚದುರೆ! ನಡೆ, ಬೇಗ ಹೋಗೋಣ.”

ಚದುರೆಯ ಹಾಗು ರಾಮದಾಸನ ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಬಂದು ತನ್ನ ಅಸುವನ್ನು ಹೀರುವವೆಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ತಿಳಿದು:—
“ದತ್ತಾ, ಅವಧೂತಾ! ಪಾರಮಾಡು!” ಎಂದು ಕೂಗಹತ್ತಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯೂ ಒಬ್ಬ ತರುಣ ಬೈರಾಗಿಯೂ ಶಸ್ತ್ರಪಾಣಿಗಳಾಗಿ ಅವಳೆದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತರು. ಆಗ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಕರ್ಕಶವಾಣಿಯಿಂದ:—
“ರಾಕ್ಷಸಿ! ನಾನೇ ನಿನ್ನ ಕಾಲಸ್ವರೂಪಿಣಿಯಾದ ಚದುರೆ!”

“ಚಾಂಡಾಲಿನಿ! ನಾನೇ ನಿನ್ನ ಕರಾಲಸ್ವರೂಪನಾದ ರಾಮದಾಸನು!”

“ಭೂ....ಭೂ.....ಭೂ....ತ! ಭೂ.....ತ.....ತ” ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಚೀರಿದಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯದ ಬಳಿಗೆ ಅಡಗಿದ್ದ ಸೈನಿಕರು ಹೊರಬಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಸೈನಿಕರ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನು:—“ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೆರೆಹಿಡಿಯಿರಿ!” ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

“ಅಯ್ಯೋ! ನಾನು ಸೆರೆಸಿಕ್ಕೆನು. ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಧ್ವನಿಯಿದು! ನಾನು ವೈರಿಗಳ ವಶವಾದೆನು.” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದಳು. ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿಯ ಬಂದ ಸ್ತ್ರೀಯೂ ಬೈರಾಗಿಯೂ ಎತ್ತ ಕಡೆಗೋ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಚದುರೆ-ರಾಮದಾಸರೆಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಗುರುತಿಸಿದಳು. ಚದುರೆಯು ಇದುವರೆಗೂ ಹೇಗೆ ಜೀವ ದಿಂದಿರುವಳು? ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಸುಣ್ಣದಲ್ಲಿ ಸುಡಿಸಿರಲು, ಮತ್ತೆ ಹೇಗೆ ಉಳಿದು ಬಂದನು? ಮೊದಲಾದ ವಿಚಾರಗಳು ಅವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯ ನಿರ್ಣಯವಾಗದ್ದರಿಂದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳೇ ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾಯಿತು. ಆಗ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನು ತನ್ನ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕೂರಿತು:—“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸೇಶವೆಯವರ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಈಗ ಸೇಶವೆಯವರು ಇಚಲಕರಂಜಿಯಲ್ಲಿರುವರು.” ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ರಾಜಮಂದಿರವನ್ನು ಮುತ್ತಿ ರಾಜಸಭಾಯಿ, ದುರ್ಗಾಬಾಯಿ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದನು. ತಾರಾಬಾಯಿಯೂ ಭವಾನಿಬಾಯಿಯೂ ನಿನ್ನೆ ಯೋಗಮಾಯೆಯ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋದವರು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮಾಯವಾಗಿರುವರೆಂದು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗೆ ಯಾರೋ ಹೇಳಿದರು. ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ರಾಜಕುಟುಂಬವು ಸೇಶವೆಯ ಶಿಬಿರವನ್ನು ಸೇರುವದಕ್ಕೆ ಇಚಲಕರಂಜಿಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಿತು.

ಘನವಂತನಾದ ಪೇಶವೆ.

—:—:—

ಚದುರೆಯೂ ರಾಮದಾಸನೂ ಇಹಲೋಕವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಹೋಗಿರುವರೆಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಂತೆ ಉಳಿದ ಜನರೂ ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ದತ್ತಮಂದಿರದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನುಸುಳಿ ಹೋದವರು ಚದುರೆ-ರಾಮದಾಸರಂತೆಯೇ ಕಂಡರೆಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಚದುರೆ-ರಾಮದಾಸರನ್ನು ಹೋಲುವ ಇಬ್ಬರು ಬೈರಾಗಿಣಿ-ಬೈರಾಗಿಗಳು ಸೈನ್ಯವು ಬೀಡು ಬಿಟ್ಟಲ್ಲಿ, ವನ-ರಣದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಾರೆ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದರು. ಅವರು ದೇವತೆಗಳಿರಬಹುದೆಂದು ಸೈನಿಕರ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಚದುರೆ-ರಾಮದಾಸರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಯಾರಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಶಯವುಂಟಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸೈನಿಕರ ಜಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ಅವರು ಹಾ ಹಾ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಂಕುಬೂದಿ ಹಚ್ಚಿ ಸಾರಾಗಿ ಹೋದುದರಿಂದ, ಅವರ ಚಪಲತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಬೆರಗಾಗಿದ್ದರು.

ಜಿಜಾಬಾಯಿ, ರಾಜಸಬಾಯಿ, ದುರ್ಗಾಬಾಯಿ ಮೊದಲಾದ ರಾಜಪರಿವಾರದವರು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಸೈನಿಕರ ಕಾವಲಿನಲ್ಲಿ ಶಿರೋಳದಿಂದ ಇಚಲಕರಂಜಿಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರು. ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ದಾರಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಪಂಚಗಂಗಿಯ ತೀರದ ಬೈಲು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ವೃಕ್ಷದ ಕೆಳಗೆ ಕೆಲವು ಜನರು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರುವುದು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಸೈನಿಕರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆಗ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಬಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ವೃಕ್ಷದ ಕೆಳಗಿನ ಜನರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ದೀವಟಿಗೆಯಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಅವರು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗಿದರು. ಅವರು ಯಾರಿರುವರೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಕುತೂಹಲವು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಸೈನಿಕರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅವರು ವೃಕ್ಷದ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೇಣೆಯು ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವರು ಆ ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು:—
“ಮೇಣೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿರುವರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

“ಶ್ರೀಮಂತ ಪೇಶವೆ ಬಾಜೀರಾಯರ ಪರಿವಾರವಿರುವದು.”

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಆ ಜನರು ಪಾರಾದರು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪರಸ್ಪರರಲ್ಲಿ ಕಾಳಗವೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎರಡೂ ಗುಂಪಿನವರು ಇಚಲಕರಂಜಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪೇಶವೆಯ ತಿಬರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವವರಿದ್ದುದರಿಂದ,

ಪರಸ್ಪರರು ಮಾತು ಕಥೆಗಳನ್ನಾಡುತ್ತ ಮಾರ್ಗಕ್ರಮಣ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಕೆಲವು ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಪಂಚಗಂಗೆಯ ತೀರದಲ್ಲಿದ್ದ ಪೇಶವೆಯ ತಿಬಿರವನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಜಿಜಾಬಾಯಿಯೇ ಮೊದಲಾದ ಸಂಭಾಜಿಯ ರಾಜಪರಿವಾರದ ಜನರನ್ನು ಪೇಶವೆಯ ಸೈನಿಕರು ಒಂದು ಡೇರೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಮತ್ತೊಂದು ಗುಂಪಿನವರು ತಮ್ಮ ಮೇಣೆಯನ್ನು ಪೇಶವೆಯ ಡೇರೆಗೇ ಒಯ್ದರು. ಆಗ ಇನ್ನೂ ರಾತ್ರಿಯಿದ್ದುದರಿಂದ, ಜಿಜಾಬಾಯಿಯೇ ಮೊದಲಾದವರು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಂತೆ ಕುಳಿತು ವೇಳೆಗಳೆಯಬೇಕಾಯಿತು.

ಪೇಶವೆ ಬಾಜೀರಾಯನು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದವನು ಬೆಳಗಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಡೇರೆಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ತಾರಾಬಾಯಿ, ಭವಾನಿಬಾಯಿ. ಯಾದೋಗೋಪಾಳ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಸ್ಮಿತನಾದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಸೈನಿಕರು ಜಿಜಾಬಾಯಿ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದರು. ಜಿಜಾಬಾಯಿಯ ಜನರು ಸೆರೆಯಾದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ತಾರಾಬಾಯಿಗೆ, ತಾರಾಬಾಯಿ-ಭವಾನಿಬಾಯಿಯರು ಸೆರೆಯಾದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಗೆ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಸಂಭಾಜಿಯ ಸ್ತ್ರೀ ಪರಿವಾರವೆಲ್ಲ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ್ದರಿಂದ ಪೇಶವೆಯ ಮನಸ್ಸು ಖಿನ್ನವಾಯಿತು. ಅವನು ಶ್ರೀಪತಿರಾಯನ ಈ ಅನುಚಿತ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಲ್ಲಗಳೆದನು. ಅವನು ಆ ರಾಜಪರಿವಾರವನ್ನು ಕುರಿತು:—ನಿಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹೀಗಾದ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಅಸಮಾಧಾನಗೊಂಡಿದೆ. ಶ್ರೀಪತಿರಾಯರ ಈ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ನಾನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಾಯಾಚನೆ ಮಾಡುವೆನು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ಕಡೆಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ತಲುಪಿಸುವೆನು”

ಬಾಜೀರಾಯನ ದೊಡ್ಡ ಸ್ವಿಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಬೆರಗಾದಳು “ಪೇಶವೆಯು ಪ್ರತಾಪಿಯೂ, ಕರ್ತವ್ಯನಿಷ್ಠರನೂ ಇದ್ದರೂ, ಮಹಾ ಘನವಂತನೂ ದಯಾಪರನೂ ಇರುವನು!” ಎಂದು ಅವಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದಳು ಶತ್ರುಪಕ್ಷದ ಜನರಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಮಹಾನುಭಾವತೆಯನ್ನು ಕಂಡದ್ದು ಅವಳು ಇದೇ ಮೊದಲು. ಜಿಜಾಬಾಯಿ-ರಾಜಸಬಾಯಿ ಮೊದಲಾದವರು ಸಂಭಾಜಿರಾಜನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರೇ ಇದ್ದರು; ತಾರಾಬಾಯಿ-ಭವಾನಿಬಾಯಿಯರು ಮಾತ್ರ: “ನಾವು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಸಂಭಾಜಿ ರಾಜನಲ್ಲಿರುವದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನು ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜನ ಕಡೆಗೇ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು.” ಎಂದು ಪೇಶವೆಗೆ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು.

“ನೀವು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲರಲ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಸರಗೊಂಡಿರುವಿ

ರೇನು?” ಎಂದು ಪೇಶವೆಯು ತಾರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಸಂಭಾಜಿಯ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿರುವದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ಮಶಾನವಾಸವೇ ಮೇಲು!” ಎಂದು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಸಂತಾಪದಿಂದ ನುಡಿದಳು.

“ಸಾತಾರೆಯ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯುವದು ನಿನ್ನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅದಾರು ತಪ್ಪಿಸುವರು?” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಅಕ್ಕಸದಿಂದ ನುಡಿದಳು.

“ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ಫಲ ದೊರೆಯುವದು.” ಎಂದು ರಾಜಸಬಾಯಿಯೂ ಡುಚ್ಚಿ ಮಾತನಾಡಿದಳು.

“ಅಪ್ಪಾ, ಪೇಶವೆ! ನನ್ನನ್ನು ಗಂಡಾಂತರದಿಂದ ಪಾರು ಮಾಡು. ನನ್ನನ್ನು ಶಾಹುವಿನ ಕಡೆಗಾದರೂ ಕಳಿಸು; ಇಲ್ಲವೆ ಕಡಿದು ಜಿಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಬಿಡು; ಆದರೆ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಸಂಭಾಜಿಯ ಕಡೆಗೆ ನಾನು ಹೋಗಲಾರೆನು.”

ಪೇಶವೆಗೆ ರಾಜಮನೆತನದ ವ್ಯಾಜ್ಯವು ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವನು ಉಭಯ ಪಕ್ಷದವರನ್ನು ಸವಿನಾತಿನಿಂದ ಸಂತೈಸಿದನು. ಜಿಜಾಬಾಯಿ-ರಾಜಸಬಾಯಿಯರು ಬಾಜೀರಾಯನ ಉಪದೇಶಕ್ಕೆ ಬಾಗುವಂಥವರಲ್ಲ; ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ತಂದು, ಅಲ್ಲಿಗೇ ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಬಾಜೀರಾಯನು ರಾಜಸಬಾಯಿಯನ್ನೂ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನೂ ಕುರಿತು:—“ಆಯೊಸಾಹೇಬ, ರಾಣೀಸಾಹೇಬ, ಇಂದು ಅಕಲ್ಪಿತ ಯೋಗಾಯೋಗದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವಿರಿ. ಎರಡು ದಿನ ಇದ್ದು, ಆತಿಥ್ಯಸ್ವೀಕಾರಮಾಡಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ವಿನಂತಿಯಿದೆ.”

“ಪೇಶವೆ!” ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಸಿಟ್ಟಿನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ:—
“ನಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಆತಿಥ್ಯಸ್ವೀಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿರುವೆವೆ? ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೇಗೆ ಇರಬೇಕು? ಈ ವೇಳೆಯು ಆತಿಥ್ಯಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದ್ದಾಗಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಬಂಧನೆಯಲ್ಲಿರುವದರಿಂದ ಹೋಗಗೊಡದಿದ್ದರೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ! ನಾವಂತು ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ತಾರಕರೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವೆವು.”

“ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೇ, ಹೀಗೇಕೆ ಮಾತನಾಡುವಿರಿ? ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಾರಕನು ಪರಮೇಶ್ವರನು. ನೀವು ಭೇದಭಾವಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದರೆ ಯತ್ನವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನು-ನನ್ನ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಸಿಂಹಾಸನದ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು-ಬಂಧನೆಯಲ್ಲಿರುವವನ್ನು ಪಾಶವೀವೃತ್ತಿಯು ನನ್ನ ದಿಲ್ಲ.”

“ಪೇಶವೆ! ನೀವು ಅಪಕಾರವನ್ನು ಉಪಕಾರದಿಂದ ತೀರಿಸಿದಿರಿ. ನೀವು ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗಾಗಿ ಬಂದಾಗ ನಮ್ಮ ಜನರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಂಧನೆಗೊಳಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹವಣಿಸಿದರು; ಆದರೆ ನೀವು ಬಂಧನೆಗೊಳಗಾದ ನಮ್ಮನ್ನು

ನಮ್ಮನ್ನು ಸನ್ಮಾನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಅಂತಃ ಕರಣದ ಪರಿಚಯವು ನಮಗೆ ಚನ್ನಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಬರಿಯ ಶೂರರಿಲ್ಲ; ಗುಣಮಂಡಿತರೂ ಇರುವಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ವರ್ಧಮಾನ ಯಶಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಶೂರ ತನದೊಡನೆ ಸೌಜನ್ಯವೂ ಕಾರಣೇಭೂತವಾಗಿದೆ.”

“ರಾಣಿಯವರೇ, ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಋಣಿಯಾಗಿರುವೆನು. ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನೇನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದೆನು.”

“ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತ ಸುಕ್ರತದಿಂದಲೇ ಅವರಿಗೆ ನೀವು ದೊರೆತಿರುವಿರಿ!” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನುಡಿದಳು.

“ಬಾಜೀರಾವ ಪೇಶವೆ-ಶ್ರೀಪತಿರಾವ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಅಂತರವಿರುವದು ನೋಡು! ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಸಿಂಹಾಸನದ ಸೇವಕರು. ತಿರುಗಿಕೇಳಿದರೆ, ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಮನೆತನವು ನಮ್ಮಿಂದ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಪಕೃತವಾಗಿದೆ. ಪೇಶವೆಯವರು ಸ್ವಂತದ ಪರಾಕ್ರಮದಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಂದವರಿದ್ದರೂ, ಎಷ್ಟು ರಾಜನಿಷ್ಠೆಯವರಿರುವರು ನೋಡಿದಿಯಾ!” ರಾಜಸಬಾಯಿಯು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ನುಡಿದಳು.

“ಆಯಾಸಾಹೇಬರೇ! ರಾಣೀಸಾಹೇಬರೇ! ನನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಆದರವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿದ್ದರೆ, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಡೆಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಕರಜೋಡಿಸಿ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ನೀವು ಪನ್ದಾಳಗಡಕ್ಕೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರಿಗೆ ಉಪದೇಶಮಾಡಿ, ಅವರನ್ನು ದುರಾಗ್ರಹ ಪರಾವರ್ತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿರಿ. ಅಂದೇನೇ ನನಗೆ ನಿಜವಾದ ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುವದು. ಪರಮಪವಿತ್ರ ರಾಜವಂಶಗಳ ಐಕ್ಯವೇ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಕಲ್ಯಾಣವು. ಸದ್ಯದ ಹೊಡೆದಾಟವು ಹೀಗೆಯೇ ನಡೆದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಹಾನಿಯೇ ಆಗುವದೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು. ನೀವು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಈ ಕಾರ್ಯವು ನೆರವೇರುವದು. ನನ್ನ ಈ ವಿನಂತಿಯನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡುವಿರಾ?” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ಕೈಜೋಡಿಸಿ ನುಡಿದನು.

“ಇದು ವಿನಂತಿಯಲ್ಲ; ಉಪದೇಶವು. ನಾವು ಚವ್ವಾಣನ ದುರುಪದೇಶದಿಂದ ಮೋಸ ಹೋದೆವು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರು ನಮ್ಮನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶಯ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ.” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ನುಡಿದಳು.

“ನೀವು ಚಿಂತಿಸಬೇಡಿರಿ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನಿಂದಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ನಿಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವೆನು. ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜರ ಅಂತಃಕರಣವನ್ನು ನೀವು ಗುರುತಿಸಿಲ್ಲ. ಕರ್ಮಧರ್ಮ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಅವರ ಗುಣದ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿತೆಂದರೆ, ಅಂಥ ಸಾಧುವರುಷರ ವಿರೋಧ ಮಾಡಿದ್ದು ಅನುಚಿತವಾಯಿತೆಂದು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರೂ ನೀವೂ ಸ್ವಯಂಸ್ಫೂರ್ತಿಯಿಂದ ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆಯುವಿರಿ.”

“ಪೇಶವೆ! ನಾವು ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆಯವರ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡುತ್ತ ನಡೆದಿವು. ನಮಗೆ ಈ ಸಂಗತಿಗಳು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು?”

“ಜಿಜಾ!” ತಾರಾಬಾಯಿಯು ಸಂತಾಪದಿಂದ:—“ಅಂತೆಯೇ ಅತ್ತಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಮಾನ ದೊರೆಯುತ್ತಲಿದೆ. ಜಿಜಾ, ನಿನ್ನ ಮಾತುಗಳು ನನಗೇನು ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲವೆ? ಅತ್ತೆಯು ಮೂರ್ಖಳಾದರೆ, ಜಾಣಳಾದ ನಿನಗೆ ಸನ್ಮಾರ್ಗವು ಕಾಣಲಿಲ್ಲವೆ?”

“ನೀವೇ ಒಡಕಿನ ಬೀಜ ಊರಿದಿರಿ!”

“ರಾಣಿಯವರೇ, ತಾರಾಬಾಯೀಸಾಹೇಬರೇ, ಹಿಂದಿನ ಮಾತು ತೆಗೆಯಬೇಡಿರಿ ಮುಂದೆ ಐಕ್ಯವು ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿರಿ.” ಎಂದು ಪೇಶವೆಯು ಹೇಳಿದನು

“ನಾನು ಸಾತಾರೆಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಸಂಭಾಜಿಯನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವೆನು. ನಾನು ಹಚ್ಚಿದ ವೃಕ್ಷವನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆಯಬೇಕೆಂದು ನಾನೇಕೆ ಬಯಸಲಿ? ನಾನು ಕೊಲ್ಲಾಪುರದ ರಾಜಸಿಂಹಾಸನದ ಸುಯಶಕ್ಕಾಗಿ ಆಯುಷ್ಯದ ಕೊನೆಯ ಕ್ಷಣದ ವರೆಗೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸತಕ್ಕವಳೇ.” ಎಂದು ತಾರಾಬಾಯಿಯು ನುಡಿದು, ಜಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಜಿಜಾ, ನಿನ್ನ ಪತಿಯು ನಿನ್ನ ಹಿಡಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವನು. ಅವನಿಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿ, ಶಾಹುವಿನೊಡನೆ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡು. ನೀವಿಬ್ಬರು ದಂಪತಿಗಳು ನನ್ನ ವಂಶಚ್ಛೇದಗೊಳಿಸಿದಿರಿ; ಅನನ್ವಿತ ರೀತಿಯಿಂದ ಛಲನೆ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಆವೇಶದ ಭರದಲ್ಲಿ ನಾನಾದರೂ ನಿಮಗೆ ಶಾಪ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನು. ಅದನ್ನು ನೀನು ಮನದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯಬೇಡ. ಬೆಕ್ಕಿನ ಹಲ್ಲುಗಳು ಮರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಚುಚ್ಚುವದಿಲ್ಲವೋ, ಅದರಂತೆಯೇ ನಮ್ಮಂಥ ಮುದುಕರ ಶಾಪಗಳು ನಿಮ್ಮಂಥ ಸಣ್ಣ ಬಾಲಕರನ್ನು ಬಾಧಿಸುವದಿಲ್ಲ. ತಿಳಿಯಿತೆ?”

“ಅತ್ತೆಯವರೇ!” ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಅನುತಾಪದಿಂದ. —“ನಮ್ಮ ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ.”

“ಪ್ರಮಿಸುವೆನು. ಜಿಜಾ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಚಿಂತಿಸಬೇಡ.”

“ನೀವು ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರಕ್ಕೆ ನಡೆಯಿರಿ. ನೀವು ಅವರಿಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆ ಪರಿಣಾಮವಾಗುವದು ”

“ಜಿಜಾ, ನನ್ನ ಉಪದೇಶವು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ ಸಂಭಾಜಿಯು ನಿನ್ನ ಉಪದೇಶದಿಂದಲೇ ಎಳೆಗೆ ಬರುವನು ನಾನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಕೊಲ್ಲಾ ಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಾರದೆಂಬ ಸಂಕಲ್ಪನಾಡಿಕೊಂಡೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದಿರುವೆನು. ನನಗೆ ಸುಖವು ಮೊರೆಯಬೇಕೆಂದ. ಈಶಸಂಕೇತವಿದ್ದರೆ, ಅದು ನಾತಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮೊರೆಯಲಿ.”

“ನನ್ನ ವಿನಂತಿಯಂತೆ ಕೆಲಸ ಸೆರೆವೇರಿಸಿ ಹಿಂದುವದವಾತಶಾಹಿಯ ಅಭೀಷ್ಟಚಿಂತನೆ ಮಾಡುವಿರಾ?” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ಕೇಳಿದನು.

“ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಂತೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವೆನು.” ಎಂದು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ವಚನ ಕೊಟ್ಟಳು

ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಬಾಜೀರಾಯನು ರಾಜಪರಿವಾರಕ್ಕೆ ಬಹುಮೂಲ್ಯವಾದ ವಸ್ತ್ರಾಲಂಕಾರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಸನ್ಮಾನದಿಂದ ಅಂದೇ ಪನ್ಹಾಳಗಡೆಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ರಹಸ್ಯ ಸ್ಫೋಟ.

—†❀†—

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ತಾರಾಬಾಯಿ-ಭವಾನಿಬಾಯಿಯವರನ್ನು ನಾತಾಚಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಪೇಶವೆಯು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದನು. ಪ್ರವಾಸದ ಸಿದ್ಧತೆಯೂ ನಡೆದಿತ್ತು ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬಂದರು ಅವರೊಡನೆ ಒಂದು ಡೋಲಿಯೂ ಒಬ್ಬ ಬೈರಾಗಿಯೂ ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯೂ ಬಂದಿದ್ದರು. ಬಾಜೀರಾಯನು ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಿ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದ ಮೇಲೆ.—
“ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರೆ! ಇವನೇ ಅಲ್ಲವೇ ಆ ರಾಮದಾಸನು?”

“ಹಿಂದಿನಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳುವೆನು. ಮೊದಲು ನಿಮ್ಮ ಭಗಿನಿಯಾದ ಅನೂಬಾಯಿಯನ್ನು ಜತನ ಮಾಡಿರಿ.” ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ತಿಬಿಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಳು ಮಾಡಿದರು.

ಬೋವಿಗಳು ತಿಬಿಕೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದರು. ಅನೂಬಾಯಿಯು ತನ್ನ ಕುಮಾರನಾದ ನಾರಾಯಣನೊಡನೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು.

“ತಂಗೀ, ಅನೂ! ಇದೇನು?” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಬಾಜೀರಾಯನು ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಇವರು ನಿಮಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದರು?”

“ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಬಂಧನೆಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದೆನು”

“ಅಂದರೆ?”

“ಪೇಶವೆ, ಶಂಭುಸಿಂಗನು ವಡಗಾಂವವನ್ನು ಕೈವಶ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ವೆಂಕಟರಾಯನು ಹೇಡಿಯಂತೆ ಓಡಿ ಹೋದನು. ಈ ಅನೂಬಾಯಿಯೂ ನಾರಾಯಣನೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದರು. ಈ ಸಂಗತಿಯು ರಾಮದಾಸನಿಂದ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ನಾನು ಸಂಭಾಜಿರಾಜನ ಭೆಟ್ಟಿಗೆಂದು ಪನ್ನಾಳಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆನು. ಶತ್ರುಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ತಾಯಿ-ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಾರಮಾಡಿ ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು, ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವದು ಉಚಿತವೆಂದು ತೋರಿದ್ದರಿಂದ, ಪ್ರತಿನಿಧಿಗೆ ಹೇಳಿ ಇವರನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದೆನು.”

“ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಇಷ್ಟು ಮೇಲಕ್ಕೇರಿರುವನೇನು? ಉಂಟಾದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಸಮಕ್ಷ ಐಕ್ಯವಾದದ್ದರಿಂದ, ಅವನು ನನ್ನ ವಿರುದ್ಧ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆನು ಸ್ತ್ರೀಯರ ಹಾಗು ಬಾಲಕರ ಮೇಲೆ ಅವನು ಪರಾಕ್ರಮ ತೋರಿಸಹತ್ತಿರುವನೆಂದಂತಾಯಿತು”.

“ಸ್ತ್ರೀಯರೇನು? ಬಾಲಕರೇನು? ಅವರು ಯಾರಿದ್ದರೂ ನಿಮಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಜನರಲ್ಲವೆ? ಪ್ರತಿಸಿದ್ಧಿಯೆಂದರೆ ಏನೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವಿರಿ? ಅವನ ಸ್ವಭಾವವು ಹಾಗಲಕಾಯಿಯಂತೆ. ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಕರಿದರೂ, ಸಕ್ಕರೆ ಯಲ್ಲಿ ಎದ್ದಿದರೂ ಅದು ವಿಷವೇ?” ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ನುಡಿದರು.

“ಒಳ್ಳೇದು!” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ನುಡಿದು, ಅನೂಬಾಯಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—“ಅನೂಬಾಯಿ, ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ನಾನು ವೆಂಕಟರಾಯನನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವೆನು. ನೀನು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದಿರು.”

ಅನೂಬಾಯಿಯು ಒಳಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಪೇಶವೆಯು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು. —“ಕಾಳಗದ ಸಂಗತಿಯೇನು?”

“ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಜಿಯ ಪರಾಭವವೇ ಪರಾಭವ! ರಾಣಿಯೂ ರಾಜವಂಶವೂ ನಿನ್ನ ನೆರೆಯಲ್ಲಿರುವರಲ್ಲವೇ?”

‘ಅವರನ್ನು ನಾನು ವನ್ರಾಳಿಗೆ ಕಳುಹಿದೆನು. ರಾಜಮನೆತನದ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ನೆರೆಹಿಡಿಯುವದರಿಂದ ಪ್ರತಾಪತೋರಿಸಿದಂತಾಗುವದೆ? ಪ್ರತಿಸಿದ್ಧಿಯು ಇದೊಂದು ಅಲ್ಲದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದನು.”

ಬಾಜೀರಾಯನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಆಗ ಅವರು:—“ಪೇಶವೆ! ನಿಮ್ಮ ಔದಾರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಶತ್ರುಗಳೂ ಕೂಡ ತಲೆಬಾಗಿಸುವರು. ನಿಮ್ಮ ಅಂತಃಕರಣವು ಪವಿತ್ರ ವಿಶ್ವಪ್ರೇಮದ ಜನ್ಮಸ್ಥಾನವು! ಹಿಂದುಪದಪಾತಶಾಹಿಯ ಉಗಮಸ್ಥಾನವು! ಅನೇಕ ಋಷಿವರರು ಷಡ್ರಿಪುಗಳನ್ನು ಜಯಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಣಗಿ ಕೈ ಊರಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ನೀವು ಲೀಲೆಯಿಂದ ಮನೋವಿಜಯ ಲಾಭಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಿರಿ. ಪೇಶವೆ! ನೀವು ಧನ್ಯರು! ಪರಮ ಧನ್ಯರು!” ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅವನನ್ನು ಬಿಗಿದಪ್ಪಿದರು.

ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವರು ತರುಣ ಬೈರಾಗಿಯನ್ನೂ, ತರುಣ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನೂ ಕುರಿತು. —“ನೀವು ಈ ಪೇಶವೆಯವರ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಕ್ಷಮಾಯಾಚನೆ ಮಾಡಿರಿ.”

“ಇವರು ಯಾರು?” ಪೇಶವೆಯು ಕೇಳಿದನು.

“ಬಾಜೀರಾಯರೆ, ಇವು ಪತಿತವಾವನ ಜೀವನಗಳು. ಇವನನ್ನು ರಾಮದಾಸನೆಂದು ನೀನು ಗುರುತಿಸುವೆಯಲ್ಲವೇ?”

“ಹೌದು. ಇವಳು ಯಾರು?”

“ಎಲ್ಲ ಹೇಳುವೆನು.” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು:—
 “ಈ ರಾಮದಾಸನು ರಘೂಜಿ ಭೋರಾತನು. ಅವಳು ರಘೂಜಿಯ ಭಗಿನಿ
 ಯಾದ ಚದುರೆಯು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ನನಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಿ, ತಮ್ಮ
 ಎಲ್ಲ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿದರು. ಇವರು ವಶ್ಯಾತ್ತಾವಪುನೀತರೆಂದು ನನಗೆ
 ನಂಬಿಗೆಯಾದುದರಿಂದ ಕ್ಷಮಿಸಿದೆನು. ಇವರಿಂದ ಅನೇಕ ಅಪರಾಧಗಳು ಘಟಿ
 ಸಿರುವುದು ನಿಜವು; ಆದರೆ ಇವರು ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಅಮೌಲ್ಯ
 ವಾದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಫಲೇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡಿರುವರು ನೀವು ಸಂಭಾಜಿ
 ರಾಜರ ಓಲಗದಲ್ಲಿ ಗಂಡಾಂತರಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದ್ದಿರಲ್ಲವೆ? ಚವ್ವಾಣನ ಕಾರಸ್ಸಾ
 ನದ ಗುಪ್ತವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಇವರೇ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಸಿದವರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ
 ಸಂಕಟವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನೀವು ಮುಂಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ
 ಮಾಡಿದಿರಿ. ತಾರಾಬಾಯಿ-ಭವಾನಿಬಾಯಿಯರನ್ನು ಬಂಧಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿ,
 ಅವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದವರೂ ಇವರೇ ಅನೂಬಾಯಿಯನ್ನು ವಡಗಾಂವ
 ದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ತರುವಾಗ ಇವರಿಬ್ಬರು ಬಂಧು-ಭಗಿನಿಯರಿಂದ ನನಗೆ ಬಹಳೇ
 ನೆರವು ದೊರೆಯಿತು. ಇವರು ಮಾಡಿದ ಈ ಸತ್ಕೃತ್ಯಗಳು ಇವರ ವಾವದ
 ಕ್ಷಾಲನೆಗಾಗಿ ಸಾಕಾಗಿರುವವು.”

“ರಾಮದಾಸ’ ನಿನಗೆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯವರು ಮರಣದಂಡನೆಯನ್ನು
 ವಿಧಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ಬಾಜೀರಾಯನು ರಾಮದಾಸನನ್ನು ಕೇಳಿದನು

“ಶ್ರೀಮಂತರೆ, ನಾನು ಈಗ ರಾಮದಾಸನಲ್ಲ, ರಘೂಜಿಯು ನನ್ನ
 ಕರ್ಮಕಥೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಕಡಿಮೆಯೇ ಇವೆ. ನನ್ನ ಭಗಿನಿ
 ಯಾದ ಈ ಚದುರೆಯನ್ನು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ಶಿಲಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದ
 ರಿಂದ ನಾನು ರಾಮದಾಸನಾಗಿ, ದೊಡ್ಡ ಯೋಗವರನೆನಿಸಿ, ಅವರು ಮಾಡಿದ
 ದುಷ್ಕೃತಿಯ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದೆನು ನಾನು
 ಮೊದಲು ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ಹಾಗು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯವರ ಪ್ರೇಮಸಂಪಾದನೆ
 ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಾರಾಬಾಯಿಯವರ ಮೊಮ್ಮಗನ
 ಶೋಧ ನಡೆಯಿಸಿದನು. ನರಸಿಂಹವುರದ ಶ್ರೀನರಸಿಂಹದೇವರ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ
 ಈ ಚದುರೆಯ ಪತಿಯಾದ ಕೃಷ್ಣಾಜಿ ಜಗದಳಿಯು ಬೈರಾಗಿ ವೇಷದಿಂದಿರು
 ತಿದ್ದನು. ಅವನೇ ರಾಜಕುಮಾರನ ರಕ್ಷಕನಾದ ರಜಪುತನೆಂದೂ, ಅವನ
 ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಟವಾಜಿಯು-ಚದುರೆಯ ಮಗನು-ರಾಜಪುತ್ರನೆಂದೂ ನನ್ನ
 ತಿಷ್ಠರಲ್ಲೊಬ್ಬನು ನನಗೆ ಹೇಳಿದನು. ನನಗೆ ಅವನ ಮಾತುಗಳು ನಿಜ

ವಾಗಿ ತೋರಿದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಸಟವಾಜಿಯ ಕೊಲೆಮಾಡಿಸಿದೆನು. ಕೃಷ್ಣಾ ಜಿಯೂ ಹತನಾದನು. ಸಂಭಾಜಿರಾಜರು ಸಟವಾಜಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ನಾನು ಗುರುತಿಸಿದೆನು; ಆದರೆ ಆಗ ತರಣೋಪಾಯ ವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ‘ಅವನು ರಾಜಪುತ್ರನಲ್ಲ; ಚದುರೆಯ ಮಗನು’ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೂ, ಆ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಉಳಿವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಜಿಜಾಬಾಯಿಯು ಚದುರೆಯನ್ನು ಮೊದಲೇ ಕೊಲ್ಲಿಸಿರುವಳೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದೆನು. ನರಸಿಂಹಪುರಕ್ಕೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಇವಳು ಜೀವಂತಳಿರುವ ಸಂಗತಿಯು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇವಳು ಚವ್ವಾಣನ ನೆರೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ್ದರಿಂದ ಯಾವ ಹಂಚಿಕೆಯಿಂದ ಲಾದರೂ ಇವಳನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆನು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಅಜರೆಗೆ ಹೋದೆನು. ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನಿಂದ ಅನುಚಿತವು ಘಟಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ವಶ್ಚತ್ತಾಪವಾಗಿದೆ. ನಾನು ಅನೂಬಾಯಿಸಾಹೇಬರಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡಿದುವೆನು. ಶ್ರೀಮಂತರೆ, ತಾವಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು.”

“ನಿನ್ನನ್ನು ಸ್ವಾಮಿಮಹಾರಾಜರೇ ಕ್ಷಮಿಸಿರುವರೆಂದ ಮೇಲೆ, ಯಾರು ಶಾಸನ ಮಾಡುವರು? ನಿನಗೆ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯವರು ಪ್ರಾಣದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಿದ್ದರು. ಅವರ ಆಜ್ಞೆಯು ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿ ತರಲ್ಪಟ್ಟಿತೆಂಬದನ್ನೂ ನಾನು ಶಿರೋಳದಲ್ಲಿಯೇ ಕೇಳಿದ್ದೆನು; ಅಂದಮೇಲೆ ನೀನು ಹೇಗೆ ಪಾರಾದೆ?”

“ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಭಗಿನಿಯಾದ ಈ ಚದುರೆಯು ಹೇಳುವಳು” ಎಂದೆಂದು ರಘೂಜಿಯು ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ಚದುರೆಯು ತನ್ನ ಲಗ್ನವಾದಂದಿನಿಂದ ನರಸಿಂಹಪುರದಲ್ಲಿ ಚವ್ವಾಣನ ಸೇವಕರ ಕೈಸೆರೆಯಾದ ವರೆಗಿನ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಸವಿಸ್ತರವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳ ಕರ್ಮಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ವೇಶನೆಯು ವಿಸ್ಮಿತನಾದನು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಅವನು.—“ಚದುರೇ, ನಿನ್ನ ಕರ್ಮಕಥೆಯು ವಿಸ್ಮಯಜನಕವೂ ಭೀಷಣವೂ ಆದದ್ದಿರುವದು. ಚದುರೆಯ ಅವತಾರದ ಕಥೆಯನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಯೋಗಮಾಯೆಯ ಚರಿತ್ರವನ್ನಷ್ಟು ಹೇಳುವೆಯಾ?”

“ಹೇಳದೇನು ಮಾಡಲಿ?” ಎಂದು ಚದುರೆಯು ನುಡಿದು, ಗಂಭೀರ ಭಾವದಿಂದ:—“ನಾನು ಯುಕ್ತಿ-ಪ್ರಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಚವ್ವಾಣನ ಸೇವಕರಿಗೆ ಮಂಕುಬೂದಿಹಚ್ಚಿ ಪಾರಾದೆನು. ಚದುರೆಯಾಗಿ ಸಂಚರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ನಾನು ಯೋಗಮಾಯೆಯ ವೇಷ ಹೊಂದಿದೆನು. ಸಾಧುಸಂತರಲ್ಲಿ ಜಿಜಾಬಾಯಿಯವರ ಅತಿರೇಕವಾದ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿದ್ದದ್ದು ನನಗೆ

ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಮೇಲಿನ ಸೇಡುತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹವಣಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಂಧಿ ದೊರಕಿತು. ನನ್ನ ಯೋಗಮಾಯೆಯು ಅವರ ತಾರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪತಿಯ ಶಿಷ್ಯರ-ನರಸಿಂಹಪುರವಾಸಿಗಳಾದ ಬೈರಾಗಿಗಳ-ನೆರವು ನನಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ದೊರೆಯಿತು. ರಾಮದಾಸನೇ ನನ್ನ ಪತಿ-ಪುತ್ರರ ವಧೆಗೆ ಕಾರಣನಾದುದರಿಂದ ಅವನ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದು ನನ್ನ ಆದ್ಯಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಜಿಜಾಬಾಯಿಯವರು ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ದೇವಾಜ್ಞೆಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿ ತಂದರು. ರಾಮದಾಸನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭೈರವನ ಕೊಲೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯ ತೀರ್ಪಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನು ಅಂತಿಮವಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಕೊಲೆಗೀಡಾದ ಭೈರವನು ನನ್ನ ಮಗನೆಂಬದು ಆಗ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು; ಹಾಗೂ ಆ ರಾಮದಾಸನೇ ನನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರಾದ ಈ ರಘೂಜಿ ಧೋರಾತರೆಂಬದು ಗೊತ್ತಾಗಿ, ನನ್ನ ದುಷ್ಕೃತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಬಹುಪರಿಯಾಗಿ ಮಿಡುಕಿದೆನು. ಆಗ ನಾನೂ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಾದ ಬೈರಾಗಿಗಳೂ ಹೋಗಿ, ಇವರನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡೆವು. ಮುಂದೆ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಅಣ್ಣ-ತಂಗಿಯರು ಜಿಜಾಬಾಯಿಯವರ ಹಾಗೂ ಸಂಭಾಜಿರಾಜರ ಮೇಲಿನ ಸೇಡುತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಏನೇನು ಕುತಂತ್ರ ಮಾಡಿದೆಂಬದನ್ನು ಹೇಳುವದರಲ್ಲೇನೂ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ.”

“ಸನ್ತಾಳಗಡದಲ್ಲಿ ಭವಾನಿಬಾಯಿಯನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಿಂದ ಪಾರು ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿದವಳು ಇವಳೇ. ಇವಳ ತಂತ್ರದಿಂದಲೇ ತಾರಾಬಾಯಿ-ಭವಾನಿಬಾಯಿಯರು ಶಿರೋಳದ ಸೆರೆಮನೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಗ್ಧರಾದ ಇವರನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಹೇಳಿದರು.

ಬಾಜೀರಾಯನು ಆ ಅಣ್ಣ-ತಂಗಿಯರ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಬಟ್ಟನು. ಅವನು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು—“ಮಹಾರಾಜ! ತಾವು ಕೃಪಾಸಾಗರರಿರುವಿರಿ. ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯೂ ಆಜ್ಞೆಯೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವವನು.”

ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ರಘೂಜಿ-ಚದುರೆಯರು ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಪೇಶವೆಗೆ ಅಭಿವಾದನೆ ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ಪೇಶವೆಯು:—“ರಘೂಜಿ! ಚದುರೆ! ನಿಮ್ಮ ಸಾಹಸಗಳು ಅವರ್ಣನೀಯವಿರುವವು. ಮೊದಲಿನಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯದವೆಯು ದೊರೆತಿದ್ದರೆ, ನೀವು ನಾಮಾಂಕಿತರಾಗುತ್ತಿದ್ದಿರಿ. ಇನ್ನು ಮೇಲಾದರೂ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರಿಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಿ, ಯೋಗ್ಯ

ವಾದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಜರುಗಿಸಿರಿ. ನಿಮಗೆ ಅಹಿತಮಾಡಿದವರ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಮರೆತು ಬಿಡಿರಿ. ಅದದ್ದು ಆಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಪುನೀತರಾಗಿರುವದರಿಂದ, ನಿಮ್ಮಿಂದ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲದ ಕೆಲಸಗಳು ಜರುಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂದು ನನ್ನ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವುಂಟು. ನೀವು ಬೇರೆಯವರ ಸೇಡುತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಪರಸ್ಪರರು ಪರಸ್ಪರರಿಗೆ ಅನಿಷ್ಟ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡಿವಿರಿ. ರಘೂಜಿಯು ಸಟವಾಜಿಯ ಮೃತ್ಯುವಿಗೂ ಕೃಷ್ಣಾಜಿಯ ಮೃತ್ಯುವಿಗೂ ಕಾರಣನಾಗಿದ್ದರೆ, ಚದುರೇ, ನೀನು ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಮಗನಾದ ಭೈರವನ ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಕಾರಣಳಾದೆ; ಹಾಗೂ ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣನನ್ನೇ ನಾಶಗೊಳಿಸುವ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಹೂಡಿದ್ದೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಕೃತ್ಯಗಳು ಅರಿಯದೆ ಆದುದರಿಂದ, ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಅಣ್ಣ-ತಂಗಿಯರು ಪರಸ್ಪರರನ್ನು ಅಸೂಯೆಯಿಂದ ಎಂದೂ ನೋಡಬಾರದು. ಸಂಭಾಜಿರಾಜರೂ, ಜಿಜಾಬಾಯಿಯವರೂ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೆ ಬಹಳೇ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಅವರ ಮೇಲಿನ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಲವಲವಿಕೆಯನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಬೇಕು ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಶೇಷಾಯುಷ್ಯವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮಾತೃಭೂಮಿಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುವ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಸಾತಾರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಸುಖ-ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುವೆನು. ರಘೂಜಿಗೆ ಸರದಾರಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುವೆನು. ಚದುರೇ, ನೀನು ವಿರೂಬಾಯಿಯವರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿದ್ದು, ಶೇಷಾಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಳೆ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಇಂದೆಯೇ ಸಾತಾರೆಗೆ ನಡೆಯಿರಿ.”

ಬಾಜೀರಾಯನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ರಘೂಜಿಯು:—“ತಮ್ಮ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ನಾನು ಸ್ವರಾಜ್ಯಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ದೇಹವನ್ನು ಸವಿಸುವೆನು. ಇದೇ ನನ್ನ ಸತ್ಯ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯು!”

ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಚದುರೆಯು ಪೇಶವೆಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಶ್ರೀಮಂತರಿ, ನಾನು ಪತಿತಾ ನಾರಿಯು. ಎಷ್ಟು ವಿಧದಿಂದ ದೇಶಕಾರ್ಯ-ಸಮಾಜಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿದರೂ ನನ್ನ ಕುಲಕಲಂಕಿನಿಯೆಂಬ ಹೆಸರು ತೊಳೆಯಲಾರದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನನಗೆ ಬಹಳೇ ವ್ಯಸನವೆನಿಸುವದು ”

“ನೀನು ವ್ಯಸನಪಡಬೇಡ. ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಪುನೀತಳಾದ ನೀನು ಕುಲಕಲಂಕಿನಿಯಾಗಲಾರೆ. ಜಗತ್ತು ನಿನ್ನ ಸಾಹಸದ ಬಗ್ಗೆ ಕೌತುಕ

ಪಡುವದಲ್ಲದೆ ಹಳಿಯಲಾರದು. ಇದು ನನ್ನ ಅಶೀರ್ವಾದವೆಂದು ತಿಳಿ.”
ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ನುಡಿದರು.

“ಸ್ವಾಮಿನ್! ನಾನು ಧನ್ಯಳಾದೆನು. ಮಹಾತ್ಮರ ದರ್ಶನಾಶೀರ್ವಾದ
ಗಳಿಂದ ಪುನೀತಳಾದೆನು. ನಾನು ಜೀವಿಸಿರುವವರೆಗೆ ದೇಶಕಾರ್ಯ-ಸಮಾಜ
ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತ ಶೇಷಾಯುಷ್ಯ ಕಳೆಯುವೆನು.” ಎಂದು ಚದುರೆಯು
ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಬಾಜೀರಾಯನು:—“ಸ್ವಾಮಿನ್! ನೀವು ಇವೆರಡು
ಪತಿತ ಜೀವನಗಳನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದಂತೆ ರಾಜ-ರಾಣಿಯರನ್ನೂ ಉದ್ಧರಿಸಿ,
ರಾಜಬಂಧುಗಳಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಸಿ ಶ್ರೀಯಸ್ಸಂಪಾದನ ಮಾಡಬೇಕು.
ಪರಾಭವದ ಮೇಲೆ ಪರಾಭವವನ್ನು ನುಭವಿಸಿ ಸುಭಾಜಿರಾಜರು ಹೆಣ್ಣಾಗಿರು
ವರು. ರಾಣಿಯವರ ವೃತ್ತಿಯಾದರೂ ಸುಧಾರಿಸಿದೆ. ಈ ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ
ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೆ ಫಲವು ದೊರೆಯುವದು.”

“ಒಳ್ಳೇದು. ನೀವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆ
ಮಾಡಿರುವಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತ ವಿಜಯದ ಲಾಭವು ನನಗಾಗುವಂತಿದ್ದರೆ.
ಒಲ್ಲೆನೆಂದು ಏಕೆ ಅನ್ನಲಿ? ಭಾರ್ಗವರಾಮನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಸದಿಚ್ಛೆಯು
ಈಡೇರುವದು; ಚಿಂತಿಸಬೇಡಿರಿ.”

ಅಂದೇ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿ, ಬಾಜೀರಾಯ, ರಘೂಜಿ, ಚದುರೆ,
ತಾರಾಬಾಯಿ ಮೊದಲಾದವರು ಇಚಲಕರಂಜಿಯಿಂದ ಸಾತಾರೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣ
ಮಾಡಿದರು.

ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಭಕ್ತಸತಿ ಸಂಭಾಜಿರಾಜ, ಜಿಜಾಬಾಯಿ
ಇವರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಅವರನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಪರಪ್ರದಾನ ಮಾಡಿದರು.
(ಪುಟ ೧೮೪)

ಕೊನೆ.

ಬಾಜೀರಾಯ ಪೇಶವೆ ಹಾಗು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಸಂಭಾಜಿ ರಾಜ-ಶಾಹೂನುಹಾರಾಜರಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಂದವಾಗುವದಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು. ಅಂತಃಕಲಹದಿಂದ ಎರಡೂ ಸ್ವರಾಜ್ಯಗಳು ಬಲಹೀನವಾಗಬಾರದೆಂದು ಇವರ ಇಚ್ಛೆಯಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಯಶವು ಲಭಿಸುವ ಚಿಹ್ನವು ತೋರಹತ್ತಿತು. ಒಡಂಬಡಿಕೆಯ ಎಲ್ಲ ಯೋಜನೆಗಳು ನಿರ್ಧರವಾದ ಮೇಲೆ, ಪೇಶವೆಯು ಗುಜರಾಥದಲ್ಲಿ ಮಲೆತುನಿಂತ ತ್ರ್ಯಂಬಕರಾಯ ದಾಭಾಡಿಯ ಸಾರುಪತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಹೊರಡಬೇಕಾಯಿತು. ಅವನು ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಮಧ್ಯಸ್ತರನ್ನು ಮಾಡಿ, ಯುದ್ಧದ ಸಿದ್ಧತೆಗಾಗಿ ಸಾತಾರೆಯಿಂದ ಪುಣೆಗೆ ತೆರಳಿದನು.

ಉದಾರಾಂತಃಕರಣಿಯಾದ ಶಾಹೂನುಹಾರಾಜನು ಸಂಭಾಜಿರಾಜನಿಗೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಅರ್ಧಭಾಗವನ್ನು ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದನು. ಕರ್ಣಾಡದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಮಹಾರಾಜರೂ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಸರವಾರರೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಕೂಡಿದರು. ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಇಬ್ಬರೂ ಬಂಧುಗಳ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಿದರು. ಇಷ್ಟಾದಿನ ನಡೆದ ಯುದ್ಧವು ಈ ಪ್ರಕಾರ ಆನಂದಪರ್ಯವಸಾಯಿಯಾಗಿ ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಶ್ರೀ ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳು ಅನುತಾಪದಗ್ಧರಾದ ಸಂಭಾಜಿರಾಜ-ಜಿಬಾಬಾಯಿಯರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಅವರನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ, ವರಪ್ರದಾನ ಮಾಡಿದರು.

ಪೂರ್ವ ಯೋಜನೆಯಂತೆ ದುರ್ಗಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಸಂಭಾಜಿಮಹಾರಾಜನು ವಿವಾಹವಾದನು.

ಅನೂಬಾಯಿಯ ಇಚ್ಛೆಯ ಮೇರೆಗೆ ವೆಂಕಟರಾಯ ಘೋರಪಡೆಯ ಜಹಾಗಿರಿಯು ಮೊದಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು.

ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಸಂಭಾಜಿ-ಜಿಬಾಬಾಯಿಯರು ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನೊಡನೆ ಕಡೆತನಕ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ನಡೆದರು.

ಉದಾಜಿ ಚವ್ವಾಣನು ಮಾತ್ರ ಈ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಿಂದ ಶಾಂತನಾಗಿ ಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮುಂದೆ ಎಷ್ಟೋ ದಿನ ಶಾಹೂಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ತೊಂದರೆ

ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನ ಪಾರುಪತ್ಯ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಪೇಶವೆ ಬಾಜೀರಾಯನಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಶ್ರಮವಾಯಿತು.

ತಾರಾಬಾಯಿಯು ತನ್ನ ಶೇಷಾಯುಷ್ಯವನ್ನು ಸಾತಾರೆಯಲ್ಲೇ ಕಳೆದಳು ಸಾತಾರೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವಳ ಆಯುಷ್ಯವು ಅನಂದಪೂರ್ಣವಾಯಿತು.

ಚದುರೆ-ರಘೂಜಿಯರು ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಸ್ವಾಮಿಗಳ ಶಿಷ್ಯತ್ವ ವಹಿಸಿ, ಪರಮಾರ್ಥಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತ, ಯಥಾಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಸಮಾಜಕಾರ್ಯ-ಸ್ವರಾಜ್ಯಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸತೊಡಗಿದರು

ಬಾಜೀರಾಯ ಪೇಶವೆಯು ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಅನರ್ಥ ನಡೆಯಿಸಿದ ದಾಭಾಡೆ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿ, ಅಪೂರ್ವ ವಿಜಯಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ, ಸಾತಾರೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಭೆಟ್ಟಿಯಾದನು. ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕಾಗಿ ಚಿರಂತನವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ಪೇಶವೆಯ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಶಾಹೂ ಮಹಾರಾಜನು ಅನಂತ ಧನ್ಯೋದ್ಗಾರ ತೆಗೆದನು. ಪೇಶವೆಯ ಅಖಂಡ ಕಾರ್ಯತತ್ಪರತೆಯಿಂದಲೂ, ಅನುಪಮವಾದ ಸದ್ಗುಣಗಳಿಂದಲೂ ಸ್ವರಾಜ್ಯಸೂರ್ಯನು ಒಳ್ಳೇ ದೈದೀಪ್ಯಮಾನನಾಗಿ ಬೆಳಗತೊಡಗಿದನು.

ಉತ್ತಮ ಪುಸ್ತಕಗಳು.

ವಡಗಾವದ ವಿಜಯ:—ಲೇಖಕ ಭಿ. ಪ. ಕಾಳೆ. ಕ್ರೌನ ಪುಟ ೧೪೪. ಪೇಪ್ಲೇ ರಘುನಾಥರಾಯನು ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ೨ನೇ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಿವಿ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಮನಸೋತು ಪೇಶ್ವಾಯಿಯನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಲು ಮಾಡಿದ ಕುತಂತ್ರದ ವಿವರಣೆಯೂ, ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅಜೇಯರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಇಂಗ್ಲಿಷರನ್ನು ಮರಾಟರು ವಡಗಾವದಲ್ಲಿ ನಭೂತಪೂರ್ವವಾಗಿ ಸೋಲಿಸಿದ ಸಂಗತಿಯೂ ಇದರಲ್ಲಿದೆ. ಪುಸ್ತಕವು ಸ್ವಾರಸ್ಯಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವದರಿಂದ ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲೇ ಇದರ ಮೊದಲನೇ ಆವೃತ್ತಿಯ ಪ್ರತಿಗಳು ತೀರಿ ೨ನೇ ಆ. ತೆಗೆದಿದೆ. ಬೆಲೆ 1-4-0

ವಿಮಲಾ ಅಥವಾ ಮತ್ಸರಗ್ರಸ್ತ ಭಗಿನಿ (೨ನೇ ಆವೃತ್ತಿ):—ಲೇಖಕ ಭಿ. ಪ. ಕಾಳೆ ಕ್ರೌನ ಪುಟ ೧೮೦. ಪೃಥ್ವೀರಾಜನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಥಾನಕವು. ಮತ್ಸರಗ್ರಸ್ತಳಾದ ವಿಮಲೆಯು-ಪೃಥ್ವೀರಾಜನ ದೊಡ್ಡವನು ತನ್ನ ತಂಗಿಯಾದ ಸದ್ಗುಣ ಕಮಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಆಕೆಯ ಸುಪುತ್ರನಾದ ಪೃಥ್ವೀರಾಜ ಚಹ್ವಾಣನಲ್ಲಿಯೂ ವಿಕ್ರಮವನ್ನು ತಾಳಿ, ಅವರ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆಂದು ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದ ಕಾವಾಲಿಕನೆಂಬ ಶಾಕ್ತನ ಮಂತ್ರ-ತಂತ್ರಗಳ ಆಡಂಬರಕ್ಕೆ ಮನಸೋತು, ತಾನೂ ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಜಯಚಂದನೂ ಎಂಥ ಕಠಿಣ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕರೆಂಬದೂ, ಎಂಥ ಅವಮಾನಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದರೆಂಬದೂ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವದಲ್ಲದೆ, ಆ ಚಂಡಿ ವಿಮಲೆಯ ಕಾರಸ್ಥಾನದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಹಿಂದು ಸ್ಥಾನವು-ಆರ್ಯಭೂಮಿಯು-ಅವಿಂಧರ ಆಕ್ರಮಣಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಬಲಿಯಾಯಿತೆಂಬದು ಈ ಕಥಾನಕದಿಂದ ಬಹು ಚನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಬೆಲೆ 0-14-0

ವೀರಕಾಂತಾ (೨ನೇ ಆವೃತ್ತಿ):—ಲೇಖಕ ಚಿ. ಯು. ದೀಕ್ಷಿತ, ಕ್ರೌನ ಪುಟ ೧೩೨. ಬಂಗಾಲ ಪ್ರಾಂತದೊಳಗಿನ ಒಬ್ಬ ಜಮೀನುದಾರನ ಜನ್ಮಸಿದ್ಧ ನೀಚತನಕ್ಕೆ ಬಲಿಬಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ತರುಣಿಯು ತನ್ನ ನಿಸ್ಸೀಮ ಪತಿ ಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ವೀರಕಾಂತೆಯಾದ ಸಂಗತಿಯು ಈ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಹೃದಯಂಗಮವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿದೆ. ಬೆಲೆ ೧೦ ಆ.

ವೀರಕುಮಾರಿ ಕನಕಲತೆ:—ಲೇಖಕ ನಾಗೇಶ. ಡೆಮ್ಮಿ ಪುಟ ೪೮. ಕನಕಲತೆಯೆಂಬ ರಜಪೂತ ತರುಣಿಯು ಸಿಂಧದ ಬಾದಶಹ ಅಹಮ್ಮದ ಶಹನನ್ನು ಸ್ವದೇಶ ಹಾಗೂ ಸ್ವಶೀಲ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ದಾರುಣವಾದ ರೀತಿಯಿಂದ ಕೊಲೆಗೆಯ್ದ ಸಂಗತಿಯು ಇದರಲ್ಲಿದೆ. ಬೆಲೆ ೩ ಆಣೆ.

ವಿಳಾಸ—ಭಿ. ಪ. ಕಾಳೆ, ಅನಂದವನ.

ಮೈಸೂರ ಸರಕಾರದ ವಿದ್ಯಾಖಾತೆ
ಕೊ. ಆ. ಸೊ. ಖಾತೆ, ರೆವಿನ್ಯೂ ಕಮಿಷನರ ಇವರಿಂದ ಶಿಫಾರಸ ಹೊಂದಿದೆ

ವೈದಿಕ ಧರ್ಮಾಭಿಮಾನಿಗಳೂ, ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾಭಿಮಾನಿಗಳೂ
ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಆಶ್ರಯಕೊಡತಕ್ಕ

ಶ್ರೀಶೇಷಾಚಲ-

ಸದ್ಬೋಧ ಚಂದ್ರಿಕೆ

(-೯೦೮ರಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿರುವ)

ಉಚ್ಚತರಗತಿಯ ತಿಳಿಗನ್ನಡ

ವಾ. ಚಂದಾ ರೂ. ೩] ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಯು. [ಒಳ ಪುಟಗಳ ಸಂಚಿಕೆ
(ಸಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ವರ್ಷಾರಂಭದಿಂದಲೇ ಕಳಿಸುವ ರೂಢಿಯುಂಟು.)

ಕಳೆದ ೩೦ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಆನಂದವನ-ಅಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಹತವಾಗಿ
ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ “ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ವೇದ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಶಾಲೆ”ಗೆ
ಇದರ ಆದಾಯವೆಲ್ಲವೂ ವಿನಿಯೋಗಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವದು. ಇದು ಅನೇಕ
ಸದ್ಬೋಧಪೂರ್ಣ ಲೇಖಗಳಿಂದಲೂ, ಮನೋರಂಜಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ,
ಧಾರ್ಮಿಕ, ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಥೆ-ಕಾದಂಬರಿಗಳಿಂದಲೂ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಮಾಜ
ಸೇವೆ-ಭಾಷಾಸೇವೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವದು.

ಮ್ಯಾ. ಸ. ಚ. ಪೋ. ಆನಂದವನ, ಡಿ. ಧಾರವಾಡ.

ಸೂಚನೆ:—ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪೋಷ್ಠಿನ ದರಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವದರಿಂದ
ನಮ್ಮ ಗ್ರಂಥ ಮಾಲೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಕರ್ನಾಟಕದೊಳಗಿನ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ
ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಬುಕ್‌ಸೆಲರರಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿರು
ತ್ತೀವೆ. ಈ ಅನುಕೂಲತೆಯ ಲಾಭವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಪಡೆಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ.

